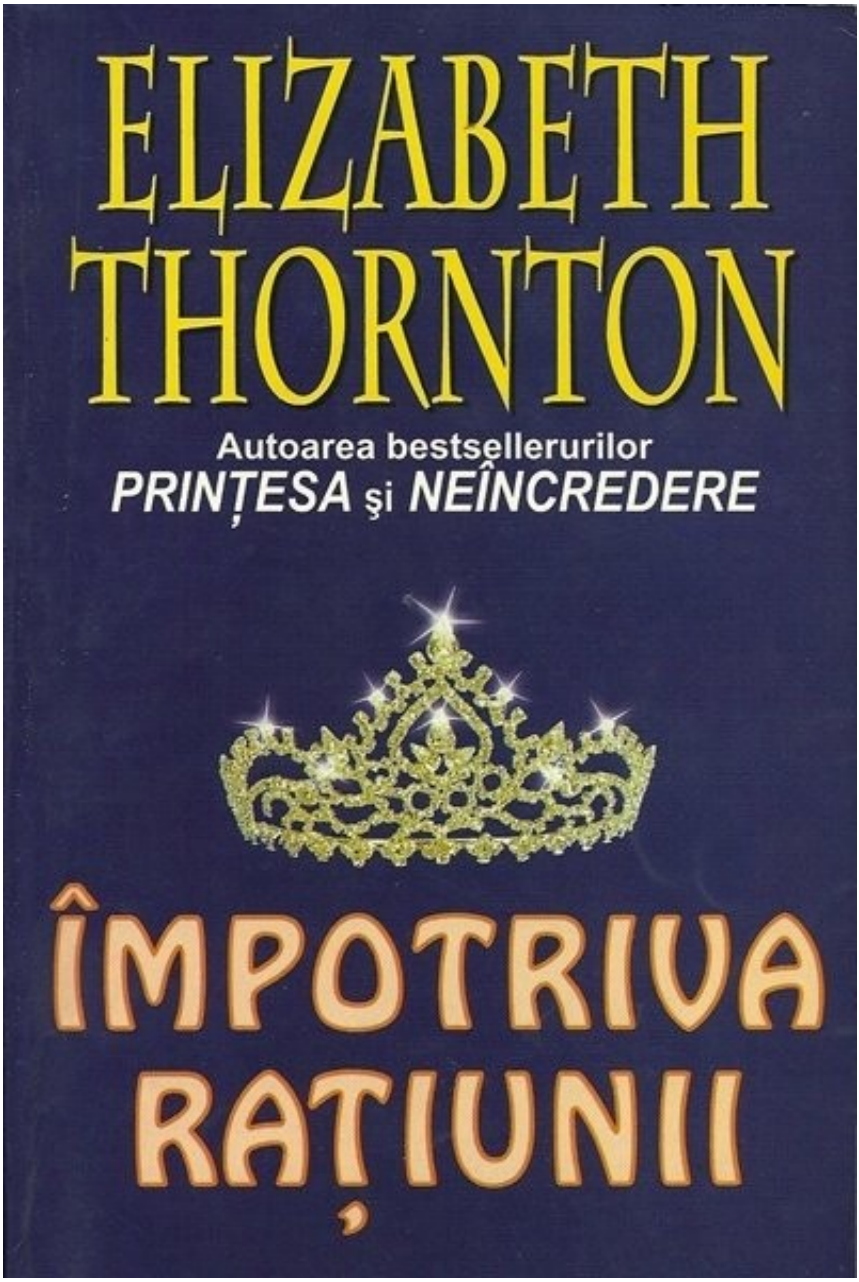

ELIZABETH THORNTON
Traducere: DANIELA IOAN
EDITURA LIDER EDITURA SIRIUS

ALMOSTA PRINCESS
2003 by Mary George
Prolog
Londra, octombrie 1816
Cadavrul încă nu se răcise.

Ofiţerul Rankin îşi ridică gulerul hainei, pentru a se apăra împotriva burniţei care se transforma rapid în lapoviţă. Vremea şi faptul că se afla împlină noapte în Hyde Park îi dădeau fiori.

Se aplecă şi orientă lumina felinarului, ca să vadă mai bine. În îndelungata sa carieră cercetase nenumărate crime, dar aşa ceva nu mai întâlnise. Victima era legată de trunchiul unui stejar înalt şi trupul îi era aplecat înainte, întinând sub greutatea lui fiâhghia. Omul fusese împuşcat în cap, undeva aproape de urechea stângă; eşarfa de la gât era plină de sânge.

Rankin ridică privirea şi-i făcu semn asistentului său, nou-venit la Bow Street Office, care părea că nu se simte deloc bine. Pentru Willis aceasta era prima noapte în care se afla de gardă, iar Rankin regreta acum că nu fuseseră chemaţi pentru un af, ci pentru o crimă.

Willis ezită puţin, dar până la urmă se aplecă şi el lângă şeful lui şi privi atent victima. În spatele lor, la o distanţă mică, se aflau gardianul de noapte şi tânărul elegant care dăduse alarma.

— Urâtă treabă, spuse gardianul.

Pe el nu-l impresionau astfel de scene. Ca veteran al campaniei din Spania, văzuse scene mult mai dure.

Rankin nu răspunse. Încerca să-şi dea seama cum fusese comisă crima. Victima era în genunchi, avea gleznele imobilizate şi mâinile legate la spate. Nu erau urme de încăierare. Însă era destul de greu de observat ceva clar în întunericul acela. Victima avea bărbia în piept şi cu greu îşi putea da seama dacă pe faţă existau răni. Ai fi trebuit să-i ridice capul. Gândindu-se şi la repulsia lui Willis, Rankin hotărî să nu atingă cadavrul şi să aştepte sosirea medicului legist

Nu-şi putea da seama ce vârstă avea victima, dar în mod cert părea să fie un om cu dare de mână. Era bine îmbrăcat, însă nu după ultima modă, nu ca domnul Hastings, cel care îi scosese, alarmat, din adăpostul de la Watch House, ca să verifice ce era cu împuşcătura pe care o auzise venind dinspre parc, din direcţia Stanhope Gate.

Rankin se ridică şi se întoarse spre Hastings.

— Domnule, ce aţi făcut după ce aţi auzit împuşcătura?

— Am alergat spre poartă.

— Şi era deschisă?

— Cineva starâmase lacătul.

Hastings continuă, privind către victimă, peste umărul lui Rankin:

— Eu, unul, n-am mai văzut aşa ceva. Seamănă cu o execuţie.

Gardianul de noapte interveni în discuţie:

— Aşa le făceau trădătorilor în Spania, mă refer la partizani. Nu conta dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie. Câteodată le ăiau limba, urechile sau mâinile înainte să-i ucidă.

Se ridică şi aghiotantul lui Rankin. Chipul i se crispase şi pălise vizibil. Rankin pufni şi îl fulgeră cu privirea pe gardian. Isprăveşte, altfel în noaptea asta îl pierdem pe bietul Willis, îi transmise el, după care continuă discuţia cu Hastings:

— Spuneţi-mi, domnule, după ce aţi auzit împuşcătura aţi intrat în parc?

Hastings dădu din cap.

— Mă rog, am făcut câţiva paşi dincolo de poartă, dar m-am răzgândit. Râse nervos. Ştiam că Watch House este în apropiere, aşa că am pornit direct într-acolo.

— După ce s-a tras focul de armă, aţi mai auzit sau aţi mai văzut altceva?

— Absolut nimic.

Apoi făcu semn către Oxford Road, detaşându-se deodată de cele ce se petreceau.

— Ei bine, am să vă las acum, domnule ofiţer. Trebuie să iau cina cu prietenii mei şi deja sunt în întârziere.

— Îmi pare rău, domnule, îl întrerupse Rankin, străduindu-se să pară cât mai calm, dar trebuie să vă rog să mergeţi împreună cu gardianul în Bow Street, ca să daţi o declaraţie.

Apoi, se întoarse către gardian:

— Spune-le să trimită trăsura şi medicul. La Stanhope Gate, ţine minte.

Vocea lui Hastings cu modulaţii plăcute deveni, brusc, iritată:

— Mă tem că nu poate fi vorba de aşa ceva. Doar v-am spus. Întârzii la o întâlnire. Chiartrebuie să plec.

Rankin oftă îndelung, răbdător. Îi displăcea profund să aibă de-a face cu aristocraţii ăştia care dădeau tot atâta atenţie unui slujitor al legii, cât unuia dintre lacheii lor. Nu se putea discuta cu ei decât într-un singur fel.

— Dacă refuzaţi să-l însoţiţi pe gardian, continuă Rankin la fel de calm, mă tem că voi fi nevoit să vă arestez, domnule, şi sunt convins că nu vă doriţi asta. Gândiţi-vă ce-ar zice prietenii dumneavoastră.

Pentru Hastings era revoltător ceea ce se petrecea şi-l ameninţăpe Rankin că-i va informa imediat pe superiorii lui. Acesta dădu din cap, înţelegător, dar se menţinu pe poziţie. Blestemând înfundat, Hastings fu nevoit până la urmă să cedeze.

— Acum, zise Rankin când rămase doar cu Willis, hai să aruncăm o privire mai de-aproape.

Într-unul din buzunarele victimei găsiră un bon de la o măcelărie din Bayswater, pe numele John Collier, şi un săculeţ din piele în care se aflau câteva monede, iar în celălalt, doar o pietricică rotundă.

Rankin privi atent piatra. Apoi se uită din nou la cadavru.

— Ce credeţi, domnule? întrebă Willis.

— Cred, spuse Rankin rostind rar cuvintele, că cel care l-a ucis pe domnul Collier, dacă acesta este, într-

adevăr, domnul Collier, vrea să transmită cuiva un mesaj.

După părerea lui acesta putea fi un caz pentru cei de la Special Branch.

Special Branch era ceva nou, o unitate pregătită să lupte împotriva terorismului şi să sprijine autorităţile locale în cazuri mai dificile. Necazul era că agenţii aceia străluciţi de la Special Branch se credeau întotdeauna mai buni, uitând pe urmele cui călcau. Asta stârnea resentimente, ceea ce era de aşteptat. Câteodată dădeau impresia că Bow Street şi Special Branch nu luptă de aceeaşi parte a baricadei.

Era limpede. Procurorii nu aveau să-i înştiinţeze pe cei de la Special Branch.

Băgă piatra în buzunar.

Noiembrie 1816

I” n ziua aceea, colectivul de la Ladies’ Library din Soho Square urma să se mute. Contractul de închiriere expirase, iar una din cele mai înfocate susţinătoare, Lady Mary Gerrard, pusese la dispoziţie spaţiul conacului ei din Ştrand. În casă era un du-te-vino continuu, căci doamnele, împreună cu ajutoarele lor, începuseră o muncă serioasă: transformarea noului lor sediu dintr-o reşedinţă princiară într-o bibliotecă în care sălile de lectură aveau un rol esenţial, ca de altfel şi salonul de ceai.

Caspar Devere, Lordul Castleton, sau Case, cum îi spuneau prietenii cei mai apropiaţi, rămase în holul de marmură de la intrare, de unde privea totul cu atenţie. Era un bărbat de aproximativ treizeci de ani, de o frumuseţe virilă, înalt, cu păr negru şi cu ochi de un albastru tulbure, în care acum se citea limpede amuzamentul.

Îşi lăsă pălăria şi mănuşile pe o măsuţă din hol şi intră agale în salonul principal. Îi cunoştea pe câţiva dintre bărbaţii care le ajutau pe doamne şi asta îl făcu să zâmbească. Puţini domni respectabili ar fi fost încântaţi să afle că soţiile sau surorile lor erau membrele acestei biblioteci.

Când vicontele Latham trecu pe lângă el, ducând în

mâini un scaun, Caspar îi strigă:

— Freddie, unde o pot găsi pe Lady Octavia?

Văzându-l pe Caspar, vicontele se arătă mai întâi surprins, apoi vădit amuzat.

— Case, rosti el în şoaptă, n-o să spun nimănui că te-am văzut pe-aici, dacă-mi promiţi că şi tu vei proceda la fel în ceea ce mă priveşte. Apoi, adăugă pe un ton normal: încearcă alături. Acolo şi-a stabilit ea sediul.

Casc intră într-un alt salon şi o văzu acolo pe Lady Octavia Burrel, fondatoarea şi organizatoarea bibliotecii. îmbrăcată cu ceva alb, foarte asemănător cu o togă şi pe cap cu un fel de turban pe potrivă, dădea tot felul de indicaţii celor care veneau şi îi aşteptau ordinele. În ciuda agitaţiei, totul se desfăşură organizat.

Casc nu venise acolo ca să dea o mână de ajutor, ci să obţină nişte informaţii, aşa că, de îndată ce mulţimea din jurul lui Lady Octavia se mai rări, se apropie de ea. Ştia că este bine venit, pentru că o cunoştea demult pe amfitrioană. Aceasta şi mătuşa lui erau foarte bune prietene.

Când îl văzu pe conte, chipul femeii se lumină.

— Lord Castleton, exclamă ca Ce surpriză! Habar n-am avut că te interesează umila noastră cauză.

Casc ştia prea bine că această bibliotecă a doamnelor implica mult mai multe decât lăsa să se creadă denumirea ei atât de nevinovată. Cauza la care se referea Lady Octavia era, de fapt, emanciparea femeilor prin schimbarea învechitelor legi ale căsătoriei şi proprietăţii din Anglia. Se mai zvonea că biblioteca se implica şi în sprijinirea soţiilor care fugeau de tirania bărbaţilor lor. În anumite cercuri, Lady Octavia şi doamnele dedicate cauzei ei erau privite ca persoane subversive. În cluburile pe care le frecventa el, bărbaţii făceau deseori glume deloc delicate pe scama lor. Existau însă şi persoane care împărtăşeau şi susţineau idealurile lui Lady Octavia şi ale Ligii Femeilor. Mătuşa lui era una dintre ele. În ce-l privea nu dăduse niciodată importanţă acestei probleme.

— Se pare că mătuşii talc trebuie să-i fiu recunoscătoare că te-a trimis să ne ajuţi, nu-i aşa? îl întrebă ea.

Case evită un răspuns direct.

— Am lăsat-o în Soho Squarc, să pună acolo lucrurile la punct. O caut pe domnişoara Mayberry. Mi-a spus mătuşa mea că s-ar putea să o găsesc aici.

— E în bucătărie. Ia-o la stânga, şi intră pe uşa capitonată cu postav verde de la capătul culoarului.

Când Case se îndepărtă, Lady Octavia privi lung în urma lui. Atrage imediat privirile, îşi zise ea, acest tânăr căruia se pare că nu-i lipseşte nimic. Moştenitor al tatălui său, Ducele de Romsey, poseda deja avere, privilegii şi o înaltă poziţie socială, ceea ce! conferea o atitudine uşor arogantă. Avea farmec şi femeile se simţeau imediat atrase de el, mai ales acum când împlinise vârsta de treizeci de ani şi primise şi titlul de conte, aşa cum se cuvenea moştenitorului unui duce.

Mătuşa lui spunea că, din păcate, nu exista femeie care să-i reziste lui Caspar. I-ar fi prins bine să simtă şi el măcar o dată amărăciunea respingerii.

Lady Octavia se întreba de unde o cunoştea lordul Castleton pe Jane Mayberry. Jane nu ieşea deloc în lume. Când se afla în oraş mergea la cursuri, la concerte şi la operă; mai ales la operă. Jane era mare iubitoare de muzică. S-ar putea ca acolo să-l fi cunoscut pe conte. Se încruntă când un alt gând îi veni în minte: Lordul Castleton şi capricioasa lui amantă, La Contessa, se despărţiseră de puţină vreme. Ezita, neştiind dacă să se ducă sau nu după el, ca să-i ţină companie lui Jane, când doamna Bradley se apropie şi-i spuse că era aşteptată în vechea bibliotecă. Solicitarea aceasta îi limpezi imediat mintea. Dăduse frâu liber imaginaţiei şi atâta tot. Bietul om nu voia decât să dea o nună de ajutor.

O găsi, într-adevăr, în prima încăpere de după uşa verde. Nu îl auzise intrând, aşa că avu răgazul să o privească preţ de câteva clipe cu ochi critic. Se urcase pe

un scaun şi stătea pe vârfuri, aranjând vesela de pe ultimul raft al dulapului. Primul lucru pe care îl observă Caspar au fost gleznele ei fine. Din păcate, purta ciorapi albaştri de lână. Ar fi trebuit să-şi închipuie asta. Făcuse cercetări şi aflase, printre altele, că Jane Mayberry era o femeie foarte inteligentă, iar femeile inteligente, dintre care făceau parte şi Lady Octavia şi mătuşa Sophy, purtau acei ciorapi ca pe un însemn de onoare, un fel de mărturie a superiorităţii minţii şi preocupărilor lor. „Ciorapii albaştri" nu era o sintagmă menită să facă cinste doamnelor numite astfel, însă ele purtau în continuare aceste veşminte cape o emblemă.

Jane purta o rochie de lână de un verde pal, „olive" ar fi zis amanta lui, o culoare care nu prea îi plăcea, dar care se asorta cu părul ei blond, căruia soarele» dădea o anumită strălucire. Rochia era frumos croită şi-i punea în evidenţă talia zveltă şi arcuirea graţioasă a gâtului.

Tuşi, anunţându-şi astfel prezenţa, după care privirea îi fu imediat atrasă de o creatură acoperită cu o blană maronie, care se ridică de pe podea şi se opri în faţa lui, arătându-şi colţii.

Când Jane se întoarse, Case îi spuse pe un ton calm:

— Liniştiţi-vă câinele, altfel mă voi vedea nevoit să-l împuşc.

— Dacă veţi îndrăzni, răspunse ea pe un ton glacial, va fi ultimul lucru pe care-l veţi mai face vreodată. Lance, jos, îi comandă ea.

Câinele, de o rasă incertă, având caracteristici de lup – lucru care-l surprinse pe Caspar, pentru că de trei sute de ani nu mai existau lupi în Anglia –, se întinse pe podea, cu capul pe labele lui mari, tară a-l slăbi deloc din priviri pe Caspar.

— Nu-i plac bărbaţii, îl lămuri domnişoara Mayberry, coborând de pe scaun. Lady Octavia ar fi trebuit să vă prevină. Apropo, eu sunt Jane Mayberry.

Nici Jane Mayberry nu părea o admiratoare a bărbaţilorpăcat, căci lui i se păruse foarte atrăgătoare

atitudinea ei hotărâtă şi privirea fermă. Nu era o frumuseţe, dar nici nu avea o înfăţişare ştearsă. Avea trăsături bine definite şi atrăgea mai ales prin sprâncenele ei drepte, negre şi prin ochii mari, căprui, care exprimau inteligenţă.

— Eu sunt Castleton, îi spuse el. Ar fi făcut o plecăciune, numai că domnişoara Mayberry se întoarse fără să schiţeze măcar o reverenţă.

— Da, v-am recunoscut. Sunteţi înalt şi asta e tot ce contează, zise ea. Nu va trebui să vă urcaţi pe scaun.

Avea o voce pe care un bărbat ar fi putut-o asculta zi şi noapte. Îşi dădea seama că o cam înfuriase ameninţându-i câinele aşa că, dacă voia să obţină informaţia de care avea nevoie, trebuia să se poarte cu multă atenţie.

— Spuneţi că m-aţi recunoscut? Adică ne cunoaştem?

— Nu. Însă Vicontele Latham a încercat să facă prezentările odată, la operă. Aveaţi însă o întâlnire, aşa că aţi plecat imediat după spectacol.

Încă o bilă neagră pentru el. Nu-şi amintea de ea, iar dacă fusese îmbrăcată în stilul acesta, nici nu avea cum să o fi reţinut. Podoabele, culorile vii erau mai degrabă pe gustul lui.

Luă teancul de farfurii pe care i le întinse Jane şi le aşează sus pe raft. Când se întoarse, ea aştepta în spatele lui cu un alt teanc de farfurii în braţe. Arboră ambetul lui irezistibil, care făcea să tresalte inima oricărei femei. Îi vorbi calm, pentru a o face să se liniştească, deoarece era foarte interesat de răspunsurile pe care urma să le primească.

— Cum de v-aţi asociat cu Lady Octavia în afacerea asta cu biblioteca? Adică, dumneavoastră nu sunteţi căsătorită. Prin urmare nu cred că aţi fi interesată de schimbarea legilor căsătorici şi proprietăţii în Anglia.

— Nici mătuşa dumneavoastră nu e căsătorită, spuse ea. De ce nu o întrebaţi pe ea?

— Aşadar o cunoaşteţi pe mătuşa mea?

— Toată lumea de la bibliotecă o cunoaşte pe Lady Sophy. Este o doamnă nemaipomenită. Vă rog, zise ea şi îi puse în braţe farfuriile. Puteţi vorbi şi munci în acelaşi timp.

Case luă fantiriile şi se întoarse, ascunzându-şi zâmbetul. Iată o experienţă cu totul nouă pentru el – să primească ordine de la o femeie tânără, necăsătorită! Era conştient de faptul că lemcile nemăritate îl considerau o partidă ideală. De obicei, tinerele încercau să flirteze cu el, ori îl agasau cu tot felul de linguşiri.

Putea fi şi fermecător, dar şi neîndurător, şi asta o putea confirma orice tânără care nu se gândea decât la măritiş. În mod sigur, nu avea să se confrunte cu astfel de probleme în privinţa domnişoarei Mayberry.

— Lady Octavia este prietena cea mai apropiată a mătuşii melc. În felul acesta a fost ea convertită. Dar dumneavoastră?

Putea să evite şi ea întrebările la fel de bine ca el.

— Ultimul teanc, şi apoi putem începe să lustruim argintăria.

Case rămase surprins.

— Nu-mi vine să cred că argintăria din casa lui Lady Mary poate fi nelustruită. Ea nu ar permite una ca asta.

— Atunci nu va dura mult, nu-i aşa?

Când Jane deschise un sertar şi începu să-şi pregătească materialele, Case hotărî că sosise timpul să treacă la obiect.

— Domnişoară Mayberry, începu el, eu n-am venit aici să vă ajut să vă mutaţi în noul sediu. Vreau doar să vă întreb ceva.

Schimbarea expresiei lui Jane aproape că nu se observă. Case ar fi putut-o pune pe seama imaginaţiei lui, dacă n-ar fi văzut câinele care îşi înălţase capul şi începuse să mârâie, de parcă simţise că ceva îi ameninţa stăpâna.

— Lady Octavia nu v-a trimis să mă ajutaţi? îl întrebă ea.

Lordul zâmbi.

— A fost o neînţelegere. Nu mă deranjează să aranjez farfurii, dar la argintărie nu mă pricep chiar deloc.

Câinele dădu să se ridice, dar Jane făcu un semn către podea şi acesta se aşeză din nou. Se teme, îşi zise Caspar uimit. Dar ce-am zis de s-a speriat aşa? Nimic din înfăţişarea ei nu t. ada vreun semn de nelinişte. Câinele însă o simţise.

Jane îşi dădu pe spate o şuviţă de păr care îi căzuse pe frunte.

— Lord Castleton, nu e momentul cel mai potrivit să-mi puneţi întrebări. După cum vedeţi, avem mult de lucru aici. Nu vreţi să reveniţi mai târziu? Mulţumesc că mi-aţi dat o mână de ajutor cu farfuriile. Acum, însă, dacă îmi daţi voie, aş vrea să prepar o soluţie pentru argintărie.

Nu ştia dacă să se amuze sau să se înfurie. În viaţa lui nu mai fusese tratat astfel.

— O singură întrebare, domnişoară Mayberry, şi apoi vă las să vă continuaţi... ăă... treaba. Unde o pot găsi pe Letiţia Gray?

Era cu spatele întors spre el şi Case văzu limpede cum umerii ei încordaţi se relaxară uşor.

— Letty? întrebă ea întorcându-se către el. Aţi venit să mă întrebaţi despre Letty?

Lordul încuviinţă dând din cap.

— Mi s-a spus că aţi fost prietene.

— Cine v-a spus?

— Contează? Nu vreau decât să-mi spuneţi unde locuieşte.

Ea îl privi gânditoare şi, o vreme, tăcu.

— Ce treabă aveţi cu doamna Gray? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Asta mă priveşte pe mine şi pe doamna Gray.

Îşi dădu imediat seama de imprudenţa pe care o comisese, înainte să apuce să-şi repare greşeala, domnişoara Maybeny îi răspunse la fel de tăios:

— Iertaţi-mă. Nu vă pot ajuta.

— Nu puteţi, sau nu vreţi?

— Nu vreau.

Case începea să-şi piardă răbdarea.

— Nu vreţi să-mi spuneţi de ce?

— Pentru că ar fi contrar regulilor bibliotecii. Pot, însă, să o întreb pe doamna Gray dacă doreşte să vă întâlnească, sau îi puteţi scrie o scrisoare. Voi avea grijă să o primească.

— Asta ar putea dura zile în şir! Dacă aveţi nevoie de referinţe în privinţa mea, le puteţi cere lui Lady Octavia sau mătuşii melc. Vor garanta dumneal or pentru mine.

— Şi dumnealor v-ar da exact acelaşi răspuns. Este împotriva politicii bibliotecii să dezvăluim străinilor adresele membrilor ei.

— Dar eu nu sunt un străin.

— Pentru prietena mea sunteţi.

— De unde ştiţi?

Pentru o clipă doar, Jane ridică din sprâncene.

— Cu siguranţă mi-ar fi spus dacă v-ar fi cunoscut. Numele dumneavoastră a apărut în toate ziarele. Cumnatul dumneavoastră este colonelul Richard Maitland, comandant la Special Branch, nu-i aşa? împreună aţi adus un criminal în faţa Justiţiei. Ziarele v-au prezentat ca pe un erou.

— Au exagerat! mărturisi el.

Sprâncenele ei reveniră la poziţia obişnuită.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar prietena mea mi-ar fi spus dacă l-ar fi cunoscut pe eroul afacerii Maitland.

Nu ştia ce să creadă despre ea. Râdea de el sau vorbea serios? Câte puţin din amândouă, hotărî el şi zâmbi.

— Aveţi dreptate, nu o cunosc pe domnişoara Gray, dar îl ştiu pe fratele dumneaei, pe Gideon Piers.

— Îl ştiţi? Ce ciudat. Gideon e mort de trei ani.

— Am vrut să spun că l-am cunoscut. Am luptat împreună în Spania. Îşi dădu seama că vocea i se cam înăsprise şi se străduí să şi-o îndulcească. Domnişoară Mayberry, chiar e ceva urgent, altfel nu aş insista atât.

Jane păru că se relaxează. În orice caz, în ciuda

tensiunii conversaţiei lor, câinele nu mai dădea semne că l-ar nelinişti ceva. Stătea cu capul pe labe, iar ochii – mereu la pândă – treceau de la domnişoara Mayberry la Case.

— Nu intenţionez să vă fac greutăţi, zise ea. Vă propun să scrieţi chiar acum o scrisoare. O să am grijă să-i fie înmânată personal şi să primiţi şi un răspuns, să zicem, până la ora patru. E bine? Mai sunt doar câteva ore. Puteţi avea răbdare până atunci?

„Încăpăţânată” era un termen prea blând pentru a o descrie pe domnişoara Mayberry, dar cel puţin dovedea delicateţe în acest refuz. Ei bine, avea să afle că şi el putea fi la fel de încăpăţânat.

— Vă mulţumesc, zise el. Spuneţi-mi de unde pot lua un toc şi hârtie de scris?

— Întrebaţi-o pe Lady Octavia. Ea ştie pe unde se află toate lucrurile.

Era gata să iasă pe uşă când o auzi strigându-l pe nume.

— Încă nu mi-aţi răspuns la întrebare, spuse ea. Cine v-a spus că eu sunt prietena doamnei Gray?

— Mi-am amintit că Piers avea o soră care preda la Şcoala de Caritate „Sf. Bede”. Am fost ieri acolo şi am stat de vorbă cu directoarea.

Aceasta era versiunea prescurtată a evenimentelor şi nu vedea niciun motiv pentru a da şi amănunte.

— Domnişoara Hepbum – aşa se numea. Mi-a spus că ultima dată a văzut-o pe domnişoara Piers când s-a căsătorit; după aceea s-a mutat de acolo. În schimb, dumneavoastră aţi continuat să vizitaţi şcoala din când în când. Zâmbi. Mi se pare că aţi fost preferata domnişoarei Hepbum. Dumneaei mi-a spus că toate scrisorile trimise pe adresa bibliotecii din Soho Square ajung la dumneavoastră.

— Însă dumneavoastră v-aţi hotărât să veniţi personal.

— După cum v-am spus, e o chestiune urgentă, zise el schiţând o plecăciune şi ieşind din încăpere.

Jane aşteptă până ce se închise uşa în urma lui, după care răsuflă uşurată. Apoi sirinse pumnii. Era ceva care o intriga în legătură cu Lordul Castleton. Dacă omul nu ar fi fost atât de insistent, poate l-ar fi îndrumat către Letty. Sau poate că tot nu ar fi făcut-o. Insistase prea mult ca să dea de urma ei şi asta o neliniştea.

Castleton fusese la „Sf. Bede”. Se întreba cât de multe i-o fi spus domnişoara Hepbum. Nu se temea că directoarea a dezvăluit chestiuni personale, însă era posibil să fi scăpat ceva fără să vrea.

Îi spusese, de pildă, unde o poate găsi pe ea.

Nu era niciun rău în asta. Lordul nu pentru ca venise. Pe Letty voia s-o vadă, iar aceasta nu avea nimic de ascuns.

Bineînţeles, Letty avea să-l primească. Nu era omul pe care să-l ignore cineva. Ştiuse asta chiar dinainte să-l cunoască personal. Lady Sophy era foarte mândră de nepotul ei, care, după cum l-a descris ea, nu accepta înfrângerea nici atunci când voia să cucerească o femeie, nici pe câmpul de luptă.

Lady Sophy Deverc nu exagera niciodată.

Jane se întrebă cum ar descrie-o oare Lady Sophy pe ea Ca pe o tânără care nu ieşise deloc în lume, însă devotată trup şi suflet cauzei lor? Ca pe o purtătoare de ciorapi albaştri? Cape o fată bătrână care la douăzeci şi şase de ani evita bărbaţii? Ca pe o fiinţă prea rezervată, singuratică?

Oglinzi paralele, iată cum se reficctă caracterul cuiva – nu chiar iluzii, însă departe de a revela adevărul în întregimea lui. Bănuia că la fel stăteau lucrurile şi cu Lordul Castleton.

Asta îi aminti încă ceva ce aflase de la Lady Sophy despre nepotul ei. Se pare că războiul îl schimbase – nu în râu, şi nici în bine –, îl transformase total, devenise mai închis în el însuşi, de multe ori ursuz.

Jane se gândea la toate astea în timp ce amesteca pudra din corn de cerb transformând-o într-o pastă

vâscoasă. Letty sperase ca armata să-l facă om pe Gideon. Nu-l cunoscuse pe fratele lui Letty, dar auzise destule despre el de la ea, ca să-şi poată face o impresie – era iresponsabil, egoist şi nu ezita să se folosească de cei din jur în propriul avantaj. Letty, însă, nu vedea toate aceste defecte. După părerea ei Gideon nu era decât o victimă a condiţiilor în care trăise şi, îndată ce acestea se vor schimba, el va deveni un cu totul alt om. Nu-i trebuia decât o şansă.

Ce-i drept, nu avusese o viaţă uşoară. După moartea tatălui, au început vremuri grele pentru familia lor. Letty a fost trimisă la „Sf. Bede", iar Gideon şi mama lor au ajuns într-un azil pentru săraci, unde aceasta şi-a şi aflat sfârşitul. Azilul nu a fost nici pe departe un mediu potrivii pentru formarea caracterului său. Până la urmă, poate chiar era îndreptăţit să se folosească de oameni, aşa cum o făcea.

Un lucru nu i se putea contesta – devotamentul faţă de mama lui. Poate că dacă aceasta ar fi trăit s-ar fi ales ceva de el.

Toate şansele lui Gideon fuseseră spulberate în Spania. Fusese declarat dispărut. Trupul nu i-a fost găsit niciodată.

J îne se opri din amestecat şi privi în gol. Oare ce legătură putea exista între Castleton şi un militar care nu trecuse niciodată de gradul de caporal?

Un mârâit scurt îi întrerupse reflecţiile. Privirea mereu atentă a lui Lance era îndreptată asupra ei.

— Nu sunt tristă, îi spuse ea. Căzusem pe gânduri, asta e tot.

Apoi se aplecă şi-l scărpină în creştet.

— Ce ajutor îmi dai. Am crezut că ai un al şaselea simţ când e vorba de oameni. N-ai auzit ce-a spus Lordul Castleton? A zis că o să te împuşte. A împuşca e un cuvânt rău.

Lance dădu din coadă.

— Cel puţin, bine că nu te-ai gudurat pe lângă el. Nu

că te-ar fi lăsat. Nu trebuie să laşi pe veşmintele sale impecabile fire de păr.

Lance o privi şi ochii parcă îi râdeau.

Jane îşi privi rochia şi strâmbă din nas. Era plină de păr de câine.

— Am uitat să te perii azi?

Lance îi răspunse lăsând capul într-o parte şi privind-o cât se poate de grăitor.

Jane oftă.

— Ştiu. Am avut multe pe cap în ultima vreme, dar nu va mai dura mult. O să ne întoarcem acasă, băiete. Gândeşte-te un pic – aer liber, pajişti, copaci, bursuci, vulpi. Te vei distra ca odinioară.

Deocamdată, însă, voia să fie sigură că scăpase de conte. Era o complicaţie de care se putea lipsi cu dragă inimă.

Case plecă să o caute pe Lady Octavia, însă nu ca să-i ceară toc şi coală de scris. Nu ştiuse că doamna Gray era membră 19

a bibliotecii până nu aflase de la domnişoara Mayberry. Acum ştia cum să dea de ea. Nu că ar fi lăsat întâlnirea cu ea pe scama şansei, ori a întâmplării. Doamna Letiţia Gray avea să-l întâlnească fie că era sau nu de acord.

O găsi pe Lady Octavia în bibliotecă, supraveghind coborârea unui portret care era suspendat deasupra şemineului de marmură.

— Tatăl lui Lady Mary, îi explicăea lui Case. Bătrânul conte, un om duşmănos, a avut un comportament reprobabil faţă de soţia şi fiica lui. Nu se poate ca tocmai el să prezideze adunările noastre. Ar fi un gest de autonegare din partea noastră. Duceţi-l în pod, le spuse ea celor doi servitori care dăduseră tabloul jos de pe perete. Apoi i se adresă lui Case: Lord Castleton, priveşte asta ca pe o lecţie. Gândeşte-te cum vor îndepărta soţia şi fiica ta chipul tău de pe perete, când tu nu vei mai fi.

Lordul îi zâmbi împăciuitor.

— Lady Octavia, încerc să dau de o doamnă care e membră a asociaţiei dumneavoastră – doamna Letiţia Gray, sau poate că o cunoaşteţi drept Letiţia Piers. Îmi puteţi spune unde locuieşte?

— Noi nu dăm niciodată astfel de informaţii, răspunse ea. Asta e politica bibliotecii.

— Dar mă cunoaşteţi bine! Nu vreau decât să stau de vorbă cu doamna Gray. Ce vedeţi rău în asta?

Ea îl privi fix.

— Să ştii că am stabilit regulile astea cu un scop anume. Din experienţă am învăţat că e mai sigur aşa. În orice caz, ca să nu mai încerci să mă convingi să mă răzgândesc, află că nimeni cu numele Letiţia Gray sau Letiţia Piers nu a fost vreodată membră a bibliotecii noastre.

— Sunteţi sigură de asta?

— Absolut. Lista membrelor noastre e foarte scurtă, iar eu cunosc personal fiecare doamnă aflată pe această listă. Ai fost informat greşit.

Era cât se poate de limpede că fusese informat greşit, în mod deliberat, de Jane Mayberry. Se ajunsese, aşadar, la un conflict de orgolii. El ştia prea bine cine avea să câştige, iar după aceea va afla de ce era atât de hotărâtă domnişoara Mayberry să-şi protejeze prietena.

— Domnişoara Mayberry, spuse el, şi nu mai continuă, aşteptând însă un răspuns.

— Ce e cu Jane?

Zâmbi şi dădu din cap.

— Mă contrariază. Nu ştiu ce să cred despre ea.

— Cum adică?

Nu acesta era răspunsul pe care îl aştepta, aşa că întrebă direct:

— Dumneavoastră cum aţi caracteriza-o?

Până în clipa aceea nu ştiuse că ochii albaştri, atât de blânzi, ai lui Lady Octavia, pot străpunge ca vârful unei săbii.

— Să o laşi în pace pe Jane Mayberry, îi spuse ea. Nu

e pentru tine. Poţi avea orice femeie îţi doreşti. Las-o în pace pe Jane.

Îi trebuiră câteva clipe să-şi revină din uluială, să-şi recapete siguranţa de sine, demnitatea şi aroganţa caracteristice rangului său.

— Vă înşelaţi, doamnă, spuse el. Cred că mă confundaţi cu altcineva.

— Jane, continuă Lady Octavia, privindu-l gânditoare, nu a avut o viaţă uşoară de când a murit tatăl ei. Cred că abia aici, cu noi, şi-a găsit liniştea. Nu vreau s-o văd iar tulburată.

Caspar nu-şi putea da seama cu ce îşi hrăneau resentimentele doamnele acestea în vârstă. La fel se întâmpla şi cu mătuşa Sophy. O dată trecute de o anumită vârstă, li se părea că pot spune orice şi oricui doreau.

— Mă îndoiesc că eu şi domnişoara Mayberry vom mai avea ocazia să ne întâlnim, spuse el fără să fie convins de adevărul vorbelor sale, dar dacă se va întâmpla, voi încerca să o ocolesc.

— Mă bucur să aud asta.

Scrâşnind din dinţi, Case plecă.

După cinci minute se afla în bucătărie cu scrisoarea. Jane Mayberry lustruia de zor o tavă de argint. Când intră Caspar, câinele se ridică, însă de data asta nu-şi mai arătă colţii, ci îl întâmpină cu un lătrat scurt, de bun-venit.

— Câinele dumneavoastră e foarte inteligent, îi spuse Case înmânându-i scrisoarea.

— Credeţi? îi făcu un semn câinelui, care se aşeză imediat pe podea, privind-o cu ochii lui blânzi.

— Atunci, ne vedem la ora patru, spuse Case.

— La patru, încuviinţă Jane.

El făcu o plecăciune. Ea, o reverenţă.

De cum ieşi din cameră, zâmbetul îi pieri. Cu ce i-o fi împuiat capul lui Lady Octavia scorpia aceea? Ce şi-o fi închipuit ea că avea de gând să facă din Jane Mayberry, amanta sau soţia lui? Atât primul cât şi al doilea gând îi păreau la fel de ridicole.

De îndată ce Lordul Castleton părăsi clădirea, Lady Octavia merse în bucătărie să stea de vorbă cu Jane. Nu avea de gând să fie indiscretă, îşi zise, intenţiona doar să o prevină. Lordul Castleton avea o înfăţişare… nu de om! drăgostit, pasionat, împătimit, nu, nu era nimic exagerat sau vulgar. Cucerit, iată cuvântul pe care-l căuta. Jane îl captivase pe conte, iar el nu va lăsa lucrurile aşa cum erau, ci se va întoarce, dornic să obţină ceva mai mult.

După părerea ei oamenii de genul lui Castleton erau de temut nu pentru că ar fi fost în stare să ia ceva ce nu le aparţinea, ci pentru felul în care reuşeau să alragă femeile. Chiar şi fete înzestrate cu înţelepciunea lui Jane căzuseră în mrejele unor băitaţi versaţi în arta seducţiei. Lordul Castleton era, fără doar şi poate, un astfel de bărbat.

Dintre tinerele membre ale bibliotecii se simţea cel mai apropiată de Jane, de fapt atât de apropiată, cât îi permitea aceasta. Se cunoscuseră în urmă cu aproape patru ani când Jane căuta la bibliotecă un loc unde să poată sta; aflase de camerele de la etaj care se închiriau femeilor singure. Jane spusese de la început că nu cerea milă sau pomană. Îşi putea plăti datoriile. În plus, nu avea să rămână pentru multă vreme. Căpătase nu se ştia de unde un câine şi nădăjduia să găsească un loc undeva la ţară, în apropiere de oraş. Era vreo problemă dacă rămânea şi câinele acolo cu ea?

Bineînţeles că era! Lady Octavia deschisese gura, gata să respingă într-o manieră delicată rugămintea fetei, dar se surprinse spunând exact contrariul. Jane Maybeny şi câinele acela al ei aveau ceva căruia cu greu îi puteai rezista. Gândindu-se bine, îşi dădu seama că ambele fiinţe erau speriate, aşa că s-ar fi dovedit total lipsită de compasiune dacă le-ar fi refuzat.

La început, Jane fusese destul de rezervată, dar când se deprinse să petreacă mai mult timp în bibliotecă, începu să se implice de-a binelea. Scria pamflete şi discursuri, prezenţa ei deveni tot mai necesară, însă nu petrecea niciodată prea mult timp în oraş. Găsise lăcaşul acela la

tară şi acolo îi plăcea să trăiască.

Totuşi, nu asta era viaţa pe care Lady Octavia o dorea pentru protejata ei. Jane era prea independentă. Bănuia că o iubire nefericită o transformase într-o celibatară convinsă, deşi Jane nu-i dăduse niciodată de înţeles aşa ceva; îi spusese doar că trăise mai toată viaţa ei în Scoţia şi că după moartea tatălui ei fusese nevoită să-şi câştige singură existenţa.

Lady Octavia înţelegea prea bine – sau doar avea impresia că înţelege – dorinţa lui Jane de a se retrage la ţară. Şi ea suferise din pricina a doua căsnicii cumplite din care se văzuse eliberată abia după ce soţii cu pricina avuseseră delicateţea să o lase văduvă. Şi ea se retrăsese din societate, însă când domnul Burrel.

bancherul şi totodată prietenul ei cel mai de nădejde, îi ceru mâna, îşi dădu seama că acesta era, într-adevăr, cel mai înţelept lucru pe care îl putea face. Şi ultimii douăzeci de ani din viaţa ei fuseseră cu adevărat cei mai fericiţi.

Ar fi vrut să-i spună lui Jane că nu toţi bărbaţii erau pramatii, că inimile rănite se pot vindeca şi că într-o zi va Mini omul potrivit.

Însă omul acela nu era în niciun caz Lordul Castleton.

După cum îi era obiceiul, când o găsi pe Jane în bucătărie o aborda direct.

— Ei bine, Jane, ce părere ai despre nepotul lui Lady Sophy?

Înainte să răspundă, Jane aşează o tăviţă de argint în suportul ei.

— Este întocmai cum l-a descris mătuşa lui.

Lady Octavia zâmbi, nesigură:

— Îl placi?

— Ei, n-aş merge atât de departe, răspunse Jane, zâmbind. Lady Sophy spunea că nepotul dumneaei poate deveni chiar neîndurător dacă cineva i se împotriveşte. Şi a avut dreptate.

Lady Octavia râse, apoi dădu din cap.

— Să ai mare grijă. Am impresia că te place.

Jane o privi fără să clipească, după care spuse rar, accentuând fiecare cuvânt:

— Nu-l cunosc. Nu mă cunoaşte. Abia acum o jumătate de oră ne-am cunoscut.

— Nu l-ai mai întâlnit până acum?

— Nu.

Lady Octavia păru să răsufle uşurată.

— Aha. Eu crezusem că v-aţi mai întâlnit la operă.

— E drept că l-am mai văzut şi acolo, dar mă îndoiesc că el m-a remarcat.

Jane zâmbi din nou.

— Nu pot să spun că nu a trecut cu privirea şi peste mine, dar asta nu înseamnă că ne-am văzut, nu-i aşa?

— Nu, ai dreptate. Şi ar trebui să fii recunoscătoare pentru asta. De data asta, însă, chiar te-a văzut, aşa că fii foarte prudentă.

Jane izbucni în râs.

— Am fost nepoliticoasă cu el. Nu am vrut să-i dau adresa prietenei mele fără acordul ei şi, aşa cum ţi-am spus, a devenit şi ei răutăcios. Asta a fost tot.

— Se poate ca tocmai asta să-l fi incitat. Nu e obişnuit ca femeile să-i refuze o rugăminte.

— Sunt convinsă de asta, dar abia ne cunoscuserăm de cinci minute. În fond, ce ţi-a spus de eşti atât de îngrijorată?

— Nu multe. Însă intuiţia mea…

Lady Octavia observă că pe Jane începea să o indispună discuţia şi asta o cam încurcă.

— Ce vreau eu să spun este că el se va căsători cu o prinţesă, ori cu o femeie de rang înalt. E de aşteptat ca un om cu poziţia lui săintre într-o familie de nobili.

Glasul lui Jane răsună pe cât de glacial, pe atât de stăpânit:

— Pe mine nu mă interesează din principiu căsătoria.

Lady Octavia se apropie de Jane şi-i luămâinile într-ale sale.

— Iartă-mă, draga mea. Nu am vrut să te supăr. Dacă ai avea o mamă – bine, bine, nu eu sunt mama ta, aşa că o să tac.

Auzind-o spunând aceste vorbe, Jane se mai înmuie şi-i strânse la rândul ei, cu căldură, mâinile.

— Trebuie să recunosc, zise ea, gânditoare, că dacă aş fi măcar puţin prinţesă, poate aş fi ispitită de gândul acesta. E un bărbat foarte frumos, nu? Şi în plus… Apoi se încruntă. Sau poate că nu. Nu este genul meu de prinţ.

Lady Octavia râse cu poftă, după care schimbă brusc subiectul, aşa cum făcea de obicei:

— Ia spune-mi, Jane, mâine pleci acasă?

Jane încuviinţă, dând din cap.

— Da, imediat după micul dejun. Aş vrea să pot rămâne, să mai dau o mână de ajutor aici, dar aştept pe cineva. Cred că ţi-am spus despre ce este vorba.

— A, da, acum îmi aduc aminte. O fostă colegă şi veche prietenă. Mi se pare un lucru minunat. Şi-ţi va face bine să pleci puţin din oraş. Ştiu că iubeşti natura şi viaţa în aer liber. Nu te mai gândi la bibliotecă. Sunt o mulţime de voluntari gata să ne ajute. Aşa că ai grijă să te simţi bine, Jane. Bucură-te cum se cuvine de timpul tău.

Plecă, dar după o clipă se întoarse.

— Deseară mergi la operă? o întrebă.

Jane zâmbi înainte de a răspunde:

— Da, dar promit că nu voi fugi cu Lordul Castleton fără binecuvântarea ta.

Lady Octavia o privi cu ochi mari, bâigui ceva despre o „fetişcană fără minte” şi închise uşa cu putere în urma ei.

Jane dădu din cap, gândindu-se la situaţia creată. Lady Octavia se arătase destul de tulburată şi o zăpăcise şi pe ea. Deseori i se întâmpla să vorbească fără să se gândească bine înainte. Dar acestea erau lucruri prea mărunte. Doamna aceasta avea, în orice caz, o inimă mare, extrem de generoasă şi o ajutase atunci când avusese nevoie. Iar ca ea mai erau atâtea alte femei. Lui Lady

Octavia îi păsa de toate eşecurile fiecărcia dintre ele. Nu voia decât să le fie tuturor bine. În plus, era o mare greşeală ca cineva să-i fi subestimat devotamentul faţă de cauza drepturilor femeii. Existau chiar şi miniştri care tremurau în faţa ei. Din fericire, avea legături la nivel foarte înalt. Fratele ei era marchiz, iar soţul ei era proprietarul uneia dintre cele mai mari bănci din Londra. Toată lumea îi datora bani, chiar şi prinţul regent, dacă era să se dea crezare zvonurilor.

Respiraţia caldă pe care o simţi pe mână o ia cu să-şi plece privirea către câinele ei: Lance se uita la ea cu ochi strălucitori, plini de înţelegere. Jane râse şi îl scărpină, distrată, între urechi.

— Unde mai pui că îi plac şi câinii, zise ea. Bineînţeles că îi suntem cei mai de nădejde admiratori. Ia hai să isprăvim aici şi să facem comisionul acela pentru Lordul Castleton.

În vreme ce lustruia şi ultima tavă de argint, îi veni din nou în minte imaginea contelui. Îşi aminti licărirea de amuzament pe care o surprinsese în privirea lui şi zâmbetul aproape uşuratic. Avertizarea lui Lady Octavia chiar nu era necesară. Oricum, el avea o reputaţie bine cunoscută în ceea ce privea femeile. Flirtul era ca o a doua natură pentru el.

Numai că… sprâncenele i se încruntară şi rămase cu privirea pierdută la propria imagine oglindită de tăviţa din argint… numai că, în puţinul timp pe care l-a avut la operă ca să-l cerceteze cu atenţie, observase că se purta ireproşabil. Privirea nu-i zburase de la o femeie atrăgătoare la alta, aşa cum li se întâmpla altor domni pe care ea îi cunoştea. Amanta lui, Contessa, era opusul lui. Nu avea linişte până nu-i fermeca pe toţi. Poate că tocmai acesta era motivul pentru care Lordul Castleton şi amanta lui nu mai erau împreună. Sau poate că pur şi simplu s-a plictisit, aşa cum li se întâmplă de obicei bărbaţilor, şi a pus ochii pe o partidă mai bună.

Nu era nevoie să i se spună că se va căsători cu o

femeie de rang înalt. Nu erau prea multe prinţese în împrejurimi, iar Prinţul Michael nu avea surori. El urma să se căsătorească cu Lady Rosamund, şi asta înainte să fie cucerită de Richard Maitland, colonel la Special Branch. Se scrisese în toate ziarele despre curtea pe care i-o făcuse Prinţul Michael lui Rosamund.

În asta consta problema dinastiei Devere. Erau mereu în atenţia presei. Păreau subiectul preferat al publicului. De pildă, domniţa Rosamund şi soţul ei se aflau acum în Scoţia, în vizită la părinţii colonelului Maitland; fiul cel tânăr, Lordul Justin, se afla în Italia într-un tur al Europei pe care războiul îl obligase să-l amâne. Lady Sophy Devere venise de la Hampshire ca să asiste la inaugurarea noii Ladies' Library din Ştrand, iar acum locuia împreună cu nepotul Domniei sale, ducele, la Conacul Twickenham, reşedinţa familiei Devere din apropiere de Londra. Şi aşa mai departe. Deşi n-avea nimic de-a face cu familia aceasta, nici nu putea rămâne indiferentă.

Ceea ce nu speculau deloc ziarele era faţa ascunsă a bărbaţilor Devere. Niciodată nu fusese pomenit numele Contessei lângă acela al Lordului Castleton; se auzeau doar bârfe, multe inventate, şi era conştientă că nu trebuia să asculte aşa ceva, dar cum să se ferească? Dacă lumea n-ar discuta despre familia Devere, n-ar mai avea despre ce să stea de vorbă.

Cât despre familia ei, aceasta era cunoscută doar în cercul de prieteni. Când era mică, tatăl ci obţinuse un post la Universitatea din Edinburgh, loc unde că îşi petrecuse o bună parte din viaţă. De fapt, acelea fuseseră cele mai fericite zile din viaţa ei pentru că se afla alături de părinţi şi de prietene pe care sâmbătă seara le invita în salon ca să stea de vorbă, să asculte muzică şi să cânte. Nu că tatăl ei s-ar fi priceput vreun pic în ale muzicii. Era chiar afon. În schimb, mama ei era îndrăgostită de muzică, în special de operă, iar pe tatăl ei nimic nu-l bucura mai mult decât să-i facă pe plac soţiei sale.

Tatăl ci fusese un om tare cumsecade.

Se întrebă ce fel de soţ ar fi contele. După spusele lui Lady Sophy, toţi bărbaţii Devere se dovediseră soţi desăvârşiţi – devotaţi, protectori, fideli şi foarte afectuoşi.

— La fel ca tine, Lance, spuse Jane. Dar, după părerea mea, o femeie se află m şi mai mare siguranţă lângă un câine. Asta, bineînţeles, dacă nu găseşte pe cineva asemenea tatălui ei. Până acum constatase că astfel de bărbaţi erau prea puţini şi greu de găsit.

Rămase privind în gol, dusă pe gânduri. Se reculese însă repede. Începea să-şi plângă de milă şi treaba asta chiar o irita.

Dădu nemulţumită din cap, ca pentru a-şi alunga gândurile care o supărau, îşi limpezi mintea şi continuă să aşeze lucrurile la locurile lor.

După aproximativ douăzeci de minute Jane părăsi biblioteca, însoţită de Lance. Se opri preţ de câteva clipe la marginea trotuarului, aruncă o privire fugară în dreapta şi-n stânga, apoi urcă într-o birjă din care tocmai coborâseră călătorii, urmată de Lance. Birja o porni în jos, către Pall Mall.

O altă birjă apăru de pe o străduţă laterală, coti pe strada principală şi pomi în urmărirea lui Jane. Înăuntru se aflau două persoane: Case şi sergentul Harper de la Special Branch.

Cu toate că Harper era una dintre cele mai populare personalităţi din capitală, datorită ajutorului pe care îl dăduse în rezolvarea mai multor cazuri de senzaţie de când lucra la Special Branch, nimeni nu ştia, de fapt, cum arată. Era abia trecut de patruzeci de ani, bine legat şi cu părul cărunt. Hainele bine croite, corespunzătoare cerinţelor poziţiei pe care o ocupa, nu se bucurau de atenţia lui, ceea ce îi conferea un aspect neglijent.

În ciuda diferenţelor, pe Case şi Harper îi lega o prietenie strânsă. De fapt, aveau multe în comun. Luptaseră amândoi în Campania din Spania, iar nu de mult colaboraseră în dejucarea unei conspiraţii care i-ar fi putut

fi fatală cumnatului lui Case, colonelul Richard Maitland. Acum cei doi lucrau din nou împreună la un caz – crima din Hyde Park.

Pe buzele lui Case apăru un zâmbet.

— Mi-am închipuit că se va duce personal să-şi prevină prietena. Va fi cu atât mai simplu pentru noi. Nu trebuie decât să urmărim câinele.

Observând că Harper nu spunea nimic, Case se întoarse către acesta şi-i privi chipul încruntat, cu tenul tăbăcit de soarele fierbinte al Spaniei de-a lungul anilor de luptă.

— Ce te frământă atât? îl întrebă el.

— Nu mi se pare corect, începu Harper, să fie spionate nişte doamne care n-ar omorî nici măcar o muscă. Mare păcat. Ele sunt cele mai de preţ daruri pe care ni le face Anglia asta a noastră. Sunt cinstite şi tare cumsecade, iar mie nu-mi place să umblu cu ascunzişuri când e vorba de ele.

— Nici mie.

— Atunci de ce n-am aşteptat până la ora patru răspunsul doamnei Gray?

— Şi dacă doamna Gray refuză să mă primească? Dacă încearcă să-şi protejeze fratele? Nu, Harper. Doar aşa putem fi siguri.

Haiper se mulţumi să mormăie ceva.

După câteva clipe, Case continuă:

— De ce-o fi ţinând o domnişoară atât de delicată o astfel de creatură în oraş?

— Vă referiţi la câine?

Case dădu din cap, afirmativ.

— Habar n-am. Dumneavoastră ştiţi mai multe despre doamne decât mine.

— Fă-mi plăcerea şi încearcă un răspuns.

— Păi, zise Harper, scărpinându-şi bărbia, poate că-l ţine doar pentru paradă, ca să fie altfel decât celelalte doamne.

— Să ştii că Jane Mayberry nu ţine la aparenţe şi nu e

interesată deloc de modă. Cu siguranţă că nu ţi-ar fi recunoscătoare pentru o asemenea părere. Poartă ciorapi albaştri. Femeile care se mândresc cu inteligenţa lor nu au nici cea mai mică intenţie de a epata în societate.

Harper căzu puţin pe gânduri.

— Ei bine, zise, poate că ţine mult la câinele ăsta şi nu vrea să se despartă de el.

— Oare?

— Ce? întrebă Harper, văzând că tăcerea se prelungea.

— Mmm? A, mă gândeam că ţine câinele ca să o apere.

— De ce sau de cine?

— Nu ştiu. Dar e ceva misterios la această Jane Mayberry.

— Misterios?

— Da, există o enigmă, are ceva de ascuns. Înţelegi ce vreau să spun.

— Da' nu-i decât o femeie care are un câine!

— Se poate să ai şi tu dreptate.

— Ăsta-i necazul cu slujba asta a noastră. Te face să fii bănuitor faţă de toată lumea, iar dacă nu eşti aşa, dai de necazuri.

— Harper, nu-ţi mai bate capul cu asta. S-ar putea să fie întocmai cum spui tu.

— Sper să fie aşa. Sincer, chiar nădăjduiesc asta, pentru că individul pe care îl căutăm e putred până în măduva oaselor. N-aş vrea ca domnişoara Mayberiy să sfârşească precum John Collier.

Aşa se numea cel care fusese ucis în Hyde Park. Atât descoperiseră cei de la Bow Street înainte să predea cazul celor de la Special Branch: victima se numea John Collier şi fusese soldat, iar în clipa morţii era un funcţionar oarecare, în vârstă de vreo patruzeci de ani, care nu avea nimic de ascuns, după câte putuseră ei să-şi dea seama.

Timp de o lună procurorii bătuseră pasul pe loc, înainte să ceară ajutorul celor de la Special Branch. În

cinci minute şeful hotărî că cel mai nimerit pentru cazul acesta era însuşi cumnatul său. Case era făcut să descopere criminali ale căror semnături erau nişte pietricele şlefuite lăsate asupra victimelor.

Pentru Case pietricica aceea putea la fel de bine să fie o scrisoare. Ceea ce îi spunea era că omul pe care îl credea mort, care spera să fi murit, trăia şi reluase şirul crimelor şi al mutilărilor.

Gideon Piers. Numele acesta era suficient să-l facă pe Case să devină neînduplecat. Caporal Gideon Piers, dezertor devenit tâlhar, băgase spaima în provincialii spanioli împreună cu banda lui de asasini. La Roca, Piatra, aşa îl numiseră spaniolii din cauză că lăsa astfel de pietre bine şlefuite în buzunarele victimelor, aşa în cât toată lumea să afle care era soarta celor care îndrăzneau să-l înfrunte.

Mersese, însă, prea departe căci începuse să atace convoaiele britanice şi să fure aurul. Nu mai era tâlharul din afara câmpului de luptă, ci un factor de subminare care trebuia înlăturat cât mai repede. Lui Case i se dăduse sarcina de a recupera aurul, dacă mai era posibil, dar mai ales de a-i şterge de pe faţa pământului pe Piers şi pe acoliţii lui. Fără milă, tară îndurare – acestea erau ordinele.

Ajutat de o unitate formată din soldaţi toţi unul şi unul şi din partizani, dădu de urma lui Piers şi a tâlharilor lui chiar în ascunzătoarea acestora – o mănăstire abandonată aflată între dealuri, în apropiere de Brugos. Acolo şi-au şi găsit sfârşitul, toţi, sau cel puţin aşa nădăjduia el.

Îi luă ceva vreme până să-şi dea seama că Harper vorbea cu el. Încercă să-şi limpezească mintea apăsându-şi ochii cu mâna.

— Iartă-mă, Harper. Eram cu mintea în altă parte. Ce spuneai?

Harper rosti cuvintele rar, cu răbdare:

— V-am întrebat dacă vreţi să fiu şi eu de faţă când

veţi vorbi cu doamna Gray.

— Nu. Ar fi prea mult să apărem amândoi, n-aş vrea să se simtă ameninţată. Tu supraveghează casa şi nu sta la vedere.

Harper dădu din cap.

— La ce vă gândeaţi când v-am întrerupt?

Case râse scurt, înăbuşit. Era clar că Harper nu avea nicio treabă cu diplomaţia. Necazul era că îi permisese prea multe.

Dacă s-ar apropia puţin mai mult, ar deveni cei mai buni prieteni şi atunci nimic nu l-ar mai opri să fie indiscret.

— A trecut o lună de când a fost ucis Collier, zise Case. Oare ce mai aşteaptă Piers?

— Poate că a plecat aşa cum a venit. Poate că doar pentru Collier a apărut aici. Sau cine ştie, noi nu suntem pe urmele cui trebuie. Să ştiţi că până la urmă Piers ar putea fi mort de-a binelea şi altcineva s-ar putea să se folosească de metodele lui.

Case nu comentă. Nu era prima dată când auzea argumentele acestea. Dar dacă Piers era încă în viaţă, nu avea nici cea mai mică îndoială că ţinta finală era chiar el. Nu avea timp de pierdut cu argumente, deşi îl măcinau aceleaşi întrebări: ce mai aştepta Piers? De ce amâna confruntarea cu el?

O dată ajunsă în Hans Town, în faţa bisericii Sf. Ninian, Jane coborî şi îi plăti birjarului. Începuse să burniţeze, aşa că îşi ridică gulerul hainei şi intră în curte. Casa parohială se afla după biserică, iar pentru a ajunge la ea trebuia să intri pe o portiţă laterală şi să urci o potecăpietruită. Era o clădire veche cu zidurile acoperite cu iederă. Într-una din camerele din faţă se aprinsese o lumină şi se auzi râsul cristalin al unui copil, Jane schiţă un zâmbet trist. Unele femei aveau noroc când era vorba de dragoste, altele nu. Iar Letty făcea parte din prima categorie. Se căsătorise cu un bărbat deosebit şi avea doi copii pur şi simpluminunaţi. Şi, dacă cineva merita cu

adevărat o asemenea bucurie, aceea era, fără îndoială, Letty.

Jane nu se lăsă furată de gânduri, ci îşi îndreptă umerii şi bătu cu putere în uşă. După câteva clipe uşa se deschise şi în prag apăru slujnica lui Letty. Un preot tânăr, care mai avea şi o familie de întreţinut, nu îşi putea permite mai mult de un servitor.

Peggy, o fată tânără, agilă şi mereu cu zâmbetul pe buze, o pofti pe Jane în antreu.

— L-aţi adus şi pe Lance! Ce-or să se mai bucure copiii!

— Unde este doamna Gray? o întrebă Jane, în vreme ce Peggy îi ajuta să-şi scoată pardesiul şi boneta.

— În bucătărie.

— Şi domnul Gray?

— E plecat la Lambeth, să-l viziteze pe episcop.

După acest schimb de cuvinte, liniştea a fost brusc întreruptă. Din camera din faţă ţâşniră ca din puşcă două fetiţe gemene care se repeziră la Jane.

— Mătuşa Jane! strigară deodată. Mătuşa Jane.

Apoi îl zăriră pe Lance, şi mătuşa Jane fu dată uitării. Din bucătărie apăru mama fetelor.

— Jane! Asta da surpriză.

Letty Gray, puţin mai în vârstă decât Jane, era înaltă, zveltă, avea un păr negru şi des şi ochi de un albastru limpede. Chiar dacă i se desprinseseră câteva şuviţe din agrafe şi pe un obraz avea o urmă de fainã, părea stăpână pe sine. Din câte observase Jane, orfanii dădeau de regulă această impresie. Fetele fuseseră crescute în instituţii speciale şi învăţaseră să nu trădeze ceea ce gândeau. Jane chiar se considera norocoasă pentru că reuşise să câştige prietenia acestei femei atât de afectuoase şi generoase şi nu de puţine ori regreta că nu seamănă mai mult cu ea.

Liniştea reveni la fel de repede cum dispăruse. Letty îi propuse lui Peggy să îmbrace copiii gros şi să iasă împreună cu ei şi cu Lance la plimbare. După aceea o conduse pe Jane în salonul din faţă şi închise uşa în urma

lor.

— Ai fainã pe obraz, îi atrase Jane atenţia.

Letty o îndepărtă, ştergându-se atentă cu palma.

— Nu mă aşteptam să te văd decât după Crăciun. Ce te-a făcut să-ţi schimbi planurile?

Îşi trăseseră fotoliile mai aproape de foc.

— S-a întâmplat ca Lordul Castleton să mă viziteze astăzi, dar voia să stea de vorbă cu tine, nu cu mine.

— Lordul Castleton! Vrea să stea de vorbă cu mine? Dar despre ce?

— Uite, mi-a dat şi o scrisoare…

Vorbele îi fură întrerupte de un ciocănit în uşa de la intrare.

— Cred că Oliver şi-a uitat din nou cheile, zise Letty şi se duse să deschidă.

Jane se ridică în picioare. Auzi mai multe voci pe hol, după care Letty intră în salon, urmată de Lordul Castleton. Ştia că lordul era o fire tenace, însă la asta nu se aşteptase.

— Vorbeşti de lup, zise ea, pe un ton provocator, şi iată-l!

— A, domnişoara Mayberry, rosti Case calm, fără paznicul cel credincios şi mereu încântătoare.

— Jane, spuse Letty, uitându-se întrebătoare de la unul la altul, Lordul Castleton vine din partea serviciului Special Branch. Vrea să-mi pună câteva întrebări în legătură cu Gideon, asta-i tot.

— Special Branch? Jane îl privi neîncrezătoare. Sunteţi reprezentant al legii?

— Mi s-a cerut ajutorul într-o anumită investigaţie, aşa că se poate spune şi aşa.

— Asta nu mi-aţi spus.

— Dar nu aveam treabă cu dumneavoastră, domnişoară Mayberry, aşa că nu eram obligat să vă spun nimic. Doamnă Gray, putem sta undeva de vorbă între patru ochi?

— Păi… Letty o privi nesigură pe Jane.

— Nici prin minte nu-mi trece să vă las să o interogaţi pe doamna Gray fără să mai fie cineva de faţă, zise Jane.

— Aş vrea ca Jane să nu plece, zise Letty.

Case lăsă să-i scape un oftat.

— În cazul acesta, haideţi să ne aşezăm. Nu o să dureze prea mult.

După ce luară loc, îşi concentră privirea asupra lui Letty, ignorând-o câtputupe Jane.

— Doamnă Gray, considerăm că ne puteţi fi de mare ajutor în cercetările noastre. Iertaţi-mă că nu vă pot da amănunte. Poate veţi crede că unele dintre întrebările mele sunt ciudate şi deloc relevante. Dumneavoastră nu trebuie decât să răspundeţi cât se poate de onest. Puteţi face asta?

După ce Letty dădu din cap afirmativ, Case continuă:

— Când l-aţi văzut ultima oară pe fratele dumneavoastră?

— Faceţi cercetări în legătură cu Gideon?

— Vrem să verificăm nişte lucruri în legătură cu cineva despre care credem că odată i-a fost foarte apropiat, cineva alături de care a luptat în Spania.

— Aha.

Aşteptă ca el să-i mai dea şi alte amănunte, dar văzând că nu o face, îşi drese glasul şi continuă:

— Ultima dată l-am văzut pe Gideon înainte să pornească în larg spre Portugalia. Da, acum opt ani, când a venit să-şi ia rămas-bun.

Pe măsură ce interogatoriul avansa, îndoielile lui Jane privind veridicitatea pretextului lui Castleton se spulbera. Îşi dădea bine seama de ce era considerat atât de necesar pentru o anchetă. Punea întrebările în aşa fel încât să nu o sâcâie şi nici să nu o copleşească pe Letty; a determinat-o, folosindu-se cu abilitate de farmecul său, să-i dea toate informaţiile pe care le dorea. Fără niciun fel de efort, dar cu o perfidie abia perceptibilă.

Faptele erau următoarele: Letty şi Gideon se

văzuseră de foarte puţine ori după ce rămăseseră orfani, iar dacă Gideon a avut vreodată prieteni, Letty în niciun caz nu-i cunoştea. Era mai mare decât ea, aşa că nu i se confesase niciodată. Se văzuseră de câteva ori după ce Gideon plecase de la azil, iar după ce se înrolase în armată Letty îi scrisese, însă nu primise regulat răspunsurile lui. El îi scria puţin şi rar. Apoi Letty a primit înştiinţarea că fratele ei dispăruse într-o misiune şi că, probabil, murise.

Lordul Castleton reuşi să obţină şi alte mărturisiri de la Letty – faptul că Gideon dădea mereu de necazuri, faptul că nu venea să o vadă decât atunci cândrămânea fără bani şi cât nădăjduise ea, cum se rugase atunci când fratele ei se înrolase, ca armata să facă om din el.

Când se lăsă un moment de tăcere, Case se întoarse către

Jane:

— Domnişoară Mayberry, aţi putea adăuga ceva la cele spuse de doamna Gray?

— Nu.

Letty atenuă din impoliteţea răspunsului lui Jane adăugând repede:

— Jane nu l-a cunoscut pe Gideon. A venit ca profesoară la „Sf. Bede” după ce el plecase în Spania.

— Atunci aţi devenit dumneavoastră prietene atât de apropiate? Când aţi predat la „Sf. Bede”?

Letty zâmbi.

— Da, eu eram atât de mâhnită…

Jane o întrerupse:

— Pe Lordul Castleton nu îl interesează amănunte legate de mine. Bineînţeles, dacă nu mă aflu şi eu sub anchetă.

— În niciun caz, răspunse Case. Am pus şi eu o întrebare aşa, într-o doară. Apoi băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase piatra care fusese găsită asupra lui John Collier. Recunoaşteţi asta, doamnă Gray?

Letty luă piatra şi o întoarse pe toate părţile.

— Nu. Ar trebui?

— Dar numele La Roca vă spune ceva?

Letty negă, dând din cap, şi-i înapoie piatra.

— Aceasta este denumirea spaniolă pentru piatră, nu-i aşa? întrebă Jane.

— Întocmai. Dar John Collier? Nici numele acesta nu vă este cunoscut, doamnă Gray?

— Nu, mă tem că nu.

— Gândiţi-vă bine. Locotenentul John Collier. A luptat alături de fratele dumneavoastră în Spania. Au fost în acelaşi regiment.

Letty îşi privi mâinile împreunate în poală.

— Îmi pare rău. Nu-mi amintesc. A trecut mult timp.

Case se ridică.

— Doamnă Gray, dacă vă mai amintiţi ceva, puteţi oricând să lăsaţi un mesaj pentru mine la Horse Guards.

Se opri o clipă, privi în jur, apoi zise:

— Mi se pare mie sau miroase a ars?

În clipa următoare Letty ţâşni de pe scaun.

— Biscuiţii mei! strigă ea şi ieşi val vârtej din încăpere.

— Ei bine, domnişoară Mayberry, nu a fost chiar atât de rău, nu-i aşa?

Jane se ridică şi ea.

— Nu trebuia să recurgeţi la niciun tertip, spuse ea. Dacă aţi fi fost cinstit faţă de mine, v-aş fi adus personal la prietena mea.

Case ridică din umeri.

— Nu a fost niciun tertip la mijloc. V-am spus atât cât se cuvenea să ştiţi.

— M-aţi înşelat! Aţi procedat necinstit.

— Nu-mi pasă ce credeţi dumneavoastră. Anchetez o crimă.

Dădu din cap afirmativ, ca pentru a-şi întări cuvintele, când văzu cum ochii lui Jane aruncau scântei.

— John Collier a fost asasinat şi credem că cineva din regimentul lui i-a plătit o poliţă mai veche. Aşa că, dacă vrei să nu dai de necaz, Jane Mayberry, fă bine şi nu-mi sta

în cale. Transmite dumneata, te rog, scuzele mele doamnei Gray. Spune-i că nu am mai putut rămâne.

— Ei bine? întrebă Harper, după ce Case îl îndemnă pe birjar să pornească.

— Nu pare să ştie ceva. Case îi povesti pe scurt cum decursese interogatoriul lui Letty Gray.

Când termină, Harper oftă, vădit nemulţumit.

— Asta înseamnă că tre' să o luăm de la capăt cu Collier şi singura cheie pe care o avem este o piatră.

— S-ar putea să fie aşa, dar vreau să văd dacă nu cumva am stârnit neliniştea cuiva.

— Credeţi că doamna Gray va încerca să-şi anunţe fratele că suntem pe urmele lui?

— Nu. Nu cred că ştie ceva, sau că Piers poate fi atât de prost încât să-i spună unde se ascunde. E doar o măsură de prevedere. Dacă după două zile vom fi în acelaşi stadiu, renunţăm.

Case făcu semn vizitiului să oprească, apoi arătă spre o tavernă din colţ.

— Poţi să-ţi stabileşti sediul acolo. O săţi-ltrimiptelennox în ajutor.

— A, nici să nu vă treacă prin minte, se împotrivi Haiper. Mie mi s-au dat nişte ordine şi tre' să stau lângă dumneavoastră. Asta mi-a zis şeful înainte de a pleca la Edinburgh.

— La Aberdeen, Harper. Colonelul Maitland şi sora mea au plecat la Aberdeen. Între timp, acesta a devenit cazul meu, aşa că-l voi rezolva cum cred de cuviinţă.

Harper înţelese imediat unde bătea lordul. Înălţimii sale nu-i surâsese de la bun început ideea că el, Harper, avea să-i fie ca o umbră. Contele cunoştea riscurile, ştia că putea fi următoarea ţintă a criminalului, dar nu era de acord să-i fie supravegheată fiecare mişcare, ca şi când ar fi fost un copil care abia învăţa să meargă; iar ceea ce îl irita şi mai tare era faptul că „escorta" se instalase în apartamentul lui din Albany. Acestea erau condiţiile pe care le stabilise şeful, dacă nu – îl avertizase el – avea să

dea cazul altcuiva.

Harper era un om înţelegător, însă nimic nu-l putea determina să încalce regulile impuse de şeful său. În plus, Lordul Castleton era cumnatul acestuia. Numai gândul de a da ochii cu Maitland în situaţia în care i s-ar fi întâmplat ceva contelui îl făcea să se cutremure.

Case remarcă expresia îndârjită de pe chipul lui Harper şi se gândi să pună altfel problema.

— Uite cum facem, spuse el, zâmbind prietenos. Eu o să fiu la Horse Guards pentru că vreau să verific nişte dosare mai vechi. Apoi o să iau cina la Bell cu nişte prieteni. E posibil să mergem şi la operă. În orice caz, o să fiu înconjurat de oameni în care am încredere. Îţi mulţumesc foarte mult, dar chiar nu am nevoie de escortă. Cum să explic prietenilor prezenţa ta? Vor crede că sunt fricos, şi nu i-aş învinovăţi pentru asta.

— Şi dacă apare ceva ce trebuie să raportez?

— Ştii unde să mă găseşti, iar dacă apar schimbări de planuri, o să las vorbă la Horse Guards. Oricum ar fi, ne vedem mai târziu la Albany. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, răspunse Harper, privindu-şi un nasture care abia se mai ţinea.

— Perfect. A, şi culcă-te, nu mă aştepta.

Biroul lui Case de la Horse Guards era o cămăruţă, dar

I se considera norocos că i se încredinţase măcar acel spaţiu. Nu era agent Special Branch, ci unul dintre anchetatorii amatori, solicitaţi uneori de serviciile secrete pentru abilităţile şi cunoştinţele lor, ca să ajute la elucidarea unor cazuri mai grele. De pildă, nimeni nu-l cunoştea pe Gideon Piers mai bine decât el.

Colegii lui erau amabili, însă nu acordau prea mare atenţie investigaţiilor lui. Aveau propriile cazuri de rezolvat, iar asasinarea unui funcţionar oarecare de către un om despre care se credea că operase doar în Spania nu li se păruse o chestiune la fel de arzătoare ca lui Case. La prima vedere totul sugera plata unei poliţe mai vechi. De

fapt, se presupunea chiar că asasinul nu era nici pe departe Gideon Piers, ci altcineva care se dădea drept acesta şi se folosise de metodele lui pentru a induce în eroare autorităţile.

Aceasta era şi părerea cumnatului lui Case şi tocmai de aceea – îşi zise Case – Richard nu-şi amânase călătoria în Scoţia. Nu se aştepta ca lordul să reuşească să descopere ceva.

Dosarul lui Piers era destul de subţire. Rude: o soră, domnişoara Letiţia Piers de la Şcoala de Caritate Sf. Bede, Londra; ocupaţia: angajat pe un vas; semne particulare: un trandafir tatuat pe braţul stâng. Se număra printre primii soldaţi englezi îmbarcaţi pentru Portugalia. Doi ani mai târziu era declarat dispărut în misiune, se presupunea că murise, ori că fusese capturat de inamic. Asta cu puţin înainte să apară ia Roca. Serviciul Secret Britanic făcuse legătura între evenimente şi tot Serviciul Secret Britanic îl însărcinase pe el să pornească împreună cu mica lui unitate de soldaţi în cursa aceea istovitoare, pe urmele unui om al cărui nume devenise emblematic pentru noţiunea de sălbăticie.

În înţelepciunea lor, agenţii Serviciului Secret nu au divulgat adevărul în legătură cu La Roca decât câtorva persoane. În consecinţă, dosarul de război al lui Piers era fără pată. Mai exista un dosar, de data aceasta referitor la bandă, pentru care fusese nevoit să-i implore pe cei de la Oficiul de Război, însă nici acesta nu-i servise prea mult. În mare, prezenta toate convoaiele britanice atacate şi jefuite de La Roca. Case şi oamenii lui răvăşiseră mănăstirea aceea căutându-i, dar nu găsiseră nimic. Din câte ştia el, aurul dispăruse fără urmă.

Gideon Piers trebuia să fie un om foarte înstărit acum.

Aurul nu-l mai găsiseră, însă dăduseră de Piers, sau cel puţin aşa crezuseră. Era împuşcat în cap, însă îl identificaseră după tatuaj. S-au mulţumit cu asta, însă în mintea lui stăruia îndoiala.

Pe birou se afla un al treilea dosar, cu numele lui John Collier scris pe copertă. Încă un dosar care nu prezenta nimic dubios. Poate că Serviciul Secret cunoştea alte amănunte care nu fuseseră înregistrate în dosar, însă se dovedeau zgârciţi când era vorba să furnizeze nişte informaţii.

Puse dosarele la o parte şi oftă. Existau două piste pe care ar fi putut să le urmeze. Putea să-i cerceteze pe toţi cunoscuţii lui Piers, pe foştii asociaţi, pe angajaţi, în speranţa că va da de vreo urmă. Era însă o muncă titanică, imposibil de dus la bun sfârşit de către un singur om. Cealaltă posibilitate era să aştepte. Piers, dacă despre el era vorba, n-ar rezista prea mult fără să-l încolţească şi pe el. Mai jucaseră jocul acesta în Spania. Uneori greu şi-ar fi dat cineva seama care era, de fapt, vânătorul şi care era prada. Finalul avea să fie unul spectaculos, o răzbunare crâncenă pentru distrugerea pe care o provocaseră el şi soldaţii lui la mănăstirea Sf. Michele.

Dar dacă Piers rezista cu greu tentaţiei de a veni după el, atunci de ce întârzia să acţioneze după moartea lui John Collier? Piers nu era genul care să aştepte ca cei de la Bow Street să pună totul cap la cap. Oare dorea ca el, Case, să afle că jocul încă nu se terminase?

De când venise, nu avansase cu nimic în anchetă. Încuie dosarele şi plecă.

Era noiembrie şi se întuneca devreme; de când plecase din Whitehall şi până ajunsese la locuinţa lui din Piccadilly se aprinseseră deja felinarele, iar ferestrele erau luminate. Zăbovi ceva mai mult acasă. Se spălă, îşi schimbă hainele, şi apoi luă o trăsură până la Bell’s Hotel, dincolo de Covent Garden, unde urma să-şi întâlnească prietenii. Constată că nici măcar în compania acestora nu se simţea la largul său. După o vreme se ridică, îşi ceru scuze şi plecă.

Case se duse singur la operă, însă nu avea de gând să plece de acolo neînsoţit. Trecuse o lună de când se despărţise de amanta lui şi, în tot acest timp, nu mai

avusese pe nimeni, Nu era un adept al desfrâului; nu avusese nici măcar jumătate din aventurile puse pe seama lui, însă era bărbat în toată firea şi intuia motivul neliniştii lui. Simţea nevoia să fie cu o femeie. Pur şi simplu.

În timpul primei pauze se îndreptă către loja doamnei Amelia Standhurst. Amelia era o văduvă bogată care nu manifesta nici cea mai mică dorinţă de a se recăsători. Era frumoasă, rafinată şi în ultimul timp îi făcuse de nenumărate ori avansuri subtile, pe care el le ignorase. În seara aceasta, însă, era disponibil.

Intră în lojă şi după câteva minute ajunseră la o înţelegere. Opera era plictisitoare. Case avea să o conducă pe doamnă acasă.

În hol se opriră atât cât Case să-i aşeze pe umeri pelerina îmblănită. Ea îi spuse ceva, însă el nu auzi. Privirea îi rămăsese pironită asupra unei tinere care purta o rochie de seară din satin de culoarea fildeşului, acoperită cu voal transparent. Luminile candelabrelor făceau ca braţele şi părul să-i pară aurii.

Era Jane Mayberry, însă nu cea pe care o cunoscuse el în il imineaţa aceea, ci o femeie ieşită parcă dintr-o revistă de modă, strălucitoare, jovială şi nu un manechin lipsit deviată.

Ca şi când s-ar fi simţit privită, ea se întoarse. Privirea ei zăbovi puţin asupra lui, apoi şi-o întoarse brusc, şocată parcă de prezenţa lui. Case îi percepu tresărirea şi starea de tensiune când observă că zâmbetul de pe buze îi dispăruse.

Privirea ei reveni apoi asupra Ameliei, întârzie un pic, apoi se întoarse către Case. Plecă discret capul, în semn de salut; zâmbetul, vădit nesigur, îi dădu de înţeles contelui că ea înţelesese care era legătura lui cu Amelia.

Una dintre persoanele care o însoţeau îi spuse ceva, şi Jane se întoarse. Abia atunci observă Case că era acompaniată de Freddie Latham, pe care îl întâlnise chiar în dimineaţa aceea la bibliotecă. Freddie era unul dintre prietenii lui cei mai apropiaţi. Sora lui, de asemenea

prezentă, discuta cu o femeie pe care lase nu o recunoscu.

Simţi pe braţ mâna Ameliei.

— Case, eşti sigur că vrei să mă însoţeşti acasă?

Îl privi uşor amuzată, apoi continuă:

— E foarte frumoasă. Cine este?

O întrebare simplă care cerea un răspuns la fel de simplu, însă – lucru foarte curios – Case nu dorea să implice numele lui Jane Mayberry în astfel de conversaţii.

— Am întâlnit-o pentru prima oară în dimineaţa aceasta la Ladies' Library. Face parte dintre membrele bibliotecii.

Amelia îl ascultă în tăcere, apoi zise:

— Bravo ei!

O urmări pe Jane cu privirea până când aceasta intră într-o lojă de la capătul culoarului.

— Dacă aşa sunt doamnele care susţin cauza celor de la Ladies' Library, poate că e timpul să le fac şi eu o vizită. Am aceleaşi convingeri ca şi ele – dar care femeie nu le are? Totuşi cele pe care le-am cunoscut nu mi s-au părut atât de deschise, atât de oneste. Ea pare… altfel.

Case dădu un răspuns de convenienţă, însă mintea lui era în altă parte. Mai oritatea spectatorilor se întorseseră în lojele lor pentru începerea celui de-al doilea act. Pe hol rămăseseră doar lacheii şi plasatorii. Unul dintre plasatori stătea cu spatele la el şi privea pe fereastră.

— Scuză-mă puţin, spuse Case. Nu durează mult. Străbătu culoarul până ajunse la omul care privea fix pe fereastră.

— Hapter! se răsti el. Să înţeleg că ai venit aici ca să raportezi ceva?

Haiper se întoarse cu un zâmbet timid.

— Ăă… nu, domnule. Dar nu vă faceţi griji, Lennox este un om de nădejde. Păzeşte casa şi puteţi fi sigur că nu scăpă nimic ochilor lui de vultur.

— Atunci, dacă nu s-a întâmplat nimic, tu ce cauţi aici?

— Îmi fac datoria, îi răspunse Harper pe un ton de

reproş. Nu era momentul să se certe cu acest slujbaş atât de încăpăţânat, exasperant de insistent, care nu înţelegea că orice bărbat are dreptul la o viaţă personală. Una era să fii escortă şi alta să fii spion, iar Case nu suporta să se ştie urmărit.

— Bine, spuse el. Acum, dacă tot eşti aici, chiarpoţi să faci ceva pentru mine. Cred că ai observat şi tu că domnişoara Mayberry se află aici.

— Mda.

Pentru câteva clipe, Harper îl privi printre gene.

— Harper, vreau să o urmăreşti. Vreau să ştiu cu cine se întâlneşte şi cu cine stă de vorbă. Dacă se furişează şi pleacă, vreau să fii pe urmele ei.

— Pe urmele domnişoarei Mayberry? Harper abia îşi stăpâni uimirea.

— Da. Să n-o scapi din ochi. Consideră asta un ordin. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Şi să nu mă aştepţi decât dacă ai ceva foarte important să-mi comunici.

Când se întoarse lângă Amelia, Case zâmbea mulţumit. Nu numai că reuşise să scape de Harper, dar o prinsese şi pe Jane Mayberry în plasă. Nu neapărat că ar fi bănuit-o de ceva. Pur şi simplu îi stârnise curiozitatea. În plus, fusese suficient de neatent ca să nu afle unde locuieşte. Se putea felicita că de data aceasta rezolvase două probleme o dată. Ea îl va ţine pe Harper departe de el, iar Harper îi va afla adresa.

— Asta ce-a mai fost? îl întrebă Amelia.

— Era omul meu de încredere. L-am trimis acasă şi i-am spus să nu mă aştepte.

Apoi se aplecă până când aproape că îi atinse urechea cu buzele.

— Acum să-ţi răspund la întrebare, îi şopti. Da, sunt cât se poate de sigur că vreau să te însoţesc doar pe tine în seara asta acasă.

Amelia râse cu poftă.

— Atunci… ce mai aşteptăm? îl luă de braţul. Acum povesteşte-mi. Ce căutaitu la Ladies' Library?

Case schiţă un zâmbet şi se lansă în nişte explicaţii care aveau prea puţină legătură cu realitatea, însă ţineau curiozitatea Ameliei departe de singurul subiect pe care nu voia să-l discute.

În timp ce orchestra îşi acorda instrumentele pentru cel de-al doilea act, domnişoara Drake, cea pe care Case o zărise stând de vorbă cu Jane, zise că ar vrea să se întoarcă la mătuşa ei. Vicontele insistă să o însoţească, urmând ca Jane şi sora lui, Sally, să rămână singure în lojă.

— Jane, cred că în seara asta tocmai ai făcut o cucerire, îi spuse Sally, privind-o amuzată.

— Nu ştiu la ce te referi.

— La Lordul Castleton, bineînţeles.

Jane întoarse capul şi o privi surprinsă.

— Castleton? De unde ţi-a mai venit şi ideea asta?

— Din felul încarc te-a privit. Era de-a dreptul năucit. Cum numesc francezii asta, un coup defoudre?

Jane zâmbi gânditoare.

— Şi cu doamna Standhurst cum rămâne? Păreau destul de apropiaţi.

Sally se strâmbă.

— Femeile de genul Ameliei nu contează. Ca să pun problema într-un mod delicat, în trecutul unui bărbat pot să figureze multe femei asemenea ei.

— Fiecare femeie contează, rosti Jane încet. Nu noi trebuie să o judecăm. Nu asta promovează Ladies' Library?

— Ba da. iartă-mă, am lăsat gura să vorbească fără mine.

Răspunsul lui Sally o mai linişti – de altfel Sally era una dintre cele mai blânde fiinţe din câte cunoştea ea – şi Jane continuă:

— În plus, Lordul Castleton nu a fost cucerit de mine, dimpotrivă, mi s-a părut că privirea lui arunca săgeţi ascuţite. Astăzi ne-am întâlnit pentru prima oară şi n-aş putea spune că ne-am despărţit ca doi buni prieteni. Aşa

că, vezi tu, numai de dragoste nu poate fi vorba între noi.

— Ei, dar ce s-a întâmplat?

— Am refuzat să-i dau adresa unei prietene şi a crezut că mă poate intimida.

Sally izbucni în râs.

— Dacă eram acolo, i-aş fi spus să nu-şi bată capul cu astfel de încercări. Tu devii necruţătoare când te supără cineva!

Jane se indignă.

— Nici el nu e prea departe!

În clipa aceea intră în lojă vicontele, şi orchestra începu să intoneze primele acorduri ale muzicii lui Mozart, învăluind întreaga sală, şi Jane nu se mai gândi la altceva. Însă concentrarea aceasta nu dură mai mult de cinci minute. De două ori în aceeaşi zi fusese atenţionată că îl cucerise pe Lordul Castleton. Nu credea. Ştia cum stau lucrurile cu bărbaţii, iar el nu părea deloc îndrăgostit de ca Ceea ce nu-şi putea explica era de ce inima începuse să-i bată atât de tare când îi întâlnise privirea. Nu simţise teamă – cunoştea acest sentiment. Nu era nici atracţie. Probabil că era vorba de resentimente, îşi zise. El încerca să o intimideze cu puterea personalităţii lui. Ei bine, ea nu avea de gând să se lase intimidată.

Gândurile acestea o mai frământară o vreme, însă încet, încet, muzica puse stăpânire pe mintea ei, iar când soprana îşi începu aria gândurile lui Jane zburară în cu totul altă direcţie. Scena parcă se topi şi în locul ei apăru un salonaş; orchestra era de fapt mama ci care cânta la pian şi o alinta cu blândeţea glasului ei. Cu toate că ochii îi erau scăldaţi în lacrimi, Jane zâmbea. Toată lumea aplauda. Abia distingea printre lacrimi chipurile celor din jur. În casa părinţilor ei veneau mereu studenţi, dar pentru că în fiecare an erau alţii, ea nu-şi putea aminti numele lor. Îşi aduse aminte însă de domnul Morris şi de soţia lui Dorothy, care nu se pricepea la muzică, dar recita din Shakespeare ca o actriţă profesionistă. După cină, ea trebuia să meargă la culcare. Era prea mică şi i se

permitea să rămână doar cât să o asculte pe mama ei cântând.

Mama o scutură uşor.

— Jane, Jane, ce-i cu tine?

Nu mai putea aplauda, pentru că cineva îi ţinea mâinile strâns.

Privi în sus şi tresări când o văzu pe Sally zâmbind şi dând din cap, mustrător.

— Mereu îţi pierzi capul când e vorba de muzică. Nu mai aplaudă nimeni, n-ai observat?

Vicontele spuse în şoaptă:

— De ce nu se cântă englezeşte? Aşa ar mai putea şi lumea să înţeleagă despre ce e vorba.

— Şşş, şopti sora lui, uită-te în program.

Din clipa aceea Jane se strădui să-şi menţină atenţia concentrată asupra a ceea ce se petrecea pe scenă şi curând uită de tristeţe şi se lăsă din nou furată de muzică. Când reprezentaţia luă sfârşit, vicontele aplaudă entuziasmat, însă Jane ştia că o face pentru că nu mai era nevoit să asculte atâta larmă, cum numea el muzica de cameră. Freddie n-avea nimic de-a face cu muzica, iar ea aprecia faptul că lăsase deoparte preferinţele lui ca să le facă pe plac surorii lui şi prietenei acesteia. Era un bărbat foarte cumsecade.

Când ajunseră la noul sediu al bibliotecii din Ştrand, vicontele îi spuse vizitiului să aştepte, apoi o conduse până la intrare. Portarul îi deschise, însă cei doi mai statură puţin de vorbă:

— Jane, să ştii că poţi sta cu mine şi cu Sal ori de câte ori vii în oraş, îi spuse Freddie. Nu-mi place să te ştiu singură în căsoiul ăsta.

— Dar nu sunt singură. Există şi alte femei care au închiriat camere aici, iar riiie mi s-a dat camera cea mai bună. Este la parter, are vedere spre râu şi o uşă care dă pe terasă, aşa că Lance poate să plece şi să se întoarcă oricând pofteşte. Freddie, nu-ţi face griji. Există o mulţime de lachei pe-aici, aşa că suntem în siguranţă. În plus, îl am

pe Lance.

Freddie vru să mai spună ceva, dar, când ea îl sărută ca o soră pe obraz, oftă, îşi luă rămas-bun şi plecă.

Când intră în camera ei, Jane merse direct la uşa terasei, o deschise şi ieşi afară. În câteva clipe, apăruşi Lance. îl mângâie pe cap. Câinele îi linse mâna, apoi începu să-i adulmece rochia, în timp ce ea aştepta, răbdătoare, ca animalul să se liniştească. O dală lămurit în privinţa stăpânei, merse şi se culcă lângă şemineu.

Înainte de a se dezbrăca, Jane se mai privi o dată în oglindă. Rochia era aşa cum sperase ea să fie. Şi-o făcuse singură, după un tipar din revista de modă La Belle Assemblee şi aşteptase, împachetată în hârtie, să vină momentul potrivit pentru a fi îmbrăcată. Îi părea bine că o purtase în seara aceea. Lordul Castleton putuse constata că Jane Mayberry nu era doar domnişoara ştearsă pe care o cunoscuse în acea dimineaţă.

Gândul acesta neaşteptat o făcu să se dezmeticească. Era periculos felul în care gândea. Nu purtase rochia aceea pentru că ar fi vrut să atragă atenţia unui bărbat, ci pentru că îi plăceau lucrurile frumoase. Mai avea o cutie plină cu lucruri drăguţe la Hillerest, casa ei de lângă Highgate, iar când se ivea ocazia le purta bucuroasă. Din păcate rareori i se oferea prilejul.

Se aşeză pe marginea patului, îşi ridică rochia şi îşi privi admirativ picioarele învăluite în mătasea ciorapilor. Acesta chiar era un lux. O pereche de ciorapi din mătase costau zece şilingi, iar că nu-şi permitea astfel de cumpărături prea des. Trebuia să muncească ore bune la birou pentru ei, scriind pamflete, discursuri i articol e cerute de clienţi care apelau la ea în numele lui Lady Octavia.

Nu-şi explica de ce ofta. Doar era cea mai norocoasă fată de pe pământ. Îi plăcea slujba, avea prieteni buni şi putea să-şi acopere toate cheltuielile. Ce altceva îşi mai putea dori?

Lance o privea, cu coada ochiului. Jane se dădu jos

din pat.

— Problema mea este că nu-mi pot umple timpul atunci când sunt în oraş, îi spuse ea. Ei bine, mâine când o să mergem acasă treaba o să se schimbe. O să ne însoţească cineva, ţi-am spus? Domnişoara Emily Drake. Sunt sigură că te vei purta frumos cu ea pentru că este tot o fugară, la fel ca noi.

În vreme ce se pregătea de culcare, îi veni în minte Gideon Piers. El îl adusese pe conte în viaţa ei – ancheta unei crime care avea oarecare legătură cu Gideon. Nu vedea care era sensul. Dar nici contele nu încercase să o ajute să înţeleagă ce se petrecea.

Sentimentele ei pentru fratele lui Letty fuseseră întotdeauna ambigue. Nu se purtase ca un frate cu Letty. Pe de altă parte, devotamentul lui faţă de propria mamă nu putea fi pus la îndoială. Tot timpul îl măcinase gândul că mama lor fusese înmormântată ca o femeie sărmană şi îi promisese lui Letty că într-o bună zi îi va muta rămăşiţele pământeşti într-un cimitir obişnuit. Îşi ţinuse promisiunea, însă după moarte, prin testamentul pe care îl lăsase.

Ea şi Oii vor au făcut toate demersurile. Fusese prea mult pentru Letty care avea şi doi copii de îngrijit. Gestul lui Gideon îi obligase. Şi fusese mai mult decât un gest. Lăsase suficienţi bani ca să acopere toate cheltuielile; nu fuseseră puţine.

Stinse luminarea şi se strecură în pat. Adormi încercând să-şi imagineze cum ar fi fost dacă şi ea ar fi crescut într-un orfelinat.

După clipele de plăcere, Case se simţea împlinit şi în acelaşi timp uşurat. Nu se schimbase nimic. Amelia era soluţia ideală pentru momentele lui de indispoziţie. Mai făcuseră dragoste o dată şi nu îl dezamăgise. Era la fel de pătimaşă ca şi el. Genul de femeie care îi plăcea.

Când plecă de la ea, niciunul nu promise nimic – încă un aspect pe care îl aprecia la Amelia. Nu avea nicio pretenţie de la el, aşa cum nici ea nu i-ar fi îngăduit să-i pretindă ceva. În plus, putea conta pe discreţia ei. Deţinea

opoziţie în societate şi, cu toate că lumea presupunea că avea un amant, atâta vreme cât păstra discreţia, continua să fie invitată peste tot.

Cu un bărbat lucrurile nu stăteau la fel. Oricât de indiscret ar fi fost nimeni n-ar fi comentat. Nu i se părea corect, însă asta era lumea în care trăiau. Învinovăţită era întotdeauna femeia.

Locuinţa Ameliei se afla dincolo de Berkeley Square, la doar zece minute de mers pe jos de apartamentul lui din Albany.

În ciuda orei înaintate, era multă lume pe stradă. Aşa era mereu în Mayfair, unde locuitorii se trezeau la amiază şi petreceau, din nou, până în zori.

O porni pe jos, gândindu-se că aerul rece al nopţii îl va ajuta să-şi limpezească mintea. Pe drum se gândi la Jane Maybeny şi se simţi cuprins de remuşcări pentru că-l trimisese pe Harper să o urmărească. O făcuse sub impulsul momentului, iar acum îi părea rău. Cetăţenii corecţi, care nu erau certaţi cu legea, aveau dreptul la intimitate.

E foarte frumoasă, îşi aminti deodată vorbele Ameliei. inimoasă nu i se părea cel mai potrivit cuvânt pentru a o descrie pe Jane Mayberry. Neobişnuită, poate, sau mai degrabă e cuceritoare. Chipul ei trăda un caracter puternic şi o inteligenţă care nu erau neapărat apanajul frumuseţii. Freddie părea destul de atras de ea. Se întrebă care era relaţia dintre ei.

Brusc se simţi la fel de neliniştit ca înainte de întâlnirea cu A melia. De data aceasta nu mai încercă să înţeleagă cărui fapt se datora iritarea aceasta. O alungă cu hotărâre din minte pe Jane Maybeny şi restul drumului se concentră asupra lui Gideon Piers, încercând să-şi dea seama de ce aşteptase trei ani ca să-şi facă anunţată prezenţa. În cele din urmă, se întrebă dacă nu cumva aveau dreptate ceilalţi, iar el se înşela. Poate că Piers chiar era mort; poate că asasinatul din Hyde Park chiar era fapta altcuiva care imita metodele lui Piers.

Portarul îi deschise porţile de fier. În timp ce străbătea curtea observă că ferestrele de la camera lui erau luminate. N-ar fi trebuit să fie. Doar le spusese valetului său şi lui Harper să nu-l aştepte. Nu era nevoie decât de o luminare pe hol ca să vadă drumul.

Urcă scările de la intrare câte două o dată. Camera lui se afla la primul etaj. Ruggles, valetul său, îi deschise uşa îndată.

În vreme ce îşi ajuta stăpânul să-şi dea jos haina, pălăria şi mănuşile, Ruggles îl informă asupra celor întâmplate:

— E Harper, Înălţimea Voastră. A fost atacat şi jefuit lângă operă, la King's Theatre. A primit o lovitură zdravănă la cap, cred că a făcut o comoţie, şi asta nu e tot. Pare să aibă şi o coastă ruptă. Nu m-a lăsat să chem doctorul.

Din doi paşi Casc traversă salonul şi intră în cameră. Brusc se simţi uşurat şi găsi chiar puterea să zâmbească. Harper era învelit într-o pătură şi stătea în faţa şemineului, supărat şi încruntat, cum Case nu-l mai văzuse niciodată.

— Era şi timpul să ajungeţi acasă, zise Harper. Acum puteţi să-i spuneţi lui încurcă-lume ăsta – şi arătă către Ruggles – că supa de vită este pentru invalizi şi nu pentru veteranii care au supravieţuit în Spania? Daţi-mi o duşcă de ceva şi mă pun pe picioare!

Efectul discursului lui se spulberă când duse brusc mâna într-o parte şi gemu.

Nebăgându-l în seamă pe Harper, Ruggles îi explică lordului:

— Are un cucui cât o ridiche, Înălţimea Voastră, şi cine ştie câte alte răni. Chiar trebuie să-l vadă un doctor. Când l-am întrebat, nici numele nu şi-l mai ştia.

Ruggles, cu parul lui roşcat, cu pistruii şi cu vigoarea lui de bărbat abia trecut de treizeci de ani, era un servitor foarte manierat şi binevoitor, oricât de dură ar fi fost provocarea. Făcea parte din serviciile pe care cei din Albany le ofereau celor care închiriau locuinţe acolo, iar

Case era hotărât ca atunci când va pleca din A Ibany să-l ia pe Ruggles cu el, indiferent cât ar fi costat ca să i se rezilieze contractul.

— Cum a ajuns acasă?

— Garda de noapte l-a găsit şi l-a trimis acasă cu o birjă.

— Cheamă doctorul.

De data aceasta, Harper nu se mai opuse. Era prea concentrat asupra poziţiei în care să se aşeze ca să-şi mai uşureze durerea.

— Nenorociţii, cred că m-au lovit când m-au azvârlit pe alee, zise el.

— Hai că-ţi aduc duşca aceea de care ai pomenit, îl linişti

Case.

Zâmbetul lui recunoscător ţinu până când Case îi înmână paharul în care se afla doar o înghiţitură de coniac.

— Halal răsplată, se lamentă el, după ce că am trecut prin

Mlâtea.

— O să-ţi primeşti răsplata după ce te consultă doctoral. (lata. Fără comentarii. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Harper dădu coniacul pe gât şi îşi linse, pofticios, buzele.

— S-a întâmplat, începu el, că am făcut întocmai ce mi-aţi cerut. Am stat cu ochii tot timpul pe domnişoara Mayberry. Când ca şi cu cei care o însoţeau au plecat de la operă, i-am urmat. Au chemat ei o trăsură, am chemat şi eu una, numai că atunci când am vrut să urc, cineva m-a pocnit în ceafă cu un pistol şi a urcat <lupă mine. Am simţit cum mi-a explodat capul, şi următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit zăcând pe uliţa din spatele pieţei Haymarket, cu gardianul aplecat asupra mea /gâlţâindu-mă zdravăn.

— Ai fost jefuit, spuse Case, afirmând mai mult decât întrebând.

— Dimpotrivă. Am spus asta ca servitorul

dumneavoastră să nu mă mai bată la cap cu atâtea întrebări. Scoase de sub pătură o mină. Ia uitaţi-vă ce am găsit în buzunar, adăugă el.

Case întinse mâna şi rămase cu ochii pironiţi la obiectul căruia Harper îi dădu drumul în palmă. Era o pietricică rotundă.

c-ai ocupat personal?

Deloc. Ca şi tine, am făcut o afacere din chestii ca asta, Gideon. Nu-mi mânjesc eu mâinile. Oamenii pe care i-am folosit îşi cunosc meseria.

— Bine. Atunci, povesteşte-mi.

John Merrick oftă. Gideon Piers devenea o adevărată pacoste. Voia să i se explice absolut totul în amănunt.

— Unul dintre oamenii mei l-au urmat pe bodyguard în trăsură. După ce l-a năucit bine, i-a zis vizitiului să oprească, pretextând că prietenului său i s-a făcut rău. Bart îl aştepta pe uliţă. S-au asigurat că pentru o vreme Harper va fi scos din circuit, după care au plecat. Nu a fost niciun martor. Totul s-a desfăşurat conform planului.

Gideon Piers îşi îngădui un zâmbet. Era mulţumit de cum evoluau lucrurile, iar după seara asta, Lordul Castleton nu se va n-ai îndoi de faptul că Gideon Piers se sculase din morţi. Bun. Contele n-are decât să fiarbă. N-are decât să se agite, întrebându-se când şi unde va lovi el din nou.

Se uită la omul care stătea în faţa lui. Se aflau într-un separeu la Rose & Crown în Oxford Street şi, cu toată ora înaintată, pe stradă încă era agitaţie: se auzeau roţile trăsurilor zdrăngănind pe caldarâm, clinchetul clopoţeilor de la harnaşament, şi câte o voce care striga după o trăsură. Londra părea să nu se odihnească niciodată şi nici acest Rose & Crown. Tocmai de aceea Piers îl alesese ca reşedinţă pentru cele câteva săptămâni cât avea să rămână în oraş. Putea să vină şi să plece la orice oră, fără să trezească suspiciuni.

— Povesteşte-mi despre Castleton, îl îndemnă pe interlocutorul lui.

Merrick rânji. Înjur de treizeci de ani, de înălţime medie şi îndesat, avea o înfăţişare care nu-ţi spunea nimic la prima vedere. Abia când îl priveai cu atenţie remarcai veşmintele sale de calitate şi rafinamentul pe care întreaga lui personalitate îl emana. Avea gusturi fine şi se vedea că dispunea şi de bani cu care să şi le satisfacă. Cam tot aşa arăta şi Piers. Avea cam aceeaşi vârstă, o înfăţişare plăcută, impecabilă, dar nu ieşea nici el în evidenţă prin ceva strident. Era însă mai suplu şi mai voinic decât Merrick, ca urmare a anilor petrecuţi în Spania şi a pasiunii tipic masculină pentru scrimă şi box. Pe Merrick îl găseai mai degrabă la masa jocurilor de cărţi.

Îl ştia pe Merrick de mulţi ani, încă din azil. Comiseseră împreună o crimă, în timp ce furau din casele bogătanilor din Mayfair ca să-şi mărească puţin salariile lor mizere de funcţionari. Cariera lor de spărgători de case a trebuit să înceteze când au ucis un negustor înstărit care îi prinsese asupra faptului. Când autorităţile erau pe punctul de a le da de urmă, Merrick s-a retras o vreme la casa lui din Yorkshire, iar Gideon s-a hotărât să-şi încerce norocul ca soldat.

Gideon nu se îndoia de loialitatea lui Merrick, mai ales că îl plătea bine. Cu toate acestea, îi dezvăluia cât putea de puţin din viaţa lui privată. Merrick habar n-avea că el îşi luase o altă identitate în Bristol. Se numea Arthur Ward şi era un om de afaceri bogat care conducea mai multe societăţi comerciale răspândite în lumea întreagă. E drept că nici Merrick nu manifesta un interes exagerat faţă de noua viaţă a lui Piers. Şi el îl considera tot un om de afaceri.

Merrick începu să-i povestească:

— Castleton ne-a uşurat mult situaţia. Pe la mijlocul reprezentaţiei a dispărut împreună cu o doamnă – doamna Standhurst. A plecat fără escortă.

— Cine este această doamnă Standhurst?

— Cred că o nouă cucerire.

Piers se încruntă. Ultima lună şi-o petrecuse adunând

informaţii despre toţi cei care îi erau apropiaţi contelui, dar acum auzea prima oară de această doamnă Standhurst. Nu-i plăceau fisurile care apăreau în ultimul moment într-un plan pe care el era gata să-l pună în aplicare.

— Şi Harper? întrebă. El de ce nu l-a urmat?

— Aici e partea cea mai interesantă. Se pare că i s-a ordonat să urmărească grupul din loja douăsprezece – Vicontele Latham, sora lui şi încă o femeie.

Piers ştia totul despre Vicontele Latham şi despre sora acestuia. Nu prezentau nicio importanţă.

— Ştii numele celeilalte femei?

— Jane Mayberry. Da, ai auzit bine. Aceeaşi Jane Mayberry cu care Castleton s-a întâlnit în dimineaţa aceasta la bibliotecă, pe care a urmărit-o până la casa surorii tale şi pe care a întâlnit-o seara la operă. Gideon, ce treabă are cu ea?

Piers dădu din cap, gânditor.

— Habar n-am, doar dacă nu crede că este un fel de curier între mine şi sora mea.

Preţ de câteva momente rămase pe gânduri.

— Tot ce îmi amintesc în legătură cu femeia asta e că a predat la aceeaşi şcoală de caritate ca şi sora mea şi că erau prietene apropiate.

Privi apoi spre Merrick.

— E un fel de şoarece de bibliotecă, o figură ştearsă. În niciun caz nu e genul lui Castleton.

— Numai a şoarece de bibliotecă nu arăta în seara asta la operă. Era îmbrăcată teribil de elegant şi multe capete s-au întors după ea. Inclusiv al lui Castleton.

— Şi totuşi Castleton a plecat cu cealaltă femeie, cum ziceai că o cheamă?

— Doamna Amelia Standhurst. Dar am văzut cum a privit-o pe domnişoara Mayberry şi mai că-mi vine a crede că e ceva între ei.

Piers tăcu din nou, gândindu-se la această nouă problemă.

— Ce vrei să fac în ce-o priveşte? îl întrebă Merrick într-un târziu.

— Nimic. Sunt sigur că lordul crede că ea îl poate aduce la mine. De fapt e lipsită de importanţă. Dacă ne lovim din nou de ea, atunci o s-o cercetăm mai de-aproape.

— Dar cu doamna Standhurst ce facem?

— Ce ştii despre ea?

— Nimic în afară de nume.

— Atunci află cât de importantă este pentru Castleton.

Merrick lăsă capul într-o parte şi îl privi cercetător pe omul din faţa lui. Încetedinurmăâizise:

— Gideon, de două luni ai apelat la mine pentru treaba asta şi în afară de crima din Hyde Park nu m-ai pus să fac altceva decât să adun o grămadă de informaţii despre Castleton, despre prietenii, tovarăşii şi femeile lui. Ştiu că el este ţinta, aşa că de ce nu-i dăm drumul? De ce nu-l eliminăm o dată? Ce rost are amânarea asta?

— Nu eu sunt de vină, trebuie să-mi schimb programul, iată de ce amânăm.

— Ce program?

Piers zâmbi şi se ridică, dându-i celuilalt de înţeles că întrevederea se terminase.

— Ceea ce nu cunoşti nu-ţi poate face rău. Când va fi nevoie, îţi voi spune. Dar să-ţi fie clar un lucru: nimeni nu se atinge de

Castleton, Îmi aparţine mie şi îi voi veni de hac când voi considera că a venit momentul.

După ce plecă Merrick, Piers îşi aprinse o ţigară de foi de la o luminare de pe policioara şemineului şi rămase să o savureze acolo, în faţa focului. Se gândea la vorbele lui Merrick: De ce nu-i dăm drumul? De ce nu-l eliminăm o dată?

Pentru că ar fi prea simplu; pentru că voia ca lordul să ştie că el, Gideon Piers, era cel care dădea semnalul de tragere. Rolurile se schimbaseră. El devenise vânătorul, iar contele prada. Îi trebuiseră trei ani ca să se refacă în

urma dezastrului din Spania. Nu avea de gând să-i ofere o moarte uşoară. Voia să savureze plăcerea de a-l avea la cheremul lui pe atotputernicul Lord Caspar Devere, cel care îl urmărise pas cu pas şi care îl încolţise ca pe un şobolan în mănăstirea Sf. Michele.

În orice caz, acum era mult mai precaut decât atunci. Nu voia să stârnească un scandal de proporţii decât după ce-l va fi ucis pe conte. Nimeni nu dădea doi bani pe asasinarea lui John Collier, un anonim, un biet funcţionar. Harper, bodyguard-ul, reprezenta cu totul altceva. Era cunoscut şi, mai important, era agent la Special Branch. Dacă l-ar fi ucis pe Harper, cei de la Special Branch ar fi mutat munţii din loc ca să-l prindă pe asasinul unuia dintre ei.

Ridică privirea când se deschise uşa şi îl pofti înăuntru pe Joseph, omul lui de încredere. Lucra pentru el de mai bine de cinci ani şi era singura persoană în care Piers avea încredere deplină. Loialitatea lui Joseph nu putea fi pusă la îndoială, căci Piers îl salvase de la moarte. Dezertase din armata spaniolă, şi un grup de soldaţi spanioli erau pe punctul de a-l executa. Aşa a început tovărăşia lor – doar ei doi, luptând pentru existenţă. Şi aşa au şi rămas.

Joseph era cu peste zece ani mai în vârstă decât Piers. Avea figura unui ascet şi dădea falsa impresia că ar fi încet la minte. Când se exprima în limba lui maternă vorbea chiar repede; în engleză, însă, trebuia de multe ori să-şi caute cuvintele.

— L-am văzut pe Merrick plecând, spuse el. Nu-l urmărea nimeni.

Pe Piers îl amuza remarca lui.

— Îţi faci prea multe griji, Joseph. N-o să se întâmple nimic. Dacă l-am fi ucis pe Haiper, ar fi fost altceva, deşi nu văd cum ne-ar fi dat de urmă cei de la Special Branch. Nu, totul este între Castleton şi mine, iar el habar n-are de nimic.

— Necazurile apar când te-aştepţi mai puţin – nu aşa

spuneţi voi, englezii? Iar englezul acela, domnul meu, e mai mult decât inteligent, e viclean ca o vulpe.

Piers îşi ascunse iritarea în spatele unui zâmbet. Dacă Joseph ar fi fost oricine altcineva, l-ar fi desfiinţat din două vorbe. Nimeni nu trebuia să îndrăznească să-l laude pe Contele de Castleton în prezenţa sa. Însă Joseph îl ura pe conte aproape la fel de mult ca şi el şi era tot atât de dornic să-l vadă suferind şi plătind pentru crimele sale.

— Dacă ar fi atât de viclean cum zici tu, ar fi ştiut că n-am murit în masacrul de la Sf. Michele, spuse el.

— De unde să ştie? Nu ştie cum arăţi.

— Tocmai. Bietul Halford. Mi-a părut rău că a trebuit să-l sacrific, ne-a ajutat mult. A trebuit să-şi tatueze un trandafir ca al meu pe braţul stâng. Aşa am scăpat noi.

— Deghizaţi în femei! rosti Joseph cu dispreţ, însă amintirea îl făcu să zâmbească.

— Cavalerismul este una dintre slăbiciunile contelui, spuse

Piers.

Îşi amintea că avusese loc o luptă teribilă şi singura şansă de a scăpa cu viaţă li s-a oferit când Lordul Castleton a cerut încetarea atacului pentru a lăsa femeile şi copiii să plece. Piers şi Joseph, deghizaţi în femei, se alăturară caravanei care părăsise mănăstirea condamnată la distrugere. Umilirea aceasta, înfrâhgerea degradantă şi bejenia care a urmat încă îl mai făceau să sufere îngrozitor.

Piers făcu semn spre sticla şi paharele de pe dulap.

— Toarnă nişte coniac.

Devenise ritual această întâlnire la un pahar de coniac fin, înainte de a se duce la culcare; era ca un simbol al respectului reciproc şi al prieteniei dintre cei doi. Cu toate acestea Piers nu-l considera pe Joseph chiar prieten. De fapt, el nu avea niciun prieten şi nici nu avea nevoie, deşi multă lume din Bristol ar fi fost surprinsă de acest lucru. Prietenia implica intimitate, încredere reciprocă, iar Piers nu împărtăşea nimic cu nimeni.

Îşi apropiară fotoliile de foc şi îşi savurară băutura în linişte. Vorbele lui Joseph îi rămăseseră însă în minte şi Piers se simţi obligat să se justifice cumva.

— Tu îl crezi prea inteligent pe conte. Executarea lui Collier l-a lăsat cu gura căscată nu doarpe el, ci şi pe cei care reprezintă autorităţile. De o lună investighează crima şi tot nu ştiu cum să dea de mine. S-a întâmplat întocmai cum ţi-am spus.

Joseph, departe de a fi un cunoscător, dădu coniacul pe gât de parcă ar fi băut bere.

— Nu m-am referit la ce se întâmplă acum, îl lămuri el, m-am gândit la ce-a fost atunci, la Sf. Michele. Acolo ne-a găsit.

— De data asta nu va mai fi aşa.

Tonul lui Piers era răstit, nervos.

— Nu mai avem cu noi niciun Iuda care să ne trădeze, nu mai e niciun John Collier care să ne dea informaţii false.

Aşa îl găsise Castleton. Totul fusese o capcană. Collier fusese spionul lor la centru. Cum mai făcuse şi altă dată, îi anunţase că se apropia un convoi britanic care escorta un transport de aur către tabără. Nu era nici urmă de aur. Îi aşteptau Castleton şi trupa lui de ucigaşi.

Collier şi-a susţinut nevinovăţia până în ultima clipă, dar nu i-a fost de folos. Când era vorba de devotamentul cuiva, Piers alegea întotdeauna prudenţa. Iar trădătorii nu meritau pic de milă.

— Dar sora ta? întrebă Joseph.

— Ce-i cu ea?

— Păi… mă gândeam că poate ştie ea ceva.

Piers zâmbi.

— Letty ştie că am murit în Spania, luptând pentru rege şi ţară. Niciodată nu o să creadă altceva despre mine. În plus, cum ar putea să spună ceva, din moment ce nu ştie nimic?

— Îţi cunoaşte figura.

Piers lăsă să-i scape un oftat lung, de om răbdător.

— Sunt puţine şanse ca noi doi să ne întâlnim şi, chiar dacă s-ar întâmpla asta, nu m-ar da de gol. Doar suntem fraţi şi asta înseamnă mult pentru Letty.

De fapt, dacă s-ar fi aflat faţă-n faţă cu sora lui, nu era sigur cum ar fi reacţionat, dar ştia cum gândeşte Joseph şi mai ştia cum să-l manipuleze. Pentru Joseph nimic nu era mai de preţ decât familia. Singura familie pe care o avusese Joseph vreodată erau Fraţii – aşa îşi ziceau ei, nicidecum dezertori sau bandiţi, ci Fraţi. Celui care îşi trăda fratele nu i se găsea nicio scuză, iar pedeapsa îi era pe măsură.

Aluzia la familie îl făcu pe Joseph să devină nostalgic şi, pentru o vreme, retrăi amintiri din trecut, când Fraţii erau comandanţi necontestaţi în războaiele lor, până când domnul englez s-a vârât între ei şi a stricat totul. Acum mai rămăseseră doar ei doi şi sufletele fraţilor morţi care cereau răzbunare.

După cinci minute de ascultare a gângăvelilor lui Joseph, Piers se ridică brusc.

— Eu o să ies puţin, îi zise.

Niciodată nu pleca fără Joseph, aşa că se ridică şi el.

— Unde mergem? îl întrebă.

— La Twickenham.

Joseph începu să se lamenteze. Twickenham, mereu Twickenham.

— Dar e târziu şi e foarte departe.

— Problema ta e că ai început să-mbătrâneşti. Mergi şi te culcă, Joseph. O să mă duc singur.

Joseph avea destulă minte cât să nu dea curs acestei propuneri şi îşi urmă stăpânul.

Era o clădire aproape sinistră, cu trei etaje şi cu ferestre la pod. Iniţial fusese cazarmă, iar terenul pe care se afla, loc de instrucţie. Nu se ştia exact când fusese transformat în azil pentru oameni săraci, însă îşi păstrase numele Cazarma. Apoi rămăsese abandonată, însă de curând fusese achiziţionată de domnul Arthur Ward din Bristol.

Piers intenţiona să o radă de pe faţa pământului, şi în locul ei să construiască un conac mai ceva decât casele din zonă, mai impunător în special decât cel aflat pe partea cealaltă a râului – conacul Twickenham. Numele acesta, amintirile legate de el aveau să devină cenuşă.

Îl lăsă pe Joseph să-i explice prezenţa lor acolo gardianului pe care îl angajase ca să-i gonească pe nepoftiţi, şi merse de-a lungul râului, până ajunse într-un loc unde copacii se răriseră. Pe malul opus se vedea foarte clar proprietatea Devere, cu toate că afară era întuneric beznă. Dinastia Devere, aroganţii Devere aveau bani suficienţi ca să-şi ţină proprietatea luminată ca ziua şi pe timp de noapte. Felinarele de afară erau aprinse şi, cu toate că ducele şi Lady Sophy se culcaseră probabil de multă vreme, se zpreau lumini şi la etaj. Doamne fereşte să se trezească vreun Devere pe întuneric.

Nu-şi mai amintea de câte ori stătuse în acel loc pe când era copil, privindu-i pe cei din familia Devere venind şi plecând, în loc să păzească parcela cu legume a azilului, sau să adune crengi uscate pentru foc. Nu mai ţinea minte de câte ori fusese bătut zdravăn şi trimis la culcare fără să i se dea de mâncare pentru că nu-şi făcuse datoria. Atunci i se părea că nicio pedeapsă, oricât de grea, nu-l putea lipsi de bucuria de a-i privi, fascinat, printre copacii aceia rari pe membrii familiei Devere.

Era limpede că Lordul Caspar era febicţea tatălui său. În vacanţe se făceau petreceri cu barca pe râu la care erau invitaţi prietenii lui – toţi fii de oameni înstăriţi – şi picnicuri, când se puneau la frigare purceluşi fragezi. Tânărul lord organiza curse de cai sau conducea trăsura, supravegheat de tatăl său. Mai erau doi copii lângă ei, o fată şi un băiat, însă lui Piers nu-i păsa de ei. Lordul Caspar era preferatul, mândria şi bucuria tatălui său, şi asta conta.

Tamisa era mai mult decât un râu, era o barieră de netrecut, care separa două lumi: lumea binecuvântată a celor aleşi de soartă să ducă un trai fericit şi aceea a

nefericiţilor din azil.

La azil, copiii mai mari erau despărţiţi de părinţii lor şi abia dacă îi mai vedeau. Mama lui murise acolo şi fusese înmormântată în cimitirul săracilor. Lumea lui era rece, întunecoasă şi murdară, o lume în care se dădeau pedepse brutale pentru infracţiuni de multe ori închipuite. În lumea lui nu existau arome ademenitoare ca aceea de friptură pregătită la frigare. Ceea ce primeau ei era pâine neagră, supă şi terci ca să-şi umple pântecele înfometate.

Invidia, aşadar, era un cuvânt prea blând pentru a descrie întocmai sentimentele care îl dominau. Ura clanul Devere mai mult decât orice altceva pe lume.

Noaptea se ghemuia în patul lui rece şi se închipuia în locul Lordului Caspar. Ducele de Romsey era tatăl lui iar el, Gideon, era fiul preferat. Avea o mulţime de servitori care îi îndeplineau orice dorinţă. Dar nu asta era partea cea mai interesantă a fanteziei sale. îl vedea pe Lordul Caspar îmbrăcat în zdrenţe, asemeni lui, înfrigurat şi înfometat. Îi vedea pe băieţii cei mari atacându-l, aşa cum procedau cu fiecare nou-venit, pentru a-şi impune dominaţia. Nu exista prietenie adevărată în azil. Se formau grupuri de băieţi cărora le păsa doar de ei înşişi, iar cei mai slabi erau daţi la o parte, ca şi când n-ar fi existat. Era convins că Lordul Caspar nu ar fi rezistat nici măcar o zi acolo, şi ar fi deveni un smiorcăit care ar fi primit porunci de la toată lumea. N-ar mai fi fost el cel care să dea ordine.

Plecase din azil la vârsta de doisprezece ani ca servitor, dar curând a început să urască noua ipostază. În cele din urmă s-a angajat ca funcţionar. Nu l-a uitat, însă, niciodată pe Lordul Caspar şi nu a încetat să-l urască. Şi poate că s-ar fi limitat la asta dacă drumurile nu li s-ar fi încrucişat din nou în Spania.

Pe atunci el era un adevărat prinţ, o legendă vie. Se bucura de respect şi toţi se temeau de el. Avea sub comanda sa o sută de oameni, până şi partizanii se ţineau la distanţă. Auzea detunătura armei, gusta praful de puşcă, simţea mirosul sângelui. În războiul lui nu existau alte

reguli în afara celor impuse de el.

Iar Lordul Caspar îl umilise.

Simţi cum îi fierbe sângele, întocmai ca în vremea de demult când îşi închipuia cum avea să-şi strivească un adversar. Lasă-l să aştepte, lasă-l să-şi pună întrebări…

La final voia să-l poată privi în ochi pe conte. Voia să-i spună cine era şi cum scăpase din măcelul de la mănăstire, cum se îmbogăţise. Îi mersese chiar bine pentru un băiat dispreţuit, crescut în azil, care cu greu ar fi putut depăşi condiţia de funcţionăraş ducând o viaţă mizeră în portul Londrei.

Lordul Caspar nu fusese niciodată nevoit să se zbată ca să obţină ceva. Primise totul pe tavă. Chiar şi titlul. În cele din urmă, Lordul Caspar a binevoit să accepte rangul de Duce de Castleton, atunci când a împlinit treizeci de ani. Ar fi putut să-l primească mult mai devreme, nu trebuia decât să-l ceară. Dar ce mai însemna un titlu pentru un om care oricum avea tot ce dorea?

Se întrebă ce-ar zice Castleton dacă l-ar vedea acum, dacă ar afla cât de departe ajunsese după Sf. Michele. După ce scăpase de la mănăstire, vreme de doi ani s-a tot ascuns, aşteptând momentul potrivit să-şi poată lua aurul pe care îl ascunsese, (ară să rişte să fie prins. Voia ca toată lumea să-l creadă mort, ceea ce s-a şi întâmplat. După ce au recuperat aurul, el şi cu Joseph s-au dus în Anglia, unde şi-au luat identităţi noi.

Aici avea să se sfârşească, îşi zise el cu înverşunare, aici, unde începuse totul. Faptele prindeau contur. Trebuia doar să aştepte momentul potrivit.

Între timp, avea să se mai amuze puţin, jucându-l pe degete pe conte.

Când se întoarse la Cazarmă, se gândea la doamna Standhurst şi la Jane Mayberry.

Jane stătea în faţa intrării casei sale, îmbrăcată cu o pelerină bărbătească, pe cap cu o bonetă de lână, trasă aproape pe ochi, şi privea printre pomii care străjuiau drumul către Highgate. Se uita după Ben, băiatul care se

ocupa de cai şi care plecase cu şareta până la Highgate, ca să o aducă pe domnişoara Drake. Cu fiecare minut care trecea, neliniştea ei creştea. Trebuia să fi sosit deja. Curând avea să se întunece şi începuse să ningă.

Urmată de-aproape de Lance, pomi către grajd, hotărâtă să o înşeuezepe Daisy şi să pornească spre sat. Privirea îi fu însă atrasă de ceva care se vedea pe drum. Nu era şareta ei, ci un călăreţ singuratic.

Când îl văzu cotind şi intrând pe aleea ei, inima începu să-i bată cu putere. Poate s-a rătăcit, îşi zise ea, şi are nevoie de informaţii. Oricum, trebuia să fie prudentă. Făcu imediat cale întoarsă, intră în casă şi după câteva clipe reveni cărând cu ea o armă de foc aproape primitivă. Folosise respingola – căci aşa se numea arma – mai mult ca să sperie dihorii şi vulpile care încercau să atace coteţul găinilor, dar arma se dovedise utilă şi când fusese nevoită să pună pe fugă nişte ţigani care crezuseră că o femeie 65

singură poate fi o pradă uşoară. Şi nu era singura armă pe care o avea Jane. În noptiera din dormitorul ei se afla un pistol gata încărcat şi cu piedica trasă, în cazul în care cineva încerca să o jefuiască, şi în săculeţul de mână, un altul de dimensiuni mici.

După părerea ei, tâlhar se numea oricine intra neinvitat în casa ei.

Cu arma pregătită şi cu Lance lângă ea, Jane înaintă către călăreţ. Veşmintele îi erau acoperite de un strat subţire de zăpadă îngheţată ceea ce însemna că omul pornise călare prin zăpadă de ceva timp.

— Cine eşti? strigă ea. Şi ce doreşti?

— Castleton, veni răspunsul, care nu ascundea deloc iritarea lordului.

Îi trebuiseră trei zile lui Case ca să-i dea de urmă, trei zile în care prietenii ei îl duseseră de nas cu tot felul de răspunsuri evazive înainte ca el să-şi dea seama de asta. Nimeni nu voia ca el să o găsească pe Jane Mayberry, iar el trebuia să afle de ce.

— Bănuiesc că sunteţi domnişoara Mayberry, i se

adresă el pe un ton răstit.

În ciuda înfăţişării ei ciudate, Case ştia că o are în faţă chiar pe cea pe care o căuta. Îi recunoscuse vocea. Chiar dacă vorbea răspicat, glasul ei păstra tonalitatea aceea plăcută. Însă Case numai de admirat pe cineva nu avea chef. Nu cinase; nu se îmbrăcase pentru o vreme ca aceea, iar dacă ea nu lăsa mai repede deoparte arma, i-o va lua cu forţa.

Lui Jane nu-i venea să creadă ce vedea.

— Dar ce căutaţi dumneavoastră aici? reuşi ea să spună.

Case zâmbi şi-i răspunse pe un ton aproape tăios:

— Deocamdată aş vrea să mă adăpostesc de furtună şi să găsesc un grajd pentru cal.

Îl privi uluită cum descălecă. Ultima persoană pe care se aştepta să o vadă în pragul casei ei era Lordul Castleton.

Ridică arma îndreptând-o spre el, însă când îl auzi pe Lance scheunând prietenos, o coborî, neputincioasă.

— Îţi mulţumesc, Lance, pentru votul tău de încredere, îi spuse Case câinelui. Apoi adăugă pe un ton mai puţin binevoitor: Domnişoară Mayberry, puteţi lăsa deoparte arma aceea. Nu am nici cea mai mică intenţie să vă fac vreun rău.

— V-aţi rătăcit?

Mai erau şi alte case în zonă, şi speră că el intenţionase să ajungă la una dintre ele, dar fusese prins de viscol.

Case îşi îndreptă umerii.

— În niciun caz! Am venit aici în mod oficial. Trebuie să vă pun nişte întrebări.

— Întrebări? în legătură cu ce?

Case nu avea de gând să intre în detalii afară, în frig, aşa că îi spuse direct:

— Despre seara petrecută la operă miercurea trecută.

Lui Jane îi trebuiră câteva clipe ca să înţeleagă ce

voia contele, după care nevenindu-i să creadă îl întrebă:

— Aţi bătut atâta drum, prin viscol, ca să discutăm despre operă?

Iată cum începuse totul. Lordul îi interogase pe toţi cei care ar fi putut fi martori la atacul asupra lui Harper – pe Freddie Latham şi pe Sally, pe gardianul de noapte, pe plasatorii de la operă. Cum numai de domnişoara Mayberry nu putea da, deveni bănuitor.

— În oraş nu ningea. Uite, n-am putea să stăm de vorbă înăuntru, în loc să facem ţurţuri aici?

— De unde aţi aflat cum să mă găsiţi?

— Nu-mi dezvălui niciodată sursele.

— Freddie! spuse ca eu amărăciune. Numai Freddie vă putea spune!

— Nu văd de ce ar mai conta acum. Aşadar, locuiţi lângă Highgate, într-o casă care se numeşte Hillerest. De ce atâtea secrete? Ce ascundeţi, domnişoară Mayberry?

— Nu fiţi ridicol! Nu ascund absolut nimic. Fiind necăsătorită şi locuind singură, sunt foarte atentă cui îi dau adresa mea, asta e tot. Prietenii mei ştiu asta şi îmi respectă dorinţa.

Era adevărat, însă doar pe jumătate. Nici că putea nimeri într-un moment mai prost. Voia să scape mai repede de el, să-i spună că nu a avut minte când s-a hotărât să se aventureze pe timp de furtună dincolo de Highgate, însă politeţea îi impunea să fie ospitalieră cu orice drumeţ surprins de furtună.

La intrare se auzi un glas neliniştit:

— Jane, s-a întâmplat ceva? A păţit ceva Ben?

Era menajera lui Jane, cea care înainte lucrase şi în casa tatălui ei, pe când locuiau cu toţii în Scoţia. Doamna Trent avea în jur de cincizeci de ani, era scundă şi slăbuţă, cu părul cărunt şi cu o figură severă.

Jane îi răspunse cu un zâmbet destinat să-i alunge teama:

— Nu s-a întâmplat nimic, zise ea. Domnul acesta a fost prins de viscol, asta e tot. Întoarceţi-vă în casă,

doamnă Trent, şi pregătiţi un ceai. îl voi trimite şi pe dumnealui înăuntru după ce adăpostim calul.

Case i se adresa politicos:

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Trent. Eu sunt Castleton.

Doamna Trent îl privi cu atenţie şi dădu încet din cap.

— Am citit despre dumneavoastră în ziare. Apoi o întrebă pe Jane: Ce e cu Ben?

— O să plec după el imediat ce o înşeuez pe Daisy.

După ce doamna Trent intră în casă, Case întrebă:

— Cine este Ben?

Jane privi dincolo de el, către drum.

— Băiatul care are grijă de cai. E nepotul doamnei Trent. L-am trimis la Highgate să o aducă pe prietena mea. Trebuia să o ia de la Gatehouse Inn.

— Şi de ce vă faceţi griji pentru el?

— A întârziat, asta e tot.

Apoi îl privi gânditoare.

— Când aţi trecut prin Highgate nu aţi văzut o şaretă pe drum sau la Gatehouse Inn? N-aţi observat nimic neobişnuit, absolut nimic?

— Nu.

Privi din nou dincolo de el, scrutând cu privirea drumul.

— Domnişoară Mayberry…

— Ce este?

Îl privi fără să-l vadă câteva clipe, apoi adăugă repede:

— Iertaţi-mă. Haideţi să vă arăt unde să vă adăpostiţi calul.

Jane pomi grăbită către grajd, o clădire mare din lemn, şi

Case o urmă.

— Doar nu vă gândiţi să plecaţi după el pe o vreme ca asta, spuse el, însă din cauza vântului ea nu-l auzi, aşa că aşteptă până intrară în hambar. Nu înţeleg graba asta.

Sunt sigur că Ben are suficientă minte ca să se adăpostească undeva.

Jane îşi lăsă arma pe o bancă.

— Care e problema cu opera?

Case aprecie că nu era cel mai potrivit moment să-i pună întrebări. Era prea neliniştită ca să mai fie atentă la el.

— Mai poate să aştepte, răspunse el.

— A! Apoi, cu un gest larg îi arătă grajdul. Folosiţi tot ce aveţi nevoie. Eu trebuie să plec. Ştiţi, e doar un copil. Cine ştie ceis-ofiâhtâmplat.

Case observă dintr-o privire că era un grajd îngrijit, cu o porţiune îngrădită pentru animale şi o alta liberă pentru şaretă şi pentru unelte, dar nu-i scăpă gravitatea situaţiei.

— Domnişoară Mayberry, începu el.

Apoi, pentru că ea se întoarse să ia o şa de pe un stâlp de lemn, i se adresă pe un Ion ferm:

— Jane!

Faptul că îşi auzi numele rostit astfel, o făcu atentă.

— O să plec eu. O să-l caut şi o să-l aduc acasă.

Ea îl privi cercetător.

— Şi de ce-aţi face asta?

Puterea ei de a-l scoate din sărite nu cunoştea margini.

— Pentru că aşa vreau eu!

Un zâmbet îi flutură o clipă pe buze, dar dispăru imediat. Dădu din cap, dezaprobator.

— Ben nu are încredere în străini şi apoi, mai e şi prietena mea. Emily e foarte timidă.

Numai continuă dându-şi seama că nu reuşise să-l convingă. Oftă scurt, după care spuse:

— N-am de gând să stau aici, fără să ştiu ce e cu ei. Dacă vreţi să mă însoţiţi, eu nu vă pot opri. Oricum faceţi întotdeauna ce vreţi.

— Mulţumesc!

Case îi luă şaua din mâini şi se îndreptă cu paşi mari

către ţarcul în care se afla un ponei pestriţ, care îi arunca priviri suspicioase.

— Daisy refuză să permită altcuiva în afară de mine să o înşeueze, îl preveni Jane.

Daisy îi dovedi însă că se înşelase. Două vorbe şoptite cu blândeţe, o mângâiere la fel de delicată s-au dovedit suficiente pentru ca Daisy să-l privească asemeni unei domnişoare îndrăgostită putru prima oară.

După ce o înşeuă şi o scoase afară din ţarc, o întrebă pe

Jane.

— Ce spuneai?

— Care va să zică e adevărat ce se spune despre dumneavoastră. Ştiţi cum să obţineţi ce doriţi de la o femeie.

El se opri, se întoarse şi o fixă cu ochii lui tulburător de albaştri.

— Dacă e adevărat, spuse, atunci tu de ce mi te împotriveşti mereu?

O rafală făcu să se zguduie geamurile; unul dintre cai nechează; Lance se aşează pe picioarele din spate. Jane uită să mai respire. Îi era greu să înfrunte o privire atât de pătrunzătoare.

Reuşi cu greu să-şi desprindă privirea şi găsi puterea să i se adreseze pe un ton rece:

— Nu pot fi amabilă cu cei care cred că-mi pot da ordine.

— Chiar aşa? Mă întreb…

Când el întinse mâna spre ea, J îne făcu un pas înapoi.

— Trece timpul, îl repezi ea. Ori veniţi cu mine, ori rămâneţi. Mie îmi este indiferent.

Încă nu terminase cu ea. Când ieşiră, Case se aplecă, îşi prinse palmele şi o ajută să urce în şa. Erau doar vreo doi paşi până la butucul de pe care se putea încăleca, iar el nu se putea să nu fi observat. Jane îl privi, apoi se uită repede în altă parte. Era conştientă de cât de ciudat arăta

din cauza hainelor pe care le purta.

Dar până la urmă ce importanţă avea ce gândea el?

Când se văzu în şa, îl strigă pe Lance şi porni în galop. Nu privi nici măcar o dată în urmă să vadă dacă lordul o urma sau nu.

Ar fi fost surprinsă dacă ar fi ştiut ce îi trecea lui prin minte. Nu se gândea la cum arăta. Se gândea că femeia asta care îl scotea din minţi avea nevoie cu disperare să fie protejată, şi pentru că altcineva nu se afla în apropiere, îşi asumă el această datorie.

Încălecă şi pomi după ea.

Drumul călare pe o distanţă de două mile până în sat se transformia într-o încercare înverşunată de a învinge întunericul şi frigul. Cu toate că ninsoarea încetase, drumul era acoperit de un strat gros de zăpadă şi le era tot mai greu să se orienteze. Dacă nu ar fi fost Lance, Casc ar fi insistat să se întoarcă, însă câinele alerga de colo-colo, ferindu-i de şanţuri.

Nu era chip să stea de vorbă, însă pe Case asta nu îl deranjă prea mult. Toate conversaţiile cu Jane Mayberry se sfârşiseră cu replici tăioase. Case era curios. Neliniştea ci faţă de situaţia băiatului şi a prietenei ei părea copleşitoare, iar el voia neapărat să afle de ce.

Când se zăriră luminile satului, grăbiră pasul. În scurt timp, se aflau pe drumul principal din sat. Primul han care le apăru în cale era chiar Gatehouse Inn. Până aici, Case acceptase ca Jane să meargă în faţă, însă acum dădu pinteni calului şi trecu el înainte, îndreptându-se spre aleea care ducea la grajduri.

Descălecă primul şi, după ce lăsă hamurile pe mâna unui băiat de la grajd, se grăbi să o ajute pe Jane. Se aştepta ca ea să se opună, dar îşi dădu drumul din şa în braţele lui fără să scoată o vorbă. Tremura, iar chipul îi era palid şi îngheţat.

— N-am avut minte când te-am lăsat să vii până aici, zise el pe un ton aspru.

Îşi desprinse pelerina şi îi acoperi umerii. Jane nu

spuse nimic, ci cercetă cu privirea curtea aproape pustie.

În cele din urmă se întoarse către el speriată.

— Şareta nu e aici.

— Poate că Ben a plecat să-şi viziteze vreun prieten. Există o mie de motive pentru care să nu se afle aici. Nu te grăbi să tragi concluzii.

— Ben n-ar face asta. Şi apoi ar fi venit la han şi ar fi aşteptat-o pe Emily afară, la intrare. Cineva trebuie să-l fi văzut.

Îl întrebă pe băiatul care avea grijă de cai. îl cunoştea pe Ben, dar spunea că nu-l mai văzuse de când venise ultima oară în sat după provizii, iar asta se petrecuse în urmă cu câteva zile.

Lăsară caii în grija băiatului, îi spuseră lui Lance să şadă şi intrară în han.

— Pari mai îngrijorată din cauza lui Ben decât din cauza prietenei tale, zise Case, deschizându-i uşa.

— Emily, adică domnişoara Drake, s-ar fi putut răzgândi. Poate nu a reuşit să plece. Oricum aveam nişte îndoieli…

Se opri brusc, de parcă ar fi lăsat să-i scape mai mult decât voia să spună.

— Aveai îndoieli? încercă el să o facă să continue.

Numele prietenei ei îi era cunoscut. Apoi îşi aminti. Era tânăra pe care o văzuse stând de vorbă cu Jane la operă. Freddie îi spusese numele fetei.

— Nu eram sigură că va veni. Mi-a spus că îi va fi greu să plece.

Da, îşi zise el, dar e mai mult de-atât, şi rămase surprins când descoperi cât era de mâhnit că Jane nu i se destăinuia.

Cu toate că nu se afla nicio şaretă în faţa grajdului, hanul era plin. Se auzeau până la ei voci vesele de fiecare dată când un nou muşteriu deschidea uşa.

— Localnici, răspunse proprietarul la întrebarea lui Case. Aşa e în fiecare sâmbătă seara.

Privi spre Jane cu ochii mijiţi şi o analiză din cap

până-n picioare.

Privirea aceea o făcu pe Jane să-şi adune gândurile. Îşi scoase pelerina, i-o dădu înapoi lui Case şi îşi îndreptă umerii.

— L-am trimis pe servitorul meu aici să o întâlnească pe prietena mea, domnişoara Drake, Emily Drake, spuse ea. L-aţi văzut cumva? Se numeşte Ben. Sau poate că aţi văzut-o pe prietena mea?

— Nu am văzut niciun băiat.

— Dar pe prietena mea aţi văzut-o? întrebă Jane repede.

— Cine întreabă? Tonul proprietarului era insolent.

Jane părea gata să se repeadă la el.

— Aţi văzut-o sau nu, spuneţi-mi o dată!

Case se sprijini cu cotul de tejghea.

— Vă sfătuiesc să-i răspundeţi doamnei. Ştiu că nu pare, dar are un temperament vulcanic.

Proprietarului, un om solid, cu o figură roşcovană, îi veni să zâmbească.

— Aşteptaţi aici. Există cineva care doreşte să stea de vorbă cu oricine întreabă de domnişoara Drake.

Jane păli puţin, dar îşi păstră atitudinea demnă.

Case dădu din cap a dojana.

— Jane, Jane. De ce am sentimentul că tocmai mă implic într-o treabă urâtă? Să ştii că era bine să-mi fi spus despre ce e vorba.

— Nu sunteţi implicat în nimic, răspunse ea. Nu v-am cerut să veniţi cu mine şi sunt în stare să mă descurc singură.

— Cum doreşti, zise Case, aşezându-se pe un scaun şi lăsând-o în mod deliberat să se descurce singură. Nu îi era ciudă. Sau poate îi era un pic, însă ceva îl făcea să creadă că ea s-ar descurca singură, indiferent de situaţie. La urma urmelor, peste ce probleme putea să dea o singuratică purtătoare de ciorapi albaştri în Highgate?

Uşa hanului se deschise şi proprietarul intră urmat de un domn. Case îl recunoscu pe unul dintre cei mai

dezgustători oameni din Londra, Lordul Francis Reeve. Nu se cunoşteau. Nu fuseseră niciodată prezentaţi unul celuilaltşi Case ţinea ca relaţia lor să rămână la acest stadiu.

Lordul Reeve, trecut bine de patruzeci de ani, era slab, cu o figură care odată putea să fi fost atrăgătoare, dar acum era marcată de viaţa de desfrâu pe care o dusese. Avea, de asemenea, un temperament tumultuos, mai ales când bea, iar lui Case îi era limpede că lordul nu petrecuse ultima oră consumând ceai.

Case îşi înăbuşi cu mâna un căscat, însă urmărea atent ce se petrecea.

Lordul Reeve nici nu-l băgă în seamă, ci o privea ţintă pe

Jane.

— Bănuiesc că sunteţi domnişoara Mayberry, i se adresă el morocănos şi se apropie de ea. Nu am crezut-o pe Emily. M-am gândit că e vorba de vreun bărbat, dar nu este aşa, nu, domnişoară Mayberry?

— Singurul bărbat implicat eşti dumneata, îi răspunse Jane, dar nici asta nu va mai dura mult, dacă Emily va proceda aşa cum doreşte. Acum spune-mi unde se află. Ce-ai făcut cu ea?

Supărarea lui Reeve se transformă în furie dezlănţuită.

— Nenorocita! Tu i-ai băgat în cap ideile astea! înainte nu ştia ce-i acela orgoliu. Înainte să-i otrăveşti tu mintea cu tot felul de mizerii despre mine, era o fată supusă.

— Dumneata şi tirania dumitale aţi făcut asta! Se teme de dumneata! De faptnu te interesează Emily, ci averea ei. Conştiinţa ar trebui să-ţi spună că din cauza asta nu eşti potrivit nici pentru Emily şi nici pentru o altă femeie.

Cuvinte greu de îndurat! Case se ridică, veni lângă tejghea şi se sprijini de ea, ca din întâmplare. Însă Jane şi Reeve nu mai băgau de seamă ce se întâmplă în jurul lor.

Reeve începu să facă spume la gură, înnebunit de mânie.

— Ştii care e problema dumitale, domnişoară Mayberry? Eşti o fată bătrână şi trecută! Uită-te le ţine! Ce bărbat ar putea să te vrea? Eşti geloasă pentru că Emily e tânără şi frumoasă şi a făcut o alegere strălucită.

Lucrurile mergeau din rău în mai rău. Înainte ca Jane să mai pună gaz pe foc, Casc interveni, calm:

— Nu aşa se vorbeşte unei doamne. Aveţi grijă cum vă purtaţi, domnule, altfel mă voi vedea obligat să am eu grijă de dumneavoastră.

Reeve îşi întoarse privirea către Case.

— Tu cine naiba mai eşti?

— A, eram şi eu prin apropiere.

— Atunci te sfătuiesc să-ţi vezi de treaba dumitale.

— De data asta m-aţi jignit.

Reeve nu-l băgă în seamă.

— Iar pe dumneata uite ce te sfătuiesc, domnişoară Mayberry: nu te mai apropia de Emily. Fără discuţii între patru ochi la operă. Dacă ai de gând să mă sfidezi, o să blestemi ceasul în care ai veniptelume.

— Dacă i-ai făcut vreun rău… începu Jane să strige la el.

— Nu spune prostii! i-o întoarse Reeve. Crezi că i-aş face vreun rău femeii cu care mă voi căsători? Dacă i-am făcut ceva cuiva, acela-i puştiul pe care l-ai trimis. Sper că nu i-am mai lăsat niciun os întreg – neruşinatul!

Jane păli de-a binelea.

— Unde este? îi strigă ea.

— Habar n-am şi nici nu-mi pasă de el.

Jane încercă să mai bâiguie ceva, dar Case atât aşteptase. Se repezi la bărbatul care era mai în vârstă decât el şi, prinzându-l cu mâna de ceafă, îl trânti în genunchi.

Gândul la ce putea să i se fi întâmplat băiatului îl înfuriase.

— Domnişoara Mayberry ţi-a pus o întrebare. Unde

este băiatul?

— Nu ştiu!

Reeve încercă să se elibereze.

— Fir-ar să fie, dar nu e decât un servitor! A fost obraznic, aşa că a meritat bătaia.

Case îi suci braţul lui Reeve la spate.

— Te mai întreb încă o dată, iar dacă răspunsul nu va fi pe placul meu, o să-ţi rup mâna. Unde este băiatul?

— A plecat cu şareta spre Highgate Hill, asta-i tot ce ştiu.

— Şi Emily? întrebă Jane.

— S-a întors în oraş cu fratele ei.

Case privi către Jane.

— Dă-i drumul, spuse ea. Singurul care îl poate găsi pe Ben e Lance.

Apoi, i se adresă lui Reeve:

— Roagă-te ca băiatul să fie teafăr, altfel te găsesc şi pun câinele să te sfâşie.

După această ameninţare, se întoarse şi porni către uşa grajdului.

Case se ridică şi privi în urma lui Jane. Niciun cuvânt de mulţumire pentru intervenţia lui venită la vreme. Conform obiceiului ei de femeie încăpăţânată, plecase lăsându-l în încurcătură.

Femeia asta chiar avea nevoie de cineva care să o supravegheze.

Cel puţin începeau să se lămurească lucrurile. Îşi dădu seama că ceea ce auzise despre Lady Octavia şi voluntarii ei care le ajutau pe femeile necăjite era adevărat. Intenţiile lor erau bune, dar nu putea să nu se gândească la necazurile pe care tocmai lestâmiselane.

Dând din cap dezaprobator, îşi luăpelerina de pe scaun şi ieşi după ea.

Când uşa se închise în urma lui Case, Lordul Reeve se ridică în picioare. Încercând să-şi recapete răsuflarea, îşi frecă braţul pe care Case era cât pe-aci să i-l rupă. Apoi îl privi pe proprietarul hanului care se retrăsese în spatele

tejghelei.

— Ai văzut că m-a atacat, îi spuse Reeve furios. De ce n-ai trimis după sergent?

— Aşa aş fi făcut, dacă n-aţi fi spus că sunteţi logodit cu tânăra aceea. Eu am crezut că sunteţi tatăl ei. În plus, nu-mi plac cei care bat copii. Mi se pare că aţi scăpat destul de ieftin.

Reeve strângea pumnii şi îi desfăcea, semn de iritare crescândă. Nimic nu i-ar fi făcut mai mult plăcere decât să-l pocnească pe hangiu, însă acesta era o namilă de om şi n-avea certitudinea că putea câştiga lupta.

Toate se petreceau din vina lui Emily, însă Jane Mayberry îi băgase în minte ideile acestea revoltătoare. Din cauza lor fusese el umilit în felul acesta, şi nu putea trece peste asta.

Într-un fel sau altul, amândouă aveau să plătească. Îi va face pe toţi să plătească pentru această umilinţă.

Lumea se adunase în jurul lui şi îl privea curioasă. Reeve îşi făcu loc prin mulţime şi părăsi hanul.

Crase se linişti când constată că ea îl aştepta. Încălecă şi V îi spuse:

Cred că pretinzi prea mult de la câinele tău. Nu mai simte el mirosul lui Ben, după ce s-a aşternut atâta zăpadă.

— E ciobănesc, îi răspunse ea. E obişnuit să găsească oaia care s-a rătăcit de turmă pe timp de viscol. Şi nu mirosul lui Ben îl va căuta el, ci pe al lui Răzor.

— Răzor?

— Poneiul care e înhămat la şaretă. Când i se dă ocazia, o ia razna. Lance e obişnuit să-l aducă acasă.

— Aha. Atunci ce mai aşteptţi?

— Pe dumneata, spuse ea, şi, chiar în clipa în care Casc se simţea mai flatat de atenţia ei, adăugă: îmi ajunge că trebuie să-l caut pe Ben, nu vreau să-mi fac probleme că ai putea să pleci de capul dumitale.

Ar fi putut să-i spună că învăţase de mic cum să citească urmele, pe când se retrăgea la cabana de vânătoare a tatălui său din Shropshire, deprindere pe care

o ridicase la rangul de artă în anii petrecuţi în Spania, dar renunţă şi pomi, supus, la trap, în urna ei şi a lui Lance pe aleea care dădea în drumul principal.

Aici se văzură nevoiţi să încetinească pasul. La grajduri era adăpost, însă pe drum nimic nu putea opri vântul care bătea cu putere peste Highgate Hill, provocând vârtejuri printre casele de cărămidă roşie şi pe marginea dramului şi măturând furios câmpul de la capătul satului. Ar fi vrut să-i propună lui Jane să se întoarcă la han şi să-l lase pe el să-l caute pe Ben, dar ştia că nu avea niciun rost. Jane Mayberry putea fi orice, însă nici pe departe o femeie plăpândă.

Când vântul se mai potoli, Jane îşi trase boneta pe urechi şi pomi înainte, însoţită de câinele ei. Până să iasă din Highgate, merseră la pas. Lance dispărea din când în când, dar se întorcea ca să se asigure că cei doi îl urmau. Erau singurii drumeţi şi puţinii trecători pe care îi întâlniră fie se îndreptau către Gatehouse, fie se grăbeau să se adăpostească undeva de viscol.

— A prins urma, îi strigă Jane.

În sfârşit, îşi zise Case. Se chinuise să-şi ţină ochii larg deschişi, dar nu desluşise pe zăpadă nicio urmă care să-i spună încotro o apucase şareta. Nu-l prea ajutaseră anii de cercetaş al cavaleriei în Spania! Dar el n-ar fi făcut cercetări pe o vreme ca asta. Nici nu-ţi puteai da seama dacă ningea sau nu, pentru că vântul spulbera continuu zăpada, acoperind orice urmă. Amurgul se transformase într-un întuneric de nepătruns şi pe cer nu se zărea nicio stea. Din loc în loc se zăreau licăririle slabe ale felinarelor de la casele oamenilor.

Case nu avea prea mare încredere în Lance. Ogarii de la Castelul Devere lătrau şi se agitau bucuroşi când simţeau mirosul vulpii, pe când câinele acesta tăcea.

La jumătatea drumului spre Highgate Hill, Jane se opri.

— Ce este? o întrebă Case, venind lângă ea.

Când Jane descălecă, Case procedă la fel. Lance

alerga în cerc, schelălăind.

— A pierdut urma, zise Jane. Bate prea tare vântul. Hai, băiete, nu-i nimic.

Se aşează în genunchi şi îşi mângâie câinele.

— Ai făcut tot ce s-a putut.

Apoi se uită la Case.

— Am putea să-i cerem jandarmului local să-l caute. Ce zici?

Fantastic, îi ceruse sfatul! Dacă ar fi fost călare, ar fi căzut de pe cal de uimire. Îi plăcea să i se ceară părerea.

Fata şi câinele îl priveau, aşteptând răspunsul. Era pe punctul de a încuviinţa ideea ei, însă privirea aceea plină de încredere îl făcu să-şi înghită vorbele. Ştia că un andarm nu şi-ar da osteneala pentru un servitor, mai ales pe o vreme ca aceasta. În plus, nu era foarte convins că i se întâmplase ceva rău lui Ben. Băieţii de vârsta lui puteau face lucruri neprevăzute.

Nu se îndura să îi dezamăgească pe Jane Mayberry şi pe câinele ei. Privi către Highgate Hill, apoi se uită în urmă, la drumul pe care veniseră.

— Hai să încercăm altceva înainte să chemăm autorităţile, zise el.

Jane se ridică.

— Ce anume? întrebă ea, cu vocea trecând de la nădejde la deznădejde.

Case o prinse după umeri când o rafală de vânt spulberă zăpada în jurul lor. Când ea veni singură mai aproape ca să fie protejată, o cuprinse cu amândouă braţele. Lance se apropie şi el şi îşi adăposti capul în pelerina lui Case.

După ce se potoli vântul, Jane se desprinse imediat din braţele lui. Case constată cu uimire cât de mult regreta că trebuia să-i dea drumul.

— Ce altceva putem face? întrebă ea disperată.

Răspunsul care îi veni în minte îl făcu să zâmbească, însă nu era nici momentul, nici locul să o necăjească.

— Nu cred că Ben a ajuns atât de departe. Suntem

aproape de marginea satului, iar dacă el ar fi venit până aici, cred că Reeve l-ar fi ajuns din urmă. Sunt sigur că s-a abătut din drum ca să se adăpostească pe undeva, probabil pe vreuna dintre uliţele pe lângă care am trecut. Poate a găsit un hambar gol… ce s-a întâmplat, Jane?

Ea îl prinse de mânecă.

— Din drumul care trece pe lângă Lauderdale House se desprinde o potecă. Ocoleşte mult, dar trece prin spatele casei mele şi apoi iese în şoseaua dinspre nord. Poteca asta e folosită doar de negustorii care îşi duc vitele la târg. Crezi că Ben ar fi putut-o lua pe acolo ca să ajungă acasă?

— Hai să vedem.

— Poteca e cam îngustă pentru o şaretă, dar dacă Ben s-a speriat foarte tare…

Jane întoarse calul.

— Trebuie să încercăm, spuse ea pe un ton hotărât.

Era limpede, îşi revenise – devenise din nou sigură pe ea şi prelua comanda.

— După dumneata, domnişoară Mayberry, strigă, Case, şi o urmă în josul dealului.

Când ajunseră la marginea proprietăţii Lauderdale House, se opriră. Dacă urmele negustorilor nu ar fi fost marcate de şirurile de tufişuri de pe margini, nu şi-ar fi dat seama că intraseră pe potecă.

— Lance a găsit din nou urma, spuse Jane.

— De unde ştii?

— E neliniştit. Vrea să ne grăbim.

Ca şi când ar fi înţeles că despre el era vorba, Lance goni către ei, se gudură puţin pe lângă Jane, apoi porni din nou în goană.

— E greu, spuse ea, încercând să zărească ceva prin beznă. Fără un felinar nu ai ungem prea departe.

Case încuviinţă, dând din cap.

— Să nu pleci de-aici până nu mă întorc, zise el şi pomi înapoi, pe drumul pe care veniseră.

Ea îl privi plecând şi o cuprinse neliniştea. Dacă se va

rătăci? apoi se mustră singură. Bineînţeles că nu se va rătăci. Doar fusese soldat. Era pregătit pentru aşa ceva. Poate că el se simţea în elementul lui, în vreme ce ea avea impresia că îi fuge pământul de sub picioare.

Nu avu timp să se frământe prea mult, deoarece după câteva minute contele se întoarse.

— L-am împrumutat de la Lauderdale House, de la poarta din faţă, zise el, ţinând în mână un felinar.

O surprinse bucuria de a-l revedea.

— Dă-mi mie felinarul, spuse Jane, pe un ton poruncitor, şi vino după mine.

Case descălecă, dar nu-i dădu felinarul.

— Nu. Mergem împreună.

— Bine. Ducem caii la pas.

Pe Case nu-l deranjă să-i dea satisfacţia de a avea ultimul cuvânt.

După aproape o milă de mers pe potecă, dădură de şaretă. Era înclinată într-o parte, dar întreagă. Ben şi Răzor, însă, nu erau de găsit.

— Doamne, Dumnezeule, exclamă Jane speriată. Oare ce li s-o fiâfttâmplat?

Case cercetă urmele din jurul şaretei, greu de desluşit prin zăpada care era mereu viscolită.

— Ori Ben, ori altcineva a deshămat poneiul. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

O privi cercetător.

— Jane, nu-ţi face griji. Cu puţin noroc o să-l găsim pe tânărul Benâncălzindu-se în bucătăria vreunei gospodine sau, cum ţi-am mai spus, adăpostindu-se în hambarul vreunui fermier.

Îl găsiră, sau mai degrabă Lance îl descoperi ghemuit lângă o căpiţă de fin. Dormea, dar se trezi îndată ce-l simţi pe Lance lingându-i faţa. Jane îngenunche repede lângă el şi începu să-l scuture de zăpadă. Se vedea că fusese bătut. Avea buza crăpată, un ochi închis de-a binelea şi faţa plină de zgârieturi.

— Ştiam că o să mă găsiţi, rosti el.

Jane încercă să-şi ascundă tremurul din glas.

— Nici nu mi-a trecut prin minte că nu te voi găsi!

— Dar Răzor? Când s-a înţepenit şareta i-am deshămat şi a fugit înainte să apuc să-l încalec.

— Din câte îl cunosc eu, trebuie să fi ajuns deja acasă, la adăpost.

Casc îngenunche lângă cei doi.

— Ben, dumnealui este Lordul Castleton. Ar fi trebuit să vezi cum l-a pus la punct pe Lordul Reeve! L-a apucat de ceafă şi l-a zgâlţâit de-au început să-i clănţănească dinţii. Am crezut că o să rămână fără dantură.

Râsul lui Ben fu înăbuşit de un geamăt de durere.

— Eu nu i-am spus nimic, se apără el. Nu eu i-am spus numele dumneavoastră. Domnişoara Drake a făcut-o.

— Şşşş, gata acum, îl linişti Jane, vorbim mai târziu.

— Trebuie să te ridicăm şi să te scoatem de-aici, îi spuse Case. Crezi că te poţi descurca dacă te ajut eu?

Ben dădu din cap afirmativ, dar când Case încercă să-l ridice, gemu din cauza durerii.

— Ce te doare? îl întrebă Case.

— Braţul. Nu-l pot mişca.

— Jane, ţine, te rog, felinarul.

După ce Jane luă felinarul, Case începu să-i pipăie braţul drept. Ben suportă cu stoicism, însă când Case încercă să i-l ridice, durerea deveni insuportabilă.

— Nu cred că e ceva grav, îi zise Case lui Jane, dar trebuie să-l ducem într-un loc uscat, la căldură. Acolo o să văd ce pot face.

Afară era întuneric beznă şi de parcă asta nu era destul, începu din nou să ningă.

— Am putea să ne îndreptăm către casă, propuse Jane, cu o voce calmă, pentru a-i da şi lui Ben încredere. Nu cred că e prea departe, iar Lance ne poate conduce.

Case îşi scoase pelerina.

— Ţine-mi calul, îi spuse el lui Jane.

Vorbind tot timpul cu calm, puse pelerina lui pe umerii lui Ben şi îl ridică în şa, după care sui şi el în

spatele acestuia. Gemetele înăbuşite ale băiatului o făcură pe Jane să scrâşnească din dinţi.

Case se uită la chipul ei îndârjit şi-i spuse, fără să-şi ascundă iritarea:

— Nu am de ales. Ar trebui să te îngrijoreze mai mult altceva, decât braţul rănit. A stat prea mult în frig. E rece ca gheaţa. Aşa că hai să pornim o dată. Mergi înainte, du calul la pas şi ţine felinarul sus, ca să te pot urma.

Greşea. Ea nu îl învinovăţea de nimic. Era conştientă că nu s-ar fi putut descurca singură cu Ben. Îi va mulţumi mai târziu, dar mai întâi trebuia să-l ducă pe Ben acasă.

Îl strigă pe Lance.

— Acasă, îi ordonă ea şi porniră încet pe urmele câinelui.

Era un drum pe care Jane spera că nu va mai fi niciodată nevoită să-l străbată. Cu toate că aveau felinarul, mergeau mai mult pe bâjbâite, iar dacă n-ar fi fost Lance care să-i ţină aproape, ar fi fost nevoiţi să se oprească.

Luminile casei nu i se păruseră niciodată mai îmbietoare.

— Am ajuns! strigă Jane, sau mai degrabă încercă să strige, căci răguşise din pricina frigului.

Când uşa de la intrare se deschise şi în prag apăru silueta menajerei, ochii lui Jane se umplură de lacrimi de uşurare. Îşi reprimă, însă, slăbiciunea când contele veni lângă ea şi începu să dea ordine.

— Ai grijă de cai, domnişoară Mayberry, în timp ce eu mă ocup de Ben.

Auzind numele lui Ben, doamna Trent coborî în fugă treptele.

— L-aţi găsit? Slavă Domnului! Veniţi pe aici, Înălţimea Voastră, pe aici.

Uşa de la intrare se închise, lăsându-i în frig pe Jane, Lance şi caii. Se uită la bietele animale şi mâniaâi dispăru instantaneu. Păreau mai epuizaţi decât ea.

— Nu ne-am fi descurcat fără voi, le zise mângâindu-i în timp ce-i conducea la adăpost.

Grija pentru Ben o făcu să se grăbească. Avusese dreptate în privinţa lui Răzor – mânca liniştit în boxa lui. Dacă nu ar fi îndrăgit atât de mult animalele, i-ar fi tras una peste bot pentru că-l abandonase pe Ben.

Era sfârşită de oboseală când urcă panta spre casă. O dureau şi mâinile şi picioarele, iar degetele îi erau amorţite de frig. Începuse să-şi plângă de milă, când un ţipăt ascuţit ce venea din casă o făcu să se oprească în loc.

Ben!

Uită de durere într-o clipă, îşi strânse rochia şi urcă rapid panta înclinată, dând buzna în holul de la intrare. Nu se mai auzea decât un murmur de voci venind din odăile din spate. Lance o conduse spre bucătărie.

Lângă foc fusese improvizat un pat Ben zăcea întins, gol până la brâu, rezemat de perne. Era alb la faţă şi abia îşi putea stăpâni lacrimile. Lordul Caspar îi ţinea o cană la gură şi îl forţa să bea din ea. Jane simţi aroma de „ceai de marmeladă”, o infuzie preparată din Scotch şi apă fiartă, îndulcită cu marmeladă ca să mai înmoaie gustul oribil al whiskyului.

— Iată-te, în sfârşit, domniţă dragă! exclamă doamna Trent.

Era lângă maşina de gătit înlăturând nişte cărămizi încinse cu ajutorul unui făcăleţ. Apoi le înveli în prosoape. Cu siguranţă erau pentru Ben, ca să-l încălzească.

— L-ai găsit pe Răzor? o întrebă doamna Trent. M-am speriat când l-am văzut intrând la trap în curte, fără şaretă şi fără Ben. Nu ştiam ce s-a întâmplat, dar eram sigură că veţi veni cu toţii îngheţaţi până în măduva oaselor, aşa că am pus cărămizi la încălzit şi am făcut şi ceai de marmeladă.

Jane se înmuie şi se sprijini de uşă. Când dăduse buzna în bucătărie nu ştiuse la ce să se aştepte. Oricum nu-i trecuse prin cap că îi va găsi pe cei trei într-o relaţie atât de strânsă. Simţi cum căldura o învăluia. Focul ardea în şemineu ca în furnalul unui fierar. La fel şi focul din vatră. Odaia, destul de mică, avea toate ferestrele închise.

Cu greu se putea respira acolo.

— Jane.

Întoarse capul încet şi întâlni privirea sigură, încurajatoare a contelui. El remarcase încordarea de pe chipul ei şi se ridicase în picioare.

— Doamnă Trent, i se adresă el menajerei, aveţi grijă ca Ben să bea ce e aici.

— Cum?

Doamna Trent îi urmări privirea, sesiză expresia de pe chipul stăpânei ei şi se grăbi să îndeplinească porunca.

Când o văzu pe Jane, Ben începu să strige:

— Am încercat să-i împiedic să o ia pe domnişoara Drake, dar mi-au sucit mâna, iar domnişoara Drake a spus că vrea să plece acasă.

Jane îşi adună ultimele puteri, ca să-i răspundă:

— Ai făcut bine, Ben.

Apoi se întoarse către Case:

— Ce e cu braţul lui?

Case o ajută să-şi scoată mănuşile, pelerina şi boneta, o conduse lângă masă şi o obligă să se aşeze pe scaun.

— Braţul i-a fost dislocat. A trebuit să i-l pun la loc. A fost dureros, dar numai pentru câteva momente. Dacă va dormi bine la noapte, îşi va reveni complet. Jane, acum e în afara oricărui pericol, aşacănu-ţi mai face griji.

Ochii ei mari întâlniră pentru o clipă privirea lui, apoi se îndreptară către Ben. Băiatului nu-i venea să înghită ceaiul acela de marmeladă, dar până la urmă îl dădu pe gât, bărbăteşte. Abia după aceea bunica lui îi luă cana din mână şi îl acoperi cu păturile.

În vreme ce ea îl privea pe Ben, Case o studia. Nu-şi dăduse seama până atunci cât de lung şi de blond era părul ei. Abia acum, după ce îi dăduse jos boneta aceea deloc atrăgătoare care îl acoperise, părul îi cădea în valuri pe umeri. Avea un obraz murdar de praf, iar rochia era plină de noroi la poale.

Privind-o nu-i venea să creadă că ea mergea regulat la operă în compania lui Sally Latham, şi că nu o

remarcase decât miercurea trecută. Brusc, simţi cum întreaga imagine asupra lumii i se schimbă radical. Nu-şi dădea seama dacă era sau nu frumoasă. Însă elegantă sau îmbrăcată cu straie modeste, arţăgoasă sau deznădăjduită, femeia asta era pur şi simplu irezistibilă.

Îi luă mâinile, i le aşeză pe cana cu ceai şi o îndemnă să bea. Faptul că se supuse aproape automat îi dădu de înţeles cât era de zguduită. Dar, după ce luă câteva înghiţituri din leacul doamnei Trent, începu să dea semne de revenire. Îşi îndreptă spatele şi umerii şi lăsă cana din mână.

Apoi îl privi şi rosti pe un ton grav:

— Dacă nu ai fi venit cu mine, ar fi fost rău pentru Ben.

Case răspunse cu aceeaşi sobrietate:

— Mă bucur că am putut fi de folos.

Privirea din ochii lui îi aduse din nou aminte de felul în care arăta şi se ridică brusc.

— Trentie, i se adresă ea femeii, o să-l instalăm pe Lordul Castleton în camera pe care o pregătiserăm pentru domnişoara Drake. Trebuie să aprindem focul şi să-i aducem apă caldă şi prosoape. O să fac eu ordine aici şi o să prepar cina.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte! se împotrivi menaj era, înspăimântată. Până şi cea mai mică adiere te-ar dărâma. Stai jos şi lasă totul în seama mea. Nuc mare lucru de făcut, e gata totul imediat. Acum bea-ţi ceaiul.

Împinse ceainicul mai aproape de Jane, îi aruncă lui Case o privire rugătoare, după care ieşi din odaie.

În timp ce Jane se apropie de pat, Case îi umplu cana.

Ea îl privi cu milă pe Ben. Acum dormea şi părea mai mic de paisprezece ani, câţi avea de fapt. Jane se gândi – mânioasă dintr-odată pe sine – că merita să fie aspru pedepsită pentru povara pe care opusesepe umerii unui copil. Trebuia să fi prevăzut necazurile care puteau să apară. Încurcase lucrurile! Acum de Emily era şi mai rău decât înainte, iar Ben…

Îşi duse o mână la frunte, simţindu-se ameţită. Atingerea de pe braţ o făcu, însă, să-şi ridice privirea.

— Ai auzit ce-a spus doamna Trent, îi zise Case în şoaptă. Bea ceaiul, o să te mai liniştească.

Luă cana din mâinile lui şi înghiţi o gură sănătoasă de ceai, apoi încă una.

— Nu ştiu ce e cu mine, reuşi ea să spună, tot mai lipsită de putere. E ceva care mă doboară.

— Eşti şi tu om, ca toţi oamenii, asta-i tot. Ai dreptul să te simţi tulburată. Uite ce e, mergi sus şi odihneşte-te puţin. Doamna Trent şi cu mine o să ne descurcăm aici. Când o să fie gata cina, te chemăm.

Văzând că încăpăţânarea nu o părăsise, deoarece dădu hotărâtă din cap, lordul o repezi puţin:

— Jane, nu e nicio ruşine să-i laşi pe alţii să facă o treabă în locul tău. Permite-mi să dau o mână de ajutor.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Castleton, nu încerca să mă dădăceşti dacă nu vrei să uit cu cine stau de vorbă.

Case reuşi să nu zâmbească, deşi focul din privirea ei îl cam ispitise.

— Prietenii îmi spun Case, zise el.

— Poftim?

— Case. Prescurtarea de la Castleton.

— Noi nu suntem prieteni.

— Mai poţi spune asta după cele trăite împreună?

Obrajii ei se îmbujorară.

— Ţi-am mulţumit deja. Ce altceva mai vrei?

Casc îşi atinse cu arătătorul nasul, cu gestul unui om care se gândeşte cum să pună o problemă delicată.

— Dacă ţi-aş spune, s-ar putea să mă şi loveşti.

Obrajii ei se înroşiră şi mai tare, dar îi înfruntă privirea cu hotărâre.

— Încă nu ştiu ce cauţi aici. Parcă ziceai ceva despre operă.

— Mereu schimbi subiectul când nu mai eşti sigură pe tine? Aha. Acum iar îţi pierzi cumpătul. Să ştii că asta

poate aştepta până mâine. Nu e o urgenţă.

— Totuşi a fost suficient de urgent încât să te facă să vii aici pe viscol, nu? Aş vrea să lămurim o dată Imnurile.

Jane spera că în felul acesta el avea să plece mai repede de acolo.

— Bine. Hai să ne aşezăm.

Trase un scaun pentru ea şi, după ce Jane se aşeză, Case luă şi el loc de partea cealaltă a mesei şi trecu direct la subiect.

— Miercurea trecută, seara, când ai plecat de la operă, nu ai observat nimic neobişnuit? Gândeşte-te bine. Cineva sau ceva care să te fi pus pe gânduri.

Jane se străduia să-şi stăpânească iritarea. Nu-şi amintea ceva care să i se fi părut nelalocul lui.

— Nu, răspunse ea. De ce mă întrebi?

Case îi povesti aceeaşi variantă prescurtată a întâmplărilor, cum procedase şi cu Freddie şi cu Sally Latham: un coleg de la Special Branch fusese atacat într-o trăsură, lângă operă, şi toţi martorii posibili ai atacului erau interogaţi; nu pomeni nici măcar o dată numele lui Gideon Piers. Răspunsurile lui Jane nu se deosebeau de cele ale vicontelui sau ale lui Sally.

După câteva momente în care niciunul nu mai spuse nimic, Jane rupse tăcerea:

— Şi din cauza asta ai bătut atâta drum, doar ca să-mi pui întrebări despre colegul tău?

— Jane, este o chestiune foarte importantă, îi răspunse el pe un ton grav. Dacă aş fi ştiut că vremea se va schimba, aş fi amânat discuţia cu câteva zile.

Janeseânfioră.

— Mă bucur că n-ai tăcut-o. Apoi, privind către Ben: îmi pare bine că ai fost aici.

Case îşi dădu seama că era epuizată. Trecuse prin prea multe într-o singură zi şi era pe punctul de a se prăbuşi. Nu-i va mai puneţi alte întrebări, aflase ce voia. Nu-l putea ajuta în legătură cu atacul asupra lui Harper. Acum înţelesese de ce nu voia Jane Mayberry să facă

publică adresa ei, iar treaba asta nu avea nimic de-a face cu Gideon Piers.

Se ridică de pe scaun şi rosti cu blândeţe:

— Haide, Jane. E timpul să mergi la culcare.

Ea îl privi cu ochi tulburi.

— Nu pot să merg la culcare. Am prea multe de făcut.

— Cum ar fi?

— Să am grijă de câinele meu. Trebuie uscat şi hrănit. Apoi…

Nu, cu ea nu se putea proceda altfel, aşa că o ridică în picioare, îi luă braţul şi o conduse spre uşă.

— Poţi să crezi ce vrei, îi spuse Case, dar să ştii că lumea nu o să se prăbuşească dacă nu eşti tu de faţă, să dai indicaţii. O să am eu grijă de Lance.

Deschise uşa şi o împinse uşor afară. Lance se ridică de lângă vatră, însă când Case îi comandă „Şezi!”, se tolăni din nou. Jane luă o luminare de pe măsuţa din hol şi urcă treptele ţinându-şi spatele drept. Ajunsă în camera ei, umerii i se lăsară, într-un gest de neputinţă.

Patul era ispititor.

Oboseala o copleşise. Lăsă luminarea din mână înainte să o scape şi se îndreptă împleticindu-se către pat. Va trage un pui de somn, dar nu pentru că aşa îi ceruse contele, ci pentru că nu se simţea în stare să-şi mai ţină ochii deschişi. După ce îşi scoase rochia şi îmbrăcă un halat călduros din lină, se întinse pe pat şi îşi trase plapuma până la bărbie.

Lumea nu o să se prăbuşească dacă nu eşti tu de faţă, să dai indicaţii.

O făcuse puţin să sufere remarca aceasta. Castleton credea că ea ar fi vrut să comande, când de fapt nu era decât o femeie independentă, capabilă să-şi poarte singură de grijă. Aşa fusese crescută.

E adevărat, nu avea bani ca să angajeze o armată de servitori, precum contele. O avea doar pe doamna Trent, care era mai degrabă un membru al familiei. Fericirea nu însemna neapărat să ai bani mulţi.

Părinţii ei făcuseră mai mult decât să o crească în acest spirit al independenţei. O încurajaseră să citească, să ceară lămuriri şi să-şi apere punctul de vedere. Cele mai dragi amintiri erau legate de momentele când familia se reunea la cină, când primeau musafiri şi toată lumea stătea de vorbă la masă, se contraziceau, se tachinau, râdeau. Nu-i trecuse nicio clipă prin minte că n-a fost educată cum se cuvine, că oamenii nu apreciază o femeie care gândeşte asemenea ei.

Gândurile apucaseră pe un alt lăgaş, mai puţin plăcut. Mai ales o anume persoană nu era mulţumită de felul cum o crescuseră părinţii ei. Dar asta se petrecuse cu mult timp în urmă.

Se foia neliniştită în aşternut, şi gândurile 1 se învălmăşeau în minte. De ce venise contele până aici? Oare de ce crezuse că ea îl poate ajuta, când Freddie şi Sally n-au putut? Doar plecaseră împreună de la operă.

O ajutase cu Ben.

Îi era recunoscătoare pentru asta, mai mult decât recunoscătoare, însă contele o tulbura teribil, şi lui îi făcea plăcere să vadă ce efect avea asupra ei. Nu-i plăcea felul în care o privea; de altfel nu-i plăcea nici felul în care ea îl privea pe el.

Ea nu roşea niciodată!

Cu cât se întorcea mai repede în oraş să ancheteze crima aceea din Hyde Park, cu atât era mai bine. Gideon. El ce treabă avea cu toate astea? Doar murise, nu? Atunci cum de…

Oftă şi se lăsă furată de somn, înainte să-şi sfârşească gândul.

În timpul acesta, Gideon Piers se amuza teribil, cu toate că nu venise la Ladies' Libraty pentru asta. Era curios să afle cât mai multe despre Jane Mayberry, tânăra de care era aproape sigur că luase locul Contesei şi doamnei Standhurst în inima lui Castleton. De trei zile contele se străduia să dea de urma acestei purtătoare de ciorapi albaştri. Astăzi reuşise şi, mulţumită informatorului

său, Piers aflase şi el adresa domnişoarei Mayberry.

Hillerest, lângă Highgate – acolo locuia şi tot acolo se afla acum şi contele.

— Ce căutăm noi aici?

Piers îl privi pe John Merrick, care şedea de partea cealaltă a mesei. Se aflau în salonul în care se servea ceaiul şi tocmai ascultaseră ultimele zece minute din plictisitoarea lectura a legilor proprietăţii şi a drepturilor femeii căsătorite. Îşi zise că Jane Mayberry n-ar trebui să se mai preocupe de legile proprietăţii dacă s-ar căsători cu contele. Va fi mai bogată decât în cele mai îndrăzneţ vis al ei. Iar dacă domnişoara Mayberry era în genul femeilor – ba nu, în genul doamnelor – atât de sobre care umpleau salonul, atunci căsătoria se făcea ca la carte.

Fie Castleton îşi pierduse minţile, fie domnişoara Mayberry nu era chiar aşa cum îi fusese descrisă.

Oricum nu conta, deoarece contele nu avea să se mai căsătorească.

— Ei bine? întrebă Merrick.

Piers oftă reţinut. îl invitase în seara aceasta pe Merrick şi nu pe Joseph, pentru că Merrick mai semăna a gentleman. Se potrivea mult mai bine mediului. În alte privinţe însă, era o mare dezamăgire. Trebuia să i se explice absolut totul. Joseph ar fi intuit imediat că lordul, cu obiceiurile, cu preferinţele, cu femeile lui, devenise pentru el o obsesie.

— Tot ceea ce îl preocupă pe conte mă preocupă şi pe mine, îi răspunse Piers. Aici îşi petrece fata cea mai mare parte a timpului atunci când vine în oraş. Vreau să-mi formez o impresie în privinţa ei studiind compania în care se află, şi aşa mai departe.

— Iar eu cred că ne pierdem vremea, veni replica lui Merrick. Ce contează cum e ea? Castleton e interesat de ea şi cu asta, basta.

— Da, dar de ce îl interesează? Asta mă intrigă cel mai tare.

Înainte ca Merrick să-şi exprime şi mai răspicat

iritarea.

Piers se ridică.

— Aici ani terminat, spuse el. Mergem?

Nu era o invitaţie, ci un ordin, iar Merrick ştia că nu trebuie să-l comenteze.

În trăsura care îi ducea la hotelul lui Piers, pentru a lua cina, Merrick reluă discuţia:

— Asta înseamnă că renunţăm la Contessa şi la doamna Standhurst?

— Cum de ţi-a venit ideea asta?

— Dacă pe Castleton îl interesează acum Jane Mayberry, de ce să ne mai batem capul cu celelalte?

— Trebuie să atragem atenţia. Stai liniştit, John. Nu-i nevoie să înţelegi. Castleton o va face, cu siguranţă. Şi asta contează.

— Dar care e rostul?

Merrick începea să nu-şi mai controleze proasta dispoziţie.

— Cavalerismul. Piers zâmbi cu toată faţa. Acesta e limbajul contelui. Ştii ce ai de făcut?

— Da. Mai întâi Contessa, apoi doamna Standhurst.

— Pe Jane Mayberry o laşi în seama mea.

— Să fii atent la câine. Poate fi foarte violent.

Piers râse cu poftă.

— Câinele va fi prima victimă.

s

— «/isa de multă vreme acelaşi vis. Părinţii se aflau în W sufragerie, la masă, iar ea stătea afară şi-i urmărea pe fereastră, încercând să le atragă atenţia. Se agita mult, chiar începea să se înfurie. Ei ştiau că ea se află acolo, dar nu-i adresau nici măcar o privire. Se lansaseră într-una din dezbaterile lor aprinse, discutând despre slujba pe care o ascultaseră în dimineaţa aceea la biserică. Aşa erau părinţii ei. Uitau de toate când începeau să discute. Nu simţiră neliniştea ei. O urmărea Jack. Dacă o prindea, avea să o ia de-acolo şi chiar să-i facă rău. De s-ar opri o dată din discuţia lor pentru a-i deschide uşa, ca să intre în casă,

unde ar fi fost siguranţă.

Dar era prea târziu. Simţi mâna lui Jackpe umărul ei. Când se întoarse şi vru să i se împotrivească, rămase înmărmurită – nu Jack era lângă ea, ci Castleton. O stăpânea cu ochii lui de un albastru intens, care sclipeau ca cei ai unui animal de pradă.

Ţipă speriată în somn şi se şi ridică în capul oaselor. Abia mai putea respira. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Se scurseră clipe lungi până reuşi să se adune.

De ani de zile o chinuia visul acesta, numai că de data asta apăruse o schimbare. Acum era urmărită şi de conte. Nu era naivă, ştia cărui fapt se datora lucrul acesta – felului în care o privea, glasului cu care îi vorbea. Voia să o facă să-l vadă ca pe un bărbat. Şi reuşea.

Fir-ar să fie!

Îşi învăţase Secţia lângă Jack. Bărbaţii tot bărbaţi rămâneau, indiferent cât erau de atrăgători. Ei erau vânătorii, iar femeile – prada. O dată ce le prindeau, libertatea lor lua sfârşit.

Ea nu avea de gând să devină prada nimănui. Scăpase dintr-un fel de închisoare şi nimic nu o putea convinge să accepte o alta.

După ce respiră adânc de câteva ori, încercând să se liniştească, privi în jurul ei, prin cameră. Luminarea ardea cu flacără mică, dar în şemineu fusese aprins focul şi împrăştia o lumină şi o căldură plăcute. Lângă vatră zări un vas din porţelan cu apă. Doamna Trent fusese cu siguranţă acolo.

Ceasul de pe policioară arăta o oră târzie – zece noaptea. Dormise mult. Simţi o durere de stomac, căci se culcase fără să mănânce nimic. De fapt, nu mai mâncase de la micul dejun. Ascultă cu atenţie, dar nu desluşi niciun zgomot în casă. Se gândi că poate doamna Trent se culcase deja, dar nu putea fi sigură dacă şi contele se retrăsese în camera lui, şi ea nu voia să-l întâlnească şi să stea de vorbă cu el.

Gândul îi zbură imediat la Ben, însă stomacul ei

începu să ceară, destul de zgomotos, mâncare. Asta o făcu să se hotărască

— Dădu la o parte plapuma şi se ridică.

Nu se preocupă prea mult de înfăţişarea ei. Îşi spălă mâinile şi faţa şi se pieptănă mai mult în fugă. Apoi luă luminarea şi coborî.

Pe sub uşa bucătăriei se zărea lumină, dar asta nu o miră, deoarece ştia că acolo se afla Ben. Bucătăria fusese mereu încăperea cea mai caldă din casă, pentru că acolo focul nu se stingea niciodată.

Deschise uşor uşa şi păşi înăuntru în vârful picioarelor. Patul în care se afla Ben fusese împins într-o firidă, şi băiatul părea să doarmă adânc. Jane păşi către pat cu grijă încercând să nu facă zgomot. Nu mai avea febră, însă dori să se asigure şi-i atinse uşor fruntea cu mâna. Era caldă, dar departe de a fi ceva îngrijorător.

Lampa de pe măsuţă era aprinsă, aşa că suflă în lumânare, o aşeză apoi pe policioara căminului şi merse la cămară. După 95

câteva clipe se întoarse cu o tavă pe care pusese un pahar cu lapte, un codru de pâine şi o felie de brânză. Mai rămăseseră de la cină plăcintă cu came şi şuncă pregătită la cuptor, dacă ar fi vrut să mănânce ceva mai consistent, dar se gândi că nu va dormi bine dacă îşi va umple stomacul.

Uşa se deschise. Jane se aştepta să fie doamna Trent, însă cel care intră fii contele. Avea pe el pelerina şi era plin de zăpadă. Lance îl însoţise, dar când îşi văzu stăpâna veni în fugă spre ea.

— Care va să zică te-ai trezit, zise Case zâmbind reţinut.

Jane rămase înmărmurită şi îl privi apropiindu-se de şemineu cu o găleată uriaşă cu cărbuni. Se aplecă, luă cleştele şi începu să pună mai mult cărbune în foc.

— Să vedem dacă am urmat întocmai instrucţiunile doamnei Trent. Ca să nu se stingă focul în timpul nopţii trebuie să mai pun cărbune, apoi nişte talaş şi abia după

aceea să fixez grătarul la gura căminului.

În timp ce vorbea, proceda întocmai cum îi spusese menajera.

— Am înţeles bine? O privi, peste umăr, pe Jane.

Ea rămăsese cu ochii pironiţi la el, incapabilă să rostească o vorbă. Un conte nu aţâţa focul într-o bucătărie. Asta era treaba spălătoresei, acolo unde exista o astfel de slujnică.

— Jane? încercă el s-o facă să se dezmeticească, scoţându-şi pelerina.

Se simţea în acelaşi timp jenată şi mânioasă.

— Nu dumneata ar trebui să faci treaba asta!

— Ţi-am spus că voi avea grijă de tot şi am vorbit serios, în plus, cine s-ar fi putut ocupa de asta? Timp de câteva zile Ben va fi incapabil să se ridice şi să lucreze, din cauza umărului.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti. Doamna Trent şi cu mine suntem obişnuite să ne descurcăm singure. Şi nu cărăm cărbune cu găleata aceea. E prea mare şi mult prea grea. Ne folosim de un ciubăr. îl privi drept în ochi. Cât despre Ben, nu trebuie să-ţi faci griji. Ştim şi noi cum să-l îngrijim.

Case îi răni din nou orgoliul, deşi era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Însă cineva tot trebuia să-i spună femeii acesteia deschis anumite lucruri.

— Să fiu sincer, începu el, nu pentru Ben îmi fac griji, ci pentru tine. O femeie singură…

Când o văzu cum se schimbă la faţă, îşi ridică mâinile în semn de disperare.

— Bine, gata. Am înţeles, nu e treaba mea. Ştiu asta. Crede-mă, nu te învinuiesc de nimic. De fapt, cu riscul de a-ţi părea neserios, trebuie să-ţi mărturisesc că admir ceea ce ai reuşit să realizezi aici.

Şi vorbea serios. Acum ştia mult mai multe despre ea decât atunci când păşise prima oară în curtea casei ei. Din câte putuse afla de la menajeră, Jane Mayberry era singura care susţinea financiar mica lor gospodărie. Îi rămăseseră

foarte puţini bani după moartea tatălui ei şi încercase să se ocupe de diverse treburi până acum trei ani, când se stabilise aici. Menajera nu-i dăduse prea multe amănunte, însă Case se lămuri pe deplin după cină când, la cererea doamnei Trent, intrase în biroul lui Jane ca să aducă o carafă cu coniac, păstrată pentru oaspeţii de onoare.

Hârtiile pe care le găsi împrăştiate pe masa ei de lucru îl uimiră. (Bineînţeles, curiozitatea îl îmboldi să le şi cerceteze.) Jane Mayberry era scriitoare! Erau pamflete legate de dreptul de vot cuvenit femeilor şi de alte drepturi şi articole ce tratau subiecte extrem de variate, pornind de la categoria sublimului (Este Dumnezeu femeie?) şi până la aceea a ridicolului (Săpreamărim corsetul!). Însă ceea ce îi atrăsese în mod deosebit atenţia fuseseră articolele despre comerţul liber şi despre legea agrară. Parcă îl şi auzea pe Freddie ţinând discursul inaugural în Camera Lorzilor, uimindu-şi prietenii cu dezbaterea unor subiecte care până atunci nu-l interesaseră deloc. Şi, din întâmplare, Jane Mayberry îi era prietenă apropiată lui Sally Latham.

Când Case făcu legătura, cu greu se abţinu să nu izbucnească în râs. Nu era de mirare că Freddie se simţise stânjenit când el începuse să-i pună întrebări în legătură cu Jane Mayberry. Nu era de mirare că roşise şi că pretinsese că nu o cunoştea mai deloc pe tânăra femeie şi că habar n-avea unde locuieşte. Se temea să nu fie descoperit adevărul: ea fie scrisese întreg discursul lui Freddie, fie îl ajutase să-l conceapă. Iată cum îşi câştiga ea existenţa. Era scriitoare profesionistă şi, dat fiind aspectul casei, se pare că avea succes. Nu era o casă prea spaţioasă, însă arăta foarte îngrijit şi, din câte putuse el să-şi dea seama, fusese renovată. Mobila era elegantă, veche, însă nu deteriorată. Pivniţa era plină de cărbuni, iar cămara bine garnisită. Cu toate că remarcase cumpătarea cu care Jane Mayberrypunea ordine în gospodăria ei, era limpede că nu duceau lipsă de nimic. Nu putea să nu o respecte şi să nu o admire, dar îi era imposibil să nu se enerveze, că admira tocmai aceste calităţi. Jane era prea

independentă şi se putea descurca foarte bine fără sprijinul unui bărbat şi, iată, nu-şi putea explica de ce-i venise acum să zâmbească.

Jane înclină uşor capul într-o parte şi îl privi bănuitor.

— S-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic, răspunse Case, de data aceasta zâmbind de-a binelea. Cred că o să-ţi ţin companie.

Şi se bătu uşor cu mâna pe abdomen.

— Munca asta mi-a făcut foame. Te deranjează? întrebă el, arătând spre cămară.

— Chiar deloc. Te rog să-ţi iei ce-ţi trebuie.

Ceea ce şi făcu. Case luă ultima bucată de plăcintă, o bucată de şuncă, o felie zdravănă de brânză şi o jumătate de pâine. Lăsă farfuria pe masă, după care se întoarse în cămară.

După o clipăreveni cu un urcior într-o mână, cutacâmuri în cealaltă şi cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

— Leacul pentru frig şi oboseală, spuse el, aşezând urciorul pe masă, dar fără ceai şi fără marmeladă.

Începu să mănânce cu poftă, ceea cepeeaocam stingheri. Sau poate că simpla lui prezenţă o stânjenea. În orice caz, luă câte o bucăţică din pâine şi din brânză şi înghiţi cu greu, bând câte o gură de lapte după fiecare dumicat.

Chiar când începea şi ea să se simtă cât de cât la largul ei, contele ridică dintr-odată capul şi o fixă cu o privire scrutătoare.

— Acum, începu el, vreau să aflu totul despre domnişoara Drake. Nu te întreb din pură curiozitate, ci consider că am dreptul să ştiu în ce mă bag.

Grija pentru Ben o făcuse să uite cu desăvârşire de Emily. Acum chiar nu vedea de ce ar fi încercat să evite răspunsul la întrebare. El oricum trebuia să fi înţeles deja destul de multe.

— Emily Drake, zise ea, este sora lui Andrew Drake. Poate că ai auzit de bancherii Drake şi Mills.

— Da, numele îmi sunt cunoscute.

— Nu-l cunosc prea bine pe domnul Drake, continuă Jane, dar ştiu că e mult mai în vârstă decât Emily – căreia, de fapt, îi este şi tutore. E foarte bogat şi crede că îşi poate îmbunătăţi statutul social cumpărând aristocraţia. Aici apare rolul lui Emily. El e convins că banii pot cumpăra un titlu şi că, ea o dată ajunsă lăun rang nobil, îi va facilita şi avansarea lui în midul aristocraţiei. Din nefericire, singurul candidat care a prins momeala este Lordul Reeve.

— De asta ţi-a cerut Emily ajutorul?

Jane oftă şi dădu din cap.

— Da. Vezi tu…

Ea îşi continuă relatarea, şi contele o asculta fără să o mai întrerupă. Era exact cum îşi închipuise el. Astfel de căsătorii deveneau tot mai frecvente. Totul se rezuma la o simplă tranzacţie.

Cunoştea şi el câţiva nobili care, ajunşi în pragul sărăciei, uitau de mândrie şi se căsătoreau pentru avantaje financiare şi sociale. Acesta era dezavantajul pretinselorproprietăţi: cineva putea locui într-un castel şi să fie în acelaşi timp sărac, neavând dreptul de a vinde ceva ca să-şi umple cuferele goale.

Cu toate acestea, Andrew Drake ar fi putut găsi pentru sora lui pe cineva mai potrivit decât Lordul Reeve.

Când Jane se opri, contele îi spuse:

— Ce nu pot să înţeleg este de ce a vrut ea să fugă. Nu putea să-i spună nu fratelui ei, să refuze propunerea Lordului Reeve?

Jane izbucni într-un râs zgomotos.

— Nu-mi vine să cred ce aud! Tu chiar eşti naiv sau te prefaci că nu pricepi? Fata are doar optsprezece ani. Nu dispune de bani, pentru că fratele ei administrează averea familiei. În plus, femeie fiind, părerea ei poate fi ignorată. Cum să facă ea faţă unei astfel de presiuni? Singura ei şansă de a scăpa este să fugă.

Cu toate că înţelegea perfect care era problema, Case nu putu să nu se arate un pic agasat de felul în care îl lua Jane Maybeny în râs.

— Pricep prea bine despre ce este vorba, dar ceea ce nu înţeleg este cum de vă gândiţi voi că fugind de fratele ei, va putea rezolva conflictul. Cum o să trăiască? Cine va avea grijă de ea?

Privi în jurul său, la bucătăria destul de mică.

— La ce v-aţi gândit voi de fapt?

— Ne-am gândit că în cel mult două săptămâni fratele ei îşi va recăpăta minţile şi va lua în serios refuzul lui Emily, sau că Lordul Reeve îşi va retrage cererea în căsătorie, pe motiv că nu poate tolera ca cineva să-şi bată joc de el. Apoi, când totul se va calma, domnişoara Drake se va întoarce acasă.

— Şi dacă fratele ei nu-şi va schimba părerea?

— Atunci Emily ar putea să facă ce au mai făcut şi alte fete în situaţia ei – să-şi găsească de lucru şi să-şi câştige singură existenţa. Asta doar pentru o vreme, deoarece când va împlini douăzeci şi unu de ani, va putea intra în posesia averii care i se cuvine.

— Să-şi câştige singură existenţa?

Fetele crescute în puf nu-şi câştigau singure existenţa. Case nu ştia dacă să râdă sau să protesteze. Ceea ce îl determină să se abţină a fost revelaţia faptului că tânăra care se afla în faţa lui exact asta făcuse.

Se întrebă de ce ea nu se căsătorise niciodată.

— Ce este? îl iscodi Jane, privindu-l bănuitor, printre gene.

Case ridică din umeri.

— Bănuiesc că Lady Octavia este autoarea acestui plan atât de nesăbuit, nu?

Jane se indignă de-a binelea.

— Nu e nimic nesăbuit aici! Am mai făcut-o şi altă dată şi a avut efect. Iar Lady Octavia nu ştie absolut nimic despre asta; dacă ar fi ştiut, ar fi încercat să ne împiedice. Nu poate accepta ca biblioteca să fie implicată în aşa ceva, deoarece am putea pierde pe unii dintre cei mai influenţi susţinători, şi atunci n-am mai putea schimba în veci legile. Acesta este aspectul cel mai important – schimbarea

legilor. Până când nu vom obţine acest lucru, femeile nu vor putea să ia singure decizii şi nici să-şi hotărască propriul viitor.

Jane lăsă să-i scape un oftat scurt.

— Să nu crezi că lui Lady Octavia nu îi pasă. Mereu vin femei în situaţii disperate la bibliotecă şi caută ajutor. Noi facem tot ce ne stă în putinţă, dar de cele mai multe ori ne limităm la a fi confesori. Dacă o femeie îşi părăseşte soţul, atunci lasă absolut tot în urmă – şi bunuri, şi copii. Puţine sunt în stare să meargă atât de departe, iar noi nu le încurajăm. Ce poate fi mai rău decât să-ţi pierzi copiii?

Fără să-şi fi propus, Case deveni interesat de problemă.

— Dar dacă e vorba de o căsnicie fără copii?

— Diferenţa nu e prea mare. Un soţ nu este obligat să întreţină o femeie şi nici să-i restituie zestrea dacă ea îl părăseşte. Iar dacă soţia se angajează, el îi poate ipoteca veniturile, şi să fie astfel în imposibilitatea de a se întreţine.

— Dar asta e o ticăloşie!

— Aşa este, dar astea ne sunt legile.

Cu ochii scânteind, ca după o victorie câştigată, Jane îşi sprijini bărbia pe degetele împreunate.

— Lord Castleton, ar trebui să frecventezi şedinţele noastre. Cred că îţi vor părea revelatoare, iar noi suntem mereu în căutare de susţinători cu dare de mână.

Case simţi că ea câştigase victoria.

— Nu simt nevoia să asist la şedinţe, îi răspunse cu un zâmbet provocator. Vreau să te ascult doar pe tine.

Se aştepta ca Jane să se simtă din nou ofensată, însă îl surprinse cu râsul ei reţinut.

— Ştiu că mă entuziasmez prea tare, dar asta este chiar o treabă serioasă.

— La fel de serioasă mi se pare investirea banilor mei. De ce aveţi nevoie de susţinători înstăriţi?

— Păi, biblioteca are cheltuieli mari. Bineînţeles că cea mai mare parte a fondurilor este folosită pentru

sprijinirea parlamentărilor mai puţin cunoscuţi, care se află în căutare de electorat. Ştii, cu cât sprijinim intrarea mai multor membri în Camera Comunelor, cu atât ne cresc şansele ca punctul de vedere să ne fi e susţinut şi legile votate în favoarea noastră.

— Dar asta seamănă a mită!

— Da, bănuiesc că aşa şi este. Însă acesta pare să fie principiul după care se conduce lumea.

Zâmbetul ei nu primi un răspuns pe măsură din partea contelui. Case nu dăduse niciodată prea mare importanţă cauzei, lui Lady Octavia şi a Ligii femeilor aflată sub conducerea ei, însă acum începea să-şi dea seama că greşise. Toată povestea nu era nicidecum o glumă. Femeile acestea nu erau în căutarea unei preocupări oarecare, ca să-şi umple timpul liber, ci păreau cât se poate de serioase.

Începu să bată uşor cu degetele în masă.

— Şi acum ce se va întâmpla cu domnişoara Drake?

Jane oftă.

— Va trebui să-i anunţ pe… prietenii mei din oraş cum au evoluat lucrurile aici, dar prea multe nu vor putea nici ei să facă, poate doar să-l implore pe fratele lui Emily să se răzgândească. Nu cred că Emily va mai avea ocazia să plece fără ştirea lui. Dacă nu-l ucidem pe Lordul Reeve, nu putem face altceva pentru ea.

Case o privi cu atenţie, apoi se uită în gol. Glumea, fără îndoială. Nu avea rost s-o întrebe cine mai era implicat în afacerea aceasta, pentru că era mai mult decât convins că Sally Latham era una dintre colaboratoare. Freddie cu siguranţă că nu se implicase. El nu ar fi sprijinit niciodată o acţiune care să submineze stabilitatea vieţii de familie a unui bărbat, şi nici nu avea atâta imaginaţie încât să-şi închipuie că erau şi femei pe care această stabilitate nu le făcea fericite. Gândindu-se mai bine, constată, surprins, că le dădea dreptate.

Îşi întoarse din nou privirea către Jane.

— Şi spui că nu e prima oară când faci asta?

— Nu e prima oară, dar sunt sigură că pentru o bună bucată de vreme va fi ultima oară.

Ridică uşor din umeri şi continuă:

— Se poate spune că am fost deconspirată. Acum Reeve îmi cunoaşte numele şi le-ar putea spune şi altora. Nu le va fi greu să-mi dea de urmă, procedând la fel ca tine. Acum ele ar trebui să apeleze laaltcineva.

Ar fi vrut să o întrebe despre care „ele" era vorba, dar se stăpâni. Se gândi că poate se referea la femeile disperate care 103

veneau la bibliotecă şi cereau sprijin, la soţiile care fugeau de acasă, la moştenitoarele care preferau să renunţe la avere şi Dumnezeu mai ştia la cine altcineva. Nici nu voia să le afle numele, nu voia să ştie nimic despre ele, ca nu cumva conştiinţa să-l îndemne să ia atitudine.

Gândul acesta îi dădu fiori. Nu era adeptul intervenţiilor în viaţa particulară a altor oameni, însă cazul domnişoarei Drake era cu totul altceva. Nu neapărat tinereţea fetei îl făcu să-i susţină cauza, nici faptul că trebuia să suporte o căsătorie planificată şi nu una întemeiată pe iubire. Ideea că Lordul Reeve urma să-i fie soţ îl scârbea. Nicio tânără inocentă nu trebuia însoţită cu acest specimen abject.

Începu să vorbească repede, fixând-o pe Jane cu privirea:

— Lasă-mă să stau eu de vorbă cu domnul Drake. Cred că se va dovedi mai raţional într-un dialog cu mine decât – iartă-mi francheţea! – într-o discuţie cu o femeie.

Prima pornire a lui Jane a fost să-i refuze propunerea. Era obişnuită să-şi rezolve singură problemele, însă contele avea dreptate, vorbele lui ar avea mai multă greutate decât ale ei. El era conte, pe când ea o femeie oarecare, lipsită de orice însemnătate în ochii unui bărbat.

— Mulţumesc, spuse Jane, şi schiţă un surâs. Numai să ai grijă să nu pui paie pe foc.

Furându-l lui Case să zâmbească.

— Stai liniştită, sunt expert când e vorba de treburi atât de riscante.

Jane nu se îndoia de asta.

Isprăviseră amândoi de mâncat. Buna înţelegere părea la ea acasă în bucătărioara aceea, însă Jane aprecia că sosise momentul propice ca să scape o dată de conte; în ciuda conversaţiei plăcute, calme, Jane continua să fie stingherită de prezenţa lui. O făcea să se simtă femeie şi asta o deranja cel mai tare.

— O să strâng eu masa, spuse ea, ridicându-se. Dej a ai făcut prea multe. Ar trebui să mergi să te odihneşti.

— Nu. Eu o să dorm în noaptea asta aici, lângă foc. I-am promis doamnei Trent că-l voi supraveghea pe Ben. Eu zic să mi-l laşi pe Lance să-mi ţină companie.

Auzindu-şi numele, Lance se ridică de lângă vatră şi veni la picioarele lui Case.

— Pot să jur că acestui câine nu îi este străină engleza cultă, zise el.

Janerâse cu poftă.

— Şi eu mă întreb adesea dacă nu cumva aşa stau lucrurile. Dar, ca toate fiinţele de sex masculin, poate la fel de bine să priceapă cu greu unele lucruri. În orice caz este un paznic excelent, un ciobănesc fără pereche.

Parcă era o mamă care îşi laudă fiul preferat, îşi zise Case amuzat de atitudinea ei.

— De unde îl ai? Adică, de ce ai ales un ciobănesc?

Jane începu să strângă vasele şi resturile cinei pe o tavă de lemn, povestind în acelaşi timp istoria lui Lance.

— Eram în Scoţia, într-o zonă numită Aboyne, nu departe de Aberdeen. Probabil că nu ai auzit de locul acesta.

— Ba da, de Aberdeen am auzit. Sora mea se află chiar acum acolo, în vizită la părinţii soţului ei. E undeva pe coastă, nu?

— Da, dar Aboyne se află în interior, între dealurile de pe malul râului Dee. Este o zonă splendidă. Ieşisem să mă plimb când, nu ştiu de unde, a apărut Lance. S-a ţinut

după mine până acasă.

În timp ce povestea îşi privea câinele zâmbind duios.

— Nu arăta ca acum. Era îngrozitor de slab şi se vedea că fusese bătut. După câteva zile am aflat că dispăruse un ciobănesc valoros şi mi-am dat seama că Lance se potrivea descrierii. Cum era şi firesc, primul gând a fost să-l restitui proprietarului. Dar şi aici se schimbă puţin la faţă – când l-am cunoscut pe proprietar, mi-a displăcut total. Nu se sfia să-şi bată câinii. De fapt, susţinea că aşa îi dresează. În consecinţă, i-am zis doar că văzusem un câine asemănător descrierii undeva pe lângă biserica din Crathie. A doua zi am plecat din Aboyne, şi l-am luat pe Lance cumine.

— L-ai furat?

— L-am salvat!

— Mă pricep la rasele de câini şi sunt sigur că valorează o grămadă de bani.

— Păi, nu aveam cum să-i plătesc proprietarului fără să-i spun că e la mine. Şi apoi, poate că ar fi refuzat să mi-l vândă. L-ar fi luat pe Lance şi l-ar fi bătut pentru că fugise. Nici prin minte nu mi-a trecut să-l las să facă aşa ceva.

— Da, răspunse Case. Nu e de mirare. Se pare că ai o simpatie aparte pentru fugari.

Ochii ei străluciră o clipă.

— E adevărat, zise Jane, însă nu o să cer nimănui iertare pentru asta.

Greu se putea înţelege cu femeia aceasta. Iar devenise nervoasă din pricina lui. Când Jane pomi către cămară ducând tava cu amândouă mâinile, Case se ridică şi o urmă. Ea aşteptă până când el îi deschise uşa.

Când se întoarse şi vru să iasă, Case încă ţinea uşa cu mâna. Orice ar fi vrut să rostească în clipa aceea, rămase nerostit. Ea ridică privirea către el; lumina din bucătărie se juca pe chipul ei, conturându-i obrajii şi aruncând umbre în ochii ei mari. Case îi privi buzele şi le văzu deschizându-se. Rochia lui Jane îi atinse picioarele şi el simţi căldura trupului ci şi respiraţia uşor sacadată.

Ridică ochii şi îi întâlni privirea. Ce este cu femeia aceasta? se întrebă Case.

Îi atinse bărbia, cuprinzându-i-o delicat în palmă.

— Nu puteam evita asta, Jane, şopti el. Ştii la fel de bine ca şi mine.

O luă pe nepregătite şi, înainte ca să se poată controla, simţi cum căldura mâinii lui i se împrăştie în tot corpul. Jane rămase înmărmurită. Nu ar fi trebuit să simtă aşa ceva. Ar fi trebuit să rămână impasibilă. De ce nu se întâmpla asta?

Când Case se aplecă spre ea, corpul i se încordă brusc.

— Vreau să pleci.

Glasul îi răsună aspru, tăios, şi Jane se eliberă smucindu-se, intră în bucătărie, însă se întoarse şi îl privi fără să clipească.

— Vreau să pleci, repetă ea, încercând să-şi controleze respiraţia.

Case o privi câteva clipe fără să spună nimic, cu capul lăsat uşor într-o parte, după care spuse încet:

— Exagerezi, şi nu pot să nu mă întreb de ce.

În ciuda neliniştii crescânde, reuşi să-i răspundă pe un ton glacial:

— Nu am făcut nimic care să te încurajeze.

— Nu? Haide, Jane, recunoaşte. Eşti la fel de curioasă în privinţa mea, cum sunt şi eu în ceea ce te priveşte.

Zâmbetul lui aproape indolent o înfurie.

— Cred că mă confunzi cu Amelia Standhurst, îi spuse. Spune-mi dacă greşesc undeva, însă acum câteva seri ea a fost femeia care ţi-a trezit curiozitatea.

Mânia îi era utilă în clipe ca acestea şi nu se temea de ea aşa cum se temea de orice intimitate. Nu se opri, ci insistă:

— Şi nu cu mult timp înainte a fost Contessa, dacă nu mă înşel.

Case ridică o sprânceană.

— Ia te uită! Mi-ai cercetat viaţa personală. Sunt măgulit.

— Tu nu ai o viaţă personală! Eşti mult prea cunoscut! Toată lumea te ştie pe tine şi pe femeile tale.

Când Case înaintă către ea, Jane nu se clinti. Ochii lui albaştri îi studiară atent chipul, cântărind şi analizând.

— Eşti o femeie pudică şi cu vederi înguste.

Jane îi răspunse pe un ton rece:

— Am grijă să evit…

— Ispita?

— Bărbaţii pe care nu-i cunosc!

Glasul ei fusese mult prea tăios, însă Case răspunse ambind:

— Fie că-ţi place, fie că nu, noi doi tot o să ne cunoaştem mai bine. După cum ţi-am spus deja, e inevitabil.

Jane ridică de data aceasta glasul prea mult

— Tu…

Case duse un deget la buze, făcându-i semn să vorbească mai încet.

— Şşş. Nu mai vorbi atât de tare dacă nu vrei să-l trezeşti pe Ben.

Jane se uită către pat şi observă că Ben începuse să se foiască. Apoi îl privi din nou pe conte şi-i spuse pe un ton stăpânit:

— Vreau să pleci.

— Ştiu că asta vrei. Însă mă tem că nu se poate. Tu nu ţi-ai dat seama, dar de când ai urcat în dormitor a continuat să ningă. E un viscol îngrozitor afară. Nu cred că voi pleca nicăieri, cel puţin o vreme. Aşa că nu avem ce face, trebuie să ne cunoaştem mai bine.

Jane nu se mai obosi să privească pe fereastră ca să se convingă.

Înainte ca ea să-l desfiinţeze cu câteva vorbe bine alese, Case îi spuse curtenitor:

— Îţi propun să ne purtăm civilizat unul cu celălalt, pentru că altfel s-ar putea ca Ben şi doamna Trent să-şi

facă cine ştie ce idei despre noi. Şi-ar închipui că ne-am certat ca doi îndrăgostiţi.

Jane ieşi, trântind uşa în urma ei.

Case aşteptă ca paşii ei să se îndepărteze, după care îşi aprinse o ţigară de foi şi ieşi afară, să fumeze. Lance îl urmă. Ningea încă, însă veranda casei îi adăpostea suficient de bine. Suflând un rotocol de fum, Case întrebă, mai mult pentru sine:

— Ea chiar a exagerat, nu-i aşa? Nu am dreptate?

Nu primi niciun răspuns din partea lui Lance.

— Mai toate femeile sunt măgulite când se bucură de atenţia mea.

Bineînţeles, mai oritatea femeilor erau impresionate de titlul şi averea lui, care pentru Jane Mayberry nu aveau aceeaşi importanţă. Case privi printre gene fumul care se înălţa în aer. După o clipă, zâmbi. Femeia asta era de o francheţe care friza impoliteţea. Era încăpăţânată, contradictorie, mereu pusă pe ceartă şi-şi susţinea cupasiune convingerile. Principii, le-ar fi numit ea. Dar, în ciuda a toate acestea, Case era cucerit.

Ce o făcea atât de diferită?

Viaţa nu fusese deloc uşoară pentru Jane Mayberry după moartea tatălui ei. Cine îi spusese lui asta? Lady Octavia? Poate ar fi fost de acord cu ea, dar nu credea că Jane se consideră o femeie chinuită. Trăia cu o doză de curaj şi pasiune pentru care o invidia. Problema era că îşi asuma prea multe responsabilităţi, responsabilităţi pe care el se simţea, în chip bizar, obligat să le ia asupra lui. I se păruse că ea se bucurase să-l aibă alături în ziua aceea. Văzuse neliniştea şi nesiguranţa ei şi simţise la un moment dat nevoia de a o strânge în braţe şi de a-i spune că va avea el grijă de toate.

Mai era ceva care îl atrăgea la Jane. În preajma ei simţea cum cinismul, caracteristic firii sale, dispărea.

Privi în gol, cufundat în propriile gânduri. Îşi amintea de Jane aşa cum arăta când o văzuse la operă. Imaginea de atunci nu se potrivea deloc cu aceea a tinerei pe care o

cunoscuse la bibliotecă şi pe care o întâlnise aici. Era mai mult, era mult mai mult de aflat în privinţa acestei femei aparent puritane, purtătoare de ciorapi albaştri şi dedicată cauzelor pierdute. Oare de ce se retrăsese departe de lume?

Voia să ştie absolut tot despre ea; voia să-i afle toate tainele.

Şi apoi? Cât de departe era dispus să meargă? Cu o femeie ca Jane Maybeny trebuia fie să te căsătoreşti, fie să stai cât mai departe de ea.

Păcat.

Aruncă mucul de ţigară într-un tufiş şi râse încetişor. Mergea prea departe. Orice ar fi fost între el şi Jane trebuia să aştepte. Acum eră obligat să-şi concentreze întreaga energie pentru a-l găsi pe Gideon Piers, ca să poată termina misiunea încredinţată în Spania, cu ani în urmă.

Fărâmilă, fără îndurare.

Şi, pentru o vreme, gândurile îi zburară înapoi, în Spania.

După un timp îl privi pe Lance.

— Hai, băiete. Ar fi bine să cercetăm puţin zona, ca să fim siguri că e totul în regulă pentru stăpâna ta.

Câinele pomi înainte cu capul plecat, iar Case îl urmă.

Deşi Case era membru al celor mai rafinate cluburi din Sf. James şi din împrejurimi, el şi prietenii lui preferau Bell’s Hotel. La parter, în bar, se întâlneau tot timpul cu oamenii de teatru, iar la etaj jucau jocuri după moda vremii sau puteau comanda o cină frugală cu specific englezesc într-unul dintre saloanele atât de plăcute ale hotelului. Aici plănuiseră întâlnirea anaală foştii studenţi de la Eton, reuniune pe care până atunci o găzduise tatăl lui Casc, ducele, la Conacul Twickenham. Anul acesta apăruse însă o problemă. Reuniunea a trebuit să fie amânată pentru că oaspetele de onoare se îmbolnăvise grav, aşa că au fixat-o în săptămâna de dinaintea

Crăciunului.

După ce savuraseră o cină delicioasă, tovarăşii lui Case începuseră să plece unul câte unul. Mare parte dintre ei se îndreptară, leneşi, către sala de joc de vizavi, la masă rămânând doar trei dintre ei, între care şi Case, ca să mai pună la punct anumite aspecte legate de reuniune.

Case auzi doar parţial propunerile prietenilor săi, căci gândurile îi fugeau mereu la Jane. Găsise un om care să o ajute, însă acesta nu putea sta acolo decât câteva ore o dată la două zile, iar Case se întreba cum se descurcase ea în ultimele zile şi cu îngrijirealuiben, şi cu treburile gospodăriei. În ultima dimineaţă, Case făcuse tot ce putuse ca să mai reducă din povară: adusese cărbune în casă, îngrijise caii, îi reparase şareta şi avusese grijă de toate cele necesare pentru Ben. Îşi răsucise mânecile şi lucrase din greu, ca un muncitor de rând – el, fiul unui duce, şi moştenitor pe deasupra! Oare o impresionase vreun pic? Nici vorbă! El nu făcuse nimic ce nu ar fi putut face şi ea.

Şi, totuşi, îi citise în ochi dezminţirea vorbelor ei răutăcioase. Ochii lui Jane mărturiseau mereu adevărul, iar lui îi spuneau că era bucuroasă că îl are acolo.

Se întreba dacă ea o fi înţeles până la urmă de unde venea iritarea aceea ori de câte ori se afla în preajma lui.

Ridică privirea când cineva îl bătu uşor pe mână.

— Case, să ştii că nu e deloc amuzant.

— Ce anume?

— Am impresia că nu ai auzit niciun cuvânt din ce-am spus.

Cel care vorbea acum era Waldo Bowman, un bărbat înalt şi slab, al cărui chip aspru, ascuţit părea luminat de un zâmbet crispat. Zâmbetul acesta era, de fapt, urmarea unei răni provocate de o baionetă la Talavera. Aproape toţi prietenii lui Case luptaseră în campania din Spania.

Case se reculese repede şi îi răspunse:

— Te-am auzit, Waldo. Spuneai ceva de genul că ar trebui să-l invităm pe doctor Keate ca viitor oaspete de onoare. Din câte îmi aduc eu aminte, de la Eton, ticălosul

ăsta ne teroriza pe toţi.

— Nu, doar pe băieţii care nu respectau regulamentul, îl contrazise Waldo, iar pentru tine legile păreau făcute doar pentru a fi încălcate.

— Nu aşa credeam toţi la vârstă aceea?

Robert Shay, al treilea de la masă, care nu era doar cel mai apropiat prieten al lui Case, ci şi văr mai îndepărtat, îi invită să se servească din tabachera lui.

Pe cât era Case de brunet, pe atât era Robert de blond şi, cu toate că nu se putea compara cu vărul lui, era un bărbat atrăgător. Avea nişte ochi de un albastru închis, cu gene dese şi o privire profundă, enigmatică.

— Hai să fim sinceri, spuse el. Bătaia a cam fost ruptă din rai pentru fiecare dintre noi, iar bietul Keate şi-a dedicat întreaga viaţă educării generaţiilor de băieţi nesăbuiţi şi ignoranţi ca noi. Ar fi trebuit să fie numit rector, dar din câte ştiu nu s-a dat nici măcar o petrecere care să-i cinstească activitatea. Eu zic s-o facem şi ar fi bine să strângem şi nişte bani.

— Atunci aşa rămâne, zise Waldo. Case, îl întrebi tu pe tatăl tău dacă e de acord cu planurile noastre?

— Sunt sigur că va fi de acord, răspunse Case. Şi-aşa Twickenham e lipsit de viaţă zilele astea, de când a plecat Rosamund în Scoţia şi Justin în Italia. Tatăl meu aşteaptă cu mare nerăbdare astfel de reuniuni.

— Da, încuviinţă Robert, şi eu sunt sigur de asta îmi amintesc că şi atunci când eram mici ne întâmpina cu mare drag. Îmi plăcea să vin la conacul Twickenham. Apropo de vremurile bune de altă dată, pe unde o fi Freddie?

— A anunţat că o să întârzie, îl lămuri Waldo. Şi încă ceva, Case, în cazul în care Keate nu va reuşi să vină, găseşte pe altcineva înlocul lui.

— Dar de ce tocmai eu? De ce să nu căutaţi tu sau Robert?

— Pentru că noi avem alte treburi. Eu o să caut invitaţii, iar

Robert se ocupă de meniu şi de lista cu băuturi, zise el privind spre Robert cu subînţeles.

Robert, care era un fel de dandy al grupului, considerat de toţi un adevărat cunoscător, răspunse cu o plecăciune adâncă.

— Nu aş ceda această îndatorire nimănui altcuiva. Voi, filistinii…

— Da, da, ştim despre ce e vorba, îl întrerupse Waldo binevoitor. Noi, filistinii, nu facem diferenţa între aguridă şi vinul de Porto. Am avut un sergent care îmi spunea tot felul de chestii asemănătoare, considerând că noi, ofiţerii tineri, nu ştiam să facem diferenţa între coate şi posterior.

— Sergentul tău pare să semene cu valetul meu, spuse Robert. Am învăţat de la Dobbs că este bine să ştii cât mai multe.

Waldo râse cu poftă. Robert Shay era unul dintre puţinii lor prieteni apropiaţi care nu luptaseră în Spania. Nimeni nu-l acuza niciodată de nimic pentru că era singurul fiu care supravieţuise în familia lui, iar dacă murea, titlul avea să dispară odată cu el – catastrofă pe care nicio familie cu sânge albastru nu o putea îndura. Datoria faţă de familie era mai importantă decât orice.

În orice caz, lui Robert nu-i stătea în fire să reflecteze prea mult asupra unor amănunte, sau să se justifice faţă de prieteni, ori de străini. Dacă cineva îl întreba direct de ce nu-şi făcuse datoria faţă de rege şi ţară, luptând alături de Wellington, Robert răspundea, invariabil, că ar fi fost bucuros să o facă dacă ar fi putut să-şi ia cu el valetul. Pur şi simplu nu ştia să se îmbrace singur.

Toată atitudinea lui de dandy era doar de suprafaţă. Robert susţinea că îl amuza să vadă că lumea îl ia în serios atunci când pur şi simplu se amuza. În realitate Robert era un om cu principii. Avocat de succes, la tribunal devenea cu totul alt om.

Waldo se ridică de la masă.

— Dacă lucrurile s-au clarificat aici, cred că o să-mi încerc.

norocul la masa de joc.

În vreme ce Waldo se îndrepta şchiopătând către uşă, Robert îi strigă:

— Să stai departe de necazuri, mai ales de cele care poartă fuste!

Waldo râse zgomotos.

— Ce să fac dacă femeile mă adoră?

După ce plecă Waldo, Robert se întoarse către Case:

— Cred că îi este tare greu. Nu erau atleţi ca el la Eton, nici măcar la Oxford.

Case ridică din umeri.

— Nu cred că infirmitatea l-a schimbat prea mult pe Waldo, doar că pe ringul de dans nu mai e cel de dinainte.

— Nu la asta m-am referit. Războiul în sine l-a schimbat. Dispare câte o lună întreagă şi bea până uită de el, după care reapare, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Într-adevăr, ăsta este efectul războiului, răspunse Case. Îi schimbă pe oameni. Nu. Nu vreau să vorbesc despre experienţa asta, nu vreau să spun decât că mă bucur că s-au sfârşit, odată cu cruzimea, şi nenorocirile lui.

Când Case tăcu, Robert luă carafa cu coniac şi umplu paharele. După câteva clipe, spuse:

— Cu toate că acum simţi aşa, ai rămas până la sfârşit, deşi ai fi putut să laşi totul baltă şi să vii acasă.

— E adevărat, numai că mă ataşasem prea mult de oamenii mei şi plecarea ar fi echivalat cu dezertarea. În plus, eu chiar am fost un soldat bun.

— Îţi plăcea disciplina?

— O, Doamne, în niciun caz! îmi plăcea să învingă.

Robert râse, vădit amuzat, şi se aşeză mai comod în scaunul lui.

— Începi să semeni cu tine. Bănuiesc că tot asta te determină să perseverezi în cercetarea crimei din Hyde Park. Ia spune-mi, cum evoluează lucrurile?

Lucrurile evoluau doar în mintea lui. Totuşi începea să-şi contureze o teorie. Discuţia din seara aceasta despre reuniune îi dăduse de gândit. Amânaseră reuniunea din

pricina oaspetelui de onoare care se îmbolnăvise, şi acum se întreba dacă nu cumva schimbarea îi afectase planurile lui Piers. Încă nu înţelesese de ce, după ce îl ucisese pe Collier, amâna confruntarea cu el. Atacul asupra lui Harper i-a dat de înţeles că jocul se reluase. Oare schimbarea zilei în care urma să se ţină reuniunea avea legătură cu această întârziere? Oare din această cauză ezita Piers să-şi mai facă simţită prezenţa? Oare începuse jocul prea curând? Câtă vreme se va mai puteajuca de-a v-aţi ascunselea?

Dacă teoria lui era valabilă, atunci ştia şi ziua şi ora la care Piers va lovi.

Era, însă, doar o teorie, nefondată pe certitudini, prea extravagantă ca să o împărtăşească unui tip atât de puţin încrezător cum era Robert. Acesta, ca şi Freddie, considerau asasinarea lui John Collier doar un act de răzbunare a cuiva care cunoştea bine metodele lui Piers. Case nu le spusese de atacul asupra lui Harper şi nici nu avea de gând să le spună, până nu avea mai multe dovezi. Cu Waldo lucrurile stăteau altfel. Lui îi împărtăşea mai multe pentru că şi el făcuse parte din trupa care îl urmărise pe Piers până în adăpostul lui de la Sf. Michele. Cel puţin Waldo accepta posibilitatea ca Piers să nu fi murit şi să caute acum să se răzbune.

— Încă suntem în căutare de informaţii.

Robert râse zgomotos.

— Vorbeşti ca un agent Special Branch. Cu alte cuvinte, pe mine nu mă priveşte care este stadiul investigaţiilor. Nu-i nimic, n-o să mă simt ofensat. Când eram procuror vorbeam şi eu cam la fel. Da, de cele mai multe ori aşa procedam. Care va să zică, nici urmă de progres. Nu mă miră.

Case nu mai trebui să-i răspundă, pentru că un hohot de râs ce venea din salonul de vizavi îi făcu pe amândoi să se întoarcă şi să privească spre uşa deschisă.

— Se pare că Waldo se distrează pe cinste, zise Case.

— E o fată nouă la masa Hazard, iar el e cam „prins”. Robert ridică din umeri. Doar îl ştii pe Waldo. Devine

sufletul petrecerii când în preajmă e o fată drăguţă pe care vrea s-o cucerească. Apropo… Un zâmbet jucăuş îi apăru pe buze. Mi-a spus bunica mea că ea şi mătuşa ta au de gând să sprijine intrarea unei tinere în înalta societate. Cine este Emily Drake şi ce treabă ai tu cu ea, Case?

Case fu uluit. Chiar în dimineaţa aceea stătuse de vorbă cu mătuşa lui şi-i dăduse amănunte esenţiale referitoare la situaţia delicată a fetei, determinând-o, cu diplomaţia lui fără egal, să o ajute să-şi lărgească cercul de prieteni. Aceasta era strategia pe care o aleseseră el şi Jane înainte de plecarea lui de la Highgate, convinşi că mătuşa lui va fi de acord să o sprijine pe Emily. Ideea era că în felul acesta îl vor putea convinge pe domnul Drake că sora lui va cunoaşte tineri corespunzători şi mult mai agreabili decât Lordul Reeve. Lui Case nici prin minte nu-i trecuse că ar putea fi considerat un posibil pretendent. Nu era de mirare că fratele fetei acceptase propunerea bucuros.

— Vrei să nu mai zâmbeşti, te rog? îi spuse el lui Robert. N-o cunosc pe fata asta, şi nici nu ţin s-o cunosc.

Apoi îi explică şi lui situaţia fetei, aşa cum i-o relatase şi mătuşii lui.

Când se lăsă un moment de tăcere, Robert spuse:

— Nu văd cum ar putea un sezon petrecut la Londra să o ajute pe domnişoara Drake, mai ales dacă fratele ei e hotărât să o vadă căsătorindu-se cu Lordul Reeve.

— Fratele ei, îl lămuri Case, s-a răzgândit. Să ştii că domnul Drake este un tip cu capul pe umeri. L-am vizitat ieri şi, când i-am explicat cum stau lucrurile, a fost imediat de acord cu mine.

— Mmm. Cu ce l-ai ameninţat de l-ai făcut să renunţe la un titlu?

— Stai liniştit, nu sunt chiar atât de dur. Şi, ca să fiu sincer, cred că raţiunile domnului Drake nu au fost înţelese cum trebuie. Ţi-am spus, e un om cu capul pe umeri.

Robert îşi luă tabachera, o privi meditativ, după care o puse pe masă.

— Urât obicei fumatul. Nu-mi dau seama de ce nu renunţ o dată.

— Poate pentru că vrei să păstrezi aparenţele.

— Mda. Orice dandy îşi respectă tabachera. Tu poţi renunţa la ţigările tale de foi?

În vreme ce fumau liniştiţi, Robert rupse tăcerea:

— Sper că domnul Drake nu este superstiţios.

— Cum? De ce?

— Credeam că ţi-e clar. Mai întâi Contessa, apoi ultima ta cucerire, doamna Standhurst Robert îl privi amuzat. Numai fi atât de surprins, spuse el. Doar nu credeai că poţi ţine secretă legătura ta cu doamna Standhurst. Prea multă lume te-a văzut plecând de la operă la braţ cu frumoasa Amelia. Iar acum apare domnişoara Drake. Cum ţi-am mai spus, sper ca fratele ei să nu fie superstiţios.

Case nu avea de gând să se certe cu Robert, dar pe frunte îi apăru o cută.

— Mai întâi Contessa, apoi doamna Standhurst… Robert, ce vrei să spui cu asta?

— Adică tu chiar nu ştii despre ce e vorba? Unde ai fost zilele astea?

— La Highgate. La Horse Guards. Ce trebuia să ştiu?

Văzând schimbarea de pe chipul prietenului său, Robert îi răspunse cu seriozitate:

— Am crezut că ştii. Casa Contessei a fost spartă. Nu i s-a furat nimic, dar ffiharii au terorizat-o, torturându-i pisica în prezenţa ei. Apoi, noaptea trecută, hoţii au pătruns în casa doamnei

Standhurst. Ea lipsea. I-au furat însă căţelul. Încă nu a fost recuperat. Îmi pare rău pentru ce-am spus. Îmi dau seama că a fost o glumă deplasată.

În clipa următoare Case era în picioare.

— Scuză-mă, îi spuse. Am ceva de făcut.

Când îşi reveni din uimire, Robert sări ca ars de pe scaun şi porni după el.

— Stai aşa, vin şi eu cu tine.

Pe coridor se întâlniră cu Waldo.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta.

— Nu ştiu decât că plecăm la Highgate, îi răspunse Robert.

Waldo se întoarse din drum şi îşi urmă prietenii.

Jane se trezi brusc din somn. Mai stătu o vreme culcată, cu atenţia încordată la maxim, ascultând.

— Lance, şopti ea.

Aerul rece al nopţii intră prin fereastra deschisă şi umflă draperiile din muselină. Afară vântul făcea să frpamăte ramurile brazilor din apropierea casei. Nu se auzea nimic altceva.

Totuşi o trezise ceva. Şi de ce primul lucru la care s-a gândit a fost Lance?

Alarmată, Jane se dădu jos din pat şi merse la fereastră. Lance putea să plece şi să revină oricând voia din curte, trecând prin pivniţa din bucătărie. În seara aceea fusese foarte agitat şi refuzase să intre în casă. Jane se gândi că poate simţise mirosul v eunei vulpi sau al unui bursuc şi că după ce-l va goni se va întoarce în casă. Dacă acesta ar fi fost motivul, acum Lance ar trebui să fie în camera ei sau să zgârie uşa, cerând să intre.

Ce auzise ea de se alarmase aşa? Un urlet? Un geamăt? Unde era Lance?

Deschise larg fereastra, gata să-l strige, însă auzi o uşă trântindu-se undeva în dreapta, înspre grajduri. Îşi aminti că înainte de a merge la culcare închisese uşa aceea. Atunci cine o deschisese şi de ce nu lătra Lance? apoi simţi miros de fom şi teama se transformă în groază.

— Ben! strigă ea. Ben!

Luă pistolul din sertar, îl verifică în fugă şi ieşi pe coridor. Camera lui Ben se afla în capul scărilor. Îi auzi vocea în întuneric.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ben cu glas somnoros.

— Îmbracă-te şi adu respingola.

— De ce?

— Cred că avem oaspeţi nepoftiţi. Ţigani. Şi am

impresia că l-au lovit pe Lance.

Zăbovi la intrare atât cât să-şi tragă cizmele şi să-şi pună pelerina, apoi ţâşni pe uşă şi pomi pe panta înclinată, către grajduri, în ultimele zile plouase, aşa că zăpada. se transformase în noroi. Poteca era destul de alunecoasă, însă Jane nu se sinchisi de asta. Nu se auzea nici acum lătratul lui Lance, însă nechezatul cailor care trăda panica şi fumul înecăcios îi dădură fiori.

Când se izbi de uşa grajdului, nu se mai gândi nici la ţigani, nici la pericolul în care se afla ea. Singurul ei gând era să scoată mai repede bietele animale de acolo. Îşi puse arma în buzunar şi trase de uşă cu amândouă mâinile. Când aerul pătrunse înăuntru, flăcările cuprinseră un perete întreg şi se înălţară către acoperiş. Caii parcă turbaseră. Pe podea îl zări pe Lance, care zăcea într-o baltă de sânge.

Când se repezi înăuntru, Jane simţi o lovitură în spate şi căzu în genunchi. O mână îi acoperi gura, înăbuşindu-i ţipătul, şi cineva o ridică în picioare. Vocea pe care o auzi în spatele ei nu-i aparţinea celui care o imobilizase.

— Domnişoară Mayberry, ar fi fost mai bine dacă aţi fi dormit puţin mai mult. Să nu o loveşti prea tare!

Omul care îi vorbise încercă să închidă uşa pe care ea o deschisese. O cuprinseră şi furia, şi groaza, văzând cum flăcările se întind pe încă un perete. Conştientă că urma o lovitură, muşcă palma celui care o atacase. Acesta nu purta mănuşi, aşa că simţi în gură gustul sărat al sângelui. Când omul ţipă şi slăbi strânsoarea, Jane se smulse din braţele lui şi se rostogoli, eliberându-se.

Când se ridică, ţinând cu fermitate pistolul în mână, îl auzi pe Ben, care se oprise la jumătatea pantei înclinate, strigându-le străinilor să dispară, altfel le zboară creierii. Uşa grajdului se dădu de perete şi Răzor se năpusti afară, urmat de Daisy. Dacă oamenii care o atacaseră nu s-ar fi dat în lături, caii i-ar fi făcut una cu pământul. Din grai d ieşeau valuri de fum.

Momentul crahotărâtor.

Strigându-i lui Ben să nu-i lase pe străini să scape, Jane băgă pistolul în buzunar şi se târî către locul unde îl văzuse ultima oară pe Lance. Căldura era înăbuşitoare. În clipele de groază care-i trebuiră ca să-l găsească pe Lance, auzi respingola bubuind. Cineva slobozi o serie de înjurături în spaniolă, după care se aşternu liniştea. Nu avea aer să respire, aşa că îşi ţinu respiraţia. Nu-şi dădea seama de unde mai are atâta putere, dâraşi luă câinele în braţe, neştiind dacă mai era sau nu în viaţă, şi îl scoase afară din grajdulpârjolit.

Rămase aşa, câteva momente, ghemuită lângă Lance, trăgând cu disperare aer în plămâni. Când în sfârşit respiraţia îi reveni la normal şi ochii i se limpeziră, îl văzu pe B en aşezat lângă ea; doamna Trent îl ajuta să se ridice. Caii nu se vedeau, însă îi auzi nechezând printre brazi. Tâlharii care incendiaseră grajdul dispăruseră.

Îl privi pe Lance cu ochii în lacrimi. Blana lui maronie şi deasă era acoperită de sânge dinspre omoplat până pe piept. Jane îşi înăbuşi un suspin şi îşi şterse lacrimile cu mâneca hainei. Simţi un nodângjt şi rămase nemişcată. I se părea sau Lance se mişcase?

— Lance? îl atinse uşor cu mâna. Lance?

Un fior îl făcu să tresară, apoi încă unul. Se auzi un hâmt din pieptul câinelui, însă ochii îi rămaseră închişi.

Cu o clipă în urmă, Jane n-ar fi putut să se ridice, dar acum sări în picioare şi-şi scoase pelerina.

— Lance trăieşte! strigă ea. Ajutaţi-mă, doamnă Trent. Ajutaţi-mă să-l duc în casă. îl vom transporta cu pelerina mea.

Simţiră fumul de cum intrară în Highgate. Deşi nu trecuse

1 cu mult de miezul nopţii, puţine ferestre erau luminate. Localnicii se retrăseseră devreme în casele lor, aşa că nu găsiră pe nimeni care să-i lămurească unde era incendiul şi nici nu se zărea vreo lumină care să indice focul. Dar toate astea nu contau, Case ştia prea bine

încotro se îndrepta.

Nu încetini pasul, iar Robert şi Waldo, înţelegându-i tulburarea, îl urmau tăcuţi. Nu li se spusese decât că era foarte posibil să se apropie de Gideon Piers şi că, prin urmare, trebuia să se aştepte la ce era mai rău.

După ce lăsată satul în urmă, simţiră cum îi învăluie un fum subţire, ca ceaţa dinspre Marea Nordului, care nelinişti caii şi-i făcu pe Case şi pe prietenii lui să-şi ridice gulerele pelerinelor. Parcurgeau un drum necunoscut, însă cu cât se îndepărtau mai mult de Highgate, cu atât mai multe lumini se zăreau la ferestre, aşa că se puteau orienta după ele.

Brusc văzură o mulţime de felinare. Oamenii, cu feţele acoperite de năframe, formau un şir lung de la fântână şi până la ruinele grajdului unde mai mocnea încă focul. Treceau din mână în mână găleţi pline cu apă, ca să stropească cenuşa încinsă. Case strigă la omul care părea să răspundă de ce se petrecea acolo.

— Unde este domnişoara Mayberry?

— Sus, în casă. S-a speriat zdravăn, dar nu a păţit nimic.

Case răsuflă uşurat.

— Dumneata eşti gardianul?

După ce îi aruncă o privire scurtă lui Case, omul îşi dădu seama că se găsea în faţa unui gentleman.

— Sunt gardianul John Turnbull, răspunse el respectuos.

Era un bărbat voinic, bine legat, care – află Case de la el – îndeplinea şi funcţia de administrator al proprietăţii Lauderdale.

— Tot ce vedeţi aici aparţine proprietăţii, adăugă el, până şi oamenii pe care i-am adus cu mine. Păcat de hambar; când am ajuns noi, deja nu se mai putea face nimic. Caii au reuşit să iasă, şi asta mulţumită domnişoarei Maybeny.

Case nu ştiuse până în clipa aceea că Jancânchiriase casa. El crezuse că îi aparţine.

— Şi câinele?

— Nu arăta prea bine, după părerea mea. Dar vă poate spune mai multe domnişoara Mayberry. Dădu din cap, nedumerit şi continuă: în viaţa mea n-am văzut atâta grijă pentru un câine.

— Cum s-a produs incendiul? întrebă Waldo.

— E aproape sigur că la mijloc a fost mâna ţiganilor, îi răspunse Turnbull. Sau poate nişte tineri orăşeni avuţi, care nu au altceva mai bun de făcut decât să dea foc la hambare şi să înspăimânte oameni nevinovaţi. Dacă pun mâna pe ei…

— Daţi o raită în jur şi vedeţi ce puteţi afla, le spuse Case prietenilor săi.

Când Case se îndreptă către stâlpul unde voia să-şi lege calul, Robert i se alătură lui Waldo.

— Cine este domnişoara Mayberry? întrebă el în şoaptă.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Ce aş vrea să aflu este de unde a ştiut Case că are să se întâmple ceva aici în noaptea asta.

Robert îşi aminti discuţia pe care o avusese cu Case la Bell. Contessa. Amelia Standhurst. Emily Drake.

— Am zis eu ceva… Care va să zică e adevărat. Piers ăsta chiar vrea să se răzbune.

— Vorbim mai târziu, îl întrerupse Waldo.

Case se opri în pragul uşii de la bucătărie şi dintr-o privire văzu tot ce se petrecea acolo. Ben stătea pe scaun şi nu părea să se simtă prea bine. Chipul îi era crispat de durere în vreme ce un domn, cu siguranţă doctorul, îi bandaj a braţul care doar cu câteva zile în urmă îi fusese dislocat. Jane stătea la masă cu mâinile întinse, iar doamna Trent îi ungea palmele cu o cremă. Treaba aceasta părea să o facă mai degrabă pe menajeră să sufere decât pe Jane, căci doamna Trent era cea care suspina şi se străduia să-şi învingă lacrimile.

— Jane, o strigă el cu blândeţe.

Auzindu-i vocea, ea întoarse capul şi, văzându-l, îi

aruncă o privire care dezminţi cuvintele-i ironice:

— Nu mă aşteptam să te mai vedem.

Rochia din lână era murdară de fumu şi de cenuşă; părul purta urmele incendiului, iar pe faţă avea pete de funingine. Era clar că ea intrase în grajdul cuprins de flăcări ca să-şi elibereze animalele. Revolta începea să ia locul milei, când îşi aminti de câine.

— Ce s-a întâmplat cu Lance?

Poate că întrebarea fusese pusă pe un ton prea aspru, sau poate că ea simţise schimbarea din atitudinea lui, pentru căprivirea binevoitoare dispăru şi răspunsul veni ca o informaţie oarecare:

— E sub masă.

— E mort?

Îngrijorarea pe care chipul lui exprima o determina să fie mai paşnică:

— Nu. Doctorul i-a dat nişte ceai de mac.

Doamna Trent vorbi, în sfârşit, cu glasul înecat în lacrimi:

— Înălţimea Voastră, bine că aţi venit.

Doctorul îl privi, curios, pe Case.

— Câinele se va face bine, îi zise, dar va avea nevoie de îngrijire permanentă în zilele următoare. Are o rană de cuţit destul de urâtă. Sunt doctorul Harvard, se prezentă el.

— Castleton, se recomandă Case. Îmi pare bine să vă cunosc.

Doctorul încl mă uşor capul, în semn căşiluiâifăceaplăcere să-l cunoască. Era un bărbat solid, în jur de cincizeci de ani, roşcovan la faţă şi cu mâini puternice. Părea genul de om care zâmbeşte mult.

Case se lăsă pe vine, ca să-l poată vedea pe Lance. Doctorul tunsese blana din jurul rănii, dar altceva nu se vedea pentru că rana fusese acoperită cu un bandaj.

Se ridică, şterse cenuşa de pe un scaun din faţa lui Jane şi se aşeză.

— E un câine norocos, spuse Case.

Doctorul încă îl privea bănuitor. Dându-şi seama că se cuvenea să dea o explicaţie pentru apariţia lui neaşteptată în miez de noapte, pentru ca reputaţia lui Jane să nu fie pusă la îndoială, Case zise:

— Eu şi prietenii mei luam cina în Highgate, când am aflat de incendiu. Pentru că domnişoara Mayberry este o apropiată a mătuşii mele, am hotărât să vin şi să dau o mână de ajutor.

Apoi se uită la Jane.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat Gardianul pare convins că a fost mâna ţiganilor.

— În niciun caz nu au fost ţigani, răspunse Jane. Unul dintre ei a vorbit în spaniolă, deşi gardianul spune că probabil mi s-a părut, iar celălalt avea… Se opri, încercând să-şi amintească… nu un accent cultivat, dar… Ştiu că sună ciudat, însă… nu avea niciun fel de accent.

Case ştia de ce era atât de contrariată. În Anglia nimeni nu putea rosti o vorbă fără să-şi trădeze originea. Jane avea un accent controlat, dar se simţea nuanţa scoţiană. În cazul doamnei Trent şi al lui Ben accentul scoţian, pe care nu şi-l modificaseră niciun pic, trăda faptul că originea lor era coasta de est. În ceea ce-l privea pe doctor, nu avea nici cea mai mică îndoială că acesta se şcolise la una dintre cele mai bune instituţii. Accentul lui putea fi descris drept cizelat. Lucru deloc demn de laudă, accentul era hotărâtor când se deschideau sau se închideau cuiva uşile.

— Ce ţi-a spus?

— Îmi cunoştea numele şi asta m-a surprins. Şi a zis că am făcut rău că n-am dormit puţin mai mult. A, da, şi i-a mai spus celuilalt, celui care a înjurat în spaniolă, să mă doboare, dar să nu mă lovească prea tare.

Jane se încruntă mânioasă.

— Atunci nu mi-am dat seama, dar acum ştiu sigur că ce voiau ei era să-l ucidă pe Lance şi pe celelalte animale, nu pe mine.

— Mi se pare foarte ciudat, interveni doctorul, de

regulă ţiganii fură caii, nu îi omoară.

Case încuviinţă, dând din cap.

— I-ai putea recunoaşte pe indivizii ăştia? o întrebă el pe

Jane.

— Nu. Totul s-a petrecut mult prea repede.

— Povesteşte ce s-a întâmplat, îi ceru el cu blândeţe, dar să nu omiţi nimic.

Jane, doamna Trent, doctorul, la un moment dat chiar şi Ben se completară unii pe alţii relatând ce se întâmplase. Niciunul, însă, nu pomeni nimic despre nicio piatră. Nici nu mai era necesar. A înţeles că de-acum nu vor mai apărea astfel de indicii, ci va fi doar violenţă crescândă, umbre ale trecutului când Piers făcea farse ca să dovedească superioritatea lui asupra celorlalţi.

Jane avusese noroc, îşi zise el, un noroc teribil. Dacă nu ar fi fugit caii şi dacă Ben nu ar fi tras focul acela de armă… îi privi mâinile arse pe care începuseră să apară băşici şi, mecanic, luă o înghiţitură din cana cu ceai de marmeladă pe care cineva i-o pusese în mână fără ca el să-şi fi dat seama.

Doctorul spuse că tocmai se întorcea acasă de la un muribund, când a văzut focul. Nu, nu-i întâlnise pe cei care provocaseră incendiul. Trezise un vecin şi îl trimisese după ajutor.

Se ridică şi spuse că trebuie să plece.

— Săpurtaţi tot timpul mănuşi albe din bumbac, îi zise lui Jane. Şi să nu vă folosiţi de mâini până nu se vindecă rănile, altfel se pot infecta. Cât despre tine, tinere…

Se întoarse către Ben.

— A, aadormit. Chiar mă îngrijorează braţul lui. Când s-a descărcat arma, l-a izbit puternic. Să nu-l lăsaţi să folosească braţul până când nu-i dau eu voie, i se adresă doamnei Trent. Acum o să vă rog să mă conduceţi.

Urându-le tuturor noapte bună, doctorul ieşi din cameră, urmat de doamna Trent.

Case, care se ridicase la plecarea doctorului, se aşeză din nou. Privi în tăcere cum Jane se chinuia să-şi vâre degetele într-o mănuşă de bumbac, apoi, când o văzu tresărind de durere, luă el mănuşa.

— Astea nu suntbune, îi zise el. Priveşte, sunt murdare de funingine.

— Înăuntru sunt curate, şi asta contează.

Ar fi luat-o de la capăt, dar Case o prinse de încheieturi şi ridică palmele. Jane nu se opuse şi rămase impasibilă, în vreme ce el îi cerceta atent arsurile şi băşicile pe care le căpătase când îl scosese pe Lance din hambar.

— Cred că te dor cumplit, zise el încetişor.

— Da, mă dor, deşi în anumite momente nu mai simt nimic.

Case ridică privirea. Ochii li se întâlniră. Jane părea calmă.

Apoi, expresia de pe chipul lui se schimbă şi îi eliberă mâinile.

— Puteai să mori în infernul acela.

Numai gândindu-se la asta în vocea lui teama şi furia se simţeau fără ca el să-şi dea seama.

— Ştiu că Lance înseamnă mult pentru tine, dar niciun anima! nu merită sacrificiul unei vieţi omeneşti.

— Nu am stat să mă gândesc dacă ar trebui sau nu să-l salvez. Zăcea, dincolo de uşă, la câţiva metri. Cum aş fi putut să-l las? Nici nu m-am gândit la asta. Case se ridică şi începu să se plimbe neliniştită prin încăpere.

— Nu, bineînţeles, pe Lance nu l-ai lăsa, dar ai lăsat un copil speriat să se descurce singur cu fiarele acelea. Ar fi putut să te încuie în hambar şi apoi să le vină de hac şi lui, şi doamnei Trent.

Gândul acesta aproape că îl făcu să strige la ea.

— Şi ce-ai fi vrut să fac?

— Ce ar fi făcut orice femeie normală. Să te retragi şi…

— Nu fi ridicol, îl repezi ea, numai puţinrevoltată.

Ben era înarmat. Ţi-am spus că cei doi s-au împrăştiat când caii au năvălit pe uşă. Lance era aproape de mine. Trebuia să-l salvez. Dar nu din cauza asta eşti tu furios, nu-i aşa? Ştiai că avea să se întâmple ceva. Din cauza asta eşti aici. Eu nu înghit povestea cu prietenii şi cinaluată în Highgate. Ştii cine a dat foc grajdului şi te simţi vinovat. Spune-mi, cine a fost? Cine?

Nimerise din plin. El se simţea, într-adevăr, vinovat. Dar nu din cauza asta era furios. Jane părea că nu se teme de nimic, iar asta putea să o coste scump dacă avea de-a face cu Gideon Piers. Bineînţeles că ea nu ştia cine era făptaşul, sau cât de crudă putea să fie răzbunarea acestuia. Dacă Piers ajungea să o considere duşman…

Inspiră adânc şi se întoarse către ea.

— Cred că omul fără accent este Gideon Piers. El a provocat incendiul. Mesajul nu era pentru tine, ci pentru mine.

Se opri, privind-o cu atenţie.

— Nu pari surprinsă.

Jane îl privea încruntată.

— Sunt surprinsă, dar vestea nu reprezintă pentru mine un şoc. De când ai întrebat-o pe Letty despre el, mă tot gândesc la acest Gideon. Dispărut în acţiune, aşa anunţa scrisoarea, însă trupul nu i-a fost găsit niciodată. El este La Roca?

— Mă tem că da.

— Dar de ce ar vrea să-mi facă mie rău? Asta nu pot să înţeleg. Oare nu a fost altcineva?

Case se aşeză din nou.

— Ştiu sigur că e vorba de Piers, începu el, pentru că tu nu eşti singura victimă care are legătură cu mine.

Ştia că este prea deşteaptă ca să o poată păcăli cu o variantă incompletă a conflictului, aşa că îi povesti despre Contessa şi despre Amelia, apoi reveni la experienţa din Spania când lui şi lui Piers li se încrucişaseră drumurile pentru prima oară. Îi povesti cum l-a vânat pe Piers luni de zile până i-a descoperit ascunzătoarea.

— Nu-ţi voi da detalii, îi spuse, numai că jocul nostru de-a v-aţi ascunselea a căpătat proporţiile unui… duel. Numai moartea unuia dintre noi i-ar putea pune capăt. Până să apară cadavrul lui Collier în Hyde Park, cu o piatră în buzunar, eu am crezut că Piers e mort.

Văzând că Jane îl priveşte fără să rostească o vorbă, Case continuă:

— Jane, lui Piers îi face plăcere să se joace. Aşa a procedat şi în seara asta, totul nu a fost decât un joc mai complicat ca să mă pedepsească pe mine.

Jane oftă, neîncrezătoare.

— Sunt prea obosită ca să înţeleg aşa ceva. Mi se pare exagerat ce-mi spui.

— Jane, insistă el calm, crede-mă. Gândeşte-te, de unde am ştiut că trebuie să vin aici în noaptea asta?

Când ea dădu din cap, mai mult nedumerită decât neîncrezătoare, Case spuse:

— De acum înainte vreau să fii prudentă. Omul acesta e mai mult decâptericulos.

Şi ca să o convingă, îi povesti despre atacul asupra lui Harper.

— Ar fi putut să-l ucidă pe Harper, sau pe tine, sau pe ceilalţi.

— Şi de ce nu a făcut-o?

— Nu-mi dau seama, însă ştiu că prea mulţi morţi i-ar fi determinat pe cei de la Special Branch să întoarcă ţara pe dos ca să-l găsească. Nu asta vrea Piers, cel puţin nu până când nu mă vede mort. Nu te speria. Asta nu se va întâmpla în niciun caz. Nu e nici pe departe atât de deştept cum se crede.

Ceva în glasul şi în expresia lui Case o făcu să se înfioare. În cele din urmă îl crezu. Gideon trebuie să fi fost. Când reuşi să se concentreze din nou asupra lui Piers şi a atacului asupra ei, amintirea sentimentului de teroare şi neputinţă o înfurie.

— Ce este, Jane?

— Îmi părea rău pentru Gideon, dar gata! în seara

asta puteam să-l împuşc şi am ezitat. Ei bine, dacă va mai încerca vreodată să mă sperie, aşa cum a făcut astăzi, nu voi mai ezita.

Case, care stătea relaxat în fotoliul său, se îndreptă, hotărât să potolească pornirea lui Jane.

— Ai muri înainte să apuci să apeşi pe trăgaci. Jane, nu exagerez. În noaptea asta ai avut noroc.

— Ei bine, nu mă simt deloc norocoasă şi sunt sigură că nici Contessa – ce nume stupid – şi nici doamna Standhurst nu se consideră norocoase. Era să-l pierd pe Lance.

Lăsă o mână jos, vrând să-şi mângâie câinele, dar îşi aminti de arsurile din palme, şi îşi retrase mâna.

— Dacă n-ar fi fost Răzor, aş fi rămas şi fără cai. Pot spune că el i-a salvat.

Mânia lui Jane se mai domoli şi lui Case i se păru că o aude suspinând.

— El ştie mereu să se ferească. Iar Daisy, draga de ea, îl urmează peste tot. Asta a salvat-o. De-acum nu o să mă mai plâng din cauza lui Răzor.

Case zâmbi.

— Într-adevăr, s-a descurcat de minune în noaptea asta.

— Dar tot nu înţeleg de ce m-a ales Piers pe mine. Am priceput de ce s-a legat de amantele tale, însă cu mine ce-a avut?

— Trebuie să fi aflat că am petrecut aici vreo două nopţi şi a tras cine ştie ce concluzii.

Jane pufni, iritată.

— Nu există persoană care să nu ştie că ai stat aici două nopţi. Nu există taine în ţara asta. S-a aflat şi despre conflictul dintre Lordul Reeve şi Emily. A doua zi după ce ai plecat, a venit în vizită vicarul. Probabil că mă consideră o femeie pierdută.

Case îşi ascunse zâmbetul.

— Şi ce i-ai spus vicarului?

Jane se strâmbă.

— I-am spus adevărul, dar mă îndoiesc că m-a crezut.

— Lasă-l în seama mea. Îl fac eu să te creadă.

Jane dezaprobă imediat această nouă iniţiativă.

— Nu ai face decât să înrăutăţeşti lucrurile. Iar faptul că ai apărut din nou aici în noaptea asta nu-mi va fi de niciun ajutor. Dumnezeu ştie ce vor mai zice acum vecinii.

Case ridică uşor din umeri.

— N-are rost să-mi ţii prelegeri despre bârfa, nu mic, care toată viaţa am trăit în mijlocul ei. Nu te mai grăbi să crezi tot ce auzi, zise el fixând-o cu privirea.

În ochii lui se citea provocarea, însă Jane era prea extenuată ca să răspundă pe măsură.

— În momentul acesta bârfa e ultimul lucru care mă îngrijorează.

— Şi ce vei face? o întrebă el.

Jane se uită în jurul ei în bucătărie – mai întâi la Ben, care dormea, la Lance, care începuse să sforăie monoton, şi apoi îşi privi mâinile pline de răni.

— O să ne descurcăm. Întotdeauna m-am descurcat.

Chiar şi ei afirmaţia i se păru fără rost. Nu-şi dădea seama cum aveau să se descurce când toată treaba rămânea pe umerii doamnei Trent. Nu, nici nu încăpea vorbă. Menajera îmbătrânise şi slăbise mult. Şi-aşa făcuse prea mult. În condiţiile acestea nu puteau să rămâne acolo.

Indiferent de ce urma să se întâmple, Jane nu avea de gând să se despartă de menajera ci sau de Ben. Îi datora prea mult doamnei Trent. Când mama ei era pe moarte, din cauza unei boli al cărei leac nu-l cunoştea niciun doctor, doamna Trent s-a aflat lângă ea şi a ajutat-o, schimbând aşternuturi, spălând trupul firav, veghind şi ea în camera bolnavei, dându-i ei, copilei de-atunci, curajul de a înfrunta inevitabilul. Bietul ei tată nu avea cum s-o ajute. Nici nu putea privi spre fiinţa aceea chinuită, fără să izbucnească în lacrimi.

A fost tristă ziua în care a lăsat-o pe doamna Trent să plece, o zi grea pentru amândouă. Doamna Trent nu şi-a mai găsit de lucru, şi s-a dus să locuiască împreună cu o

fiică a ei, căsătorită. N-a rămas însă acolo. Rolurile se inversaseră, iar doamna Trent nu putea accepta să fie tratată ca un copil. Când se întoarselauşaluilanecu nepotul după ea, J îne o primi cu braţele deschise.

Viaţa nu le-a fost deloc uşoară. Mai înfruntaseră obstacole, dar niciodată ca acum. De fapt Jane îşi supraaprecia capacitatea de a se descurca, de a accepta lucrurile, sau de a le schimba. Avea să renunţe la Emily. La fel va proceda şi cu biblioteca. Prea multe eforturi, fără niciun rezultat! îşi dădea seama că legile nu aveau să se schimbe în Anglia în favoarea femeilor.

Iar acum intervenise şi dezastrul acesta. Încă un eşec ce aştepta să fie adăugat pe lista ei cu vise năruite.

Îşi privi din nou rănile din palme. Începuseră să o usture îngrozitor. Ce va face acum? Ştia ce i-ar fi prins bine în clipele acelea: să se ghemuiască într-un pat curat, moale, în care să doarmă o veşnicie.

Glasul doamnei Trent o dezmetici.

— Uite ce am găsit sus, în măsuţa de toaletă.

Se apropie cu mersul ei greoi de Jane şi îi arătă o pereche de mănuşi albe din bumbac, ceva mai curate decât cele de pe masă.

— Toate camerele sunt pline de fum şi de cenuşă. Doctorul a spus că nu putem rămâne aici. Vocea îi tremura, însă continuă să o îmbărbăteze pe Jane: Dar să nu-ţi pierzi nădejdea, domniţă. Ne vor găzdui vecinii noştri.

— Of, Trentie!

Jane începu să se frământe în căutarea unei alte soluţii. Nu intenţiona să apeleze la vecinii ei, pentru că nu îi cunoştea atât de bine – tot din vina ei, bineînţeles – şi nici nu voia să rămână îndatorată faţă de nimeni, sau să fie privită pieziş, din cauză că toţi bănuiau că este amanta Lordului Castleton. În plus, ar fi trebuit să se despartă. Nimeni nu ar găzduit trei oameni, dintre care doi răniţi, fără a mai pune la socoteală câinele care avea nevoie de îngrijire permanentă.

Ea şi doamna Trent ar fi putut sta la Ladies' Library,

însă nu şi Ben. Iar Lance trebuia îngrijit. Şi asta cel puţin două săptămâni. Iar apoi… Gândurilei se învălmăşeau în minte.

În clipa aceea, Case le împărtăşi ideea care îl frământa de când păşise în bucătărie şi văzuse care era situaţia. De fapt, se tot gândise cum să aducă vorba, fără să fie repezit de la primele cuvinte. Atitudinea lui Jane şi îngrijorarea din privirea doamnei Trent îi dădură de înţeles că venise momentul ca el să spună ce avea de spus.

Se ridică.

— Din pricina mea vă aflaţi în situaţia aceasta, aşa că e datoria mea să repar lucrurile. Veţi veni cu mine în noaptea asta cu toţii; nu accept un răspuns negativ. În câteva săptămâni, când vă veţi fi pus pe picioare şi dacă voi considera că nu mai există niciun risc vom discuta despre întoarcere.

— Crezi că Piers ar putea să mai vină aici? îl întrebă Jane.

— Nu, nu cred. Şi-a atins scopul. Dar m-am mai înşelat şi altă dată, aşa că vreau să vă ştiu în siguranţă. Doamnă Trent, aţi putea să împachetaţi câteva lucruri – doar cele absolut necesare

— Pentru domnişoara Mayberry, pentru dumneavoastră şi băiat?

Doamna Trent îl privea de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă necunoscută.

— Doamnă Trent? insistă Case.

— Da, răspunse ea, clipind repede, apoi, când în sfârşit realiză ce-i ceruse Case, se grăbi să îndeplinească porunca. Sigur, Înălţimea Voastră, îndată.

— Bine.

Când Case vru să iasă din bucătărie în urma menajerei, Jane îl opri din drum:

— Unde o să ne duci? Precis că nu la Albany?

Case îi răspunse din mers, pentru că nu voia să-i dea ocazia să se certe din nou cu el.

— Albany? A, nu. Albany e doar pentru celibatari! Vă

duc în casa surorii mele, la Woodlands. Parcă ţi-am spus că ea se află acum în Scoţia, nu? Iar ca să nu-i dea răgaz să protesteze, adăugă: Lui Lance o să-i placă la nebunie.

În următoarele ore, Jane percepu tot ce se petrecu în jurul ei caprin ceaţă-întrebările gardianului, strădania doamnei Trent de a o curăţa de funingine şi de a o îmbrăca, pentru că singură nu putea, alegerea unor haine de schimb, apoi trecerea ca o fantomă dintr-o cameră într-alta ca să ia câte ceva de pe rafturi şi din sertare, lucruri pe care nu se îndura să le lase de teama hoţilor: perlele niamei, medalionul egiptean pe care i-l dăruiseră părinţii când împlinise cincisprezece ani, bastonul tatălui ei, cu minerul în formă de cap de cerb, din argint, pistolul ei şi alte mărunţişuri. În cele din urmă adună şi notiţele pentru diversele proiecte la care lucra şi pe care nădăjduia să le vândă ca să-şi poată completa economiile.

Gardianul se întoarse ca să încuie casa şi o mustră cu blândeţe pentru obiceiul ei de a lăsa ferestrele dormitorului deschise în timpul nopţii. Dacă le-ar fi ţinut închise, nu ar mai fi pătruns atâta cenuşă în casă. Apoi sosi momentul plecării şi, întocmai cum iagăduise, Lordul Castleton pregătise tot ce era necesar.

Plecară cu două trăsuri – Jane nu avea nici cea mai vagă idee de unde le luase Case – doamna Trent şi Ben întruna, iar ea şi Lance în cealaltă. Lordul Castleton, împreună cu doi prieteni ai săi – Jane nu le reţinuse numele – mergeau călare, escortându-le, ca o gardă de onoare. Lance se trezise, dar nu scotea niciun sunet. Când Jane îşi apropie faţa de a lui, îi simţi pe obraz botul umed şi cald.

— O să te faci bine, băiete, îl alintă ea. O să fim cu toţii bine, adăugă, străduindu-se să creadă ce spunea. Dacă n-ar fi fost atât de obosită, poate că ar fi găsit o mulţime de motive temeinice ca să nu accepte oferta contelui de a locui în casa surorii acestuia, însă legănarea trăsurii avu un efect liniştitor asupra e. Se apropie şi mai mult de Lance. Câinele îşi aşează capul în poala ei şi

adormiră amândoi.

Se trezi pentru câteva clipe şi îşi dădu seama că prin vis că se afla într-un pat străin. Un glas de femeie îi spuse ceva cu blândeţe şi-i trase aşternutul cu miros de levănţică până la bărbie. Cunoştea parfumul acela.

— Mama? murmură ea, şi căzu într-un somn adânc.

T'trecură douăzeci şi patru de ore până descoperi Gideon Piers unde se ascundea Jane Mayberry. A doua zi merse chiar el la Woodlands ca să se convingă de faptul că ea era, şi nu i se întinsese o cursă.

El şi Merrick stăteau în pădurea de la marginea pajiştii de unde vedeau foarte bine partea din faţă a casei şi grajdurile. Joseph era undeva sus, şi căuta caii. În ultima oră văzuseră venind două trăsuri din care coborâseră o grămadă de argaţi şi lachei. Apoi trăsurile plecaseră. Acum doar ce sosise caleaşca Ducelui de Romsey.

Gideon lăsă jos luneta şi se ridică în picioare.

— Ducele însuşi, zise el. Oare de ce nu mă miră?

— Cine e doamna care îl însoţeşte? întrebă Merrick.

— Venerabila Lady Sophy.

Piers râse cu poftă.

— Presupun că ea îi va ţine companie fetei.

— Cred că ar fi bine să plecăm de-aici, îi sugeră Merrick, arătându-i servitorii în livrea care ieşiseră din casă şi începuseră să se împrăştie peste tot. Era nervos, dar reuşea să se stăpânească. Când accepta o slujbă, voia ca el să decidă orice mişcare. Voia să ştie în ce se bagă. Acum habar nu avea ce căuta acolo, şi de ce o spiona pe Jane Mayberry. Cu o săptămână în urmă ea nu era chiar atât de importantă. Brusc, Piers devenise interesat de fiecare mişcare a fetei. Trebuie să se fi petrecut ceva neprevăzut când Piers fusese la Highgate să dea foc hambarului, însă de la el nu putea scoate un cuvânt.

Piers nu părea grăbit să plece.

— Nici urmă deocamdată de Castleton.

— Crezi că o să apară?

— Precis că va veni. Dacă nu azi, atunci mâine.

— Pari sigur de ce spui.

Piers îl privi tăios pe Merrick.

— John, nu eşti singurul care lucrează pentru mine. Apoi zâmbi mai mult pentru sine şi continuă: Am spioni peste tot. Castleton va veni, cu siguranţă.

O mişcare îi atrase atenţia şi îşi potrivi din nou luneta la ochi, privind către grajduri.

— A, iată-l pe Harper cu câinele ei. Şi-a riscat viaţa ca să-l salveze.

Nu putea să n-o admire. Era cât pe-aci să-l învingă. Îşi dădea seama că fusese prea sigur pe el. Când o încolţiseră în hambar, nu se aşteptase ca ea să se opună. Se aştepta să fie ca sora lui, Letty. A doua oară nu va mai face aceeaşi greşeală.

Merrick tropăia pe pământul îngheţai, încercând să se încălzească.

— Şi acum ce vrei să fac?

Piers fie ignoră întrebarea, fie nu o auzi.

— Câinele chiar poate fi o problemă?

— Nu. I se dă voie afară doar ca să se uşureze.

— Am impresia că-i plac animalele mai mult decât oamenii. Merrick nu răspunse, aşteptând ca Piers să continue, să-i dea un amănunt cât de mic referitor la ce se întâmplase la Highgate. Văzând că nu îi este satisfăcută curiozitatea, până la urmă spuse:

— N-ai cum să ajungi la câine, Harper nu-l slăbeşte din ochi.

Piers plie luneta şi o puse în buzunar.

— Ce ai făcut cu câinele doamnei Standhurst?

— Cum?

— Câinele doamnei Standhurst. Ce-ai făcut cu el?

Întrebarea îl făcu pe Merrick să devină mai prudent.

— I l-am dat mamei mele. Locuieşte în Wimbledon, aşa că e greu să facă cineva legătura cu doamna Standhurst.

— Îl vreau înapoi. Pleacă acum la Wimbledon şi adu-l aici. Te aştept la Cazarmă, peste râu. Şi spune-i lui Joseph

că mă întorc într-o clipă.

Pe Merrick îl străbătu un fior nu atât din cauza câinelui, cât la gândul cum va reacţiona mama lui când îi va spune că va rămâne fără noul ei odor.

După plecarea lui Merrick, Piers se rezemă de un copac şi privi cu luare-aminte scena care se desfăşura în faţa lui. Woodlands nu-l impresiona chiar deloc. Domniţa Rosamund, fiică de duce, nu-şi putea permite oare mai mult? Până şi proprietatea lui din Bristol era mai arătoasă decât aceasta. Şi el nu avea o familie înstărită care să-i fi înlesnit ascensiunea. Tot ce realizase se datora inteligenţei şi curaj ului său.

Argaţii începură să inspecteze zonele din jurul proprietăţii. Era timpul să plece, dar se va întoarce. Castleton crezuse că procedase inteligent. Ştia că mătuşa lui şi domnişoara Mayberry erau prietene apropiate şi o adusese aici. O tratau regeşte pe fata asta. Era clar, Castleton nu mai raţiona corect.

Înălţimea sa, îşi zise el cu dispreţ, va avea o surpriză. Îi va trimite un mesaj pe care nu avea cum să nu-l înţeleagă. De pedeapsă nu se putea scăpa.

Şi îi va mai da şi lui Jane Mayberry o lecţie, aşa, ca o anticipare a ce avea să urmeze.

Râzând în barbă, se întoarse şi porni după Merrick.

Sufrageria era o cameră plăcută, confortabilă, însă cina fusese un chin pentru Jane. Erau doarpatru persoane la masă – Lady Sophy, Jane, ducelc şi Castleton, însă membrii aceştia ai familiei Devere aveau… prestanţă, iar Jane se simţea total lipsită de importanţă în mijlocul lor.

Impresia ei se datora, pe de-o parte, faptului că cei din familia Dever erau cu toţii înalţi – înalţi, rafinaţi, frumoşi, chiar şi Lady Sophy, în ciuda anilor care trecuseră peste ea. Ca şi ducele, avea părul foarte des. Dacă ducele avea doar câteva fire argintii, părul lui Lady Sophy era alb ca neaua şi era pus în evidenţă de rochia sa neagră din tafta. Dar mai era ceva care o făcea să se simtă stingherită. Nu înţelegea de ce veniseră aici ducele şi Lady

Sophy. Ştia doar ce i se spusese. Contele o informase că mătuşa lui insistase ca ea să nu stea singură la Woodl ands şi se declarase încântată să-i ţină companie. Astfel gândeau cei bogaţi.

Ducele nu se sinchisi să dea socoteală pentru prezenţa lui acolo, iar fiul şi moştenitorul lui, sosit mai târziu, nu contribui la închegarea unei conversaţii, cu excepţia nimicurilor pe care catadicsi să le spună în vreo două ocazii. Oare cina asta avea să se sfârşească vreodată?

Dacă Jane nu-şi dădea seama, în schimb Case era pe deplin conştient de privirile ascunse pe care le aruncau tatăl şi mătuşa lui, priviri care înregistrau fiecare nuanţă şi fiecare schimbare de pe chipul lui, sau al lui Jane. Nimic nu-i putea păcăli pe Lady Sophy şi pe înălţimea sa, Ducele! Case era supărat pentru că tatăl său insistase să vină. Pretextul acestuia, prea puţin întemeiat

— Anume că voia să-l viziteze pe vechiul lui prieten, Harper –, nu putea păcăli pe nimeni. De dragul lui Jane, Case nu spunea nimic care să-i facă bănuitori, dar dacă vreunul dintre ei ar fi îndrăznit să o facă pe Jane să se simtă stânjenită, l-ar fi pus la punct.

Lady Sophy îi povestise ducelui cum o cunoscuse pe Jane.

— Aşa că, conchise ea, Jane este una dintre minţile cele mai luminate de la Ladies' Library şi ne inspiră pe toţi.

Pe duce nu-l impresionară laudele acestea şi, dovedind o totală lipsă de tact, schimbă subiectul punând o problemă care îl interesa.

— Am cunoscut odată o familie cu numele de Mayberry, zise el. Erau din Devonshire. Militari de profesie. Sunteţi rudă cuci?

Case îl fulgeră cu privirea, însă nu apucă să intervină, pentru că Jane răspunse:

— Nu, Înălţimea Voastră. Din câte ştiu eu, nu. Familamea este din Derbyshire, iar tatăl meu a fost singur la părinţi.

Ducele deschise gura, gata să insiste, însă Jane îl întrerupse:

— Devere. Este un nume neobişnuit. Sunteţi cumva înrudiţi cu dinastia Devere din Oxford?

— Dinastia Devere din Oxford? repetă ducele, meditativ.

— Conţii de Oxford, îl lămuri Jane. Deşi, dacă nu mă înşel, numele lor se scrie diferit. D şi Vsânt majuscule. E o familie de savanţi. Tatăl meu i-a fost profesor unuia dintre fii.

— Da, sunt o ramură secundară a familiei, zise ducele. Nu prea avem de-a face cu ei, din cauza unor neînţelegeri… Făcu o pauză. Mă rog, e o poveste mai veche.

— E trist să vezi cum conflicte vechi despart în felul acesta familiile, nu credeţi? punctă Jane.

Casc abia se abţinu să nu zâmbească, Lady Sophy strânse din buze, iar ducele îşi drese glasul, evitând un răspuns.

După un moment de tăcere prelungită, Lady Sophy i se adresă:

— Draga mea, ai trecut printr-o situaţie îngrozitoare, dar s-a sfârşit şi nu trebuie să-ţi mai faci griji. Acum te afli sub protecţia noastră, iar Woodihnds va fi casa ta până când ticălosul acesta va fi prins şi judecat cum se cuvine.

Jane îi zâmbi recunoscătoare.

— Vă mulţumesc. Grija dumneavoastră înseamnă mult pentru mine, însă va trebui să mă întorc acasă cât de curând. Am atâtea lucruri de pus la punct. Apoi mai sunt şi prietenii mei de la bibliotecă. Cred că vă daţi seama că nu pot sta aici prea multă vreme, îi aruncă o privire lui Case şi continuă: Din câte am înţeles, pericolul a trecut.

— Aşa cred, spuse lordul, însă este doar o părere.

— Bine, bine, zise Lady Sophy, dar va mai trece ceva timp până casa ta va fi din nou locuibilă, aşa că nu trebuie să ne grăbim să luăm hotărâri. Între timp, o să facem o mică sărbătoare din şederea ta aici. Te poţi bucura în tihnă

de picnicurile şi seratele pe care le-am pregătit pentru protejata ta, domnişoara Drake. Abia aştept.

Jane îi mulţumise deja distinsei doamne pentru promisiunea de a o introduce pe Emily în înalta societate, dar nici prin minte nu-i trecuse să devină şi ea parte a acestei lumi. Se uită stupefiată la Case:

— Ce e cu povestea asta despre casa mea?

Lady Sophy zâmbi cu bunăvoinţă.

— Nu te mai gândi la asta. Caspar se ocupă de toate. Spune-i, Caspar.

Case rosti simplu:

— Mă ocup eu de toate.

Apoi făcu semn unui servitor să se apropie.

— Friptura asta de miel e delicioasă. Mai doreşte cineva?

După o jumătate de oră, cina se sfârşi, spre bucuria lui

Jane, iar când Case o rugă să-l ducă la Lance, Jane nu mai stătu pe gânduri. Avea multe să-i spună, dar mai ales aştepta răspunsuri la o mulţime de întrebări.

Ducele şi Lady Sophy nu dădură semne că ar intenţiona să se ridice de la masă. Faţa de masă fusese schimbată şi un servitor aduse o carafă cu coniac pentru duce şi una cu sherry pentru doamna.

După ce servitorii plecară, ducele deschise discuţia mult aşteptată:

— Sophy, cred că te înşeli. Nu am observat nici urmă de afecţiune între ei.

— Păi, la ce te puteai aştepta, îl luă la rost Lady Sophy, când tu i-ai fixat tot timpul cu nişte ochi de vultur, de parcă ar fi fost o pradă pe care era musai să o vânezi? Mi-ai promis că te vei purta cum nu se poate mai bine.

— Dar am fost extrem de discret.

— Tu numeşti discreţie verificarea familiei fetei, când abia acum ai cunoscut-o?

Ducele îi răspunse de data aceasta pe un ton ironic:

— Nu-mi dau seama de ce o protejezi atât pe mica

rătăcitoare. Domnişoara Mayberry ştie să plătească cu aceeaşi monedă.

Distinsa doamnă zâmbi.

— Ţi-a răspuns aşa cum meritai. Nu mi se întâmplă prea des să te văd pus la punct de cineva.

— În orice caz, insistă ducele, a dreptul meu să aflu mai multe despre familia ei, dacă tot se căsătoreşte cu fiul meu.

— Dar asta nu e o certitudine. E limpede că fata l-a cucerit, dar…

— Nici nu s-a uitat la ea! Iar dacă e atât de „cucerit11, de ce nu am cunoscut-o până acum?

— Pentru că nu vrea să se pripească.

— Să se pripească? Ducele rămase fără replică. Ce tot spui acolo, Sophy? Caspar este cel mai convins celibatar din Anglia. Aş vrea să văd femeia pe care să nu o poată avea dacă o doreşte.

Lady Sophy dădu din cap, prevăzătoare.

— Dacă nu mă înşel, tocmai ai cunoscut-o. Nu cred că Jane are de gând să se căsătorească vreodată. Iar Caspar ştie asta şi cred că speră să-i schimbe convingerile.

După câteva momente de reflecţie, Lady Sophy reluă conversaţia:

— Ce crezi despre afacerea La Roca?

Ducele ridică din umeri.

— Ştiu doar ce mi-a spus Caspar şi anume că toate aceste atacuri sunt menite să-l determine să renunţe la investigaţiile în cazul crimei din Hyde Park. Şi bineînţeles, el n-o va face.

— Sunt de aceeaşi părere. Nu ţi se pare curios faptul că el îl cunoaşte pe tâlharul acesta încă din Spania?

— Nu, nicidecum. Tocmai din cauza asta i-a şi cedat Richard cazul.

— Până noaptea trecută nu ţi-a mai pomenit niciodată de La Roca?

— Nu. Niciodată. Dar Caspar vorbeşte foarte rar despre război.

Ducele luă o gură de coniac, apoi încă una, lăsându-se pradă gândurilor. Lui Caspar i se întâmplase ceva în timpul războiului, ceva ce lui nu-i putea spune. Aşa erau războaiele. Unii nu-i puteau suporta ororile, alţii chiar înnebuneau. Ducele, însă, simţea nevoia să trăiască din nou acest sentiment de apropiere care îi legase înainte de război. Era mai mult decât o simplă apropiere. Era o afecţiune pe care nu o mai simţise de când fiul său se întorsese acasă.

Ce bine ar fi dacă ar avea-o pe Elizabeth lângă el, ca să-l sfătuiască. De mai bine de douăzeci de ani era văduv, dar nu trecea nici măcar o zi în care să nu se gândească la soţia lui.

O privi pe mătuşa lui.

— Sophy, tu nu te-ai căsătorit niciodată. Vorbele lui o luară prin surprindere.

— Nu, tatăl meu, şi bunicul tău, nu m-a lăsat să mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubeam. Ştii, nu era potrivit pentru o fiică de duce. Lui mi-am dăruit iubirea şi nimeni altcineva nu m-a putut face să mă răzgândesc. Ştii ceva, Romsey, tu nu eşti un moşneag înrăit. Am fost mândră de tine, tare mândră, când ai lăsat-o pe Rosamund să se căsătorească cu soldatul ei.

Ducele roşi abia vizibil şi rosti cu glasul lui aspru:

— Sophy, să ştii că nici tu nu eşti o fată rea. Îţi mai torn un sherry?

— Doar dacă mai bei şi tu un pahar de coniac.

— Vrei să aştepţi puţin?

Vântulâl împiedica pe Case să-şi încheie nasturii hainei, iar Jane pornise cu paşi mari înaintea lui pe cărarea care ducea la grajd.

— Jane, ce s-a întâmplat?

Jane se întoarse şi veni spre el.

— Înţelegerea noastră a fost să rămân aici doar câteva zile, cel mult o săptămână, până mi se vindecă mâinile, după care să mă întorc acasă. Mătuşa ta pare să fie sigură că voi rămâne aici cel puţin o lună.

De vreme ce ea nu se învrednicise să-şi încheie singură haina, Case îşi luă libertatea să o facă el.

— O lună? Nu, nu vei sta atât de mult.

Spre deosebire de tonul ei pus pe harţă, glasul lui era calm.

— Tu chiar nu-ţi dai seama câte daune a produs focul casei tale.

Apoi îi trase gluga pe cap, să o protejeze de vânt.

— Nu-ţi place aici?

— Bineînţeles că îmi place. Casa e o bijuterie. Dar nu despre asta e vorba.

— Dar Lance? Crezi că Harper nu-şi face datoria cum trebuie?

— Ba da, şi tu ştii foarte bine asta.

— Şi mai ştiu că doamna Trent şi Ben sunt foarte mulţumiţi; am stat de vorbă cu ei înainte de cină. De fapt, aş putea spune că se simt în elementul lor. Aşa că nu văd care este problema.

— Problema e că mă simt de părea aş profita de tine.

Case încă îi ţinea cu mâinile gluga pelerinei. Nu trebuia decât să o tragă puţin, ca să-i apropie faţa de a lui.

— Profită de mine, Jane. Nu mă voi supăra, îi spuse el, zâmbind.

Jane îi dădu mâinile la o parte şi o porni grăbită mai departe. Case profită de ocazie ca să privească puţin în jur. Felinarele licăreau în zonele cele mai întunecoase ale proprietăţii. Argaţii erau toţi afară, aşa cum le ceruse el. Constatând că totul era în ordine, pomi după Jane.

Spre deosebire de liniştea care domnise aici în ultimele două zile când venise să-l vadă pe Lance, grajdul arăta acum ca un stup de albine. Fiecare despărţitură era ocupată şi găsiră acolo mai mulţi rândaşi care ţesălau, hrăneau şi adăpau caii. Pe Harper îl aflară la trăsuri. Se ocupa de trăsura lui Lady Rosamund, vorbindu-i în acelaşi timp lui Lance.

Lance îl întâmpină pe Case ca pe un vechi prieten regăsit după multă vreme. Apoi, parcă amintindu-şi de

mâhnirea de a se fi văzut abandonat, îşi ridică o lăbuţă cape o aripă frântă. Efectul a fost cel dorit, căci Case se arătă imediat plin de-căinţă.

Harper lăsă la o parte cârpa cu care lustruia trăsura.

— E un actor înnăscut băiatul ăsta, spuse. Să-l vedeţi când vine doctorul.

— O face pe bolnavul închipuit? întrebă Case.

— Nici pomeneală. Ţopăie de zor, ca şi când ar fi sănătos tun, numai să nu i se schimbe bandajul.

Case râse amuzat.

— Tu ce mai faci, Harper?

— Uşor, uşor, mă repar, la fel ca şi Lance. Mi s-a părut mie sau am văzut trăsura ducelui plecând?

— Da, era trăsura lui. O să rămână la han în noaptea asta, pentru că aici nu mai e loc. Am un mesaj pentru tine. Ducele te întreabă dacă n-ai vrea să-i ţii companie la un pahar de coniac.

Harper îşi frecă mâinile, bucuros.

— Un păhărel. Care va să zică înălţimea sa n-a uitat! Aveţi dumneavoastră grijă de Lance până mă întorc?

Când Case încuviinţă, Haiper spuse:

— Plec numaidecât, trebuie să mă primenesc şi eu puţin, zise el şi dispăru în încăperea de alături, unde se ţinea harnaşamentul.

— Harper a fost o perioadă şeful vizitiilor noştri. Ai zice că el şi tatăl meu sunt suflete înrudite. Amândoi au în sânge pasiunea pentru trăsuri.

— Da? se miră Jane.

— Şi mai ales pentru construirea lor. Când indivizii ăştia doi se întâlnesc la un pahar, nu mai discută despre altceva. Când ducele a aflat că Harper este aici, a insistat să vină şi el.

După ce medită câteva clipe asupra acestei noutăţi, Jane zise:

— Mi se pare drăguţ din partea Domniei sale.

Case se rezemă, leneş, de un stâlp şi aşteptă ca Jane să reia discuţia întreruptă mai devreme.

— Ia spune-mi, ce e cu povestea asta despre pagubele din casa mea? întrebă ea. A ars doar grajdul, nu şi casa.

— I-am cerut gardianului să facă o evaluare, îi răspunse Case. Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar el e şi administratorul proprietăţii Lauderdale. Chiar înainte de cină am primit răspunsul lui. Daunele au fost provocate de fum, Jane.

În timp ce el îi vorbea despre lucrările necesare pentru a face casa locuibilă, Jane se simţi dintr-odată împovărată de veştile primite. Ea crezuse că nu trebuie decât să măture şi să spele tot ce era în casă. Administratorul susţinea că interiorul casei trebuia vopsit şi zugrăvit în totalitate, tapiseria şi draperiile urma să fie spălate, dacă nu chiar înlocuite, resturile hambarului cărate – şi lista continua.

Cine avea să plătească pentru toate astea? Jane spera că proprietarul. El era stăpânul moşiei, iar ea nu avea nicio vină pentru ce se întâmplase. Dacă proprietarul era aşa cum auzise ea, însemna că va dura o veşnicie până să înceapă lucrările.

Îi trecu prin minte un gând care o făcu să-l privească pe Case cu ochi sfredelitori.

— La ce s-a referit Lady Sophy când a spus că te vei ocupa tu de toate?

Case ridică braţele a disperare, căci se aşteptase la reacţia ei.

— Ţi-am spus deja, mă simt responsabil pentru ce s-a întâmplat, aşa că voi trimite o echipă de lucrători de la Twickenham să renoveze locuinţa. Mâine vor fi acolo. Dar va dura. Nu poţi să le pretinzi să termine în mai puţin de două săptămâni.

Jane îşi apăsă tâmplele cu vârfurile degetelor. O bănuială tare neplăcută i se strecura în clipa aceasta în minte. Înainte de a da glas gândurilor, apăru însă Harper, îmbrăcat cu o jachetă nouă şi pieptănat cu grijă.

— Doar o jumătate de oră, Înălţimea Voastră, îi zise

el lui Case. Cred că nu durează mai mult.

Jane îl privi insistent pe Case.

— Castleton, zise ea, eu nu pot fi cumpărată. Nu sunt de vânzare. Sper că ne-am înţeles.

Case făcu abstracţie de manierele elegante.

— Dacă ai şti ceva despre amante, ţi-ai da seama că ar fi mult prea ieftin. Crede-mă. Preţul este acum o casă în oraş, o trăsură proprie, o lojă la operă şi o garderobă cu bijuterii care să o facă pe femeia respectivă demnă de invidiat.

— Mi se pare că ai fi mai avantajat dacă te-ai căsători, zise ea zâmbind.

— Te oferi?

Lumina din privire îi pieri pe dată.

— Ţi-am spus doar, nu sunt de vânzare, fie că este vorba de rolul de amantă sau de soţie.

Înainte ca el să mai poată spune ceva care să o deranjeze, Jane continuă:

— Dar cum rămâne cu Contessa şi cu doamna Standhurst? Vei plăti şi pentru daunele care le-au fost produse lor?

— Dacă ar fi fost necesar, aşa aş fi făcut, însă pagubele lor sunt infime. Le-am vizitat înainte să vin aer. Din cauza asta am întârziat.

Era o prostie să se simtă dezamăgită din cauza acestui răspuns, însă nu-şi putea reprima acest sentiment.

Case lăsă capul într-o parte.

— Jane, te-ai îmbufnat cumva?

Ochii ei aruncară din nou fulgere.

— Bineînţeles că nu. Mă miră faptul că nu-ţi dai seama în ce situaţie ingrată m-ai pus. Nu-mi place să fiu subiect de bârfă. Nu vreau ca numele meu să fie rostit laolaltă cu al Contessei. Şi încă ceva. Biata femeie nu are şi ea un nume? La Contessa sună de parcă ar vrea să ascundă o minte nu prea ageră.

Case nu se arătă uimit de această tiradă. De fapt, atitudinea lui Jane chiar îl încurajă. Încercând să păstreze

un ton neutru, începu să-i explice:

— Numele ei este Maria Angelo, Contessa di Pavia e Modena. Jane, ea chiar este contesă. Din păcate, contele a murit şi a lăsat-o fără avere, aşa că a venit în Anglia, pentru că aici avea prieteni.

— Tu fiind unul dintre ei, îl înţepă ea. Nu, nu vreau să-mi răspunzi. Nu e treaba mea şi nici nu vreau să ştiu. Nu mă interesează decât să-mi păstrez reputaţia nepătată.

Case făcu un pas – atât îi mai despărţea – şi îi cuprinse umerii cu palmele.

— Ascultă-mă puţin. Ştiu că în mintea la eu reprezint culmea depravării, dar nu mi-am pierdut încă simţul decenţei. Nu am prezentat-o niciodată tatălui meupe amanta mea, nici nu i-am cerut mătuşii mele să-i ţină companie şi mai ales nu am invitat-o să locuiască în casa surorii mele. Nu te mai frământa. Toată lumea va crede ceea ce vrem noi să creadă, adică ceva foarte aproape de adevăr: şi anume că locuinţa ta are nevoie de renovare, motiv pentru care adevărata ta prietenă şi admiratoare, Lady Sophy, te-a invitat să-i fii oaspete la Woodlands.

O privea insistent, încercând să pătrundă taina sentimentelor ei.

— Uită-te la mine! îi spuse pe un ton imperativ şi îi ridică bărbia, ca să-i poată vedea ochii.

Brusc i se păru fragilă şi asta îl surprinse.

Jane se sprijini cu palmele de pieptul lui.

— Nu, murmură ea.

Glasul lui Case se înmuie.

— Ce vrei tu să respingi?

Ceea ce vedea în ochii lui; bătăile alerte ale inimii ei; revelaţia faptului că nu-i putea rezista, deşi crezuse că va reuşi.

Mâinile lui îi atinseră uşor jptul. Ar fi trebuit să se îndepărteze, dar în loc s-o facă îşi înălţă chipul spre el. Buzele lui Case erau calde, ademenitoare, deloc acaparatoare. Simţi cum buzele i se deschid singure, gata să primească apăsarea dulce a sărutului lui. Numai gândea

limpede şi nici nu-şi dorea asta.

Case se simţi cuprins de o emoţie necunoscută lui până atunci. Nu mai sărutase nicio femeie în felul acesta. Nu punea pasiune în sărutul său, ştia că Jane nu era pregătită pentru genul acesta de apropiere; nu încă. Nu avea experienţă. Simţea ezitarea buzelor ei care parcă nu mai sărutaseră niciodată. Şi, totuşi, trădau patima care mocnea acolo, în intimitatea fiinţei ei, patimă care aştepta să fie eliberată de omul potrivit. Poate că ea nu ştia încă, dar el avea să fie bărbatul acela.

Dorinţe pe care până atunci nu le mai simţise îi încălzeau trupul, îi tăiau respiraţia. Era o adevărată nebunie să se lase învinsă de sentimente. Nu, asta nu se putea întâmpla. Se uca cu focul.

Ca pentru a se apăra, îşi strânse pumnii. Durerea trebuia s-o ajute să-şi recapete luciditatea. Lăsă să-i scape un strigăt scurt şi, în clipa următoare, era liberă. Dovedi suficientă înţelepciune cât să nu-i întoarcă spatele şi să fugă. Îşi privi mâinile.

— Te-am rănit, zise Case.

— Nu. Apoi îl privi fără să clipească. Dar cred că o vei face, dacă te voi lăsa.

— Nu, se grăbi el să-i răspundă.

— Sau poate eu voi fi cea care te-ar putea răni.

Case îşi încrucişă mâinile la piept.

— Sunt gata să risc.

— Sunt fericită aşa cum sunt. Să nu-mi tulburi viaţa.

— Chiar eşti fericită, Jane? Eşti sigură de ce spui?

Nu, nu era fericită, dar ar fi fost dacă el n-ar fi dat buzna tulburându-i liniştea.

— La ce bun! exclamă ea, şi pomi către uşă. Lance o urmă. Şezi! îi ordonă ea. Şezi!

Lance întoarse capul şi se uită, mirat, la Case care ridică din umeri. Când câinele întoarse din nou capul spre uşă, văzu că stăpâna lui plecase, drept care urlă a tristeţe.

— Cunosc sentimentul, îi spuse Case.

Pocni din degete şi Lance veni, şchiopătând, lângă el.

Lângă un perete se afla o bancă şi Case se aşează pe ea. Lance îşi puse capul în poala lui, aşteptând alinare.

— Încep să progresez, nu crezi? întrebă Case, mai mult pentru sine.

Lance se gudură, ca şi când îi împărtăşea părerea. Case îl răsplăti cu mângâieri tandre pe cap.

— Ai observat cum i s-au tulburat ochii când i-am spus de vizitele făcute Contessei şi Ameliei? Şi n-avea niciun motiv să fie geloasă.

De fapt se dusese însoţit de Waldo pentru ca amanta de odinioară să nu creadă că dorea o împăcare. Sau poate că mersese împreună cu Waldo ca să fie sigur că irascibila Contessa îşi va stăpâni temperamentul exploziv. Încă era furioasă pentru că el pusese capăt legăturii lor. Case se aştepta ca ea să arunce cu o vază în el. De altfel din cauza aceasta pusese punct relaţiei. Temperamentul ei aprins, scenele pe carele făcea începuseră să-l plictisească şi toată priceperea ei în tainele patului nu compensau lipsa de tact.

I-a pus mai multe întrebări fără să pomenească numele lui Piers, dar nu a aflat nimic util. Doi bărbaţi cu feţele acoperite îi încuiaseră servitorii în pivniţă. Nu furaseră nimic. Se pare că singurul lor scop fusese să o bage în sperieţi, ceea ce se şi întâmplase. Era terorizată de gându-l că-i vor face şi ei ce-i făcuseră bietei pisici.

Când Case îi propuse să părăsească pentru o vreme Londra, ea îi răspunse cu un zâmbet maliţios că de a se pregătise pentru asta. Lordul Gracey o invitase să petreacă sărbătorile împreună în Brighton iar dacă îi va plăcea acolo, s-ar putea nici să nu se mai întoarcă.

Case plecă, lăsându-l pe Waldo să o consoleze pe Contessa. Poate că Gracey era, într-adevăr, noul ci protector, însă distinsa doamnă se născuse pentru aventuri amoroase. Lucrul era valabil şi pentru Waldo, aşa că plecarea lui Case s-a dovedit salutară pentru amândoi.

Când ajunse la Amelia, femeia îl întâmpină cu un sărut pasional, dar simţind reţinerea lui, nu insistă. Fără stânjeneală, fără resentimente. Iată ce admira la Amelia.

Nu pretindea de la un bărbat mai mult decât era el dispus să ofere.

Ştiind că poate conta pe discreţia ei, Case îi spuse mai multe decât Contessei, dar fără să intre în amănunte esenţiale. O informă despre bănuiala lui că aceste spargeri urmăreau să-l de termine să renunţe la anchetarea crimei din Hyde Park şi despre faptul că nu era singura care păţise aşa ceva.

Amelia nu fusese acasă când oamenii aceia intraseră cu forţa. Case l-a chemat pe majordom şi i-a cerut să povestească ce s-a întâmplat. Şi aici veniseră tot doi bărbaţi. În timp ce unul dintre ei îi ameninţa pe servitori cu o armă, celălalt, când a aflat că doamna Standhurst nu era acasă, s-a înfuri at la culme şi a început să spargă vaze, oglinzi şi să distrugă scaunele. Când au plecat, au luat cu ei şi căţelul doamnei.

Pierderea câinelui o mâhnea cel mai tarepe Amelia. Scamp era bătrân, avea şi artrită, în fine, trebuia îngrijit cu multă atenţie. Oare de ce aveau nevoie ticăloşii ăştia de câinele ei?

Când Lance ridică ochii spre el şi scânci, Case îi spuse:

— Nu, Lance. Pe tine nu ar putea în veci să te ia cu ei. Scamp era atât de mic, încântputea fi dus într-o mână. O dată l-am confundat cu un manşon portocaliu.

Îi spuse Ameliei că s-ar putea ca Scamp să fi fugit şi să fi fost luat acasă de cineva. Ea nu se arăta prea convinsă. Singurul lucru pe care n-a putut să-l facă a fost să o convingă pe Amelia să plece din Londra. Acum, pentru că ştia despre ce pericol era vorba, îi spusese ea, avea să fie mai prudentă, însă nimeni şi nimic nu o putea da afară din propria casă. În plus, voia să fie acolo, în cazul în care Scamp s-ar fi întors.

Părăsi casă, întrebându-se de ce Amelia nu putea să-i trezească acelaşi sentiment de blândeţe, de gingăşie, aşa cum o făcea Jane.

Întâlnirea cu Contessa îl făcu să se întrebe de ce îi

plătise cheltuielile astronomice, când în realitate era puţin mulţumit de relaţie în sine. Amelia era altfel. În anumite privinţe, chiar semăna cu Jane. De pildă, punea mare pret pe independenţa ei. În plus, ştia cum să se îmbrace ca să se pună în valoare şi se dădea peste cap ca să placă unui bărbat.

Case nu-şi dorea ca Jane să se dea peste cap ca să placă bărbaţilor, nici măcar dacă ar fi fost vorba despre el.

Lance începu să se agite, se ridică cu greu în picioare şi adulmecă aerul.

— Nu. Nu se mai întoarce, îi zise Case, aşa că stai potolit.

Apoi, scoase o ţigară de foi, dar amintindu-şi că fumatul era interzis în apropierea grajdurilor, o puse la loc, în buzunar.

Lance nu-şi găsea liniştea, însă Case nu-i dădu atenţie. Era încă frământat de gândurile lui. Jane fusese singură prea multă vreme, ca să poată accepta ca un bărbat să-şi facă loc în lumea ei. În plus, Ladies' Library nu era chiar o instituţie care să promoveze deschiderea către o viaţă alături de un bărbat. După părerea lui, asta nu era viaţă adevărată; ea nu avea decât scrisul, mica proprietate la ţară şi locul de la Ladies Library.

Pasiunea – iată ce lipsea din viaţa ei. Ea nu ştia cum putea pasiunea asta să tulbure sau să doară aproape fizic.

Ai răbdare, îşi zise el. Dacă voia să o cucerească, trebuia să o facă treptat. Ideea de a avea răbdare nu-i surâdea.

Îşi întrerupse şirul gândurilor când îl văzu pe Lance zgâriind uşa care dădea spre curte.

Case se ridică.

— Ce e, băiete?

Ceva nu era în regulă. Lance mârâia ameninţător.

Case privi în jur, găsi o curea din piele şi o legă de gâtul Câinelui.

— Bine. Hai, arată-mi ce este.

Când deschise uşa, Lance îşi arătă colţii. Aşa rănit

cum era, voia cu disperare să iasă de acolo. Case înfăşură lesa pe încheietura mâinii şi cu cealaltă scoase pistolul din buzunar.

— Uşurel, băiete, spuse el. Uşurel.

Însă Lance voia să caute. Tot corpul îi era încordat. Case se străduia să-l stăpânească. Înainte de a ajunge la scările casei, Lance o coti şi se opri în dreptul unor plopi desfrunziţi. Se aşeză pe picioarele din spate şi începu să mârâie şi să schelălăie în acelaşi timp. Case nu zărea nimic.

Se uită în jur după ajutor şi văzu un servitor ieşind pe uşa laterală.

— Cheamă-l pe Harper, îi strigă Case. Vezi că e împreună cu ducele.

În câteva clipe, Harper apăru pe treptele de la intrare.

— Ia un felinar, îi spuse Case, şi adu-l aici.

Înainte ca Harper să îndeplinească porunca, Case văzu ce îl stârnisepe Lance. Deasupra capului său, atârnat de o creangă, se legăna în bătaia vântului un ghem de blană. Părea un pui de vulpe.

— Ce este? întrebă Harper, care se grăbise să vină cu felinarul.

— Ţine-l pe Lance şi nu-i da drumul, îi răspunse Case.

Se urcă în copac, scoase din cizmă cuţitul şi tăie frânghia de care era legat trupul ţeapăn.

— Dumnezeule! exclamă Harper. Biata creatură!

Case sări din copac. Lance se apropie cu paşi mici de ghemul de blană portocalie şi începu să schelălăie.

— L-au spânzurat, spuse Harper. Nenorociţii au spânzurat căţeluşul doamnei Standhurst, aşa-i?

Case încuviinţă, dând din cap. Scamp avea ochii bulbucaţi şi limba umflată.

— E mort de câteva ore. Cred că au făcut asta în altă parte şi după aceea l-au adus aici.

— Cred că n-ar fi bine să-l vadă şi domnişoara Mayberry, zise Harper.

— N-o să-l vadă.

Case îşi dădu jos pelerina şi îl înfăşură pe bietul animal în ea.

— O să-l îngropăm dincolo de zid.

— N-ar fi mai bine să verificăm zona?

— Pe întuneric? Nu. În plus, sunt sigur că au plecat. Lance ne-ar da de veste dacă ar mai fi pe-aproape.

— Dar de ce-a făcut Piers asta?

— Ca să-mi amintească într-un mod sălbatic că, în ciuda prudenţei mele, el poate să vină şi să plece când vrea.

Case privi spre pădurea de la marginea pajiştii, cu sentimentul că duşmanul lui de moarte îl pândeşte de-aproape.

— Pe asta mă şi bazez, ticălosule, şuieră el printre dinţi. Pe asta mă şi bazez.

Îl privi, apoi, pe Harper.

— De acum încolo vreau ca Lance să stea în casă cu domnişoara Mayberry, iar dacă menajera se opune, trimite-o la mine. Acum ajută-mă să îngrop bietul animal.

Ţ Tr ltimele acorduri ale piesei irlandeze se încheiară şi oaspeţii lui Lady Sophy la acea serată nu foarte pretenţioasă izbucniră în aplauze. Domnişoara Emily Drake, interpreta, se ridică de la pian şi făcu o reverenţă plină de graţie. Un domn din spatele salonului strigă, JBis!”. Altcineva începu să fiedoneze refrenul, iar domnişoara Drake se aşeză la pian şi începu din nou să cânte.

Jane şi buna ei prietenă, Sally Latham, stăteau undeva în spatele publicului, lângă uşa care dădea spre seră, şi beau punci din pahare de cristal. În spatele lor se afla o masă cu sandvişuri şi alte apetitive ca să potolească foamea invitaţilor, până la servirea cinei. Puţini domni rămăseseră în salon. Văzând că programul muzical se prelungea, ci se strecuraseră, pe rând, în bibliotecă unde puteau fuma şi unde un lacheu îi servea cu băuturi mai „înviorătoare” decât acel punci de ananas.

Printre cei care nu se retrăseseră în bibliotecă erau Waldo Bowman şi Freddie Latham. Waldo întorcea paginile partiturii domnişoarei Drake, iar Freddie dădea şi el târcoale.

— Uită-te la el, exclamă sora lui, cu ciudă. Chiar n-are niciun pic de mândrie? Ea nu vrea decât un titlu, iar acum a pus ochii pe Case, aşa că un viconte n-are nicio şansă. Cum de-am putut să ne înşelăm în halul acesta?

Jane scrută cu privirea grupul invitaţilor, dar nu-l zări pe Case. El fusese printre primii care se furişaseră din salon.

— Nu o putem învinovăţi pe fată pentru că îşi încearcă norocul. Tocmai acesta a fost şi scopul pentru care Case… Lordul Castleton… a căutat să o convingă pe Lady Sophy să o introducă în societate – să poată cunoaşte tineri potriviţi şi să-şi lărgească cercul de prieteni, n-am dreptate?

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că ne-a înşelat! Ne-a făcut să credem că este o biată fetişcană, care are în loc de frate un căpcăun hotărât să o mărite într-un mod dezastruos. Cred că de mult a pus ochii pe Freddie. Când mă gândesc că aproape a refuzat să stea cu tine la ţară! S-o fi gândit că poate am de gând s-o invit să locuiască în oraş, cu mine şi cu Freddie. Jane, ne-a tras pe sfoară. Toată povestea cu Lordul Reeve nu a fost decât o înşelătorie ca să-l prindă pe Freddie în capcană.

— Nu aş merge chiar atât de departe, îi zise Jane, gândindu-se că dacă Sally ar avea dreptate, ar fi dispusă să-i dea o lecţie acelei frumoase răsfăţate pe care s-o ţină minte tot restul vieţii ei.

De fapt un alt gând nu-i dădea pace şi o privi cercetător pe Sally. Prietena ei făcuse mari eforturi în seara aceea să aibă o înfăţişare de invidiat. Rochia ei de un alb-sidefat îi punea în evidenţă părul blond-arămiu, ale cărui bucle delicate îi încadrau frumos figura. Nici pistruii nu i se mai distingeau, iar Jane se întreba dacă nu cumva se străduise în mod special pentru Waldo Bowman. În

ultima săptămână el (ca şi Sally, de altfel) venise des în vizită la Woodlands.

Waldo, îşi zise Jane, era genul de bărbat cu succes la femei, înalt, cu o constituţie atletică, avea chipul încadrat de un păr aspru, arămiu care îi trecea puţin peste guler. Întreaga lui înfăţişare emana armonie şi zâmbetul îi era cuceritor, romantic. Cu toate acestea ceva din privirea lui inspira un sentiment de teamă.

Acest Bowman ascundea ceva. Cel puţin aşa i se părea ei şi ca atare hotărî să fie prudentă în privinţa lui. În orice caz, nu era genul de om pe care ea să-l fi ales pentru Sally.

Încerca să-şi amintească ce aflase despre el. Nu prea multe. Avea accese de tristeţe şi atunci se îndepărta de prietenii lui, se retrăgea din societate, până când reuşea să le învingă. Nu. Fără îndoială că nu era omul potrivit pentru Sally.

Sally se apropie.

— A desconsiderat-o pe Lady Octavia. A râs de bibliotecă şi din cauza asta Lady Octavia nu a venit.

— Nu, Sally. Lady Octavia a avut o îndatorire mult mai importantă. Din cauza asta nu a putut veni.

— Şi ducele?

— Ce e cu ducele?

— El de ce nu e aici?

— Poate pentru că locuieşte la Twickenham.

Sally aproape că o fulgeră cu privirea pe prietena ei.

— Nu înţeleg de ce îi iei apărarea. Nu a catadicsit să ne adreseze niciun cuvânt de mulţumire, după toate câte am încercat să facem pentru ea!

Aici avea dreptate. Nu auzise de la ea decât insinuări mai mult sau mai puţin mascate în spatele unor dulcegării. Problema era că Emily o vedea pe Jane ca pe o rivală în ceea ce privea afecţiunea lui Case. Lui Jane aproape că îi părea rău pentru fata asta. Aproape.

— Câteodată a-mi vine s-o plesnesc!

Nici aici nu o putea contrazice pe Sally.

Se dădură la o parte ca să facă loc unui servitor care intră în seră pentru a umple din nou paharul cuiva. După ce acesta reveni în salon, Sally continuă:

— Îmi pare rău pentru doamna Drake. Ea este o doamnă cumsecade, pe care bufoneriile lui Emily o stânjenesc. Fratele ei ar trebui să ştie mai bine, numai că… priveşte-l. Pentru el tot ce face acum Emily, e cât se poate de bine.

Jane nu putu să nu fie de acord. Domnul Drake se umfla în pene privindu-şi sora, în vreme ce pe chipul doamnei Drake se citea limpede că ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât în acel salon încântător, ascultând a treia piesă interpretată de cumnata ei mai mică la insistenţele oaspeţilor. Jane o văzu pe Lady Sophy, strălucitoare în rochia ei neagră de tafta, aplecându-se şi şoptindu-i ceva doamnei Drake, care zâmbi cu amabilitate şi dădu din cap, aprobator.

Lady Sophy era, într-adevăr, o femeie remarcabilă, gândi Jane. Era sincer interesată de problemele oamenilor şi făcea tot posibilul să-i ajute. Păcat că acum fusese împovărată cu o fiinţă atât de vicleană ca Emily. O durea sufletul la gândul că din vina ei se petreceau toate acestea. Nu-i venea să creadă case putuse înşela în privinţa fetei.

În sfârşit muzica încetă. Urmă din nou ropotul de aplauze, după care un lacheu anunţă cu glas sonor că cina era servită jos, în sufragerie. Jane şi Sally intrară în seră şi îşi mai turnară punci în pahare. Imediat li se alătură domnişoara Drake, roşie la faţă de bucuria succesului. În urma ei se aflau nelipsiţii Waldo şi Freddie.

Pe Jane o şocă încă o dată schimbarea domnişoarei Drake. Nu mai era o fată drăguţă, ci o frumuseţe în toată puterea cuvântului. Buclele ei negre erau împletite cu fire subţiri de panglică albă ca să se asorteze cu rochia. Avea nişte ochi ireal de frumoşi

— Mari şi de un albastru intens.

— Cânţi foarte bine, începu J îne, însă un gest al domnişoarei Drake o reduse imediat la tăcere.

— Am crezut că o să-l găsesc pe Case aici, spuse ea.

— Nu, îi răspunse Jane. După cum vezi, suntem doar noi.

— Lordul Castleton, o corectă Sally, nu agreează în mod deosebit concertele susţinute de amatori. E posibil să fi plecat acasă.

Domnişoara Drake ignoră mustrarea.

— La Albany? Nu cred.

Apoi i se adresă lui Jane:

— Mi-a promis că mă va conduce la cină.

Freddie interveni în discuţie:

— Domnişoară Drake, permiteţi-mi să vă ofer un pahar cu punci cât timp îl aşteptaţi pe… ăă… pe Lordul Castleton.

— Lordul Castleton? se îmbufna domnişoara Drake. Cât de formal sună! Eu îi voi spune în continuare Case. În fond, şi el uni spune mie Emily.

Freddie se îndreptă către bolul cu punci, iar Waldo luă un sandviş. În ochii lui se citea limpede amuzamentul. Sally tăcea în mod ostentativ, iar Jane se gândea ce-ar putea să spună, deşi îi venea să o trimită pe domnişoara Drake la culcare fără să mai ia cina, dacă nu avea de gând să se poarte cuviincios.

— Jane, văd că ai renunţat la mănuşile tale albe, zise Emily. Înseamnă că mâinile îţi sunt mai bine acum?

Jane îşi privi palmele.

— Da, mult mai bine, mulţumesc.

Domnişoara Drake luă din mâna lui Freddie paharul cu punci şi gustă cu delicateţe.

— Într-un fel, mă întristează, îi spune ea lui Jane.

— Te întristează? repetă Jane, cu indiferenţă.

— Ştiu cât ţi-e de dor de casa ta de la ţară, aşa că acum, dacă mâinile îţi sunt aproape vindecate, bănuiesc că aşteptaţi cu nerăbdare să te întorci acolo.

Jane chiar asta simţea, însă spre surprinderea ei se trezi spunând exact contrariul:

— Dar aici, la Woodlands, mă simt aproape ca la ţară,

iar Lady Sophy e o companie extrem de plăcută. Nu! Chiar nu mă grăbesc să ajung acasă.

— Bineînţeles că nu, interveni Sally, brusc înviorată. Nu se poate ca Jane să o părăsească pe Lady Sophy când dumneaei te introduce pe tine în societatea aceasta doar de dragul ei.

Domnişoara Drake roşi vizibil şi, pentru o clipă, dădu impresia că, în sfârşit, fusese aşezată acolo unde îi era locul. În clipa următoare, însă, ridică din nou bărbia şi zise pe un ton glacial:

— Eu am înţeles că domnişoara Mayberry este oaspete aici doar pentru că nu a avut unde altundeva să meargă, iar Lady Sophy a găzduit-o din generozitate.

Sally şuieră ceva printre dinţi. Jane, însă, nu ştia dacă să râdă sau să o calce pe picior. Iată cum ajunseseră trei domnişoare elegante, la o petrecere rafinată, să se înţepe una pe cealaltă cu ironii usturătoare. Cineva trebuia să facă ceva înainte să ajungă să-şi scoată ochii.

Freddie fu acela care le potoli.

— Fir-ar să fie! spuse el. Oare ce l-o fi reţinând pe Case? Dacă nu mergem la masă, s-ar putea să nu mai găsim nimic. Ştiţi ce? Haideţi să-i păstrăm şi lui un loc. Să mergem, domnişoară Drake. Hai şi tu, Sally. Nu, nici nu mă gândesc să accept un refuz. Waldo, o conduci tu pe domnişoara Maybeny?

Nu aşteptă răspunsul lui Waldo, şi nici nu le dădu domnişoarei Drake şi surorii lui prilejul să-i scape. Prinzându-le pe amândouă de cot, le împinse uşor spre uşă.

Jane îl privi pe Waldo.

— Cel puţin dumneata pari să te amuzi, zise ea.

Waldo îşi duse o mână la buze.

— A, nu. Asta e o cicatrice rămasă din război. Tot timpul dau impresia că zâmbesc.

— Domnule Bowman, ochii te trădează.

El o privi atunci cu un pic de severitate, însă imediat începu şaradă.

— Aha. Care va să zică am fost descoperit. Va trebui să fiu foarte atent când e vorba de dumneata, domnişoară Mayberry.

Jane avu din nou acel sentiment ciudat că Waldo Bowman ascundea ceva. Brusc îi veni o idee.

— Dumneata chiarmă. urmăreşti, nu-i aşa? Şi dumneata, şi Freddie, şi Robert Shay, şi Hapter? Şi mai e cineva. Un servitor roşcat.

— Acela e Ruggles, o lămuri el.

Jane se aşteptase ca el să nege, aşa că rămase încremenită auzind că îi mai dă şi lămuriri.

— Domnişoară Mayberry, suntem prevăzători, asta e tot.

Ea dădu din cap, contrariată.

— Dar am crezut că pericolul a trecut. Trebuie să se mai fi întâmplat ceva. Spune-mi, despre ce e vorba?

Waldo ridică din umeri.

— Nimic, din câte ştiu eu.

Văzând-o că îl priveşte neîncrezătoare, continuă:

— Nu e bine să ne subestimăm adversarul. Nu-i place să piardă, iar dumneata i-ai arătat că i se poate întâmpla. Asta e tot.

Jane îl privi scrutător.

— Pari să-l cunoşti destul de bine.

În ciuda zâmbetului, chipul lui căpătă o expresie gravă.

— Se poate spune că l-am avut în bătaia puştii. Numai că ne-a scăpat printre degete. Acum trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

Apoi se însenină şi redeveni gentlemanul politicos de dinainte.

— Domnişoară Mayberry, acordaţi-mi, vă rog, plăcerea de a vă conduce la cină.

Schimbările acestea de atitudine o contrariară şi mai mult. Intenţionase să-i mai pună întrebări în legătură cu Gideon Piers, însă ochii lui, umbriţi de gene negre, îi dădură de înţeles că era un subiect închis.

Jane îl luă de braţ.

— Cu multă plăcere, domnul e Bowman, spuse ea.

La intrarea în sufragerie se opriră. Freddie îi văzu şi le făcu semn cu mâna. Stătea alături de Robert Shay şi de Sally. Emily Drake nu se afla acolo.

Jane aruncă o privire fugară şi printre oaspeţi o descoperi pe Emily stând lângă nimeni altul decât Case. Acesta nu ridică privirea, în schimb domnişoara Drake o zări şi-i adresă un zâmbet triumfător.

De-a lungul serii nimeni nu a bănuit ce ascundea, de fapt, indiferenţa ei faţă de râsul zglobiu al domnişoarei Drake. Nu era geloasă. Credea în bunul-gust al lui Case, iar Emily Drake nu avea nicio şansă.

A i grijă, îşi zise. periculos cum gândeşti. Nu te ataşa prea mult de el. Într-o bună zi va apărea fata potrivită, iar el se va căsători şi va trăi fericit până la adânci bătrâneţi.

Gândul acesta o întrista.

Atmosfera deveni mai destinsă când invitaţii, terminând cina, începură să treacă de la o masă la alta, ca să-şi salute cunoştinţele. Când domnişoara Drake se lăsă cu greu luată de Lady Sophy, ca să fie prezentată celor care nu o cunoşteau, Waldo şi Robert veniră agale spre Case.

— Ne-a prins, zise Waldo fără niciun fel de introducere.

Waldo se aşează pe scaunul eliberat de Emily, iar Robert luă loc în faţa lui.

— A descoperit absolut tot, spuse el. Acum ce facem?

Case zâmbi.

— V-am avertizat că are o minte sclipitoare. Bine, asta nu schimbă cu nimic situaţia. De fapt, s-ar putea ca lucrurile să devină mai simple acum.

— Ştiu şi eu… se îndoi Waldo. A vrut să afle ce te-a determinat să consideri că are nevoie de protecţia noastră. Nu, stai liniştit, nu i-am spus nimic legat de câine. Am avertizat-o dear că ştii-tu-cine este imprevizibil şi primejdios, şi că nu vrem să riscăm nimic.

— E chiar atât de periculos? întrebă Robert.

— Mortal, îi răspunse Waldo.

Întrerupseră conversaţia deoarece li se alătură un tânărbine legat, cu aspect milităros, care manifesta o cordialitate neprefăcută. Căpitanul Harry Fellowes era o veche cunoştinţă. Absolvise tot la Eton şi participase, de asemenea, în campania din Spania.

— Ia te uită, zise Fellowes cu bunăvoinţa-i caracteristică, ce-avem noi aici? Nişte conspiratori? Sper că nu v-am întrerupt.

— Nici vorbă, îi răspunse Robert, căutând în buzunar nelipsita lui tabacheră. Ia loc, Harry. Tocmai stăteam de vorbă…

Se uită încurcat spre Waldo.

— …despre reuniunea anuală a băieţilor, îl salvă acesta. Sper că vei veni, Harry.

— N-aş lipsi pentru nimic în lume. Dar cum se face că nu am primit invitaţie?

— A trebuit să o amânăm, îl lămuri Robert.

În vreme ce tovarăşii lui începură să pună la cale planuri privind reuniunea, Case se ridică, spunând că trebuie să facă oficiile de gazdă. Era conştient că mulţi ochi îi studiau fiecare mişcare, aşa că avu grijă să schimbe câteva cuvinte cu fiecare fată drăguţă prezentă în seara aceea în salon. Proceda astfel ca să prevină orice bănuială posibilă dacă el i-ar fi acordat mai multă atenţie lui Jane. Făcea asta acum, în public. Erau momente când venea la Woodlands neanunţat şi reuşea să fie singur cu ea. Avea mereu să-i spună ceva – despre cum evoluau lucrările la casa ei, sau despre investigaţii –, iar ea nu putea să-l evite. Se plimbau pe jos sau călăreau, îi plăcea să flirteze cu ea, dar atât. Niciodată nu a mers mai departe. Voia ca ea să se simtă la largul ei lângă el.

Acum era singură. Încheie brusc conversaţia pe care o purta cu domnişoara Booker şi se îndreptă către Jane. Nimeni nu dădu prea mare atenţie faptului. Ar fi părut ciudat să nu-i vorbească deloc.

Robert şi Waldo urmăreau pe furiş peregrinarea lui Case prin salon. După ce îi oferi lui Waldo tabachera şi îşi luă şi el o ţigară, Robert zise:

— Ştii, Waldo, m-am gândit că dacă individul acesta, Piers, este atât de primejdios cum ziceţi voi, poate că ar trebui să renunţăm anul acesta la reuniune.

— Crezi că este în stare să arunce în aer Conacul Twickenham?

— M-am gândit şi la asta.

— Păi, să ştii că n-ai greşit. Exact asta are de gând.

— De unde ştii?

— Praful de puşcă. Am găsit praf de puşcă şi în cramă, şi în pivniţă, chiar şi sub podeaua galeriei.

Privirea lui Waldo era îndreptată asupra lui Case şi a lui

Jane.

Robert, însă, rămase cu gura căscată.

— P-praf de puşcă? se bâlbâi el.

— Ei, nu-ţi face griji. Nu mai este acolo. Casc vrea să stea de vorbă cu noi după ce pleacă toată lumea. O să-ţi spună el ultimele noutăţi.

— Dar cum de te-ai gândit că o să atace Conacul Twickenham?

— Întârzierea a fost de vină.

— Care întârziere?

— După ce a fost ucis Collier. Noi ne-am gândit că se întârzie atât din cauza incompetenţei celor de la Bow Street. Însă dacă Piers ar fi vrut, ar II găsit o modalitate să-l anunţe pe Case că a înviat din morţi. S-a întâmplat ceva care l-a determinat să aştepte.

— Ce anume?

— Oaspetele nostru de onoare s-a îmbolnăvit grav, şi reuniunea a trebuit să fie amânată.

— Ăsta e un argument destul de subţire, după părerea mea.

— Aşa am crezut şi noi la început, dar după ce am găsit praful de puşcă ne-am răzgândit.

Waldo se sprijini cu coatele de masă şi se aplecă spre tovarăşul lui.

— Robert, spune-mi deschis, ce şanse crezi că am cu domnişoara Mayberry?

— Niciuna, rosti Robert, care cu greu îşi putea reveni după şocul provocat de vestea dată de Waldo. Case o vrea pentru el.

Waldo oftă teatral.

— Da, asta e şi părerea mea.

Când Jane deschise uşa camerei ei, Lance trecu pe lângă ea şi intră primul. El era stăpânul casei, aşa cum îi făgăduise Case, însă nu-i plăceau adunările mari de oameni, aşa că îşi găsise un loc unde să nu-l deranjeze nimeni. Mirosea a câine plouat, şi Jane înţelese că Harper îl scosese afară pentru plimbarea de seară.

După ce se pregăti de culcare, Jane nu stinse lumânarea. îmbrăcă halatul şi se aşeză la fereastră, ascultând ultimele zgomote din casă dinaintea culcării. Camera ei avea vedere spre partea din faţă a conacului, aşa că putea zări luminile de la intrarea în Marylebone. Lance se aşeză lângă ea, foarte atent, simţind că ceva nu era în regulă, însă netrădându-şi neliniştea.

Când Jane înălţă capul, făcu şi el acelaşi lucru. Se auziră paşi trecând pe coridor. Jane luă lumânarea şi porni spre uşă, urmată de Lance.

În hol dădu peste Ruggles, valetul roşcovan şi pistruiat. Acesta fu uimit să o vadă, însă ea nu se arătă surprinsă.

— Domnişoară Mayberry, îi zise el, s-a întâmplat ceva?

Jane îşi pregătise deja o scuză.

— Nu, nu. Nu prea mi-e somn şi m-am gândit să merg în bibliotecă şi să-mi iau o carte.

— O să vă însoţesc.

— Nu e nevoie. Mă descurc.

Pentru o clipă, Ruggles păru încurcat, însă adăugă imediat, pe un ton firesc:

— Nu mă deranjează să vă conduc, şi în plus sunt sigur că pe Lady Sophy ar supăra-o să ştie că v-am lăsat să umblaţi prin casă pe întuneric.

Jane zâmbi şi tăcu, cât coborâră scările.

— Sunteţi doitmul Ruggles, nu-i aşa?

Când el încuviinţă, Jane continuă:

— Mi s-a părut că vă recunosc. Sunteţi omul de încredere al Lordului Castleton.

Ruggle’s ezită puţin, dar până la urmă recunoscu că era omul Lordului Castleton.

— Acum se poate spune că am fost împrumutat lui Lady Sophy pentru o vreme.

Mda, era bun. Foarte subtil. Ar fi trebuit să se facă actor.

Aflând ceea ce o interesa, şi anume că era într-adevăr supravegheată, alese la întâmplare o carte şi se întoarse în camera ei.

— Chiar toată lumea e în serviciul lui Castleton? îl întrebă ea pe Lance, punând cartea pe pat.

De îndată ce rosti numele Castleton, Lance ciuli urechile şi începu să adulmece înjur.

— Castleton, repetă ea, punându-l la încercare. Lance începu să dea din coadă, privind nerăbdător spre uşă. Cum, şi tu?

Dădu din cap, dojenindu-l.

— Care va să zică din cauza asta te-a numit mare şef aici, în casă. Casămăpăzeştipemine.

Îşi dădujos halatul şi luă în mână cartea pe care o lăsase pe pat.

— Mândrie şi prejudecată, citi ea cu glas tare. Elizabeth Bennet este personajul meu preferat. Cât despre Darcy – se strâmbă, nemulţumită –, nu o să înţeleg niciodată cea găsit la el.

Lăsă din nou cartea jos şi îl mângâie pe Lance pe creştet.

— I-ar fi fost mult mai bine dacă ar fi avut un câine, uite-aşa cum am eu, nu crezi?

Lance nu reaefionă la gluma ei. Dezamăgită, Jane suflă în lumânare şi se urcăm pat.

TT ste rândul lui Harper să mă supravegheze, îşi zise Jane

ICkân timp ce cobora treptele de la intrare, însoţită de Lance. Harper îi deschise portiera birjei care aştepta la scară şi apoi se urcă şi el. Plecau să o viziteze pe Letty, la casa ei din Hans Town. Se întâmplaseră atât de multe în ultima vreme, încât îi era mai uşor să-i spună prietenei ei direct, decât să-i scrie o scrisoare. În plus, spera să afle de la Letty amănunte despre Gideon Piers care să-i sugereze cam pe unde s-ar putea ascunde, cu U aţe că nu se aştepta să reuşească ea ce nu reuşiseră alţii.

— Ar fi trebuit să luăm trăsura, spuse Harper.

— Nu neapărat, răspunse Jane. O să lipsim cel mult o oră, o oră şi ceva, aşa că ce rost avea să-i mai punem şi pe vizitii la treabă. Ar fi trebuit să aştepte în faţa casei doamnei Gray cât timp vorbeam eu cu ea. Prea multe obligaţii, Harper.

Tocmai asta era problema. Ea nu voia să-şi mai creeze obligaţii faţă de nimeni. Dacă Lady Rosamund i-ar fi fost prietenă, i-ar fi luat trăsura cu împrumut, fără să aibă mustrări de conştiinţă. Bine măcar că nu era nevoită să-i ceară împrumut haine. Nan, fata din casă, scosese la aerisit o ladă plină cu haine pe care ea le ţinuse în podul casei sale din Highgate, haine pe care le luase cu ea când plecase din Edinburgh, cu multă vreme în urmă. Purta acum o pelerină din catifea roz, la care asortase o bonetă şi un săculeţ din acelaşi material.

Aerul era răcoros, soarele strălucea şi, preţ de câteva clipe, se simţi atotstăpânitoare. După-amiază era planificată o călătorie până la Twickenham, unde ducele dădea o micăpetrecere pentru Lady Sophy şi invitaţii ei.

Jane constată că niciunul din tovarăşii ei de drum nu-i împărtăşea entuziasmul. Harper era încruntat şi cerceta cu ochii lui iscoditori trăsurile, birjele, caretele care treceau pe drumul spre Marylebone, iar Lance era

îmbufnat pentru că Jane îl obligase să poarte nesuferita de haină; nici mârâitul lui, nici colţii mij îţi nu o făcură să renunţe.

— Căţelul meu cel bun, spuse ea acum, mângâindu-l pe creştet.

Lance îi răspunse cu un mârâit scurt şi cu o privire necăjită, iar Jane râse de îmbufnarea lui.

Când ajunseră la casa lui Letty, Harper îi plăti birjarului. Vor lua altă birjă, o lămuri el pe Jane, ca să se întoarcă acasă. Până atunci, el şi Lance vor face o plimbare scurtă, ca să-şi mai dezmorţească puţin oasele. Jane zâmbi şi încuviinţă cu un gest reţinut, convinsă că nu se vor îndepărta de casă.

Îi deschise slujnica. Zâmbetul luminos al lui Peggy se topi văzând-o.

— Of, domnişoară Mayberry, zise ea, stăpâna i-a luat pe copii şi s-au dus la Green Park. Cred că au plecat de vreo zece minute.

— S-ar putea să fi trecut pe lângă ei când veneam încoace.

— Acasă este doar domnul Gray. Să-i spun că aţi venit?

Înainte ca J îne să apuce să-i răspundă, O liv ei Gray apăru de după o uşă aflată lângă scări.

— Jane, exclamă el, mi s-a părut mic că-ţi aud glasul. Dar ce schimbată eşti! Ce s-a întâmplat?

Pelerina roz era de vină. Până atunci nu mai purtase nimic roz, considerând că era o culoare prea tinerească pentru ea.

— Oii vor, sper că acesta este un compliment, zâmbi ea.

Oliverrâse.

— Bineînţeles că e-un compliment. Arăţi mai bine ca orirând. Haide, intră. Bănuiesc că ţi-a spus Peggy că Letty a plecat cu copiii, aşa că o să fiu eu gazda.

Oliver Gray, un bărbat de patruzeci de ani, părea desprins dintr-un roman gotic. Putea fi chiar erou de

roman, întruchipare a curtoaziei şi a delicateţii. Experienţa o învăţase că delicateţea şi curtoazia puteau fi doar de suprafaţă în cazul unora, însă nu şi în cazul lui Oliver. El chiar era un om preocupat de semenii lui, astfel încât nu era de mirare că numărul femeilor din biserica lui creştea mereu. Şi ea făcea parte dintre cei care îl adntriau.

O invită într-un birou care, fără să fie foarte îngrijit, oferea o atmosferă intimă, plăcută. Lui Jane îi amintea de biroul tatălui ei şi acesta era încă un lucru bun pe care îl aprecia la Oliver. Masa de lucru era acoperită de hârtii, unele dintre ele mânjite, altele pline de linii care tăiau textele scrise. Coşul de gunoi era şi el încărcat cu ghemotoace de hârtie. Îşi aminti că Oliver lucra la un comentariu asupra unei evanghelii.

— Din câte văd, muza inspiratoare îţi cam joacă feste, îi zise ea.

Oliverrâse şi-i făcu semn să ia loc pe un scaun aflat în faţa mesei de lucru.

— Ca scriitor descoperi imediat amănuntele. Chiar speram să apară ceva care să mă întrerupă şi, iată-te, mi te-a trimis Dumnezeu! Nici că puteai să vii într-un moment mai potrivit. Peggy, te rugăm să ne pregăteşti câte o ceaşcă de ceai.

După ce luară loc, Oliver o întrebă:

— Ei, ce vânt le-aduce în oraş?

Fără să se ascundă după vorbe, Jane îi relată pe scurt ce se întâmplase la Highgate şi cum fusese apoi invitată de Lady Sophy să locuiască la Woodlands.

— Lady Sophy, repetă Oliver, încruntându-se. E vorba despre Lady Sophy Devere?

— Da. O cunoşti?

— Ştiu doar că e mătuşa lui Castleton şi că acest Castleton a venit aici să-i pună lui Letty întrebări despre fratele ei. Şi pe tine te-a interogat, din câte am înţeles eu. Jane, ce se întâmplă?

Se pricepea să pătrundă dincolo de divagaţii şi adevăruri rostite pe jumătate, până în miezul problemei.

Jane îşi zise că Oliver era numai bun pentru postul pe care îl ocupa, dar deloc comod pentru cel care stătea de partea cealaltă a biroului său. Se gândi câteva clipe, oftă, după care îi povesti tot ce ştia.

— Aşa că vezi tu, încheie ea, nimeni nu ştie nimic sigur. Ar putea fi fratele lui Letty în spatele acestor atacuri, dar nu există nicio dovadă.

— Dacă este adevărat, Letty va fi bulversată. E cât de cât liniştită ştiind că fratele ei a murit pentru o cauză nobilă. Sper să se înşele Castleton.

Oliver devenise foarte serios.

— Doar nu crezi că Letty este în pericol din cauza fratelui ei, nu? îl întrebă Jane.

— Nu.

Oliver căzu pe gânduri. După câteva momente de tăcere, Jane întrebă cu reţinere:

— Oliver, e adevărat că nici ţie nu-ţi place Gideon Piers?

— Nu l-am cunoscut niciodată.

— Nici eu, însă din câte mi-a povestit Letty ani putut să-mi fac o părere şi nu pot spune că m-a impresionat plăcut. Letty nu mi-a povestit prea multe şi în orice caz nu a spus nimic care să-l discrediteze, dar… nu ştiu cum să-ţi spun, parcă nu ar fi fost frate şi soră.

— Sunt fraţi doar pe jumătate, zise Oliver. Gideon a fost copil nelegitim. Mă rog, povestea este dintre cele mai banale. Mama lui era slujnică într-o casă, iar când s-a aflat că este însărcinată, a fost concediată. La un an după naşterea lui Gideon s-a căsătorit cu tatăl lui Letty şi acesta i-a dat copilului numele său. Apoi a apărut şi Letty. După câţiva ani, când tatăl a murit, au ajuns toţi trei în azilul pentru săraci.

Jane ştia bine ce a urmat. În azil, copiii erau separaţi de părinţi, lucru traumatizant, fără îndoială. Letty avusese norocul să fie trimisă la o şcoală de caritate, însă nu şi Gideon. Mama lui, a fost îngropată în cimitirul săracilor. Strădania lui Gideon, care a făcut economii mari ca să

mute rămăşiţele mamei dintr-un mormânt anonim în locul de veci din parohia în care se născuse, spunea ceva.

— Gideon de ce nu a mers la şcoala de caritate? întrebă

Jane.

— Pe de-o parte pentru că nu sunt suficiente locuri disponibile. Astfel de şcoli depind de generozitatea oamenilor înstăriţi. Însă el a avut această şansă, dar a refuzat-o. Se obişnuise cu azilul şi nu a vrut să plece de-acolo.

Jane trăi din nou acele sentimente contradictorii faţă de Gideon. Dacă el se înrăise, cine era, de fapt, de vină? Dar ce conta? Oricum nu putea fi lăsat să comită atâtea blestemăţii. Poate dacă ar fi fost fratele ei, ar fi privit lucrurile altfel.

Oliver se rezemă de spătarul scaunului şi o privi atent.

— Jane, la ce te gândeşti?

— Mă gândeam că atunci când un câine turbează, trebuie ucis.

— Dacă Lance ar turba, vrei să spui că ai putea să-l ucizi?

— Mi s-ar rupe inimă, dar aş face-o.

— Asta-i deosebirea între tine şi Letty. Ea nu ar putea s-o facă.

În clipa aceea intră Peggy cu ceaiul şi cu prăjiturile, aşa că schimbară subiectul.

În drum spre casă se opriră la Green Park, dar nu o găsiră pe Letty, aşa că Jane îi ceru birjarului să o ducă la bancă, în Bond Street. Harper ridică imediat din sprâncene. I se părea ciudat ca o doamnă să-şi rezolve singură problemele cu banca. Când birja se opri, Harper vru să o însoţească, însă Jane nu acceptă.

— Sunt în stare să mă ocup singură de propriile mele tranzacţii, îi spuse pe un ton cu care Harper începea de-acum să se familiarizeze. În consecinţă, se şi rezemă de banchetă, ţinându-l pe Lance lângă e]. Jane coborî şi merse

câţiva paşi înapoi, spre intrarea băncii. Prea multe de făcut nu avea, trebuia doar să scoată nişte bani cu care să-şi acopere nişte cheltuieli mărunte şi să-şi plătească servitorii când se va întoarce la Hillerest. După cinci minute ieşi, dar nu se duse la birjă. Chiar lângă bancă se afla un magazin cu încălţăminte şi Jane ochise nişte botine delicate din piele. Alături se afla prăvălia unei modiste şi lângă aceasta o galanterie care avea expuse în vitrină suluri de muselină, mătase şi satin, destinate să atragă atenţia doamnelor cochete.

Acesta era Bond Street, cartierul cel mai scump şi mai rafinat din Londra. De o parte şi de alta a străzii aşteptau trăsuri. Doamne elegante se plimbau însoţite, admirând vitrinele magazinelor.

Bond Street se învecina cu Albany de pe Piccadilly unde îşi avea locuinţa Case, însă Jane nu se aştepta să-l întâlnească. Se afla la Conacul Twickenham, pentru a organiza o reuniune a colegilor de şcoală.

Jane se simţea excelent şi se gândea să cheltuiască o parte din banii agonisiţi cu greu, ca să-şi cumpere ceva nu neapărat necesar, ci doar de dragul de a cumpăra. Găsi ceea ce căuta, chiar în magazinul de lângă galanterie – o parfumerie care expunea în vitrină o gamă tentantă de săpunuri englezeşti şi franţuzeşti.

Nu-şi permitea botinele de culoarea levănţicii, însă nişte săpunuri cu aroma acesteia nu aveau să o mineze.

Privi în urmă la birja în care se afla Harper şi fu surprinsă să constate cât de mult se îndepărtase. Se gândea dacă să se întoarcă şi să-i spună lui Harper unde se afla, când un domn foarte elegant se interpuse între ea şi birjă. Era înalt, bine făcut, şi de sub pălărie i se zărea părul blond, pieptănat astfel încât să-i pună în evidenţă figura atrăgătoare. Surpriza i se transformă într-o neplăcere vizibilă. Era un chip pe care Jane nădăjduia să nu-l mai vadă vreodată – cel al fostului ei soţ, James Campbell. Afişând un calm aparent, deşi inima începu să-i bată cu putere, de parcă zărise o fantomă, Jane se stăpâni.

El i se adresă primul:

— Oare cum trebuie salutată o soţie rătăcitoare?

Fuseseră momente când vocea lui, voit controlată, o îngrozea. Încă se temea de el, însă nu mai era fata aceea fără niciun sprijin aflată sub autoritatea lui. Acum avea prieteni, prieteni foarte puternici. Într-o birjă, nu departe de locul unde se aflau, aşteptau Harper şi Lance; dar ceea ce îi dădea cea mai mare siguranţă era pistolul aflat în săculeţul ei.

Jane ar fi vrut să scoată pistolul, însă el era mult prea aproape pentru a risca să încerce. În plus, mâinile îi tremurau atât de tare, încât n-ar fi reuşit să ţină o armă. Dar gândul că individul ar fi putut s-o terorizeze din nou o înfurie.

Încercă să vorbească pe un ton indiferent.

— Bună, Jack. Ce-i cu tine aici? Credeam că îţi petreci sărbătorile la Edinburgh.

El începu să râdă.

— Sunt convins că asta ai crezut. Ceea ce se întâmplă acum nu-ţi aminteşte de ceva anume? De prima noastră întâlnire? Ce înseamnă destinul!

Prima oară când se întâlniseră ea făcea cumpărături pe Princes’ Street, în Edinburgh. Jack o privise o singură dată şi o urmărise până acasă. Ce fetişcană romantică şi fără minte fusese atunci!

Jack o privea cu luare-aminte, aşa că Jane se strădui să nu-şi trădeze teama.

— Ştii, continuă el, aproape că nu mai speram să te găsesc! Ţi-am pierdut urma prin munţii Scoţiei. De fapt asta ai urmărit, nu-i aşa, Jane, să laşi o urmă falsă ca să nu mai fi nevoită să dai socoteală în faţa soţului tău pentru nedreptatea comisă.

— Cum m-ai găsit?

— Nu eu te-am găsit. Tu m-ai găsit pe mine. O carte, Jane, cu numele şi adresa mea seri se pe ea. Câtă neatenţie din partea ta! Un domn tare cumsecade a găsit-o pe malul Tamisei şi mi-a trimis-o. Aşa am aflat că eşti la

Londra. Te-am căutat peste tot în ultimele săptămâni, dar degeaba.

Jane îşi aminti cartea pe care o pierduse. Era o biografie a lui Sir Thomas More; petrecuse o după-amiază în Chelsea, încercând să-şi închipuie cum arăta satul pe vremea când Sir Thomas locuise acolo. Dar asta se întâmplase cu mai multe luni în urmă.

Toate cărţile pe care le luase cu ea din Edinburgh aveau pe ele numele lui Jack, deşi erau ale ei. Lui îi plăcea, însă, să posede lucruri. Jane ştia că lipise nişte etichete peste numele lui, ca să nu mai existe nicio legătură cu el. Probabil că eticheta fusese dezlipită.

Jack se tot apropia de ea şi Jane începu să nu-şi mai poată controla teama. Vocea ei răsună straniu de aspră:

— Nu o să merg nicăieri cu tine, Jack. Lasă-mă să trec.

El râse cinic şi dădu, mustrător, din cap.

— Jane, Jane, aici tu nu mai ai niciun cuvânt de spus.

Expresia ochilor lui amintea de o cobră care îşi imobilizează victima cu privirea. Jane era pregătită şi se trase înapoi exact în clipa în care întinse mâna spre ea.

Din păcate, Jack era între ea şi birja în care se aflau Harper şi Lance. Privi în jur cu coada ochiului şi văzu cum trecătorii aruncau priviri piezişe, iară să se apropie. Dacă cineva ar fi încercai să o ajute, Jack nu trebuia decât să spună că era soţia lui şi toată lumea i-ar fi întors spatele. Se mai întâmplase şi altă dată.

Când vru din nou să pună mâna pe ea, Jane se repezi în stradă, încercând să ocolească o trăsură care stătea pe loc şi să ajungă înapoi la birja ei, însă Jack era prea aproape. Fără să privească în dreapta sau în stânga, se năpusti spre trotuarul celălalt al străzii, scăpând în ultima clipă de copitele cailor opriţi brusc de vizitiii care nu mai contencau cu blestemele. Jack nu se aventură, şi asta o avantajă. Ridicându-se repede de pe caldarâm, pomi în fugăpe străduţa din spatele Casei Burlington.

Harper nu mai avea răbdare. Deoarece birja se afla

pe partea stângă a străzii, era nevoit să privească pe geamul din spate ca să poată supraveghea banca. Începuse să-l doară gâtul, aşa că îi zise lui Lance să rămârvă pe loc şi coborî.

Nu-i nimic rău dacă aştept în faţa băncii, hotărî el şi, cerându-i birjarului să aştepte, merse până la intrare. Nu-i nimic dacă intru, îşi zise apoi, dar gândindu-se că domnişoara Mayberry nu va fi deloc încântată să-l vadă spionând-o, hotărî să arunce doar o privire ca să se asigure că totul era în ordine.

Privirea fugară pe care o aruncă prin sediul băncii nu-l linişti deloc. Nici urmă de domnişoara Mayberry. Întrebându-l pe unul dintre funcţionari, află că plecase în urmă cu mai bine de cinci minute. Neliniştit, ieşi din bancă, dar nu intră în panică. În Bond Street se aflau cele mai elegante magazine din Anglia, iar el nu cunoscuse nicio femeie care să poată rezista tentaţiei de a privi vitrinele frumoase.

Intră perind în magazinul cu încălţăminte, la modistă, la galanterie şi tocmai voia să intre în parfumerie când zări ceva la marginea trotuarului. Ridică de jos obiectul şi-l întoarcepe toate părţile. Era un săculeţ ca acela pe care îl poartă doamnele, din catifea roz, şi îi aparţinea domnişoarei Mayberry. Pistolul se afla înăuntru.

Alergă înapoi la birjă să-l ia pe Lance. După ce îi puse lesa, îi dădu să miroasă săculeţul.

— Găseşte-o, băiete, îl îndemnă Harper. Hai, găseşte-o.

Lordul Reeve stătea la masa lui de lângă fereastră, la King’s Arms, în Virgo Street. Cu o noapte în urmă pierduse o mulţime de bani la jocuri, iar acum era într-o dispoziţie foarte proastă. Se plânse chelnerului de budinca pe care i-o servise, spunându-i că până şi porcii ar fi refuzat-o, dar pentru că nu mai lăsase nicio firimitură în farfurie, chelnerul nu acceptase să o elimine din nota de plată. Apoi un alt gentleman îl întrebă dacă poate lua loc la masa lui, iar lordul îl refuză pe un ton necuviincios.

În timp cemollăia ultima feliedepâineprăjită, înghiţind câte o gură de cafea, Reeve medita la propriul lui viitor. Totul decursese bine până când Jane Mayberry îşi băgase nasul în afacerile lui şi acum fata care urma să-l salveze de închisoarea datornicilor căzuse pe mâna lui Castleton. Mica domnişoară Emily Drake ajunsese – din câte auzise el – obiectul de admiraţie al clanului.

Treaba asta îi făcea greaţă. Îi stătea în gât, pur şi simplu. Nu putea să uite ofensa pe care i-o adusese Castleton, stârnit de femeia aceea nesuferită. Ce greşeală făcuseră! Nu ştia exact cum va proceda, dar într-o zi îi va face să plătească.

Se uita dus pe gânduri pe fereastră când, deodată, taman subiectul reflecţiilor sale îi apăru în faţa ochilor. Pentru o clipă crezu că imaginaţia îi joacă feste. Jane Mayberry nu mai era femeia neîngrijită care îl acostase în Highgate. Purtao pelerină trandafirie şi o bonetă asortată, dar haina nu-i ascundea umerii aceia ascuţiţi şi bărbia care trăda mândrie. Tare ar mai fi vrut să o ia la palme.

Poate că asta era ocazia cea mai potrivită să-i dea o lecţie. Virgo Street nu era o stradă prea circulată, ci doar o străduţă din spatele marilor conace din Piccadilly. De exemplu, el nu vedea din salonul în care se afla decât ziduri înalte, din cărămidă, menite să împiedice privirile curioase să pătrundă în grădini. Iar dacă domnişoara Maybeny era singură, cu atât mai bine.

Se ridică, dar imediat se aşeză la loc când văzu că nu era singură. Se întorsese spre cineva care alerga să o ajungă din urmă. Reeve dădu apoi cu ochii de un bărbat atrăgător, înjur de treizeci de ani, îmbrăcat mult mai modern decât el. Era clar că străinul nu ducea lipsă de bani.

Totul se petrecu atât de repede, încât lordul rămase încremenit din cauza şocului. Străinul îi vorbi paşnic domnişoarei Mayberry pentru ca în clipa următoare să o trântească jos. Ea reuşi să se ridice în genunchi, apoi în picioare, dar străinul o doborî din nou cu o lovitură în

stomac.

Reeve privi în jurul lui, însă nimeni nu părea să bage de seamă ce se petrecea pe stradă, chiar în faţa ferestrelor localului, iar el nu avea de gând să dea alarma. Se întoarse să urmărească spectacolul.

Străinul o ajută pe tânăra femeie să se ridice, însă ea abia se putea ţine pe picioare. Nici nu era de mirare. Tocmai fusese lovită de un bărbat mult mai puternic decât ea. Reeve, care şi-ar fi dorit să fie în locul străinului, se întreba care o fi legătura dintre ei.

Nu-şi revenise din şoc, când se petrecu ceva neprevăzut. Parcă ieşit din pământ, apăru un lup cu urechile lăsate pe spate şi cu colţi imenşi, care îl atacă pe străin şi-l forţă să se lipească de zid. Domnişoara Mayberry zise ceva – Reeve se gândi că poate îi dădea o comandă lupului –, dar fără efect. Câinele rămase pe loc, arătându-şi colţii gata să-l sfâşie pe individ dacă acesta ar fi făcut o mişcare sau dacă domnişoara Mayberry i-ar fi cerut.

Domnişoara Mayberry îi vorbi din nou lupului care se mai potoli. Reeve observă că animalul avea spatele protejat cu o vestă din flanel. Câinele îl lăsăpe străin în pace şi veni lângă stăpânalui.

Reeve înghiţi în sec, amintindu-şi că îl ameninţase şi pe el că dacă îi făcuse vreun rău servitorului ei, va pune câinele să-i sfâşie beregata. Atunci crezuse că exagerează. Acum, nu se mai îndoia.

Străinul profită de faptul că atenţia câinelui nu mai era îndreptată asupra lui şi ţâşni spre uşa localului. Câinele se năpusti asupra lui. Reeve nu dorea să vadă mai mult, aşa că se duse grăbit la uşă şi o deschise. Străinul aproape că se aruncă înăuntru.

Jane se rezemă de zid. Îi era rău. Abia se putea mişca, însă trebuia să plece de-acolo înainte să se întoarcă Jack.

— Lance, îşi chemă ea câinele şi acesta veni imediat, schelălăind şi adulmecându-i nelinişti mâinile.

Sprijinindu-se cu o mână de zid, Jane pomi înapoi, pe

drumul pe care venise. Abia făcuse câţiva paşi când Harper apăru de după colţ. Ochii ei se umplură de lacrimi când îl văzu. În viaţa ei nu fusese mai bucuroasă să revadă pe cineva.

Harper ţinea într-o mână pistolul, iar în cealaltă săculeţul ei, şi abia mai putea respira, căci alergase casă poată ţine pasul cu Lance. Asigurându-se că nu era niciun pericol, îndesă săculeţul lui Jane la brâu şi se repezi să o ajute.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? întrebă el, încercând să nu pară prea furios. Doar câteva minute nu v-am supravegheat şi uite cum arătaţi.

Îi înconjură umerii cu braţul.

— Am fost atacată, zise Jane. Acum nu pot să vorbesc. Harper, du-mă, te rog, de aici.

Harper îşi dădea seama că nu va putea merge în starea în care era. Nu o putea duce în braţe, şi nici nu o putea lăsa singură pentru a se duce după birjă. Din fericire, poarta care dădea în spate, la Albany, unde se afla locuinţa Lordului Castleton, se afla la distanţă foarte mică, iar cheia era în buzunarul lui.

— Unde mă duci? îl întrebă Jane, văzându-l că descuie poarta.

— În apartamentul Lordului Castleton. Puteţi sta acolo până aduc birja să vă ducă acasă.

— Credeam că Albany e pe Piccadilly.

— Asta e intrarea din spate.

Haiper o chestionă din nou în legătură cu atacul, dar renunţă constatând că îi dădea răspunsuri prea vagi. Nu o suspecta de nimic. Îşi zise că ea îi va spune tot când îşi va mai reveni. Într-o privinţă îl lămuri, totuşi: cel care o atacase nu era dintre cei care dăduseră foc hambarului.

După ce Harper încuie imensa poartă de lemn, Jane avu sentimentul că se afla într-o fortăreaţă. Zidul care împrejmuia grădina era înalt de peste doi metri şi jumătate. Pentru un moment se simţi protejată, dar ştia că asta nu avea să dureze. Acum că o găsise, Jack nu va

renunţa. Curând avea să o caute din nou.

Le deschise uşa Ruggles, care se ocupa de hainele stăpânului său. Jane se simţi şi mai liniştită când îi văzu figura prietenoasă. Părul lui roşcat şi pistruii inspirau încredere.

După plecarea lui Harper, Ruggles îi dădu un pahar de coniac, dar după prima înghiţitură îi veni din nou rău, aşa că renunţă. Şi el avea de pus o mulţime de întrebări, dar Jane se feri să-i spună mai mult decât îi spusese lui Harper: că a fost atacată de cineva care probabil o văzuse ieşind de la bancă, iar când a fugit, acel cineva a urmărit-o. Povestea ei şchiopăta, dar decât să-i spună că minte, Ruggles preferă să tacă, gândindu-se că oricum nimeni nu va reuşi să scoată de la ea mai multe amănunte. Poate, doar Case sau Lady Sophy.

Când Ruggles ieşi să-i pregătească o cană cu ceai, Jane îşi apăsă tâmplele cu degetele. O durea capul îngrozitor. Îi era rău şi abia mai putea respira. O lovise cât putuse de tare. Totuşi, fusese norocoasă, deoarece Jack ştia cum să doboare dintr-o singură lovitură.

Lance îşi aşează capul în poala ei şi scânci încet. Lui Jane i se umplură din nou ochii de lacrimi.

— Nu mă mai iscodiţi cu toţii, îi zise ea, lăsaţi-mă să-mi revin. Gata, gata, n-am păţit nimic. Dacă nu eraţi voi, probabil că acum aş fi deja în drum spre Scoţia.

Gândul îi dădu fiori.

Harper pusese săculeţul pe masă, chiar lângă ea. Jane îl luă şi scoase pistolul. Era mic, numai bun pentru săculeţul unei doamne. Din păcate scăpase tocmai săculeţul. Iată încă o problemă pentru femei: îmbrăcămintea. Pentru ele nu se făceau haine cu buzunare mari, în care să poată ţine diverse lucruri, aşa cum se făceau pentru bărbaţi.

Ridică pistolul şi îşi închipui că Jack venea din nou către ea. Da, fără îndoială. Avea instincte criminale.

— Ce întorsătură ciudată pot lua lucrurile, îşi zise ea cu tristeţe.

Când îl cunoscuse pe Jack se îndrăgostise de el din prima clipă. Avea optsprezece ani şi se lăsase impresionată de manierele sale alese, de farmecul şi frumuseţea lui. La fel păţise şi tatăl ei. Părea bărbatul ideal. În plus, era rudă îndepărtată a ducilor de Argyll, iar tatăl lui purta titlul de baron. Avea o casă splendidă în zona rezidenţială din Edinburgh. Se iubeau. Tatăl ei i-a dat binecuvântarea şi s-au căsătorit.

Curând, însă, se dovedi că farmecul şi manierele alese ale soţului erau adresate doar cunoştinţelor şi amicilor, nicidecum soţiei. Ea crezuse că va avea o căsnicie asemănătoare celei pe care o avuseseră părinţii ei, bazată pe înţelegere, pe discuţii şi pe bună dispoziţie. Cât de idealistă şi lipsită de minte fusese.

Jack încercase de la început să o domine.

La început ea se arătă îngăduitoare faţă de accesele lui de gelozie şi faţă de izbucnirile uşor violente. Îi reproşa că era prea răsfăţată şi ea ştia că are dreptate, aşa că încerca să fie aşa cum îşi dorea el. A încetat să-i mai găsească scuze în noaptea când a intrat în camera ei şi, fără să-i spună un cuvânt, a lovit-o cu dosul palmei trântind-o pe podea. Şi asta pentru simplul fapt că îl contrazisesem faţa prietenilor lui. Trecuseră abia două luni de la căsătorie.

Lucrurile au mers apoi din rău în mai rău. Cea mai mică ofensă din partea ei îl înnebunea de furie. Jane nu-şi dădea seama ce dispreţuia mai mult la el, violenţa sau declaraţiile de dragoste care urmau, însoţite de patetice încercări de a obţine iertarea ei. În cei doi ani petrecuţi lângă el strânsese un cufăr de bijuterii – scumpe, ce-i drept – cu care el încercase să-i cumpere iertarea. Când a plecat, a luat cu ea toate bijuteriile. A considerat că i se cuveneau. Bineînţeles, nu le acorda o valoare sentimentală, aşa că le vându înainte de a părăsi oraşul. Avea nevoie de bani ca să poată începe o viaţă nouă altundeva, undeva cât mai departe de Jack Campbell.

Poate ar mai fi stat lângă el, dacă nu ar fi murit tatăl

ei. Atunci a fost momentul decisiv. I-a cerut lui Jack să o primească şi pe doamna Trent să lucreze pentru ei, însă el a refuzat. A ciupit-o de obraz, a sărutat-o în fugă şi i-a spus ceva de genul că deja aveau prea mulţi servitori şi că doamna Trent ar fi trebuit să se pensioneze de mult. Nu avea o fată căsătorită? Să se ducă la ea.

De fapt motivul pentru care n-o acceptase pe doamna Trent era gelozia lui absurdă. Ştia cât de mult însemna doamna Trent pentru ea, ştia că o consideră ca făcând parte din familie, însă el nu voia ca Jane să mai aibă şi altă familie sau prieteni apropiaţi. O voia numai pentru el.

Îşi amintea cum gândea când îl privea zâmbind sarcastic. Apără-te, smiorcăito! Nu-l mai lăsa să te intimideze în halul ăsta! îşi zicea ea. Dar dincolo de zâmbet, se simţea ameninţarea şi curajul o părăsea imediat.

Amintirile acestea o făcură să suspine. Se întreba şi acum de unde avusese atâta curaj încât să-l părăsească. Pe atunci se temea şi de umbra ei. Nu avea prieteni – avusese Jack grijă de asta –, nu avea familie, nu avea pe nimeni care să o ajute. Şi totuşi până la urmă o făcuse, fără să mai privească o clipă înapoi.

La Londra găsise un post de profesoară la „Sf. Bede” şi se angajase folosind numele ei de domnişoară. Îşi făcuse prieteni.

Îi plăcuse la nebunie să lucreze cu copiii. Era fericită. După trei ani căpătase suficientă încredere cât să-i scrie la Edinburgh avocatului tatălui ei, să-l întrebe dacă Jack intentase divorţul, dar omul transmise scrisoarea ei avocatului lui Jack, iar acesta i-o înmâiia chiar soţului ei.

De data aceasta avea prieteni cărora să le ceară ajutor, aşa că atunci când Jack a apărut la poarta şcolii, ea a fost ajutată să se strecoare prin spate. Bunele ei prietene, Letty şi domnişoara Hepbum, au acoperit-o cât a fost nevoită să se ascundă şi, în cele din urmă, a ajuns în Scoţia, în căsuţa pe care părinţii ei obişnuiau să o închirieze în vacanţe.

Acolo l-a găsit pe Lance, sau el a găsit-o pe ea.

Din clipa aceea au devenit de nedespărţit. Erau amândoi fugari şi asta i-a legat definitiv.

Hotărî să nu-l lase pe Jack Campbell să-i distrugă viaţa. La „Sf. Bede" nu se putea întoarce, deoarece avea un câine, iar la Lance nu intenţiona să renunţe. Vor lua viaţa de la capăt împreună, ea şi Sir Lancelot, şi vor găsi un loc unde să fie amândoi bine veniţi. Viaţa i-a scos-o în faţă pe Lady Octavia cu a ei Ladies' Library.

Mai hotărâse un lucru. Data viitoare când avea să fie găsită de Jack, va fi pregătită să-l înfrunte.

— Şi ce-am făcut? îl întrebă ea pe Lance, râzând amar. Am scăpat blestematul de săculeţ cu pistolul în el şi am fugit să-mi salvez pielea. Noroc că ai apărut tu.

Iar acum va trebui să dea ochii cu Case – aşa îl numea când se gândea la el – şi să-i mărturisească tot.

Se mai gândise la asta. Acum se întreba dacă nu era prea mult să spere că vor rămâne măcar prieteni. Se petrecuse ceva între ei care nu ar fi trebuit să se petreacă. Acum, probabil, va înţelege şi el reţinerea ei.

6 i îndindu-se mai bine, Jane hotărî să nu-i spună lui Lady LSophy despre atac. Nu voia să fie chemate nici autorităţile, nici doctorul şi să se facă prea mare caz pentru că intenţiona ca înaintea tuturor să afle Case, să audă totul de la ea. îl puse pe Harper să jure că va păstra secretul, cel puţin până va reuşi ea să stea de vorbă cu Case, apoi îşi spălă mâinile şi faţa, îşi scutură hainele de praf şi pomi la drum ca şi când nu se întâmplase nimic.

Se pare, însă, că tocmai ea nu îşi jucase rolul suficient de convingător, pentru că nici nu trecuseră de Hyde Park şi pofta de taifas cu Lady Sophy dispăru.

Văzând că tăcerea se prelungeşte, Lady Sophy o întrebă: – Jane, s-a întâmplat ceva?

— A, nu, răspunse Jane grăbită.

— Te întreb pentru că mi se pare că nu prea eşti în apele tale.

Jane reclamă o durere de cap.

Lady Sophy se arătă înţelegătoare.

— Da, înseamnă că din cauza asta eşti atât de… tulburată. De fapt Jane era mai mult îngrijorată decât tulburată, gândindu-se la posibila reacţie a lui Case când îi va mărturisi adevărul. Se temea de momentul acesta.

Lady Sophy se lăsă furată de peisaj, însă până la urmă se întoarse spre Jane, hotărâtă să înceapă o discuţie pe care o pregătise de ceva vreme.

— Ţi-am vorbit vreodată despre mama lui Caspar? o întrebă ea.

— Mi-aţi spus că era o femeie plină de viaţă şi că îi plăcea să contrarieze societatea, răspunse Jane, întrebându-se unde voia să ajungă Lady Sophy.

— Aşa a fost, încuviinţă Lady Sophy. Iar noi am iubit-o foarte mult.

O privi pe Jane cu ochii aceia pătrunzători, tipici pentru familia Devere.

— Căsătoria ci cu tatăl lui Caspar a făcut vâlvă şi, spre bucuria mea, l-a făcut şi pe fratele meu să se cutremure. Pe atunci el era ducele. Ştii, Elizabeth nu făcea parte dintre noi. Aşa gândea fratele meu. Tatăl ei nu era decât un moşier oarecare şi asta nu i-a convenit. S-au căsătorit în ciuda împotrivirii lui şi, cum era de aşteptat, relaţiile dintre tată şi fiu s-au răcit. Fratele meu nu a cedat niciodată, nici măcar după ce s-a născut Caspar.

— Acesta e un lucru trist, spuse Jane, neştiind ce altceva să spună. Era o poveste interesantă, nimic de zis, însă întrebarea pe care tot ezita să o pună era De ce-mi spuneţi mie toate acestea?

Lady Sophy, ghicind ce era în mintea ei, îi răspunse la întrebarea care o frământa:

— Tatăl lui Caspar nu s-ar împotrivi niciodată dorinţei copiilor lui, aşa cum a făcut-o tatăl său. Ştiu că la prima vedere te intimidează şi că este un pic arţăgos, dar în realitate e un om minunat. Nu vrea decât să-şi vadă copiii fericiţi, aşa cum a fost şi el alături de Elizabeth. Uite, lui Rosamund i-a dat binecuvântarea să se căsătorească cu

Richard al ei.

De data aceasta Jane ştia exact unde bate Lady Sophy şi găsi de cuviinţă să fie mult mai directă decât ea:

— Să ştiţi că eu şi nepotul dumneavoastră suntem prieteni buni, nimic mai mult, zise ea pe nerăsuflate.

— Of, Jane, răspunse Lady Sophy, râzând. Of, Jane.

Casc recunoscu trăsura familiei când o zări pe fereastră apărând de după copacii care străjuiau lacul. În câteva clipe, 183

aceasta se opri în faţa intrării Conacului Twickenham. Se afla la etaj, în sala de biliard, împreună cu prietenii lui, Waldo, Robert şi Freddie. Discutau despre reuniunea care avea să se ţină peste o săptămână.

— Mai puţin de o săptămână, sublinic Robert Shay.

Case îl văzu pe Harper deschizând uşa trăsurii. Cobori mai întâi mătuşa lui, apoi Jane, urmată de Lance. Jane îi spuse ceva lui Harper, care dădu din cap, în semn că înţelesese; apoi îi puse lesa lui Lance, se întoarse şi porni, împreună cu câinele, către grajd.

Ideea acestei vizite îi aparţinea lui Case. Voia ca Jane să vadă că familia Devere nu ducea o viaţă exagerat de luxoasă. Erau oameni obişnuiţi, în fine, mai mult sau mai puţin. Plănuise totul, până la cele mai mici amănunte – lista invitaţilor, meniul, petrecerea neprotocolară – pentru a o convinge pe Jane că şi-ar găsi locul în acest mediu fără să se simtă stânjenită. De fapt, chiar ar fi în avantajul familiei să o aibă printre ei.

E adevărat, trebuia luat în considerare şi Castelul Devere, dar asta mai putea aştepta. Însuşi ducele o dusese pe mama lui la castel după ce trecuse mai multă vreme de la căsătoria lor. Deocamdată nu era cazul să-şi bată capul cu asta.

Mai exista un motiv pentru care organiza această recepţie. Voia ca Piers să creadă că totul decurgea normal la Twickenham, că nimeni nu bănuieşte nimic. Ultimul lucru pe care îl dorea era să lase impresia că se pregăteşte pentru un asediu.

— Case, tu ai auzit ce-am spus?

Case lăsă să cadă draperia de muselină şi se întoarse spre prietenii lui.

— Da, Robert, te-am auzit, zise el şi se aşeză pe un scaun, lângă foc. Eşti de părere că ar trebui să amânăm reuniunea şi să lăsăm investigaţiile pe seama celor de la Special Branch, adăugă el.

— Exact, precizã Robert.

— Şi ce-ar întreprinde Special Branch în plus, faţă de ce facem noi?

— Ar face nişte cercetări de amploare şi ar da de urma lui

Piers.

— Dar noi am făcut deja asta. Acum avem cea mai bună ocazie să-l prindem. Piers nu o să dea bir cu fugiţii. Dacă îi implicăm pe cei de la Special Branch, ar putea să dispară pentru o vreme, şi când o să apară din nou, n-o să ştim unde o să lovească.

Se lăsă o tăcere mai lungă întreruptă, până la urmă, de Freddie.

— Ei bine, eu nu sunt soldat, dar cred că Piers ar da dovadă de prostie dacă ar ataca Conacul Twickenham, iar mie individul nu mi se pare prost. Nu se poate să nu ştie că e bine păzit. Practic este inaccesibil.

Case oftă.

— Freddie, ar fi bine să nu fie aşa cum spui tu, căci nu-l mai prindem în veci pe Piers.

— Aha. Înţeleg.

— Waldo, eşti foarte tăcut. Tu ce părere ai? întrebă Robert.

Waldo se sprijini de masa de biliard.

— Sunt de acord cu Case, dar asta nu mă mulţumeşte. Freddie are dreptate, Piers nu e prost. Dacă planul A eşuează, o să treacă la planul B. Iar noi trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

— Ce se ştie de aurul pe care l-a furat? întrebă Robert. Unde se află acum?

— Nu a fost recuperat niciodată, îi răspunse Waldo.

— Ba eu cred că a fost, îl contrazise Case. Nu de noi, ci de Piers. S-ar putea să se afle acum în cine ştie ce bancă, în trezorerie. Cred că e foarte bogat.

Tăcură când valetul intră cu o cană mare de cafea.

— Las-o pe masă, îi zise Case.

După ce îşi umplură ceştile, Robert continuă:

— Acum Piers pare să se ascundă. Crezi că asta face parte din vreun joc? i se adresă el lui Case.

— Joc? Case luă o gură de cafea. Mda, se poate spune şi aşa. Cred că se amuză teribil. Mă ia peste picior, mă provoacă să-l caut înainte să se plictisească de jocul acesta. Şi până acum, a câştigat. Ceea ce mă îngrijorează e că nu ştiu care va fi următoarea mişcare.

Robert întrerupse tăcerea care se lăsase.

— Case, de ce te urăşte atât de mult?

— Bănuiesc că pentru faptul că am condus unitatea care i-a nimicit oamenii. Au refuzat să se predea, aşa că… nu au existat prizonieri.

— Iar Piers nu ne-a putut uita, nici ierta, adăugă Waldo.

Robert dădu din cap, dar se vedea că răspunsul lor nu-l mulţumea.

— Iar acum, domnilor, zise Case, înălţimea sa ne aşteaptă.

Prânzul fu servit pe terasa imensă, care oferea o privelişte încântătoare a Tamisei. Veniseră înjur de patruzeci de invitaţi, dar galeria ar fi putut găzdui de trei ori mai multă lume. Mesele lungi erau pline de tot felul de mâncăruri alese. Oaspeţii fuseseră invitaţi să se servească singuri, să ia loc apoi la mesele mici, rotunde, aşezate pe terasă.

— Cred că atmosfera asta lipsită de formalism, îi şopti Sally lui Jane, este păstrată din cauza lui Emily, ca să o facă pe ea şi pe familia ei să nu se simtă stingheri. Dacă am fi luat masa în sufragerie, s-ar fi aplicat regula rangului, iar biata Emily n-ar fi avut loc decât la celălalt

capăt al mesei.

— Adică lângă mine, punctă Jane sec.

Scrută cu privirea grupurile de invitaţi şi în cele din urmă dădu cu ochii de Emily. Flirta din nou, fără pic de jenă, însă Jane nu-i cunoştea pe tinerii care se strânseseră în jurul ei.

Iată, îşi spuse Jane, o adunare foarte plăcută. Îi cunoştea pe mulţi dintre ei de la Ladies' Library, dar cu toate acestea nu se simţea chiar la largul ei. Repeta în gând ce intenţiona să-i spună lui Case, cum avea să-i explice legătura ei cu Jack.

În orice caz, nu intenţiona să-şi pună cenuşă în cap. Nu putea schimba trecutul şi nici pe ea nu se putea schimba. Dacă s-ar fi confesat cuiva, Jack ar fi aflat unde se află, iar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Nu. Nu avea să se scuze. Era mândră de felul în care trăise în aceşti ultimi ani.

Atunci de ce se simţea vinovată?

Case nu era oricine. Se dovedise un prieten foarte bun. Cel mai bun. Aici greşise ea. Ar fi trebuit să-l ţină la distanţă.

Dar cum să te opui unei avalanşe de sentimente?

Ca şi când i-ar fi auzit gândurile, Case şi tatăl lui intrară împreună pe uşile de sticlă. Sosirea parcă le fusese anunţată de trâmbiţe, pentru că întreaga galerie se cufundă dintr-odată în tăcere şi toţi cei care şedeau se ridicară.

Sally nu se putu abţine:

— Să mai spui că e o petrecere lipsită de grandoare, şopti ea. Bietul Romsey! Bietul Case! Nu e vina lor dacă oamenii îi tratează ca pe nişte personaje regale.

La asta se gândea şi Jane. Ducele şi fiul său formau o pereche extraordinară. Semănau atât de bine încât nu se putea ca cineva să nu-şi dea seama ce legătură exista între ei. Însă felul în care priveau provoca o impresie profundă. Erau doi bărbaţi siguri de poziţia lor.

Case îi spuse ceva ducelui şi acesta zâmbi într-un

mod foarte plăcut. Apoi ridică mâinile şi se adresă oaspeţilor.

— Bine aţi venit la Twickenham, rosti el cu o voce profundă, răsunătoare. Suntem aici ca să ne simţim bine, aşa că lăsaţi deoparte ceremonialul. Haideţi, simţiţi-vă ca acasă!

— Acesta e de-a dreptul un ordin, îi şopti Sally, din nou.

Era un ordin, însă nimeni nu îndrăznea să se supună. Oamenii rămaseră pe loc, privindu-se stmjeniţi, fiecare dorind ca altcineva să spargă gheaţa.

Case interveni. El făcu un semn cu mâna şi mica formaţie de muzică aflată într-un colţ al galeriei începu să cânte. Apoi îl conduse pe tatăl lui la un grup de invitaţi şi începură să stea de vorbă cu aceştia.

Lumea păru să răsufle uşurată şi, treptat, oaspeţii se întoarseră la preocupările lor de dinaintea apariţiei ducelui. Jane continuă să-l privească pe Case mai mult pe furiş, însă el nu era niciodată singur şi ea nu putea găsi un moment potrivit ca să se apropie de el. Case, însă, nu o ignoră. Ea şi Sally se aflau la masă alături de Lady Octavia şi soţul acesteia; Case se opri puţin să vorbească cu ei, apoi trecu mai departe. Jane, fire slabă, se simţi, totuşi, uşurată. Era clar că nu aştepta cu nerăbdare întrevederea cu el. De fapt, ideea o îngrozea.

După masă, oaspeţii aveau libertatea să se plimbe prin casă sau să iasă afară, la aer curat. În după-amiaza aceea fusese prevăzut un concert cu fragmente din opera Don Giovanni, concert care anticipa festivalul ce urma să se desfăşoare în Anglia în luna martie.

Jane nu voia să se îndepărteze prea mult, aşa că se alătură grupului pe care Lady Sophy îl conduse în seră. Acesta era „domeniul” ei, pentru că se oprea la fiecare floare exotică şi dădea detalii despre cultivarea şi înmulţirea speciei respective. După o vreme, Jane se plictisi, aşa că se desprinse de grup şi se aşeză pe o bancă din lemn, lăsându-se furată de gânduri.

Tresări când o umbră se lăsă asupra ei.

— Case, zise ea. M-am tot gândit la tine.

— Ei, te-ai speriat? Să ştii că nu muşc.

O privea atent, aşa că încercă să zâmbească. Adunându-şi tot curajul de care avea nevoie, rosti, în sfârşit, vorbele de care îi era atât de teamă:

— Trebuie să vorbim. E ceva ce vreauneapărat să-ţi spun.

Îi făcu loc pe bancă, lângă ea.

— Ce este? o întrebă el.

Două tinere se opriră în apropierea lor când îl zăriră pe Case sub pretextul că studiază cu mare interes scoarţa unui palmier noduros. Nu era momentul cel mai potrivit pentru a face mărturisiri.

— Ai o casă foarte frumoasă, remarcă ea, doar ca să spună ceva.

Case zâmbi şi îi luă mâna cu cel mai firesc gest cu putinţă. Reacţia ei, însă, numai firească nu se dovedi. Încetă să mai respire.

— Asta nu spune prea multe, zise el. Spune-mi dacă îţi place sau nu.

Insistenţa copilărească a lui Case o făcu să zâmbească.

— N-am văzut o casă care să-mi placă mai mult.

— Şi n-ai vizitat încă împrejurimile. Ia-ţi pelerina şi boneta şi hai să facem o plimbare cu trăsura.

Îi întinse mâna şi o ajută să se ridice. Când se îndepărtară de cele două tinere curioase, Jane spuse încet:

— Trebuie să stăm de vorbă.

Case se întoarse către ea.

— Te ascult.

— Nu, nu aici. Undeva…

Îi întrerupse un tânăr cu haină albastră al cărui nume Jane îl uitase din clipa în care îl auzise. Voia să-l întrebe pe Case despre reuniune şi dacă fusese cumva invitat un alt tânăr, al cărui nume nu-i spunea nimic lui Jane.

După ce prietenul lui Case plecă, acesta se întoarse

din nou spre Jane:

— Asta este. Sunt la dispoziţia tuturor. Totuşi măcar pentru puţină vreme am dreptul să mă simt şi eu bine. Jane, vreau să fiu cu tine.

Moment de maximă încordare pentru Jane. Toate astea trebuia să înceteze înainte de a fi prea târziu. Speranţe deşarte! Deja se ajunsese prea departe şi asta numai din vina ei.

Pe Case îl strigă cineva, aşa că îi spuse în grabă:

— Ia-ţi pelerina şi ne vedem la intrare. Grăbeşte-te, altfel nu mai scăpăm de-aici!

Jane îşi dădu seama că nu era nici locul, nici momentul potrivit ca să lămurească lucrurile. Plimbarea cu cabrioleta îi distrăgea prea mult atenţia. În consecinţă, se decise să aştepte până vor pleca de la Twickenham şi el se va elibera de toate îndatoririle de gazdă. Îi va spune când se vor întoarce la Woodlands. Iar dacă el nu o va însoţi la Woodlands, va găsi ea un pretext ca să-l aducă acolo.

I se părea că proceda corect, dar în realitate amina discuţia. Nu avea curajul să spună cuvintele care urma să schimbe pentru totdeauna relaţia dintre ei.

Case opri cabrioleta când ajunseră în vârful unei coline.

Privindu-l, Jane simţi cum i se frânge inima. De la bun început avusese prejudecăţi în privinţa 1 ui. Acum, când îl cunoştea atât de bine, vedea dincolo de aparenţe. Case era mai mult decât un bărbat atrăgător, înzestrat cu un titlu de nobleţe şi foarte bogat. Era mândru, dar nu plin de sine. Era generos faţă de prietenii săi, avea o minte extrem de ascuţită şi era de o francheţe uluitoare.

Oare cum să-l facă să înţeleagă?

— Ia să vedem, îi zise el, ce voiai să-mi spui?

Jane simţi cum îi năvăleşte tot sângele în obraji şi privi în altă parte.

— Ceea ce vreau să afli nu poate fi spus în câteva minute. După ce ajungem la Woodlands, am putea să stăm de vorbă?

— Jane, uită-te la mine.

Când se întoarse, Case o privea atent.

— E vorba de noi, am dreptate?

— Da, răspunse ea simplu. Despre noi e vorba.

Case încercă să citească pe chipul ei despre ce era vorba, apoi zâmbi.

— Să înţeleg că mătuşa mea a vorbit cu tine?

— Da. Nu. Nu despre asta voiam să discutăm.

Case se aplecă şi o sărută. Nu a fost un sărut pasional, căci abia îi atinse buzele, însă Jane simţi cum se topeşte de dorinţă. Strânse în palme reverul hainei lui.

— O, Doamne, spuse el, îndepărtându-se uşor, cuprins şi el de aceeaşi dorinţă. Nu trebuie să-mi spui nimic. Ochii tăi te trădează. Jane, nu te speria. Crede-mă, intenţiilemele sunt dintre cele mai onorabile.

Când Jane vru să-i răspundă, Case o opri, dând din cap.

— Facem aşa cum ai spus tu, vorbim când ajungem la Woodlands. Acum priveşte ce-am vrut să-ţi arăt.

Se uită în direcţia indicată de el şi văzu în depărtare Conacul Twickenham cu terenul care-l înconjura. Soarele apunea, iar razele lui reci se oglindeau în nenumăratele ferestre ale celor trei etaje ale conacului. Grajdul era de trei ori mai mare decât casa ei, iar mai jos, acolo unde se termina peluza, se zărea râul pe care plutea un iaht. Peisajul era încântător.

— E frumos, şopti Jane.

Mai făcură un tur, ca să antreneze caii, pretinse Case, şi de fiecare dată îi mai arăta ceva din minunile Twickenham-ului – foişorul, lacul, rotonda şi „infirmeria”, vechiul adăpost unde înălţimea sa, ducele, se îndeletnicea curepararea trăsurilor stricate, o veche pasiune de-a lui. Jane îşi zise că, deoarece îi prezenta domeniul, trebuia să-l lase să se bucure de fiecare moment.

Zâmbea şi râdea atunci când se cuvenea, însă în sinea ei nu simţea nicio bucurie, ci numai o imensă părere de rău.

Când oaspeţii se adunară în salonul destinat concertului, ocupându-şi locurile, Case se aşeză departe de Jane, undeva, în 191

spate, lângă o fereastră. Ar fi vrut să stea lângă ea, dar ştia că gestul ar fi avut semnificaţia unei mărturisiri a intenţiilor sale, iar Jane încă nu era pregătită pentru asta.

Bănuia ce voia ea să-i spună. Avea de gând să insiste asupra imensei diferenţe sociale dintre ei, asupra faptului că ea nu avea avere, că familia lui se aşteaptă ca el să facă o alegere strălucită, şi aşa mai departe. Numai gândindu-se la o astfel de discuţie simţi cum îl apucă plictiseala.

Sau poate că vrea să încerce altceva: să insiste asupra faptului că se simţise foarte bine în singurătatea ei, şi că dorea ca lucrurile să revină la starea lor de dinainte. Ei bine, dacă nu-i va putea dovedi absurdul situaţiei râzând, o va face sărutând-o.

Bineînţeles, ar putea să-i reproşeze trecutul lui, aşa cum o mai făcuse. Dar între ei lucrurile se schimbaseră de-atunci. Totuşi, s-ar putea ca ea să aibă reţineri serioase înainte de a se dărui unui bărbat al cărui nume fusese legat de tot felul de extravaganţe. Gândul acesta îl făcu să se cutremure.

I se părea straniu faptul că, în ciuda trecutului său atât de aventuros, simţea că venea spre ea ca un om nou. Pentru prima oară în viaţa lui voia ceva mai mult decât pasiune de la o femeie. Voia intimitate, în toată puterea cuvântului. Voia ca ei doi să împărtăşească o singură viaţă, o viaţă care să fie numai a lor.

Membrii orchestrei se aşezară şi începură să-şi acordeze instrumentele. Văzându-l pe Waldo ceva mai încolo, Case se duse lângă el.

— Arăţi de parcă te-au bătut toate vânturile, observă Case.

— La fel ai arăta şi tu dacă ai fi petrecut vreo două ore plimbând câinele domnişoarei Mayberry.

— Dar Harper unde este?

— Unde crezi? în „infirmerie”, împreună cu înălţimea

sa, încercând să readucă la viaţă o relicvă care, după părerea mea, nu mai are nevoie decât de parastas.

Case izbucni în râs.

— Bine că e cineva care veghează asupra tatălui meu.

— Stai liniştit, ne-am ocupat şi de asta.

Abia de răsunară primele acorduri ale uverturii, când apăru un valet care îl anunţă pe Case că este chemat în vestibul. Case ieşi din salon, urmat de Waldo.

Un portar îi întinse lui Case un bilet.

— Doi domni au vrut să vă vorbească, îi zise portarul. Au spus că este ceva urgent, însă numele lor nu se aflau pe listă, aşa că nu le-am deschis porţile. Nu au fost încântaţi, Înălţimea Voastră. Au lăsat biletul acesta şi au plecat destul de nedumeriţi.

Case desfăcu biletul şi îl citi repede.

Domnule.

Dacă doriţi să vă salvaţi pe dumneavoastră şi pe domnişoara Mayberry de un scandal public umilitor, vă sugerez să ne întâlnim în Twickenham, la Saracen’s Head.

Vă aştept până la ora 20.00.

Al dumneavoastră devotat, Sir James Campbell

— Cine mai e şi James Campbell acesta?

Nimeni nu ştia.

— Şi celălalt individ cum se numea? îl întrebă el pe portar.

— Reeve, îi răspunse portarul. Lordul Reeve, aşami-a spus.

Reeve! Uitase de Reeve, deşi nu ar fi trebuit. îl umilise. O

pierduse pe domnişoara Drake şi, aşa cum era de aşteptat, îi învinuia pe el şi pe Jane. Dacă Reeve îşi închipuia că îi va permite să o stânjenească sau să o rănească în vreun fel pe Jane, va afla cât de curând că se înşală amarnic.

Când Case îndesă biletul în buzunar, Waldo ceru imediat lămuriri.

— Vechiul nostru prieten, Piers, se ţine iar de şotii?

— Nu, îi răspunse Case. E o chestiune personală, dar aş vrea să vii cu mine.

— Unde mergem?

— La Twickenham. Luăm cabrioleta mea. Trebuie să fim acolo în zece minute.

mână cât putu retragerea în camera ei, dar până laumia

A înţelese că la ora aceea Case nu mai avea cum să vină. Nu era neliniştită, ci doar contrariată. Plecase fără să-i dea nicio explicaţie, fără să-i trimită vreun mesaj printr-unul dintre valeţi. Tot ce a putut scoate de la Harper a fost că apăruse ceva neprevăzut, iar lordul a trebuit să meargă la Twickenham împreună cu domnul Bowman. Aflase abia după ce-l întrebase pe Harper.

— Asta nu înseamnă nimic rău, îi zise ea lui Lance, pe când urcau scările.

Ruggles se afla deja pe hol, aproape de uşa camerei ei, şi Jane îl luă prin surprindere. Stătea la masă, la lumina lămpii, şi mânca un sandviş. Pe masă se mai aflau un pistol şi o cană cu bere. Când o văzu, se înroşi, simţindu-se vinovat.

— Domnişoară Mayberry, se bâlbâi el, am crezut că v-aţi culcat deja.

— Nu, nu te ridica. Mi se pare că şi dumneata ar trebui să fii la culcare. Nu poţi sta de pază şi dimineaţa, şi la prânz, şi noaptea. Am spus să stai jos, domnule Ruggles.

Ruggles se aşează, dar nu se simţea deloc la largul lui.

— Nu stau numai eu de pază. De obicei domnul Harper sau un alt valet mă înlocuieşte dimineaţa. Atunci mă duc şi eu să mă culc. De fapt încerc să dorm, deşi nu sunt obişnuit să mă urc în pat când răsare soarele, spuse el zâmbind ruşinat.

Lance se duse spre el şi începu să adulmccc la unul dintre buzunare.

— Of, domnule Ruggles, să nu-mi spui că şi dumneata faci asta, zise Jane.

Din nou un zâmbet ruşinat.

— Domnul Harper m-a sfătuit să am mereu pregătită în buzunar o bucată de şuncă în cazul în care dau nas în nas cu Lance, iar dumneavoastră nu sunteţi în preajmă. Pot să i-o dau acum?

Janeâncuviinlă.

— Să ştii că nu e chiar sălbatic. Nu atacă dacă nu e provocat. Pot spune că mai mult latră decât muşcă.

Ruggles râse prudent şi-i dădu lui Lance bucata de şuncă pe care câinele o înfulecă imediat.

— Aşa, băiete, zise el şi-l mângâie pe Lance cu prudenţă.

— Nu eşti obişnuit cu câinii, observă Jane.

— Când te afli în slujba cuiva, nu poţi ţine şi uncâine. Iar în caseic în care am lucrat, cât nii sunt ţinuţi afară, aşa că nu prea am avut de-a face cu ei. Sper să-mi deschid o tavernă frumuşică. Atunci poate o să-mi iau şi eu un câine.

Ce nu adăugase el, dar Jane înţelesese, era că se putea ca el să-şi ia şi o soţie. Nu mai era loc şi de familie când lucrai ca servitor şi fiecare valet pe care îl cunoscuse ca visa să economisească suficienţi bani ca să-şi poată deschide o afacere proprie. Puţini îşi realizaseră visurile. Jane spera ca Ruggles să devină unul dintre ei.

Făcu semn către pistol.

— Ştii cum să foloseşti aşa ceva?

— Nici pomeneală, zise el şi râseră amândoi. Îmi dă lecţii domnul Haiper.

De când apăruse ca, Ruggles nu se mai atinsese de sandviş şi Jane ştia că nici nu avea să o facă dacă ea rămânea acolo, aşa că îi spuse noapte bună şi intră în camera ei.

Îi ceruse menajerei să nu o aştepte. Aceasta lăsase o luminare aprinsă pe policioara şemineului. Focul ardea şi patul era pregătit. Apa din lavoar se mai răcise între timp. Oftând, Jane începu să se dezbrace.

Când rămase goală, se privi cu atenţie în oglinda înaltă. Nu avea vânătăi, nu-i rămăsese nicio urmă care să certifice atacul. Aşa era Jack. Un adevărat gentleman. Avea

mereu grijă să nu-i producă nicio rană care să-i afecteze frumuseţea. Rareori nu-şi aprecia corect loviturile, ceea ce nu se întâmplase în ziua aceea.

Cât de umilitor era! Cât ura sentimentul acesta de neputinţă! într-una din zile trebuia să facă ceva în privinţa lui Jack, înainte ca el să ajungă să o omoare. Se mai gândise de multe ori la asta, dar niciodată nu întreprinsese nimic concret. Poate că venise vremea s-o facă.

Se urcă în pat, gata să se culce, protejată de micul ei pistol şi de câinele care se odihnea lângă vatră. Nu reuşea să adoarmă. Gândurile nu-i dădeau pace. Oare unde era Jack şi ce avea de gând să facă acum, când ştia că ea se află în Londra? Pe unde o fi Gideon Piers? Când avea să-l vadă pe Case?

Unde era Case şi ce-i va spune ea lui?

După zece minute de frământări, dădu la o parte aştern uturile şi se ridică din pat. Aprinse lumânarea, îmbrăcă halatul ei călduros din lână şi se uită în jur căutând o carte. Brusc deveni atentă când Lance se ridică şi, torcând de plăcere ca o pisică, se îndreptă spre uşă.

Jane auzi un murmur de voci şi apoi o bătaie la uşă.

Deşi simţea că era Case, după câte păţise dimineaţa, nu mai voia să rişte. Când deschise uşa, ţinea în mână pistolul. Lance sări, vesel, înaintea lui Case.

— Bine, băiete, zise acesta. Da, şi mie îmi pare bine să te văd. Acum ai să ieşi să te plimbi puţin cu Ruggles.

Apoi se întoarse către Ruggles.

— Dă-mi lesa, zise el, şi i-o legă la gât lui Lance.

— Aşteaptă-mă la grajd, i se adresă, apoi, lui Ruggles. Nu durează mult.

Când intră în cameră şi închise uşa, Jane îşi dădu seama că era foarte tulburat. Îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii şi simţi mirosul vag de coniac. Teama începu să o cuprindă, când el trecu pe lângă ea şi se opri lângă şemineu. Se rezemă cu o mină de policioară şi se întoarse spre ea.

Făcu un gest nervos, către pistolul din mâna ei

— Lasă drăcia aia din mână. N-am de gând să-ţi fac niciun rău.

Jane uitase de pistol. îl lăsă pe măsuţa de toaletă, dar păstră distanţa. Case băuse; era un bărbat puternic şi, răvăşit cum părea, putea fi de două ori mai periculos.

Furia lui nu se datora în niciun caz faptului că aflase de la Harper despre atacul lui Jack, îşi zise Jane. Cuvintele care urmară o făcură să încremenească.

— Ce-ai rămas aşa, doamnă Campbell? Vino la lumină, să văd şi eu faţa netrebnicei care m-a înşelat. Care ne-a înşelat pe noi toţi.

Case şi-ar fi dorit ca ea să protesteze, să-i spună că e la mijloc o confuzie. Dar, o trăda expresia ei. Se albise la faţă şi îl privea cu ochi mari şi îngroziţi.

Nu-i plăcuse Campbell. La două minute după ce îl cunoscuse înţelesese că are de-a face cu un fanfaron. Dacă ar fi fost în locul lui, dacă el ar fi fost căsătorit cu Jane şi ar fi crezut că e amanta lui Campbell, l-ar fi provocat la duel. Campbell însă, deşi o făcea pe grozavul, nu era decât un înfumurat patetic. L-a părăsit soţia. Ani de zile nu a ştiut nimic despre ea. Apoi află că e la Londra, o întâlneşte din întâmplare în Bond Street şi hotărăşte să o ierte deoarece îşi dă seama că încă o mai iubeşte.

Asta îl amăra cel mai tare pe Case. La fel îl vrăjise şi pe el. Deşi îşi bătuse joc de el, o iubea în continuare.

Jane abia reuşi să şoptească:

— Cum ai descoperit?

— Campbell m-a descoperit pe mine, cu ajutorul canalici de Reeve. Se pare că Reeve te-a văzut când l-ai asmuţit pe Lance asupra soţului tău, în dimineaţa asta, pe Virgo Street. După aceea au făcut cunoştinţă cu scopul – e inutil să mai spun – de a se răzbuna pe mine. Apoi Casc strigă disperat: De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai dus de nas în iclul acesta?

Se simţea ridicol. Organizase toată acea întrunire ca s-o convingă cât de potrivită era ca pentru a face parte din viaţa lui. În acest timp ca ascundea singurul lucru care l-ar

fi făcut să se oprească, înainte de a se umili în modul în care o făcuse. Nu-i păsa ce credeau ceilalţi despre el, dar se dispreţuia teribil pentru că se lăsase prostit de ea. Se jucase cu el, fără să-i pese de sentimentele lui.

Jane se simţi vinovată şi privi în altă parte.

— Am încercat să-ţi spun, dar niciodată nu am găsit momentul potrivit. Tot timpul era cineva în preajma ta sau a mea. Din cauza asta te-am rugat să vii aici în seara asta, ca să-ţi povestesc despre Jack.

— Dacă ai fi avut un dram de integritate, mi-ai fi spus de mult, nu acum.

Vorbele nedrepte rostite de Case o înfuriară.

— Nu ţi-am spus pentru că am considerat că am dreptul la viaţa mea personală.

Când Casc se apropie, Jane rămase pe loc, iar când el se opri la câţiva centimetri de ea, îi susţinu privirea cu tărie.

Jane vorbi prima, pe un ton calm, dar hotărât:

— De la bun început ţi-am spus clar că eram fericită cu viaţa pe care o duceam; ţi-am spus că nu am nevoie de un bărbat, dar n-ai vrut să asculţi.

Calmul ei îl înfurie şi mai rău.

— Ba nu, o contrazise ei. De la bun început m-ai atras în viaţa ta, dacă o poţi nunii viaţă. Nu, nu mi-ai cerut ajutorul, dar ochii tăi, fermecătorii tăi ochi, spun multe. Iar eu am fost prezent când ai avut nevoie de mine.

Jane simţi cum o îneacă plânsul. Nu, asta nu putea să nege. Îi luase apărarea în faţa Lordului Reeve, îl salvase pe Ben, o ajutase cu Emily şi apoi, când ca însăşi nu avea unde să meargă, îi oferise un adăpost.

— Nu am ştiut. Nu am înţeles. Nu trebuia să se întâmple asta.

Se opri căci vocea începuse să-i tremure.

Case îi prinse uşor capul în mâinile lui.

— Ce n-ai ştiut? Că mă îndrăgostisem de tine?

— Nu, răspunse ea suspinând. Că mă îndrăgostisem eu de tine.

Clipe lungi se scurseră fără ca el să-şi poată dezlipi privirea din ochii ei. Ea simţi cum mânia i se topeşte treptat şi Jane crezu că o va sărata, însă Casc se întoarse şi se opri din nou lângă foc.

Îi vorbi cuprins de o imensă tristele:

— Din clipa în care te-am cunoscut mi-ai spus numai minciuni. Dar acum, s-a isprăvii. Campbell e gata să te ierte şi să uite dacă te întorci la el.

O clipă fu incapabilă să raţioneze, apoi frica deveni copleşitoare. Înghiţi cu greu în sec.

— Ce i-ai spus?

— A, eu n-am spus mare lucru. Cred că eram prea şocat ca să mai potgândi. Campbell a vorbit mai tot timpul. Îţi vine să crezi că încă te iubeşte şi că te vrea înapoi? A pomenit ceva şi de un moştenitor. Se pare că tatăl 1 ui vrea ca numele să-i fie dus mai departe. De fapt, chiar insistă asupra acestui lucru.

Jane era îngrozită.

— Nu mă mai întorc niciodată la el!

— Dacă nu o faci, va intenta divorţul.

— Pe ce temei?

— Adulter.

Jane pufni, neîncrezătoare.

— Cu cine?

— Cu cine crezi? se revoltă Case. Cu mine, bineînţeles.

— Dar noi nu am făcut nimic de genul acesta!

— Poate că n-am făcut, dar nu va fi greu pentru Campbell să găsească martori care să jure că am stat o noapte în casa ta din Highgate, ca şi aici, în Woodlands. Chiar tu mi-ai spus că vecinii tăi şi-au făcut o părere eronată despre noi. Case strânse din dinţi. Dacă ştiam că există un soţ care aşteaptă să-mi ia locul, n-aş fi căzut în capcana asta.

Tonul pe care îi vorbea, expresia de pe chipul lui erau ca nişte lovituri de bici pentru ea. Ca hipnotizată, se îndreptă şovăind spre pat şi se aşează. Din covor ieşise un

fir de aţă şi Jane rămase cu privirea pironită asupra lui, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Apoi vorbi rar, încercând să-şi exprime gândurile:

— Nu-mi pasă dacă divorţează de mine. De fapt pentru asta m-am şi rugat. Dar nu pot să cred că renunţă atât de uşor la mine. Trebuie să fie altceva la mijloc.

Case se repezi spre ea. Jane tresări, speriată.

— Eu sunt la mijloc, spuse el cu cinism. Tocmai a prins un peşte mare în plasă şi nu o să-i dea drumul.

Văzând-o că se uită la el cu ochi goi, Case continuă:

— Mă refer la despăgubiri. Ţi-l aminteşti pe Uxbridge, nu? A trebuit să plătească soţului înşelat douăzeci de mii de lire despăgubire pentru că-i furase afecţiunea soţiei, sau cum or fi numind-o ei în termeni juridici. Să fiu sincer, domnişoară Mayberry, nu merit să pierd douăzeci de mii de lire din pricina la.

Jane îşi amintea perfect acţiunea de divorţ intentată Lordului Uxbridge. Întreaga societate vuise atunci. A mai plătilâncă zece mii de lire ca să se elibereze din propria căsnicie. Acum erau cu toţii fericiţi şi căsătoriţi fiecare cu altcineva.

Îi venea să râdă; îi venea să şi plângă. Ridică privirea spre

Case.

— Dar… cum poţi evita plata acestor despăgubiri?

— Dacă tu ieşi de sub protecţia mea şi te întorci la el.

Jane simţi cum îi vâjâie urechile şi crezu că inima o să înceteze să-i mai bată. Case nu ştia ce-i cere, deşi ar fi trebuit să ştie. Dacă ar fi ţinut cu adevărat la ea, trebuia să-i ia apărarea.

El îi căută privirea. Înainte să vadă cât de mult o rănise, ea se ridică brusc în picioare şi îl împinse la o parte. Se duse direct la dulap şi îşi scoase lada. O trase până în mijlocul camerei şi începu să împacheteze.

— Ce Dumnezeu îţi închipui că faci? zise el apucând-o de braţ.

— Sănumă – atingi! strigă Jane smucindu-se. Vocea îi

tremura când continuă: Ce ţi se pare că fac? Plec. Aşa cum ai spus, nu mai sunt sub protecţia ta. Şi nici nu ţi-am cerut vreodată să mă protejezi. Pot să-mi port şi singură de grijă. Am câinele şi am şi pistolul. Sunt mult mai de nădejde decât oamenii.

Termină de golit sertarele dintr-o comodă şi ar fi trecut mai departe la măsuţa de toaletă, dacă el nu i-ar fi blocat calea.

— Nu poţi să pleci de-aici la ora asta. Jane, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire. O să pun pe cineva să te ducă oriunde vei dori tu, mâine dimineaţă.

— În niciun caz la Jack Campbell! Nu mă mai întorc niciodată la el.

— Nu-ţi spun că trebuie să te întorci la el. Dacă nu poţi să aplanezi conflictul pe care l-aţi avut, asta e problema ta. Dar dacă nu încerci să faci într-un fel pace cu el – acesta e sfatul avocatului meu – el ne poate da în judecată.

— Ai vorbit cu un avocat? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Am stat de vorbă cu Robert! După ce am vorbit cu Campbell, m-am gândit că am nevoie de sfatul unui specialist.

Îi adăugase un pahar de coniac, apoi încă unul, ca să şteargă gustul trădării. Sfatul lui Robert sunase mai radical – Case ar fi trebuit să rupă imediat orice legătură cu Jane Mayberry şi să-l lase pe el să se descurce. Dar nu putea face asta. Trebuia să vină la Woodlands să o mai vadă o dată şi să o pună faţă în faţă cu minciunile ei.

Acum, însă, când se uita la figura ei palidă şi citea groaza din ochii ci, începu să şovăie.

— Jane… începu el.

— Să te întorci la avocatul tău şi să-i spui… I se uscase gâtul şi fu nevoită să înghită cu greu… să-i spui că o să lupt. Nu renunţ. Nimeni şi nimic nu mă poate convinge să mă întorc la Jack Campbell, nici măcar cele douăzeci de mii de lire pe care tu le-ai pierde.

O suspiciune teribilă încolţea acum în mintea lui, dar era un gând atât de îngrozitor, încât nu-l putea accepta.

— Jane, o întrebă el, de data asta cu mai multă blândeţe, de ce l-ai părăsit. pe Campbell?

Ea începu să tremure şi abia reuşi să articuleze cuvintele:

— Dacă eşti atât de înţelept, dă-ţi răspunsul singur.

Campbell îi spusese că în mare parte era vina lui pentru că

Jane îl părăsise. Că nu ţinuse seama de tinereţea ei şi de educaţia pe care o primise. Ea fusese de o moralitate excesivă, spre deosebire de el care avea patima vânatului, a băuturii şi, recunoscu el ruşinat, a femeilor. Dar o iubea şi o voia înapoi. Mai mult decât atât, tatăl lui, baronul, ţinea neapărat la această împăcare pentru ca titlul şi averea să poată fi lăsate moştenire generaţiei următoare.

Nu, nu gândise cum trebuia. Fusese atât de surprins să afle că Jane îl indusese în eroare cu bună ştiinţă, încât rămăsese în faţa lui Campbell rece ca un bloc de gheaţă. Îi îngheţase şi mintea, însă îşi revenise îndată ce Campbell afirmase că dacă Jane nu se va întoarce la el, va fi obligat să di voiţeze, ca să se poată recăsători şi să-i poată oferi tatălui său un moştenitor. Atunci adusese în discuţie şi daunele morale.

Acum, când în sfârşit gândea limpede, vedea lucrurile într-o lumină nouă. Îşi amintea cât de greu îi fusese să dea de urma lui Jane, mai întâi la Ladies' Library, apoi la Highgate. Puţini dintre prietenii ei ştiau unde locuieşte. Ieşea foarte rar în lume; de fapt mergea doar la operă. Viaţa ci se petrecea în bibliotecă, pe ale cărei uşi pătrundeau foarte puţini bărbaţi. El era unul dintre ei, însă îl expediase de atâtea ori până să ajungă el să-i câştige încrederea. Totuşi nu suficient de mult încât să-i spună şi de Campbell. Se mai gândi la ceva: Jane nu avea încredere deplină decât în câinele ei şi în pistol. Atât.

— Jane, întrebă el din nou, de ce l-ai părăsit pe Campbell? Trebuie să-mi spui.

Nu, nu-i putea spune; nu putea spune nimănui. Nu voia să apară ca o fiinţă nenorocită, patetică, învinsă, căreia îi fusese frică şi de umbra ei. Ea îşi recăpătase numele, îşi recăpătase viaţa şi devenise cineva. Aşa voia să o vadă lumea. Şi mai ales Case… mai ales Case.

Emoţiile pe care se chinuise să şi le înfrâneze o copleşiră. Avea impresia că pierduse totul. Toate minciunile pe care le spusese, toată încercarea ei de a sta departe de lume, toată lipsa ei de încredere, în final… toate se dovediseră zadarnice. Jack o găsise. Ca soţie, era sclava lui. Asta prevedea legea. Nu se va putea elibera niciodată.

Trupul începu să-i fie zguduit de suspine pe care nu le mai putea stăpâni şi îşi acoperi gura cu mâna ca să-şi înăbuşe hohotele de plâns. Când Case făcu un pas către ea, Jane se trase înapoi, dând din cap cu înverşunare. Case îi întinse mâna într-un gest de împăcare, dar ea îl respinse. Dacă şi-ar fi putut stăpâni glasul, i-ar fi spus să plece. Voia să fie lăsată în pace.

Casc mai văzuse privirea aceea disperată în ochii sălbăticiunilor, atunci când vânătorii se apropiau pentru lovitura 203

finală. Suferea pentru ea şi se învinovăţea că fusese orbit de furie. Gândul de a se întoarce la Campbell o paraliza pe Jane, cea care nu se temea de nimic, care îl înfruntase pe Lordul Reeve, femeia gata să înfrunte orice bărbat, care aproape îl învinsese pe Gideon Piers, şi intrase într-un hambar cuprins de flăcări ca să-şi salveze câinele. Ce fel de om putea fi acela care îi provoca atâta groază?

Jane nu ar fi cerut milă sau înţelegere. Nu ar fi vrut ca el să ştie cât era de vulnerabilă.

Acum îşi dădea seama că viaţa ei lângă Campbell fusese imposibil de îndurat. Era speriată de el. Acum înţelegea de ce lucra la Ladies' Library şi de ce punea atâta pasiune în susţinerea drepturilor femeilor.

Revolta lui şi orgoliul rănit i se părură

nesemnificative pe lângă suferinţa ei. Ceea ce i se păruse de neînţeles devenea acum cât se poate de clar.

Nu luă în seamă privirea ei, ci o cuprinse în braţe, fără să o strângă prea tare, ci doar atât cât ea să nu-l poată îndepărta. Jane se împotrivi, îl împinse, însă braţele lui se strânseră şi mai mult în jurul ei şi, în cele din urmă, suspinele se potoliră şi Jane se lăsă pradă îmbrăţişării lui.

Case îşi scoase batista şi i-o dădu. Jane nu ridică privirea, însă el înţelesese. În seara aceasta îi spusese nişte vorbe de neiertat, dar despre asta avea să discute mai târziu.

— Nu trebuie să-mi spui nimic despre viaţa ta cu Campbell, dacă nu vrei, îi spuse el cu blândeţe şi căinţă în glas. Gata, s-a sfârşit. Nu-ţi va mai face rău niciodată.

Jane îşi ridică repede ochii şi cili în privirea lui că îi descoperise taina pe care ea se străduise să o ţină ascunsă. Ochii i se umplură de lacrimi. Vorbi cu glasul stins şi răguşit:

— E un om crud, brutal. Altceva n-o să mai spun despre el.

Case o trase mai aproape, mângâind-o pe spate, alintând-o, vorbindu-i cu tandreţe, încercând să o elibereze de încordarea care pusese stăpânire pe ea.

— Prostuţo. Crezi că te-aş judeca pe tine pentru păcatele lui? Odată, când vei fi pregătită, o să vorbim şi despre asta, dar numai atunci. Trecutul rămâne trecut. Îţi promit că nu-ţi va mai face rău niciodată.

— Spui asta pentru că nu-l cunoşti. Nu mă iubeşte. E obsedat de mine. Vrea să mă domine. Ar prefera să mă vadă moartă decât să mă ştie a altcuiva.

— Lucrurile se mai schimbă, răspunse Case. Oamenii se schimbă şi ei. Nu, nu vreau să spun că acum e un alt om, mai bun, dar nu cred că e atât de prost. Când va vedea că nu te poate avea, va fi nevoit să accepte.

— O să treacă la ameninţări şi o să le pună în practică.

— Voi proceda şi eu la fel.

Jane se încruntă.

— Ce ameninţări? Tu la ce te referi?

— Dacă te întorci la Campbell, o să vin după tine. Vorbesc serios, Jane. Iar dacă fugi din nou şi te ascunzi, o să te găsesc şi o să te leg de mine. Aşa că ar fi bine să-şi pună în aplicare ameninţările, altfel vom trăi în păcat tot restul vieţii.

— Dar eu vorbesc despre divorţ, îi strigă că E vorba de douăzeci de mii de lire.

— Şi eu tot despre asta vorbesc. Ascultă-mă bine. În noaptea asta, când am venit aici, nu ştiam cum stau lucrurile, nu înţelesesem. Am crezut că ai urmărit să mă înşeli, ştiind că nu te pot avea niciodată. Eram nebun de gelozie şi cu orgoliul rănit. E de neiertat ce am făcut eu. Tu ai justificare. Trebuia să faci tot ce se putea ca să nu fii găsită de Campbell. Acum am înţeles asta.

Tăcură amândoi o vreme, apoi Jane dădu din cap, îngrijorată.

— Aş vrea să găsim altă soluţie. Ce vor zice ducele şi Lady Sophy? Numele tău va fi împroşcat cu noroi, îţi dai seama?

Casezâmbi.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi destram iluziile, dar istoria familiei mele este plină de tâlhari şi lichele. Desigur, nu îi facem cunoscuţi în înalta societate, dar fără ei dinastia Devere ar fi lipsită de culoare, ar plictisi.

Gluma lui rămase Ură răspuns.

— Douăzeci de mii de lire e o sumă prea mare, zise Jane.

— Nu ştiu de ce te frământi atât. Avem de ales? Fie te întorci la el, fie mergem înainte cu divorţul. O să-i plătesc douăzeci de mii de lire şi, după părerea mea, scăpăm ieftin. Gândeşte-te că vei fi liberă pentru tot restul vieţii.

— Case, nu pot să mă întorc la el, şopti ea.

O îmbrăţişă cu tandreţe şi-i şopti vorbe de alinare, însă dincolo de ele creştea în el o furie clocotitoare. Dacă

ar fi ştiut atunci ce ştia acum, l-ar fi năucit în bătaie pe Campbell.

Case se îndepărtă puţin pentru a-i vedea ochii.

— Jane, îi zise el. Eu sunt gata să risc totul. Vreau să spun… te vei căsători cu mine după ce divorţează Campbell de tine?

— E tot ce-mi doresc, răspunse ea.

— Mai am o întrebare. Ai vorbit serios, mai devreme, când mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de mine?

— Eu nu am vrut. Am încercat să nu…

Casc o zgudui uşor.

— Ai vorbit serios?

— Da, şopti ea.

— Asta voiam să ştiu.

Casc se duse la uşă, o încuie şi, în timp ce venea spre ea, îşi dădu jos jacheta şi-şi scoase lavaliera de la gât. Jane făcu ochii mari şi un tremur abia simţit o cuprinse. Nu se aştepta la ceea ce avea să se întâmple, Case o luase pe nepregătie.

— Case, e… înţelept ce facem?

El îi zâmbi sigur de el.

— Foarte înţelept. Fac exact contrariul a ceea ce m-a sfătuit Robert. Campbell vrea să divorţeze. Noi nu facem decât să-i uşurăm situaţia. Va avea atâţia martori, încât nu va şti ce să facă cu ei.

Văzând că ea tace, Case continuă:

— Jane, va avea nevoie de dovezi, iar noi, începând din noaptea asta, îi vom da toate dovezile necesare. Dacă nu mă duc la grajd, până la urmă Ruggles o să vină după mine. El va putea să jure că noi doi am stat singuri în camera ta mai multă vreme. Dacă ar mai fi fost vreo soluţie, aş fi apelat la ea, dar în afară de a-l ucide pe Campbell, nu ştiu ce aş putea face ca să te apăr.

— Sper că nu te gândeşti la duel, nu? îl întrebă ea speriată.

— Nu, răspunse Case, zâmbind. Nu. Ar putea să mă ucidă, şi atunci ce-am realiza? Asta e singura soluţie,

crede-mă.

Se aşteptă ca Jane să-l respingă, să se împotrivească, să-i spună că ea nu voia asta, dar când ea se lipi de el, suspinând împăcată, lui Case îi veni inima la loc. Îi ridică bărbia şi îi sărută încet, pe rând, sprâncenele, obrajii, buzele.

Jane simţea că inima îi bate din ce în ce mai tare, şi asta din cauza sărutărilor lui. Se gândea la toate femeile frumoase şi pricepute cu care făcuse el dragoste; îşi amintea de lipsa ei de experienţă şi de crisparea ei când Jack intra în dormitor.

Se sprijini cu o mână de pieptul lui şi se trase puţin înapoi, să-i poată vedea chipul. Îi vorbi deschis şi cu stăpânire de sine:

— Să nu te aştepţi la prea multe de la mine. Pentru mine… pentru mine căsătoria nu a fost o experienţă plăcută.

Case reuşi să-şi reprime furia care încerca să pună din nou stăpânire pe el. Acum era vremea răbdării, a unei răbdări infinite, a îndemânării şi a delicateţii.

— Jane, tu te temi?

— De tine? Niciodată!

— Nu, de asta.

Îi dezlegă halatul, desprinzându-i-l de pe umeri. Avea grijă să nu atingă decât zone uşor sensibilearcuirea delicată a gâtului, braţele, spatele. Când se dădu un pic înapoi să-i citească în priviri, Jane zâmbi.

— Case, doar nu te temi de mine, îi zise ea, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

— Mă tem… Nu vreau să…

Case nu se bâlbâia niciodată.

— Sunt înmărmurit, îi răspunse până la urmă.

Neîncrezătoare, Jane ridică dintr-o sprânceană.

— E adevărat.

Nu rezistă, şi îi sărută gropiţa care i se forma mereu la colţul gurii.

— Într-un fel, pentru mine e pentru prima oară. Eşti

singura femeie pe care ani iubit-o vreodată. Mă simt ca un puşti la prima întâlnire.

Jane simţi cum o îneacă din nou lacrimile. Case era un bărbat nemaipomenit, de o forţă covârşitoare, călit de experienţa cutremurătoare a războiului. Oare de ce nu-i era teamă de el? De fapt, simţea tocmai contrariul. Niciodată în viaţa ei nu fusese mai conştientă de forţa feminităţii ei, ca acum. Cu Jack...

— Jane, ce este?

Alungă din minte imaginea soţului ei şi-i zise, cu o viclenie tipic feminină:

— Să fie acesta bărbatul care în toate aceste săptămâni mi-a făcut promisiuni nemărturisite, cu ochii lui îndrăzneţi? Ca să nu mai spun de mângâierile nepermise şi de sărutările furate? Ei bine, iată-mă. E vremea să împlinim promisiunile tale.

Cuvântul ei era lege. Jane ţipă scurt, când Case o ridică în braţe şi o aşeză pe pat. Râzând, se întinse lângă ea. Se alintară, se lipiră unul de celălalt, îşi împreunară mâinile deasupra capului.

Treptat, expresia de pe chipul lui devenea tot mai serioasă. Se aplecă şi începu să o sărute tot mai insistent, tot mai lung. Nu simţea nevoia să acapareze, să posede; nu încă. Nu voia decât să se bucure de darul pe care ea i-l oferea.

Case nu bănuia emoţiile pe care i le trezea gingăşia mângâierilor lui. Deci asta înseamnă să-i fii dragă cuiva, îşi zise ea şi se simţi cuprinsă de o imensă bucurie. Se simţea iubită. Nu era nici timidă, dar nici temătoare. Doar că nu avea experienţă. Ştia ce înseamnă să fii obiectul pasiunii unui bărbat, însă de data asta era altceva. Case era primul bărbat care o iubea.

Îşi plimbă degetele pe braţele şi pe umeri lui, simţind cum sub atingerea ei toţi muşchii i se contractă. Când o mângâie şi el la fel, fiecare fibră din trupul ei se relaxă. Era atât de firesc, atât de plăcut, încât Jane se întreba de ce oare se temuse de el, de ce se temuse să-i primească

iubirea.

În vreme ce ea se abandona plăcerii, Case se străduia să rămână lucid. Voia să îndepărteze din mintea ei toată neplăcerea şi umilinţa pe care le îndurase cât fusese căsătorită cu Campbell. Mai mult decât orice, voia ca ea să ştie că nu ea fusese de vină. Era frumoasă, era senzuală, era ce-şi putea dori un bărbat.

Sărutările şi mângâierile lui nu trădau nici pasiune clocotitoare, nici grabă. Voia să o tulbure, să o ademenească. Şi reuşea. Jane se lăsă învinsă de învolburarea ameţitoare a sângelui. Trupul ei cerea să fie mângâiat, iar Case răspundea dorinţei ei. Însă nu era de ajuns. Ea voia mai mult de-atât. Când Case îi scoase cămaşa de noapte, ea nu se opuse. Iubirea fusese mereu o taină pentru ea. Acum însă, lângă acest bărbat atât de tandru, era gata să primească tot ce putea el să o înveţe.

Iată ce gândea ea, însă când Case îi ceru să-l dezbrace, toată încrederea ei în ea însăşi se topi. Asta era ceva cu totul nou. Jack nu voise niciodată nimic altceva de la ea decât să termine cât mai repede. O poseda mereu pe întuneric, în grabă, fără să acorde prea mare atenţie ritualului în sine. Ea nu ştia ce înseamnă să producă plăcere unui bărbat.

Case intui ce se petrecea în mintea ei şi nu-i dădu răgaz să gândească prea mult. Şoptindu-i vorbe de alint, îi luă mâinile şi îi aşeză degetele pe primul nasture al cămăşii lui, ajutând-o, încet, încet să-l dezbrace.

— Dacă faci asta mai des, o să-ţi fie mai uşor, îi zise el.

— Da, tu trebuie să ştii.

— Să fii bucuroasă că unul dintre noi ştie ce trebuie să facă.

Jane râse.

— Case, sunt bucuroasă, crede-mă.

Când cămaşa şi pantalonii lui ajunseră pe podea, laolaltă cu halatul şi cămaşa ei de noapte, Case se întinse din nou pe pat, lângă ea.

Jane îşi ţinu respiraţia când simţi pielea lui atingându-i trupul, îi auzea inima bătând lângă inima ei. Sărutul lui era acum fierbinte, năvalnic, iar ea răspunse, fără să şovăie. Mintea i se goli de toate gândurile de dinainte, păstrând fierbinte doar senzaţia pe care o trezea în ea atingerea lui. Sânii i se întăriră şi în tot trupul ei se răspândi căldura chemării. Cunoscuse şi înainte sentimentul neputinţei, dar nu o astfel de neputinţă. Nu se temea, ci se simţea eliberată.

Case îi prelungea cu bună ştiinţă plăcerea, cu toate că îi era mai greu decât îşi închipuise. Râvnise şi la alte femei înainte, dar nu în felul acesta. Dorea, mai mult decât orice, să şteargă din mintea ei tot ce era legat de Jack Campbell, ca şi când nu ar fi existat niciodată. În patul lor ea nu avea să aducă amintirea altui bărbat.

Când Jane începu să respire tot mai greu, mângâierile lui deveniră din ce în ce mai intime. Îi cuprinse în palme sânii, îi mângâie şi îi sărută. Dacă ea ar fi făcut cel mai mic gest de împotrivire, i-ar fi lăsat timp să se obişnuiască; dar, departe de a se împotrivi, Jane îl trase mai aproape de ea şi îi răspunse cu mângâieri la fiecare atingere. Case îi desfăcu uşor coapsele şi o privi încă o dată. Jane îl privi implorându-l cu un suspin.

O atinse din nou. Ea se cutremură şi întinse mâinile către el. Case îi şopti ceva – un avertisment? – însă dorinţa ci era prea 210

mare ca să mai ţină seama de vorbe. Agăţându-se de umerii lui, îl chemă.

Case veni deasupra şi, pentru o clipă, privi jocul flăcărilor pe chipul ei. Cât aşteptase să vadă asta! Pielea ei era rumenă, ochii îi erau grei de dorinţă. Deodată îl fulgeră o amintire – imaginea ei, legănându-se pe scaunul din cămara bibliotecii Ladies' Library, în ziua când o văzuse prima oară.

— Cred că ciorapii albaştri au fost de vină, şopti el.

Jane nu mai avea răbdare să răspundă unei glume.

— Case! îl rugă ea.

Pătrunse încet, cu grijă, dându-i răgaz să se acomodeze cu greutatea trupului lui. Jane îl privi cu nişte ochi atât de mari, încât pentru o clipă el crezu că i se va împotrivi. O trecu însă un fior şi îl înlănţui cu tot trupul ei. Atunci începu şi el să se mişte.

Până în clipa aceea, fiecare sărut, fiecare atingere urmăreau să-i producă ci plăcere. Acum plăcerea îi cutremura pe amândoi. Cumpătarea şi gingăşia fură uitate în dorinţa aceasta frenetică de a stăpâni. Când o simţi răspunzându-i cu aceeaşi patimă, îl cuprinse o bucurie imensă.

În cele din urmă orice gând se văzu abandonat, alungat de senzaţiile tulburătoare şi de dorinţa de eliberare.

Ceva mai târziu, Case, sprijinit într-un cot, îi privi chipul. Voia să o vadă bine pe femeia care îi dăduse viaţa peste cap. Se întrebă dacă ea îşi dădea seama ce furtună va provoca în opinia publică vestea că ei doi erau amanţi. Nu fusese sincer în totalitate. Era posibil ca, luptând împotriva acţiunii de divorţ, ei să câştige. Însă el nu voia asta. Ar fi însemnat ca ea să rămână căsătorită cu Campbell, iar Case o voia a lui şi numai a lui, pentru totdeauna.

Jane înălţă capul de pe pernă şi-l sărută, în fugă, pe buze.

— Nu te mai gândi, şopti ea. Fără păreri de rău. Măcar pentru o clipă, să ignorăm lumea de afară şi să ne gândim numai la noi.

Încordarea lui se risipi dintr-odată. Nu era naivă. Îşi dădea bine seama cât de crudă putea fi lumea. Iar el va face totul să o ţină departe de furtuna ce urma.

— Spune-mi ce simţi, îi ceru el.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet de mulţumire.

— Mă simt ameţită, răspunse ea. Ameţită de propria mea putere.

Se întoarse şi îl privi cu ochi scânteietori.

— Dacă aş fi ştiut că ceea ce pot face un bărbat şi o

femeie în pat e un lucru atât de minunat, nu aş fi rămas castă atâţia ani, glumi ea, sărutându-lpebărbie.

Răspunsul ei îi făcu plăcere, şi îi şopti:

— În cazul acesta, hai să recuperăm timpul pierdut.

Jane dormea când Case auzi un ciocănit în uşă. După cum se aştepta, era Ruggles care venise să vadă de ce întârzia. Lance intră în cameră şi se aşează la locul lui, lângă foc.

Când Ruggles îl văzu pe Case îmbrăcat doar cu pantalonii, rămase mut de uimire, iar când aruncă o privire peste umărul lui şi văzu patul, făcu ochii mari.

— A, Ruggles, zise Case. Am uitat de tine. Vin imediat.

Apoi închise uşa. Când se întoarse spre pat, se opri şi se uită la Lance.

— Bine, băiete. Te-ai descurcat bine astăzi. Ar fi bine să te obişnuieşti cu mine, Lance, pentru că nu renunţ la ea nici în favoarea ta, nici a altcuiva.

— Ce-ai spus? îl întrebă Jane somnoroasă.

— Iubirea mea, spuneam că zarurile au fost aruncate.

Vorbele lui o treziră de-a binelea. Privi către uşă.

Case dădu din cap, întărindu-i bănuiala.

— Da, a venit Ruggles. Trebuie să plec. Să nu spui nimănui nini ic şi să nu faci nimic până când nu vin eu. Ai înţeles?

— Şi când vii?

— Mâine dimineaţă. Se uită la ceas. Ba nu. De fapt, o să vin mai târziu, în dimineaţa asta. Să fii gata… să zicem… pe la unsprezece.

— Şi unde o să mergem?

— La Highgate, să vedem cum merge treaba acasă la tine. Se aşează pe marginea patului şi-şi plimbă degetele prin părul ei. Nu-i venea să plece de lângă ea. Voia să aibă dreptul să se întoarcă în acelaşi pat, lângă ea, fără să se teamă că va da peste ei mătuşa Sophy. Nu avea să-şi găsească liniştea până când Jane nu-i devenea soţie.

Se ridică.

— Scopul principal este să-i dăm lui Campbell dovezi pentru divorţ.

Şi o sărută dulce.

— E singura cale, Jane.

— Ştiu.

Când plecă, toată căldura din cameră păru că a dispărut odată cu el. Jane se ghemui în pat şi trase aşternutul până sub bărbie.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, când ajunse la Woodlands, Case o găsi pe Jane aşteptându-l în salonul din faţă. Era îmbrăcată cu pelerina roz şi avea obrajii îmbujoraţi de fericire. Case nu rezistă ispitei şi o trase într-o cămăruţă de lângă salon unde, după ce îi scoase. boneta, o luă în braţe.

O sărută pătimaş, şi Jane se abandonă cu ochii închişi îmbrăţişării lui. Ameţită de dragoste, simţi cum o invadează acea căldură bine cunoscută. Când Case o îndepărtă puţin, constată încântată că şi ea avea acelaşi efect asupra lui.

Case inspiră adânc.

— Nu mai pot gândi limpede dacă mă priveşti aşa.

Jane închise ochii.

— Acum e mai bine?

Nu se putu abţine să nu o sărute din nou lung, dar de data aceasta mai puţin pătimaş.

— M-am temut să nu te răzgândeşti, îi zise Case, ţinând-o în braţe şi savurând, încă, aroma buzelor ei. Apoi, când te-am găsit aşteptându-mă, nu am putut rezista.

Jane îi zâmbi şi privi adânc în ochii lui.

— M-ai lăsa să mă răzguidesc?

— Nu, îi răspunse el, nu după o noapte ca cea care a trecut. De-acumeştinumaiamea.

Dacă vorbele acestea ar fi venit din partea lui Jack sau a oricui alt bărbat, ar fi îngrozit-o. Dar începea să-l cunoască tot mai bine pelaseşiştiacănuarfi obligat-o să facă ceva împotriva voinţei ei.

— Foarte bine, zise ea, înseamnă că nu trebuie să mă

mai frământ dacă ceea ce fac e bine sau e rău, nu-i aşa?

— Aşa este. Frământările de genul ăsta sunt tardive.

Îi puse boneta şi-i legă panglicile sub bărbie.

— Ce i-ai spus mătuşii mele? o întrebă el.

— I-am spus că plecăm la Highgate să verificăm casa. În orice caz, ea îşi va petrece ziua la bibliotecă şi o s-o întâlnesc acolo după ce terminăm cu Highgate. Şi ce altceva o să mai facem?

— O să-l ajutăm pe soţul tău să câştige divorţul.

Jane nu înţelese ce voia el să spună.

— Cum o să facem asta?

— O să vezi. Mergem? Case îi oferi braţul.

Trăsura care aştepta la scară purta blazonul Devere. Harper şi ajutorul lui se aflau sus, pe capră, îmbrăcaţi în livrele albastre cu fireturi aurii. Pentru că nu ştia ce anume vor face şi unde vor merge, Jane îl lăsase pe Lance în grija lui Ben.

Curând, însă, îşi dădu seama că ceea ce se petrecea era mult mai complicat. Case se străduia să dovedească că ea era amanta lui. Colindară prin mai multe magazine scumpe, merseră la bijutier, la casa de modă, la croitoreasă şi peste tot Case cheltui sume imense. Toate socotelile şi toate bunurile achiziţionate urmau să fie trimise la adresa lui.

Lui Jane nu-i venea să creadă uşurinţa cu care accepta schimbarea aceasta de situaţie. Nu se simţea deloc vinovată, ci cât se poate de recunoscătoare. În sfârşit, găsise modalitatea de a desface toate legăturile ce o făcuseră prizoniera unui om de care se temea şi pe care îl dispreţuia. Fără Case, lucrai acesta nu ar fi fost posibil niciodată.

Nu avea mustrări de conştiinţă, dar se simţea stingherită. Nu demult, le privea de sus pe femeile care se vindeau bărbaţilor. Acum, negustorii o măsurau cu privirea şi ea ştia ce gândeau. Îi trebui o voinţă de fier să-i poată privi în ochi, şi să se arate încântată că poate cheltui banii protectorului ei.

Protector. Amantă. Urâte cuvinte! Case era bărbatul pe care îl iubea. Chiar şi după ce se vor căsători, ea tot iubitul ei îl va considera. Un soţ mai avusese, dar niciun bărbat nu o mai iubise până acum.

Cânt trăsura opri în faţa magazinului cu blănuri, Jane protestă.

Case se uită la ea şi constată că plecase capul.

— Nu-ţi plac blănurile?

— Nu e vorba de asta, ştii foarte bine. Nu-i nevoie să risipeşti banii, important e să convingem tribunalul că tu îmi plăteşti datoriile. Şi cred că am făcut deja suficient ca să-i putem convinge. Ce este? îl întrebă ea, văzându-l că râde.

— Ador să cheltuiesc bani cu tine. Nu-ţi imaginezi câtă plăcere îmi face. Şi e prima oară când îi spun asta unei femei.

— Şi, adăugă ea cu glas reţinut, trebuie să înţeleg că ai fi putut spune aceste cuvinte multor femei?

Ochii lui străluciră.

— La zeci de femei, îi răspunse el. Însă tu eşti singura care merită.

Se opriră să mănânce la The Gatehouse Inn, în Highgate. În sufragerie era muM lume. Case râse la gândul că vecinii ei curioşi vor avea subiect de bârfă. Una era, însă, să înfrunte privirile unor străini, şi alta ar fi fost dacă Jane l-ar fi văzut de pildă pe doctor intrând pe uşă. Avea şi prieteni în Highgate, oameni care îi plăceau şi cărora le purta respect. Privea mereu la uşă, temându-se să nu apară vicarul sau oricare altul dintre oamenii de frunte ai satului.

După câteva minute, simţind stinghereala ei, Case se ridică.

— M-am răzgândit, zise el. Cred că vom merge la un picnic.

El terminase de mâncat supa, însă ea nici nu o începuse.

Contrariată, Jane se uită la el. Privirea lui era plină

de înţelegere şi amuzament.

Jane plecă ochii în farfurie.

— Nu prea ştiu ce se cuvine să fac, zise ea, stânjenită.

— Aşa-i, răspunse Case. Şi îmi pare bine că nu ştii.

Îi ţinu scaunul şi ea se ridică.

— O să cumpărăm provizii de la băcănia din sat şi o să mâncăm la Hillerest, zise el.

Jane rămase în trăsură cât timp făcu el cumpărăturile.

Din hambar nu mai rămăsese nimic. Acolo unde odată fusese adăpostul animalelor era acum doar un loc gol. Nici lucrătorii nu se vedeau.

— Mă tem că va mai frece puţin până se vor întoarce lucrătorii să construiască hambarul. Terenul e plin de apă.

— Bine, dar sper că nu plăteşti şi pentru asta, îi zise ea. Eu stau aici cu chirie. Proprietarul trebuie să achite nota.

Case zâmbi şi, când ea porni spre casă, se întoarse spre Haiper şi-i zise să se întoarcă după o oră.

— Dacă vrei, poţi să adăposteşti caii la Gatehouse şi să iei şi masa acolo. Plătesc eu.

Propunerea nu-i convenea deloc lui Harper.

— Înălţimea Voastră, trebuie să vă păzesc, dacă cumva aţi uitat, îi spuse Harperpe un ton confidenţial.

Case oftă, încercând să nu-şi piardă răbdarea.

— Faci cum vrei.

Harper îl urmări cu privirea când pomi după Jane, pe poteca înclinată ce ducea spre intrare. Când tânărul vizitiu de lângă el lăsă să-i scape un fluierat abia auzit, Harper se întoarse şi-i aruncă o privire ameninţătoare.

— Nici să nu te-aud, Bernie, mormăi el.

— Nu. domnu’ Harper, să trăiţi. Nu zic nimic.

După câteva clipe în care nu scoase niciun cuvânt, întrebă:

— Şi acum ce facem?

— Aşteptăm, răspunse Harper.

Casa era neschimbată, doar că mai persista mirosul vopselei proaspete. Se mai simţea, însă, şi fumul, mai ales în draperiile de catifea din salon, în dulapuri, într-un şal pe care Jane îl lăsase în camera ei pe un scaun. Îl ridică şi-l apropie de nas.

— Casa asta nevoie de o aerisire zdravănă, zise ea. Uită-te la ferestre. Sunt închise. Nu mă mir că persistă mirosul de fum.

Îl auzi pe Case închizând uşa şi atunci lăsă din mână şalul şi se întoarse încet spre el. Privirea lui o făcu să tresară, însă nu-şi putu desprinde ochii din ochii lui.

Din doi paşi ajunse lângă ea, o luă în braţe, o strânse puternic şi o sărută cu patimă.

Nu mai era iubitul tandru, delicat din noaptea trecută. Acum descoperea un bărbat cuprins de o dorinţă sălbatică. Pentru o clipă, Jane se sperie, însă imediat îl auzi spunându-i că o iubea prea mult, că o aşteptase neîngăduit de mult, şi momentul de nesiguranţă trecu. Acesta era Case. Dintre toţi bărbaţii, el era singurul în care ea putea să aibă încredere.

Când o împinse pe pat, Jane întinse mâinile spre el şi îl trase lângă ea. Privindu-se în ochi, începură să se dezbrace reciproc. De data aceasta făceau dragoste pentru patima lui, şi nu pentru tulburarea ei, însă ea i se dăruia toată. Se născuse în ea dorinţa de a-i oferi toate plăcerile, de a-l iubi aşa cum nu mai fusese niciodată iubit. Numai era altul ca el. Însemna totul pentru ea.

Brusc, înflăcărarea lui se topi şi mângâierile încetară. Cu buzele aproape lipite de ale ei, şopti:

— Uşor, e prea repede pentru mine.

Jane nu se putu abţine şi începu să râdă. Zâmbetele dispărură îndată ce Case începu din nou să o mângâie în zone tot mai intime, cu abilitatea celui care ştie să stăpânească vulnerabilitatea femeii.

Trupul lui Jane luă foc.

— Case, şopti ea. Case.

Palmele i se încleştau şi se desfăceau disperate pe

umerii lui.

Îi oferea tot ce dorea ea, tot ceea ce aşteptaseră amândoi. Când trupul lui puternic şi zvelt veni deasupra, Jane îl strânse în braţe şi, simţind explozia de plăcere în amândoi deodată, îi strigă numele.

Pe deplin satisfăcută şi ameţită, încă, de valurile tulburătoare ale iubirii pe care acum o descoperea, Jane rupse prima tăcerea:

— N-am ştiut că poate fi aşa. Chiar dacă mi-ai fi spus, nu te-aş fi crezut.

— Dar cum este? o întrebă Case şi, zâmbind, îi luă un sân în palma lui.

Ea îi dădu mâna la o parte şi se ridică, sprijinindu-se într-un cotşiprivindu-l.

— Uite, îi zise, de pildă nu credeam că pot să râd în timp ce facem dragoste. Dacă râdeam de Jack…

Când ea se opri, Case se ridică şi el, să o poată vedea mai bine.

— Cec cu Jack? o întrebă el, răbdător.

Jane oftă şi după câteva clipe, continuă:

— Nu aş fi îndrăznit să râd de Jack. Asta este. Eram prea speriată de el, mai ales când venea în patul meu. Era de părere că sunt două categorii de femei, unele cu care bărbaţii se căsătoresc şi restul. O soţie trebuia să tolereze intimităţile unei căsnicii, de fapt să le suporte, chiar şi atunci când erau de nesuportat. Când avea nevoie de plăcere, o căuta în braţel e amantei.

Întoarse capul şi căzu pe gânduri.

— Ce este, Jane? o întrebă Case cu blândeţe. La ce te gândeşti?

Chipul ei se eliberă de povara gândurilor şi zâmbi.

— Mă gândeam că niciodată nu aş fi crezut că pot fi fericită într-o legăturănepermisă şi acum… uită-te la mine.

Case o cuprinse pe după umeri şi o privi în ochi. Glasul lui era aproape tăios:

— Eu nu văd în asta o legătură nepermisă. Nu te consider amanta mea şi nici tu nu ar trebui să te consideri

astfel. Tu eşti femeia pe care o iubesc şi care îmi va fi soţie.

— Ştiu. Nu te mai gândi la asta. N-o să mai gândesc nici eu.

Case ştia de unde îi venise ideea aceasta şi i se adresă cu blândeţe:

— Ascultă-mă, Jane. Nu vom mai merge la cumpărături. Nu o să te mai fac să te simţi stingherită, însoţindu-mă în locuri publice. Am făcut ceea ce ne propusesem să facem, l-am dat soţului tău dovezi pentru divorţ. Tot ce mai trebuie (acut, voi face singur. Chiar şi când va veni vremea să ne prezentăm la tribunal. Nu-i nevoie de prezenţa ta. Pe mine mă va da în judecată.

Jane îi acoperi buzele cu palma.

— Să nu crezi că îmi pasă. Nu vreau decât să fiu liberă, ca să-mi aleg singură calea pe care să merg. Iar eu te aleg pe tine.

— Te voi elibera de el. Îţi promit.

Simţi cum o trece un fior.

— Aş vrea să fie aşa!

— Uite, mi-ai spus că tatăl lui este cel care dispune de bani şi că tot el ţine ca numele familiei să fie dus mai departe, mai ales că e singurul lui fiu, am dreptate? Chestiunea asta nu o poate schimba, nu?

— E adevărat.

Când Jane îşi lăsă din nou capul pe pernă, Case trase pătura peste ei.

— Ce fel de om este Sir Archibald? o întrebă el.

— Nu e ca Jack. Adică niciodată nu a încercat să pară un individ fermecător. E un om aspru. Sumbru. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată zâmbind. L-am întâlnit doar de câteva ori, dar mi-am dat seama că Jack îi executa ordinele fără să crâcnească.

— A, asta explică totul şi de fapt nu contează. Tu ai scăpat de Jack Campbell, indiferent că îi convine sau nu.

Jane îi căută privirea. Case se uită drept în ochii ei.

— Ai încredere în mine, şopti el. O să mă ocup eu de

toate.

— Şi, ce se va întâmpla? îl întrebă ea.

— O să mă întâlnesc cu avocatul meu, ca să-i dau indicaţii noi.

Îşi plimbă degetele prin părul ei şi o sărută, uşor.

— Apoi voi vorbi cu tatăl meu. Nu vreau să afle despre noi de la altcineva.

— Nu, bineînţeles. Dar…

Îi sorbi cuvintele cu încă un sărut şi, curând după aceea, Jane nu se mai putu gândi decât la clipa pe care o trăia şi la bucuria pe care o simţea în braţele lui.

Gideon Piers era chiar bine dispus până să apară Merrick. Totul se petrecea aşa cum plănuise. Castleton nu ştia unde să-l caute. Contele se învârtea în cerc, fără să ajungă la vreun rezultat, în vreme ce el ştia absolut tot despre Castleton, despre femeile lui, în special despre Jane Mayberry şi despre măsurile pe care le luase pentru a o proteja; ştia totul despre prietenii şi cunoştinţele lui. Acum se uita la Merrick, întrebându-se dacă nu cumva fusese prea încrezător.

— Ia loc, îi zise Piers, făcând semn spre un scaun. Ia totul de la început. Mai povesteşte-mi o dată.

După ce se aşeză Merrick, Joseph îi puse în faţă un pahar cu coniac, apoi ieşi şi-i lăsă singuri pe cei doi, întorcându-se la rolul lui de iscoadă.

— Chiar nu e nevoie, preciză Merrick, cu referire la Joseph. Am venit cu oamenii mei.

— Asta îl face pe el mulţumit, îl lămuri Piers. Îi place să se ştie util. Acum mai spune-mi o dată ce e cu ăştia doi.

— E vorba despre Lordul Reeve, iar pe celălalt îl cheamă James Campbell. Noaptea trecută au vrut să intre pe porţile Conacului Twickenham. Portarii nu i-au lăsat să treacă, dar unul s-a oferit să-i ducă un mesaj Lordului Castleton, pentru că cel mai tânăr dintre cei doi, Campbell, era furios la culme şi ameninţa că o să-l dea în judecată pe conte şi că o să-l ruineze. În orice caz, Campbell şi Reeve au plecat, dar după puţin timp s-au întors cu o scrisoare cu

sigiliu.

— Ce conţinea scrisoarea?

— Asta nu ştim. Ştim numai că după ce au înmânat-o, Reeve şi Campbell au plecat, iar curând după ce a primit scrisoarea, Castleton a plecat şi el însoţit de un prieten.

— Informatorul tău este unul dintre portari?

Merrick rânji.

— Mda, răspunse, dar nu ţi-ar fi recunoscător dacă l-ai numi informator. Crede că eu sunt de la Special Branch şi că ne aflăm într-o misiune secretă de a-l proteja pe conte.

— Frumos lucrat, îi zise Piers. Continuă. După aceea ce s-a mai întâmplat?

Merrick întinse braţele şi ridică din umeri.

— Dacă te gândeşti că a stat cineva ascuns în tufişurile din afara porţii care să-l urmărească pe Castleton, atunci răspunsul e nu. Ar fi fost prea evident. Casa este destul de izolată. Contele şi-ar fi dat seama imediat că este urmărit.

Chiar dacă ştia că Merrick avea dreptate, Piers nu fu mulţumit de răspuns.

— Adică nu ştii unde s-au dus?

— Mă tem că nu. În orice caz...

— Eu te plătesc să-mi aduci informaţii!

Piers scrâşni din dinţi, dar după câteva momente continuă, de data aceasta mai calm:

— Până acum de ce nu am mai auzit de Reeve şi de Campbell?

Merrick se strădui să se stăpânească. Nu vedea care era importanţa acestei noi situaţii şi i se păru insultătoare atitudinea lui Piers. Însă acesta era cel care plătea, şi atunci el trebuia să facă tot cei se cerea.

Îi răspunse cu tot calmul de care era în stare:

— Pentru că şi eu tot acum am auzit prima dată de ei. Am venit aici sperând că-mi poţi spune tu mai multe despre ei, dar dacă nici tu nu-i cunoşti, o să urmăresc singurul fir pe care îl am.

Piers îl privi printre gene.

— Despre ce fir e vorba?

— Informatorul meu mi-a spus unde locuieşte Campbell. A tras la un hotel din Dover Street. Credeam că ştii tu unde anume. Dar dacă nu ştii, atunci eu am plecat.

— Mă anunţi îndată ce afli ceva, ne-am înţeles?

— Te anunţ.

Se despărţiră într-o manieră amiabilă, însă buna dispoziţie a lui Piers se topise. Îşi aminti că nu era chiar înţelept să-l subestimeze pe Castleton. iată că atunci când el credea asta, contele nu se învârtea, de fapt, în cerc. Bine, întărise paza la Woodlands şi la Conacul Twickenham, dar pe de altă parte îşi vedea de treaba lui ca şi când el, Piers, nu ar fi fost decât o problemă oarecare, puţin incomodă. Petrecerea de la Twickenham era o dovadă. Contele părea să-şi râdă de el.

Gândul acesta era de neîndurat! Când îşi dădu seama că scrâşnea din nou din dinţi, Piers încercă să se liniştească. Va găsi o soluţie, îşi făgădui el, ca să arate că tot el era cel care deţinea controlul. Jane Mayberry şi câinele ei. Contelui i-ar trece pofta de râs dacă li s-ar întâmpla ceva rău acestora.

Gândurile lui trecură la noua problemă. Cine mai era şi acest James Campbell şi cum ar fi putut el să-l ruineze pe conte?

Nu-i plăcea să-şi vadă planul clătinându-se tocmai acum, când mai erau câteva zile şi-l punea în aplicare. Campbell ar face bine să nu-i stea în cale.

— y rimul lucru pe care l-a făcut Case a doua zi dimineaţă T a fost vizita la biroul lui Robert Shay, pentru a-i da acestuia indicaţii privitoare la acţiunea de divorţ pe care Campbell avea să o deschidă.

— Să nu ne opunem? întrebă Robert, uluit. Dar asta ar însemna că-ţi recunoşti vina. Dacă îmi asculţi sfatul şi rupi toate legăturii e cu domnişoara Mayberry, acţiunea lui Campbell nu va avea temei.

— Vreau să aibă temei.

Robert îşi privi prietenul care stătea de partea cealaltă a biroului. Expresia de stupefacţie de pe chipul lui vorbea de la sine.

— De ce?

— Pentru că intenţionez să mă căsătoresc cu ea.

Preţ de câteva momente Robert îl privi cu ochii holbaţi.

— O să te căsătoreşti cu ea, zise el cu un glas pierit.

Case zâmbi.

— Robert, nu e sfârşitul lumii. Vorbim despre o căsnicie care a eşuat de la bun început şi care de câţiva ani, practic, nu mai există.

Robert începu, încet-încet, să înţeleagă, însă încercă să-l lămurească pe Case cum stăteau, de fapt, lucrurile.

— Curtea nu va fi de aceeaşi părere. Ea este încă e soţia lui. Se află în posesia lui. Te-am avertizat care vor fi daunele morale şi materiale, dacă vei continua să te întâlneşti cu ea.

— Într-adevăr. Şi sunt gata să le accept. Ce vreau de la tine este un sfat: cum să grăbim divorţul, pentru ca să ne putem căsători cât mai repede.

Lui Robert nu-i venea să creadă. În urmă cu două zile îşi sfătuia prietenul ce să facă pentru a evita un scandal. Atunci Case era furios, era negru de supărare şi toată mânia lui se îndrepta împotriva lui Jane Mayberry. Schimbarea petrecută îl lăsa fără cuvinte. Case era calm, zâmbea şi părea fericit. Robert se simţea exact invers. În sertarul de sus al biroului său se afla o sticlă de coniac şi, dacă nu ar fi fost atât de devreme, ar fi tras o duşcă zdravănă.

Jane Mayberry. Case o iubea cu adevărat. Îşi dăduse seama de la început că fata îl cucerise, până şi un orb şi-ar fi dat. seama. Dar Case era un om cu capul pe umeri. Când a aflat că e căsătorită, ar fi trebuit să o trimită să-şi facă bagajele şi să o alunge definitiv din viaţa lui.

Nu avea niciun rost să încerce să-i schimbe opţiunea. Ducele va avea grijă să-i deschidă ochii asupra tuturor

capcanelor care-l aşteptau. Nu-şi dorea să fie în locul lui Case la acea discuţie cu tatăl lui.

Mai încercă, totuşi, o dată să-l facă să gândească raţional.

— Nu te grăbi. Gândeşte-te bine şi nu lua o decizie pripită. Ţine minte, o dată ce porneşti pe drumul acesta, cale de întoarcere nu există.

— Nu o să mă reprezinţi tu?

— Bineînţeles că o să te reprezint, îl repezi Robert.

Case zâmbi.

— Mulţumesc. Acum spune-mi exact la ce trebuie să mă aştept.

Robert se încruntă, după care începu să-i explice, fără tragere de inimă:

— Mai întâi de toate trebuie să-i scriem lui Campbell şi să-l informăm că nu-i vom contesta acţiunea. Dacă merge totul bine, cazul ar trebui să ajungă pe masa judecătorului într-o săptămână, cel mult două, după care va merge mai departe la Consistoriu, la Episcopul Londrei.

— Şi asta cât va dura?

— O lună, poate două. Dar asta e partea cea mai uşoară. Campbell va obţine divorţul, ca şi Jane, de altfel, însă asta nu înseamnă că ea va fi liberă să se căsătorească. Este nevoie de un act eliberat de Parlament, iar asta poate dura destul de mult.

Case se ridică.

— Atunci, hai să nu pierdem vremea. Vreau ca acest Campbell să afle cât mai repede că Jane nu se va întoarce la el. Vreau să ştie că ea se află sub protecţia mea. Scrie-i ceva care să-l determine să se mişte mai rapid. Cu cât se termină totul mai repede, cu atât va fi mai bine.

— Unde îl găsesc?

— La Cook’s Hotel, pe Dover Street.

— Tu unde te duci acum?

— Să-i dau vestea tatălui meu.

După plecarea lui Case, Robert nu mai putu rezista tentaţiei. Scoase sticla cu coniac, îşi turnă în pahar şi luă o

înghiţitură zdravănă. Până acum nu mai avusese niciun caz de divorţ, ceea ce nu era de mirare. Divorţurile erau atât de costisitoare şi atât de greu de obţinut, încât puţini se încumetau la aşa ceva. Va trebui să răsfoiască puţin legile privitoare la divorţ. Campbell era scoţian. Era necesar un stagiu de pregătire înainte să pornească acţiunea aceasta, ceea ce însemna că s-ar putea să dureze ceva mai mult decât îşi imaginase el.

Nu era exclus ca între timp lui Case şi domnişoarei Mayberry să le vină şi mintea la cap. Gândul acesta îl mai linişti. Apoi îşi aminti de schimbarea pe care tocmai o văzuse la Case, de strălucirea din ochii lui, de buna lui dispoziţie, în ciuda gravităţii propunerii pe care i-a făcut-o. Şi, deodată, îşi dădu seama. Erau amanţi! Case şi domnişoara Mayberry deveniseră amanţi! Schimbarea din felul de a fi al lui Case era atât de evidentă… însemna că totul se întâmplase imediat după ce se despărţise de el, cu o seară în urmă, când Case plecase la Woodlands ca să o pună pe domnişoara Mayberry faţă în faţă cu propria ei minciună.

Luă încă o înghiţitură de coniac. Clar, nu mai era cale de întoarcere. Case nu ar fi făcut pasul acesta dacă nu ar fi fost legat definitiv de fată. Asta explica şi graba lui de a vedea o dată totul clarificat. Nu dorea ca primul lui copil să se nască în afara căsătoriei.

Terorizat de gândul acesta, Robert dădu peste cap paharul de coniac. Cuprins de entuziasm, merse la raftul cu cărţi, găsi volumul care îi trebuia şi începu să-l răsfoiască atent. Curând îşi dădu seama că legea privitoare la divorţ era extrem de complicată.

Când ajunse Case, tatăl său se dusese să călărească, aşa că îl aşteptă în bibliotecă. Pentru a-şi ridica moralul în aşteptarea confruntării, bău o cafea. Deasupra şemineului se afla un portret al mamei lui şi Case se opri lângă foc şi rămase privindu-l.

Nu se putea uita la acest portret fără să zâmbească. Mamei lui nu-i plăcuse niciodată. Să nu-mi spuneţi că

semăn cu femeia aceea din tablou, obişnuia să spună. Nu are pic de viaţă în ea!

Niciun pictor de portrete nu ar fi putut surprinde esenţa firii ei. Era o fiinţă luminoasă atât ca înfăţişare cât şi în modul de a se comporta, spre deosebire de cei din neamul Devere. Poate tocmai de aceea o iubise tatăl lui atât de mult. Îi dăduse viaţa peste cap, i-o schimbase complet. Când a murit, parcă a luat cu ea toată bucuria lumii.

Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa. Plecase să călărească neînsoţită, a căzut şi nu a fost găsită decât abia a doua zi dimineaţă. Apoi a făcut febră mare şi, încet-încet, s-a stins. Abia împlinise treizeci de ani, vârsta lui de acum.

Se întreba ce cuvintepline de înţelepciune i-ar fi spus acum. Cu siguranţă nu i-ar fi servit platitudinile care treceau drept vorbe înţelepte printre prietenii lui. Nimănui nu i-ar păsa dacă ar face din Jane amanta lui. În schimb toţi vor fi şocaţi de dorinţa lui dejo lua de soţie.

Îşi trecu mâinile prin păr, apoi merse şi se aşeză pe unul dintre fotoliile de lângă şemineu. Ştia ce i-ar fi spus mama lui. L-ar fi întrebat ce-i spunea lui propria conştiinţă, iar el i-ar fi răspuns, pe bună dreptate, că nu avea niciun fel de remuşcări. Niciodată în viaţa lui nu fusese mai sigur că ceea ce face este bine.

Tatăl lui avea să pună problema cu totul altfel. Onoarea. Onoarea unui Devere era sacră. Cuvântul lui era o garanţie supremă. El preţuia cinstea, loialitatea şi respectul la cei slabi şi defavorizaţi. Niciodată nu ar dezonora pe nimeni, prieten sau neprieten.

Aceste lecţii le primiseră cei trei copii Devere de mici. Într-o lume civilizată, codul de onoare al tatălui său nu dădea greş. Încercase şi el să trăiască după regulile lui, însă în Spania învăţase altele, mult mai dure. Codul de onoare nu l-a putut proteja de hotărârile teribile pe care fusese nevoit să le ia. Constatase că în război onoarea era de multe ori prima sacrificată.

Nu putea sta de vorbă despre aceste lucruri cu tatăl

lui. Ducele nu ar înţelege. Nu ştia nici dacă-l va putea face să înţeleagă dragostea lui pentru Jane. Nici măcar nu va încerca.

Oftă prelung. Se întâmplau atât de multe o dată. Reuniunea, Jane, Campbell. Dacă situaţia ar fi fost alta, ar fi amânat problema divorţului până după reuniune, însă de dragul lui Jane trebuia să grăbească lucrurile. Ea nu era convinsă că Jack Campbell o va lăsa în pace. Se temea tot timpul că ar putea să vină după ea şi să o răpească. Dacă avea dreptate, era absolut necesar să-l facă pe Campbell să înţeleagă că ea avea un protector puternic, gata să-l distrugă dacă s-ar atinge de un fir de păr din capul ei.

Nu credea că acest Campbell putea fi atât de nesăbuit.

Da, ar trebui să se gândească mai mult la reuniune. Norocul lui că-l avea pe Waldo. Waldo se implicase total. Mâine avea să se întâlnească toţi acolo şi să repete, pas cu pas, toată înscenarea, aşa cum avea să se desfăşoare. Ba nu. Aşa cum sperau ei că avea să se desfăşoare. Nu ştiau ce intenţiona să facă Piers. Era posibil ca praful de puşcă să nu fie decât o diversiune.

Până mâine seară trebuia să se concentreze exclusiv asupra acestui lucru. Abia apoi va merge să o vadă pe Jane.

Când auzi paşi apropiindu-se de bibliotecă, se ridică. Ducele intră, cu figura luminată de un zâmbet larg.

— Mi s-a părut mie că îţi recunosc cabrioleta, zise el. Harper este cu tine?

— Da. L-am lăsat la grajduri.

Ducele dădu din cap şi făcu câţiva paşi în încăpere. Observând gravitatea de pe chipul fiului său se opri şi zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Ce este, Caspar? Ce s-a întâmplat?

— Cel mai cumplit lucru, îi răspunse Case. Femeia pe care o iubesc, Jane Mayberry, este căsătorită.

Nicicând nu mai avusese ducele atâta nevoie de sfatul soţiei sale, ca acum. Omul acesta cu figură

neînduplecată care stătea în faţa lui îi părea un străin. Fiul lui nu venise să-i ceară sfatul, sau să stea de vorbă despre ce se petrecea. Hotărâse, deja, ce să facă. Caspar urma să se însoare cu Jane Maybeny.

Numai că ea nu era Jane Mayberry, ci doamna James Campbell. Din puţinele amănunte pe care i le dăduse Caspar, înţelese că Jane avea motive întemeiate să se teamă de soţul ei. Dacă aşa stăteau lucrurile, individul ar fi trebuit de mult închis undeva. Dar nu în asta consta problema. Căsătoria era ceva sacru. Făcuseră un jurământ în faţa lui Dumnezeu. Dacă un soţ şi o soţie nu puteau trăi împreună, mai existau şi alte soluţii decât divorţul. De pildă, o separare legală. Dar Caspar nu asta voia. El era hotărât să se căsătorească.

— Îmi pare rău, tată, zise Case.

— Nu te cred, zise ducele.

— Să mă exprim altfel, continuă Case, pe acelaşi ton calm. Regret că te fac să suferi. Regret scandalul care va urma. Dacă ar fi fost altă soluţie, aş fi ales-o, dar nu există. Legea britanică nu permite unei femei să divorţeze de soţul ei. Ea nu poate divorţa din pricina adulterului comis de el. Jane va fi liberă doar dacă va divorţa Campbell de ea.

— Şi dacă el o să refuze? întrebă ducele, iritat de calmul fiului său. Tu mi-ai spus că vrea o reconciliere.

— Va divorţa. Jane nu se va întoarce la el niciodată, iar Campbell vrea să aibă un moştenitor.

— Şi cu moştenitorii tăi cum rămâne? Cum vor reacţiona ei la şcoală când colegii îi vor zeflemisi din cauza mamei lor şi a trecutului ei dubios?

Regretă imediat vorbele aruncate. Fiul lui îl fulgeră cu o privire care l-ar fi putut ucide.

— Iartă-mă, se grăbi ducele să repare răul făcut. Nu ar fi trebuit să spun una ca asta. Cred, însă, că şocul e prea mare pentru mine. Când am păşit în încăperea aceasta, speram să aflu o veste bună, anume că i-ai cerut mâna domnişoarei Maybeny şi că ea a acceptat. Nu mă

aşteptam să aflu că e căsătorită.

Ch ipul lui Case se mai destinse puţin.

— Să-ţi pregătesc un coniac? îşi întrebă el tatăl.

— Bună idee.

În vreme ce Case îşi termina cafeaua, ducele bea, pe îndelete, coniacul. Nu-i ajută. Se considera un om cu vederi destul de largi. Nu numai că îi îngăduise iubitei sale fiice să ia de soţ un bărbat care în ochii societăţii îi era inferior, dar îl acceptase pe Richard deşi pe atunci era un fugar certat cu legea. El însuşi se căsătorise cu o femeie care nu avea niciun rang, motiv pentru care tatăl său îl dezmoştenise. De data aceasta, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Nu se mai punea problema de a sfida convenţiile sociale. Aici era vorba despre jurămintele pe care un bărbat şi o femeie le făcuseră în faţa lui Dumnezeu.

— Tată, îi întrerupse Case şirul gândurilor, Campbell nu ne dă altă şansă. Dacă Jane nu se va întoarce la el, va deschide acţiunea de divorţ.

Ducele oftă, tulburat.

— Ştiu. Apoi privi în ochii lui Case. Dartute-ai putea opune.

— Nu, răspunse Case, la fel de calm. E prea târziu.

De asta se temuse ducele. Se gândise la multe alte argumente convingătoare care l-ar fi putut face pe Caspar să se răzgândească: de pildă faptul că Jane va fi marginalizată de societate dacă va divorţa Campbell, iar căsătoria cu Caspar nu i-ar îmbunătăţi deloc situaţia. Până şi minţile luminate, asemănătoare ei, de la Ladies' Library, ar putea să o evite dacă s-ar dovedi că ea este vinovată de divorţ. Jane va fi cea care va plăti cel mai scump preţ pentru că era dorită de doi bărbaţi.

Se stăpâni, însă, convins fiind că nu va schimba nimic. Când Caspar lua o hotărâre, nu era chip să-l faci să se răzgândească. Iar Caspar luase deja o hotărâre în ceea ce o privea pe Jane Mayberry.

Situaţia îi amintea de momentul când Caspar

hotărâse să-l însoţească pe Wellington în Spania. Discutaseră în aceeaşi încăpere ca şi acum, iar ducele îi adusese toate argumentele posibile, încercând să-l facă să se răzgândească. El era moştenitorul. Avea o datorie faţă de familia lui, şi aşamai departe. Caspar îi răspunsese că Justin, fratele lui mai mic, putea foarte bine să preia acest rol.

Şi ce s-a întâmplat cu Justin? După câţiva ani, istoria s-a repetat. Napoleon scăpase de pe Elba, aşa că amândoi fraţii plecară să lupte la Waterloo pentru rege şi ţară.

Nici Rosamund nu era altfel. El nu avea de gând să se opună căsătoriei ei cu un om de rând. Dar oare nu avea dreptate – ca orice tată – să considere că nu e bine ca fiica lui să se căsătorească cu un condamnat?

Îi răsfăţase. Aici era problema. Încercase să le fie şi mamă şi tată. Să-i iubeşti au fost ultimele vorbe ale lui Elizabeth, înainte să se stingă. Şi poate că îi iubise prea mult.

Putea să strige, să se înfurie, să îl ameninţe că îl va dezmoşteni, dar îşi aminti cu durere că aşa îl ameninţase şi tatăl lui când îl anunţase că se va căsători cu Elizabeth. A încercat să nu fie la fel ca el, un om insensibil şi neînduplecat, care nu ştia ce înseamnă dragostea. El îşi iubea fiul. Nu era de acord cu ce făcea, dar nici nu-i va întoarce spatele.

Se gândi la Jane Mayberry şi, ca de fiecare dată, se mira că tocmai ea reuşise să-l cucerească pe fiul lui. Le privise cu atenţie pe femeile care trecuseră prin viaţa lui Caspar; unele dintre ele îl făcuseră să se simtă umilit, altele îl făcuseră să spere. Erau femei de care orice bărbat ar fi fost atras. Jane Mayberry era o tânără inteligentă, atrăgătoare, dar departe de a fi rafinată sau elegantă, în orice caz nu părea genul lui Caspar. Atunci, ce avea ea şi celelalte femei nu aveau?

Se aplecă, uşor, în scaunul lui.

— Caspar, îi zise, de ce ea?

Case plecă privirea, se uită la ceaşca pe care o ţinea

în mână şi un zâmbet abia perceptibil îi înflori pe buze. Când ridică privirea, ochii lui vorbeau de la sine.

— Pentru că îmi aduce bucurie, răspunse el simplu.

O bucurie pe care el nu o putea împărtăşi. Îşi privi fiul şi văzu din nou o schimbare.

— Ce este? îl întrebă. Mai ai ceva să-mi spui?

— Ştii că lucrez la un caz pentru Special Branch?

Ducele dădu din cap afirmativ.

— Te referi la individul acela, La Roca? Trebuie să-l aduci în faţa instanţei. Care este problema?

— Tată, m-am gândit că e cinstit să te anunţ: după părerea mea, are de gând să arunce în aer Conacul. Twickenham.

Ducele se bâlbâi, apoi izbucni, îngrozit:

— Dumnezeule, Caspar! Nu ştii să dai veştile proaste într-un mod mai delicat? Dacă aş fi slab de inimă? Deja am suportat două şocuri într-o jumătate de oră. Ştii ceva? Mai pune-mi un coniac.

O dată cererea satisfăcută, ducele continuă:

— Să arunce în aer Conacul Twickenham? Aş vrea s-o văd şi pe-asta. Bine. Ai toată atenţia mea. Povesteşte-mi.

Stătea în pat, rezemată de perne, încercând să citească, când Case intră în camera ei.

— Case, se miră Jane. Ce-i cu tine aici? Credeam că în noaptea asta rămâi la Twickenham.

În timp ce se apropia de pat, Case îşi dezbrăcă haina şi-şi scoase lavaliera de la gât. Lance îşi lăsă coada în jos şi se duse la culcare.

Case îi luă cartea din mână şi o puse pe un scaun.

— Nu pot sta departe de tine. Indiferent cu cine sunt şi ce am de făcut, nu mă pot gândi decât la asta.

Şi începu să-i mângâie, încet, sânii. Jane se trase un pic înapoi.

— Dar tatăl tău? El ce a zis?

— Cum?

— Tatăl tău. Urma să-i spui despre noi.

— A, da. A fost aşa cum ţi-am. Nu-l încântă ideea

divorţului, dar o acceptă. Ne va susţine.

Începu să-şi scoată grăbit hainele, de parcă îl ardeau. Jane, însă, ar fi vrut să stea de vorbă.

— Asta-i tot ce poţi să-mi spui? întrebă ea, cu jumătate de glas.

Case râse.

— Ce-ar mai fi de spus? Jane, nu am venit călare de la Twickenham în toiul nopţii ca să stăm de vorbă despre tata.

Îi scoase cămaşa de noapte şi se întinse în pat, lângă ea.

— Iubeşte-mă, zise el. Asta e tot ce vreau.

Trupul lui veni cu toată greutatea şi încordarea deasupra ei. Braţele lui Janeâl înlănţuiră şi mâinile îi flământară uşor spatele, încercând să domolească toată tensiunea pe care simţea că o acumulase.

— Nu-ţi voi face niciun rău, îi zise el, lăsând la o parte delicateţea, dar am nevoie de tine îngrozitor de mult.

— Case, şopti ea. Case.

Înţelese dintr-odată că îl dorea cu aceeaşi înflăcărare cu care o dorea şi el pe ea. Îşi înălţă capul de pe pernă şi îl sărută îndelung, cu patimă. Neaşteptat de repede uitară de sărut, de mângâiere şi se abandonară unei îmbrăţişări sălbatice, devenind un singur trup, o singură viaţă, până ce se istoviră într-o ultimă zvâcnire.

Jane încă nu-şi revenise când cineva ciocăni la uşă.

— Domnişoară Mayberry?

Era Ruggles.

— S-a întâmplat ceva? Mi s-a părut că aud zgomote.

Jane se uită speriată la Case.

— Ştie că eşti aici?

— Nu. M-am gândit că nu vei suporta gândul de a mai trece o dată prin asta.

Se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace.

— Scapă repede de el. Spune-i să-ţi aducă un pahar cu lapte.

— Ruggles, îi strigă ea, cu glas moale. Nu pot să

adorm. Te rog mult să-mi aduci un pahar cu lapte cald.

Urmă un moment de linişte, după care Ruggles spuse:

— Imediat, domnişoară Mayberry.

Îi auziră paşii îndepărtându-se pe coridor.

Case se îmbrăcase şi acum îşi lega lavaliera.

— Unde pleci? îl întrebă Jane.

— Mă întorc la Twickenham. Tatăl meu ştie că rămân peste noapte acolo. Mâine dimineaţă, devreme, luăm micul dejun împreună. Ar fi bine să-ţi pui pe tine cămaşa de noapte.

I-o dădu şi Jane o trase peste cap.

Case îi cuprinse chipul în mâini şi o sărută cu delicateţe.

— Cu cât ne căsătorim mai repede, cu atât o să fie mai bine.

Luă cartea şi i-o aşeză în mâini.

— Vorbim mâine. O să încerc să ajung la cină.

Merse la uşă, o deschise încet şi se furişă afară.

Lui Jane îi trebuiră câteva momente bune ca să-şi revină. Stătea în pat, rezemată de perne, cu o carte în mână.

Se uită spre Lance.

— A fost Case aici, sau imaginaţia a început să-mi joace feste?

Nu putea fi imaginaţia de vină, pentru că sânii ei încă simţeau atingerile lui. În plus, zâmbetul îi era strălucitor. Trăia un sentiment de adâncă bucurie pentru că exista un bărbat care o iubea atât de mult, încât străbătuse douăzeci de mile într-o singură noapte, doar ca să fie cu ea.

Nu a stat mai mult de zece minute, îşi zise ea.

F’r acuse un pact cu ea însăşi: nu avea de gând să lase pe nimeni şi nimic să-i strice liniştea. Nu voia să stăpânească lumea. Nu voia decât o şansă să-şi poată trăi viaţa alături de Case. Fiecare om merită puţină fericire.

Nu, îşi zise ea hotărâtă, nimic nu avea să distrugă liniştea pe care o obţinuse atât de greu. În plus, dacă s-ar

dovedi acum laşă, ar însemna să trădeze tot ceea ce susţinuse la Ladies' Library. Acesta era motivul pentru care se înfiinţase biblioteca, să acorde femeilor drepturi egale cu ale bărbaţilor. Dar, cum aceste drepturi nu fuseseră încă obţinute, ea va fi considerată vinovată pentru divorţ.

În urmă cu o lună, nu ar fi crezut că ar putea gândi aşa. Însă în urmă cu o lună nu ştia că îl iubeşte pe Case şi că el o iubeşte pe ea. Părea că lumea s-a dat peste cap. Totul era diferit acum… Niciodată nu se simţise atât de fericită.

Se uită la ceas. Se apropia ora cinei. Sperase că el a sosit. Ea se schimbase deja. Era îmbrăcată cu o rochie albastră din caşmir, cu mâneci lungi, extrem de simplă. Privindu-se în oglinda mare îşi zise că rochia o făcea să semene cu o guvernantă. Era şi palidă, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când avea ciclul, aşa că îşi ciupi uşor obrajii. Era ceva mai bine, însă tot lipsea ceva. Luă perlele mamei, le puse la gât şi se declară mulţumită de înfăţişarea ei.

Când se aşezară la masă, Lady Sophy îşi zise că era foarte elegantă, chiar dacă îi plăceau toaletele simple. Erau doar ele două la masă şi, pe măsură ce mâncau, Lady Sophy remarcă şi alte schimbări: de pildă, chipul fetei părea mult mai luminos, la fel şi ochii; un zâmbet îi tremura mereu în colţul gurii, iar gândurile îi zburau departe.

Lady Sophy încercă să lege o conversaţie despre diverse cunoştinţe comune, dar când văzu că Jane îi dădea răspunsuri de convenienţă, ochii începură să-i sclipească vesel. Bănuia cam ce se petrecea în mintea lui Jane. În cele din urmă, nu se mai putu stăpâni şi-i zise:

— Jane, lămureşte-mă o dată ce e cu misterul acesta. Ar trebui, sau nu, să vă urez să fiţi fericiţi?

Jane se îmbujoră.

— Cum aţi spus?

— Tu şi Caspar? Ştiu că a plecat la Twickenham. Din

moment ce mie mi-e clar că te iubeşte şi că îl iubeşti, nu-mi este prea greu să-mi dau seama că tu eşti motivul vizitei lui.

— A, nu, doamnă. Adică această discuţie este prematură.

— Asta-ibună! exclamă Lady Sophy. Doar nu-ţi închipui că el o să-i ceară ducelui permisiunea să se căsătorească cu tine? Nu, în niciun caz. Caspar nu procedează aşa. îl va anunţa pe tatăl lui, nu-l va întreba dacă este de acord. Şi să ştii, Jane, că ducele va fi încântat să-i dea binecuvântarea. Dacă le-ai cunoaşte pe fluşturaticele care îl tot vânează pe nepotul meu, ai înţelege. Cred că ducele renunţase să mai spere că fiul lui se va îndrăgosti de o fată drăguţă şi bună ca tine. Aşteaptă şi ai să vezi. Totul se va petrece întocmai cum aţi sperat voi.

În ciuda vinovăţiei care o cuprinse, Jane reuşi să se stăpânească şi să se exprime cu calm:

— Nu e aşa simplu precum pare. Când eu şi Case vom avea ceva să vă spunem, o vom face împreună.

Lady Sophy începu să râdă.

— Bine, fie cum vrei tu, draga mea. Nu-ţi mai spun decât atât: alegerea nepotului meu mă bucură peste măsură. Dar gata, hai să ne luăm ceaiul în seră, vrei?

Lordul Reeve se arătă foarte mulţumit când primi un bilet de la James Campbell, prin care acesta îl invita să cineze împreună cu el la Cook’s Hotel, pe Dover Street. Era conştient că nu personalitatea lui strălucitoare îl atrăsese pe Campbell, ci faptul că îl cunoştea pe Lordul Castleton şi îi ştia şi obiceiurile. În orice caz, ideea că se putea face extrem de util cuiva îi făcea mare plăcere şi, împlus, erau şi alte avantaje la mijloc. De când îl întâlnise pe Campbell, fusese tratat cu o ladă de coniac, cu dineuri elegante şi cu o noapte la masa de joc. Chefuise pe cinste, fără să-l coste un ban.

Ştia că toate acestea nu aveau să dureze. Îndată ce Campbell obţinea ce-şi dorea – întoarcerea soţiei răzvrătite

– va pleca în Scoţia. Între timp, însă, el, Reeve, se bucura în fiecare clipă de această nouă tovărăşie. Campbell îl trata cu multă consideraţie, era generos şi lăsa să se înţeleagă că fiecare mic serviciu adus de Reeve urma să fie răsplătit cum se cuvine.

Buna lui dispoziţie mai avea, însă, o explicaţie. îl înveselea la culme amintirea feţei lui Castleton când Campbell îi spusese că Jane Mayberry era, de fapt, o femeie măritată, mai precis – soţia lui. Aroganţa aceea atât de nesuferită se topise instantaneu. Îi luase locul o furie stăpânită.

Jane Mayberry. Reeve dădu, nedumerit, din cap. Era peste puterea lui de înţelegere. Nu-şi dădea seama ce văzuse contele la ea. În orice caz, era convins că nu ştiuse că e căsătorită, până nu-i spusese Campbell. Reeve spera ca Jane Mayberry să fie la fel de îndrăgostită de conte, cum era şi el de ea. În felul acesta ar suferi amândoi.

Hotărârea lui Campbell de a-şi recăpăta soţia era de înţeles. Nu o iubea, însă tatăl lui insista să se împace cu ea pentru că avea nevoie de un moştenitor care să ducă mai departe numele.

Buna lui dispoziţie dispăru în clipa în care intră în camera lui Campbell. Era clar că tânărul băuse şi chipul lui, atât de plăcut de obicei, era acum schimonosit de furie. Stătea la o masă, lângă fereastră, şi citea o scrisoare. Lavaliera îi era strâmbă, iar jacheta zăcea aruncată pe pat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Reeve, îngrijorat de schimbarea lui Campbell.

— Citeşte asta!

Reeve îşi lăsă pe pat pălăria, mănuşile şi bastonul şi luă scrisoarea pe care i-o întinsese Campbell.

— Ce este, domnule? întrebă din nou.

— Ai să vezi imediat! Azi-dimineaţă mi-a fost înmânată. Trimisul avocatului chiar m-a pus să semnez pentru primire.

Campbell se ridică brusc şi începu să se plimbe, agitat, prin cameră.

Reeve aduse mai aproape o luminare ca să vadă mai bine. Nu-i venea să creadă. Scrisoarea era de la avocatul Robert Shay, cel care îl reprezenta pe Contele de Castleton. Se afirma acolo, în termeni foarte preciși, că domnișoara Jane Mayberry refuza să se împace cu soțul ei și că urma să rămână sub protecția Lordului Castleton. Ideea aceasta îl năuci de-a binelea, dar ceea ce urma era de-a dreptul uluitor. Evident, Lordul Castleton avea să pretindă paternitatea asupra copiilor rezultați din această uniune.

— Îți dai seama ce înseamnă asta? izbucni Campbell.

— Da, răspunse Reeve. Înseamnă că acest Castleton a înnebunit. Tatăl lui nu va accepta una ca asta. El e moștenitorul, fir-ar să fie! Nu m-ar mira ca Romsey să-l dezmoștenească.

Campbell scrâșni din dinți.

— Îmi spune să divorțez de soția mea! Mă amenință!

— Așa e, dar cel puțin te vei alege cu niște despăgubiri substanțiale. Nu m-ar mira ca tribunalul să-ți acorde mai mult de douăzeci de mii de lire. Ar trebui să păstrezi această scrisoare și să i-o arăți avocatului tău.

Campbell se uită la Reeve de parcă acesta ar fi fost un imbecil care nu pricepea cum stăteau, de fapt, lucrurile.

— Aș fi putut divorța și în Scoția, dacă asta aș fi vrut! Tu crezi că o să accept ca ea să mă ducă de nas? îți închipui că o să mă las umilit, încornorat de… ipocritul acela?

Se înroșise la față și începuse să facă spume la gură.

— Mi-a spus că totul e ca și aranjat, că ea urmează să iasă imediat de sub protecția lui. Dacă își închipuie că o să scape nejumulită, se înșală amarnic.

Reeve medita serios la cele spuse de Campbell, care trase un scaun și se așeză la masă.

— Fii atent la mine, Reeve, zise el. Mi-ai spus că soția mea locuiește cu mătușa lui Castleton în Bloomsburry.

— La Woodlands, adăugă Reeve, încuviințând.

— Castleton locuiește și el tot acolo?

— Din câte ştiu eu, nu. A mai stat câte o noapte, dar de obicei se duce acasă la el, în Albany. Dacă vrei dovezi de divorţ, va trebui să mergi la Highgate. Ţi-am spus, acolo e cuibul lor. Acum îi renovează casa.

— Nu înţelegi ce vreau să spun.

Reeve se încruntă.

— Tu la ce te gândeşti?

— Vreau să ştiu dacă acum este la Woodlands.

Reeve se gândi câteva clipe.

— Cabrioleta! exclamă el.

— Cum?

— Cabrioleta. De aici au început toate zvonurile. Nu are loc suficient în şopron, aşa că o ţine în curte. Dacă el se află acolo, atunci acolo este şi cabrioleta.

Campbell îl privi câteva clipe cu ochii holbaţi, apoi lovi puternic cu palma în masă, făcându-l pe Reeve să tresară.

— Păi, asta-i! exclamă el, râzând. Dacă vedem cabrioleta acolo, nu facem nimic. Dar dacă nu e acolo şi nu există nicio şansă să se amestece Castleton, atunci punem mâna pe nevastă-mea.

Era mai mult decât se aşteptase Reeve.

— Adică… vrei să o răpim?

— Exact!

Reeve înghiţi în sec.

— Dar valeţii? Nu se poate să nu fie valeţi acolo.

— Nu vor interveni dacă văd că suntem înarmaţi. Ai pistol?

— Nu-l am la mine.

— Îţi împrumut eu unul.

Reeve intrase într-o stare de efervescenţă, gândindu-se că lucrurile luau o întorsătură care anunţa numai pericole.

— Şi cum vrei să fugi de acolo? Eu nu am trăsură şi nici tu nu ai.

Campbel I se ridică în picioare, îşi îmbrăcă haina şi îşi potrivi lavaliera. Ochii aruncau scântei de nebunie.

— Inventăm noi o poveste care să stea în picioare şi mituim un birjar ca să ne fie complice.

— Şi câinele? Am auzit că nu pleacă nicăieri fără el.

— Îl omorâm.

Campbell se sprijini cu palmele de masă şi se aplecă spre Reeve.

— O să-ţi răsplătesc osteneala. Să zicem… cinci mii de lire?, în clipa aceea Reeve uită de pericole.

— Cinci mii de lire, zise el. Eşti foarte generos.

— Ştiam eu că te pot convinge.

În timp ce îşi bea ceaiul, străduindu-se să poarte o conversaţie inteligentă, Jane privea mereu spre fereastră. Sera se afla chiar în partea din faţa a casei, aşa că văzu luminile de la poartă şi argaţii trecând de colo-colo cu felinarele în mâini. îl aştepta pe Case. Când era cu el, totul părea simplu, uşor de înfăptuit. Fără el, însă, hotărârea ei avea de suferit.

Văzu argaţii alergând grăbiţi către poartă. Lăsă la o parte ceaşca şi se ridică să vadă mai bine ce se petrecea.

— Cred că e Case, zise ea, şi ieşi din cameră înainte ca Lady Sophy să poată spune ceva.

Coborî în fugă treptele din faţă, se grăbi către poartă, prin iarba udă, dar se opri brusc. Nu Case era cel înconjurat de argaţi, ci soţul ei. Unul dintre servitori îi suci la spate mâinile, încercând să-l trântească în genunchi. Avea gura plină de sânge şi pălăria îi căzuse în timp ce se zbătea neputincios să se elibereze.

— Am tot dreptul să fiu aici, strigă el.

— Nu şi dacă vrei să intri cu forţa, ameninţând cu arma, zise unul dintre portari.

Ochii lui Jack o fulgerară cu privirea.

— Spune-le cine sunt, răcni el.

— Nu l-am văzut pe omul acesta în viaţa mea.

Acum, înconjurată de patru argaţi voinici, unul dintre ei ţinându-l în lesă pe Lance, Jane se simţi stăpână pe sine. Era clar că Lance tocmai fusese scos la plimbare când Jack dăduse buzna acolo.

Figura lui Jack se schimonosi de mânie şi se smulse cu putere din mâinile argatului, aruncându-se asupra ei. Lance se transformă într-o fiară. Interveni, însă, Ruggles care făcu un pas în faţa ei şi îi trase o lovitură puternică în stomac. Jane nu simţi nici cea mai mică părere de rău, chiar şi atunci când Jack începu să vomite.

— Să aduc un gardian? întrebă Ruggles.

— Nu, răspunse Jane.

Ştia că, oricât de mult se temea de omul acela şi oricât de mult îl dispreţuia, era în avantajul ei să nu-l provoace.

— Se pare că a băut prea mult şi a greşit adresa. Daţi-l afară.

Doi dintre portari îl ridicară în picioare pe Jack şi îl târâră dincolo de poartă. El mai avea însă ceva de spus aşa încât strigă cu o voce răguşită, abia reuşind să articuleze cuvintele:

— Să-i spui lordului că din partea mea poate să putrezească în iad, cu tine cu tot. N-o să fie niciun divorţ! Castleton n-are decât să facă bastarzi. Ai auzi, doamnă Campbell? N-o să fie niciun divorţ!

Continuă să strige, însă Jane nu mai auzea ce spune. Rămase pe loc, ca împietrită. Când cineva îi aşeză un şal pe umeri, se întoarse, aşteptându-se să o vadă pe Lady Sophy, însă lângă ea era doamna Trent, care o privea neliniştită, doamna Trent care îi cunoştea toate tainele şi nu o judecase niciodată.

— Trentie, zise ca, cu ochii înecaţi în lacrimi.

Doamna Trent i se adresă cu blândeţe:

— Hai înăuntru, domniţă. O să-ţi pregătesc o cană zdravănă de ceai de marmeladă. Şi dacă se întoarce neisprăvitul acela, Ben o să-i zboare creierii.

Abia atunci observă Jane că băiatul care se ocupa de caii ei stătea cu respingola pregătită.

Nu voia să dea explicaţii şi nici nu putea da ochii cu Lady Sophy în starea în care era. Nu ştia încotro să se îndrepte şi ce să facă, aşa că rămase pe loc.

Doamna Trent o luă de după umeri şi, întocmai ca în vremea de demult, când boala mamei ei o răvăşise, gândi ea pentru amândouă.

— Hai, domniţă. Hai să ne întoarcem. Eu n-o să vă las, nu vă fie teamă.

Ruggles şi cei doi argaţi îl duseră pe Campbell până la birja care aştepta peste drum. Reeve deschise portiera, dar i se tăie respiraţia când văzu figura lui Campbell. Apoi dădu cu ochii de Ruggles şi se retrase în cel mai îndepărtat colţ al binei.

— Vă sfătuiesc să nu vă mai arătaţi mutrele prin partea asta a oraşului, le zise Ruggles. Stăpânul meu nu-i agreează pe cei care le ameninţă pe doamne. Să nu spuneţi că nu aţi fost avertizaţi.

Referirea la doamne îl trezi pe Campbell din amorţeală.

— Asta nu e o doamnă, se revoltă el. E o târfă, asta…

Ruggles îi repezi un pumn în bărbie şi scoţianul nu mai scoase un sunet. După ce îl îndesară pe Campbell în birjă şi închiseră portiera, Ruggles îi ordonă birjarului să dispară cât mai repede de acolo, ceea ce omul se grăbi să facă.

Lordul Francis Reeve îşi dorea să fie oriunde altundeva în afară de Cook’s Hotel, alături de un om care părea să sufere de demenţă acută. Îşi frământase mintea să găsească nişte motive plauzibile ca să plece de acolo, însă de teamă să nu-l înfurie şi mai tare pe Campbell, nu spuse nimic.

— N-o să scape aşa uşor! şuieră acesta printre dinţi. Prefer să o văd moartăj

Nu era prima oară când lui Reeve îi era dat să audă aşa ceva, dar de fiecare dată vorbele erau rostite cu şi mai mare duşmănie. Începea să-şi dea seama că se vârâse până peste cap în afacerea asta. Într-adevăr, voia să-i pună cumva la punct pe Jane Mayberry şi pe Castleton, dar Jack Campbell părea să aibă intenţii criminale, şi asta îl îngrozea.

Măcar de n-ar mai bea atât! Dădea coniacul peste cap de parcă ar fi fost limonadă.

Îşi drese glasul şi-i zise:

— Acum ăştia pot să-ţi facă necazuri. Dacă aş fi în locul tău, aş aştepta câteva zile, chiar vreo două săptămâni, înainte să mă arăt la faţă.

În sinea lui îşi zise că în câteva zile ar putea fi departe, la Bath, asigurându-şi astfel un alibi. În cazul în care i s-ar întâmpla ceva lui Jane Mayberry, nimeni nu l-ar putea acuza de nimic.

Campbell se repezi spre el, spumegând de furie, cu mintea tulburată de băutură.

— Ea crede că mi-a venit de hac, dar îţi jur că nu-i aşa. Nu mă tem de Castleton. Legăturile mele de sânge sunt la fel de puternice ca şi ale lui, la fel şi relaţiile mele. Ai habar cine este patronul casei mele?

— Să nu, zise Reeve. Mă tem că nu ştiu.

— Ducele de Argyll.

Reeve avu grijă să se arate impresionat, iar Campbell încuviinţă, dând din cap.

— Da, continuă el, Ducele de Argyll. El şi tatăl meu sunt veri de gradul al doilea.

Reeve nu putea să înţeleagă ce treabă avea asta cu Castleton, însă furia lui Campbell putea să izbucnească, aşa că, din precauţie, îşi păstră reflecţiile pentru sine.

Tresări când cineva ciocăni la uşă. Campbell se încruntă şi se duse să deschidă.

În prag erau doi bărbaţi, la o distanţă oarecare unul de celălalt.

— Domnul James Campbell? întrebă respectuos cel aflat mai aproape de uşă.

— Cine întreabă? vru Campbell să ştie, arătându-se pus pe harţă.

— Eu, răspunse bărbatul din uşă, căpitanul John Cox, de la Special Branch. Veţi fi ridicat pentru un interogatoriu, domnule Campbell.

Apoi privi în spatele lui Campbell.

— Dumneavoastră, de asemenea, Lord Reeve.

Reeve nu stătu pe gânduri, ci îşi luă îndată pălăria, mănuşile şi bastonul. Acesta era cel mai bun prilej de a scăpa de Campbell. Ştia totul despre Special Branch, cu toate că nu se înfiinţase decât de vreo doi ani. Oamenii aceştia era reprezentanţi ai legii, iar el nu avea de ce să se teamă. Nu era decât un martor nevinovat. După ce va răspunde la întrebări va fi liber să plece.

— Şi ce naiba mai e şi Special Branch? întrebă Campbell.

— Vă explicăm pe drum, domnule, spuse Cox. Nu e ceva care să vă îngrijoreze, dar s-a depus o plângere împotriva dumneavoastră de către domnişoara Jane Mayberry.

— A, asta era, bravo! Ei bine, o să lămurim cât de curând lucrurile, zise Campbell, încleştându-şi pumnii.

Cox îşi îndepărtă puţin marginea hainei, atât cât să i se vadă pistolul prins la brâu.

— Sfatul meu este să ne urmaţi amândoi în linişte, zise el.

Reeve nu avu nevoie să i se spună de două ori.

jrrzând ajunse la Woodlands, Case o găsi pe Lady Sophy %Jântr-o stare de maximă agitaţie, Jane se încuiase în camera ei.

— Nu vrea să mă lase înăuntru şi nici nu vrea să stea de vorbă cu mine, zise Lady Sophy.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Case.

— Nu-mi dau seama. Chiar aici, în curte, a fost un fel de conflict, din câte am înţeles un beţiv a încurcat adresa. Aşa am crezut la început. Dar, după ce Jane s-a încuiat în camera ei, n-am mai ştiut ce să cred. Caspar, tu ştii cine este?

— Cred că ar trebui să stau de vorbă cu Jane înainte să trag o concluzie.

— Da, bineînţeles, dacă va vrea să te vadă. Doamna Trent este cu ea, dar refuză să vadă pe altcineva.

Case îi zâmbi mătuşii lui, apoi spuse pe un ton

autoritar:

— O să mă vadă. Şi nu-ţi face griji. Sunt sigur că nu e decât o furtună într-un pahar cu apă. Eu zic să pui pe cineva să pregătească nişte cafea. După ce stau de vorbă cu Jane, mă întorc şi discutăm.

După ce plecă mătuşa lui, Case pomi să-l caute pe Ruggles.

— A numit-o doamna Campbell? întrebă Case.

— Da, domnule.

— Şi a zis că nu va fi niciun divorţ?

Ruggles dădu din cap, afirmativ.

— Era şi Reeve cu el?

— Da, domnule. În birjă.

Acum Case avea o idee destul de clară despre ceea ce o făcuse pe Jane să alerge în camera ei şi, cu toate că figura lui Ruggles nu trăda nimic, lui Case i se păru că şi acesta bănuia cam despre ce era vorba.

— Şi portarii? întrebă Case. Ei ce-au înţeles?

— Portarii cred că a greşit casa şi că a confundat-o pe domnişoara Mayberry cu altcineva. Băuse, domnule, şi mirosea de la o poştă. Era tare furios.

— Mulţumesc, Ruggles. Eşti liber.

— Vă mulţumesc, domnule.

Case căzu pe gânduri. Nu ştia sigur care avea să fie acum problema cea mai grea, Campbell sau Jane. Oricum, era hotărât să învingă.

Ciocăni la uşă.

— Jane, sunt eu, Case. Dă-mi voie să intru.

Uşa se deschise şi în prag apăru doamna Trent.

— Vă aşteaptă, domnule, îi zise ea, strecurându-se pe lângă el în hol. Să aveţi răbdare cu ea. Acum de asta are mai multă nevoie.

— Mulţumesc, doamnă Trent.

Doamna Trent nu dădu semne să fi simţit asprimea din glasul lui. Făcu o scurtă plecăciune şi plecă repede.

Case simţi mirosul marmeladei de cum intră în cameră. Jane stătea într-un fotoliu, lângă foc; Lance se

ghemuise la picioarele ei. Câinele era neliniştit şi-l privi pe Case de parcă ar fi fost un lup ascuns sub o blană de oaie. Nu era tocmai primirea la care se aştepta.

— Chiar era necesar să te ascunzi în camera ta? o întrebă el calm.

Jane îl privi o clipă, apoi se uită în altă parte. Vocea îi răsună aproape nefiresc:

— Mi s-a părut mai simplu aşa. Nu ştiam cum să-i explic ce se întâmplă lui Lady Sophy. Voiam să vorbesc mai întâi cu tine.

Case îşi trase un scaun aproape de Jane, dar se opri când auzi câinele mârâind scurt. Îl privi în ochi.

— Mulţumesc, Lance, dar nu trebuie să mă avertizezi. Am vorbit de acu doamna Trent.

Când Lance se uită în altă parte, Case se aşeză.

— Am auzit că a fost agitaţie mare la porţi, puţin înainte de sosirea mea.

— Soţul meu a fost, răspunse Jane, după cum probabil ai aflat. A făcut mare zarvă.

Era mai liniştită decât se aşteptase el şi, privind spre ceainicul de pe masă, Case se întrebă dacă nu cumva băuse cam mult ceai.

— Continuă, o îndemnă el, cu glas stăpânit. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— S-a întâmplat, începu ea, că mi-am dat seama că îmi fac iluzii. Jack nu va divorţa niciodată de mine. Cred că în sinea mea am ştiut asta dintotdeauna.

Făcu un gest de neputinţă cu mâna.

— Nu cred că am reuşit să te conving cât de periculos poate fi omul acesta, continuă ea. Pare normal, poate fi chiar plăcut, cumpătat… dar atins de nebunie. Nu mă iubeşte, sau în orice caz nu e vorba despre ceea ce înţelegem tu şi cu mine prin iubire; el crede că îi aparţin şi mai degrabă m-ar vedea moartă decât să mă ştie lângă altcineva.

— Douăzeci de mii de lire… încercă el.

Dar Jane îl opri, cu un gest care exprima inutilitatea

oricărei încercări. Lance ridică privirea spre Case.

— Nu banii contează pentru Jack, zise ea. Orgoliul, ştirbirea prestigiului – nu ştiu cum să numesc asta, dar e tot ce contează pentru el. Nu l-am părăsit doar pentru că a abuzat de mine, ci şi pentru că era nebun de gelozie, pentru că era obsedat de mine. Şi nu s-a schimbat nimic.

Case îşi dădu seama unde aveau să ducă toate acestea şi răbdarea începea să-l părăsească.

— Îmi pare rău, zise el, îmi pare nespus de rău că a trebuit să suporţi nebunia din seara asta. Dacă aş putea schimba trecutul, aş face-o. Dar nu pot. Jane, tot ce avem noi doi e viitorul, viitorul nostru. Credeam că asta doreşti, credeam că eşti legată de mine.

Vorbele ei veniră repee, pe nerăsuflate:

— Şi ce fel de viaţă am avea dacă nu divorţează?

Case strânse din dinţi.

— O viaţă cât se poate de bună, după părerea mea. Ai avea o casă, un bărbat care te iubeşte, fidelitate, copii…

— Copii! Buzele începură să-i tremure. Tocmai aici e necazul.

Se ridică şi se plimbă agitată prin cameră, apoi se întoarse lângă foc.

— Tu eşti un om înţelept! Nu se poate să nu ştii la ce mă refer! Copiii noştri se vor naşte în afara căsătoriei. Asta mi-a şi strigat Jack. „Spune-i lui Castleton că va creşte bastarzi!”

Nu ştia dacă să încerce să-i aline durerea sau să o zguduie puţin. Nu-şi mai putea stăpâni mânia. Apăruse primul obstacol mai mare şi ea se şi împiedicase. Se ridică de pe scaun, ca să o poată privi mai bine.

— N-ar fi prima oară când un Devere zămisleşte bastarzi – cuvântul îţi aparţine. Dar, dacă te nelinişteşte atât de mult, foarte bine, nu vom avea copii.

Lui Jane nu-i venea să creadă că vorbea serios.

— Şi cu moştenitorii cum rămâne? Tu va trebui să te căsătoreşti ca să asiguri continuitatea familiei.

— Mai am un frate. N-are decât să asigure Justin

continuitatea familiei. Şi e cam târziu să-mi scoţi ochii cu asta. Am trăit nişte momente de nebunie sublimă chiar în patul acesta. La asta ce mai ai de spus, domnişoară Mayberry?

Jane privi cu ochii ei mari patul şi îşi muşcă buza de jos.

— Suntem norocoşi, zise ea privindu-l pe Case. Azi mi-a venit ciclul. Nu sunt însărcinată.

— Norocoşi! Pentru tine doar asta înseamnă?

Auzindu-l, Lance se ridică, se scutură, apoi păşi încet dincolo de pat şi se tolăni pe jos, astfel încât să nu-i mai vadă pe cei doi care păreau să poarte de data aceasta un adevărat război.

Case îşi trecu degetele prin păr.

— Dumnezeule! exclamă el furios şi merse lângă fereastră. Apoi, fără să se întoarcă zise: Discuţia asta oricum nu are niciun rost. Campbell va divorţa. 11 voi face eu să divorţeze. Şi după aceea ne vom căsători.

Jane se aşeză din nou în fotoliu. De data aceasta vocea nu-i era decât o şoaptă întreruptă de suspine:

— Tu nu-l cunoşti pe Jack.

Case se întoarse spre ea, cu faţa crispată de furie.

— Nu, Jane. Tu nu mă cunoşti pe mine. Unde îţi închipui că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii de când am crescut? în Spania. Luptând pentru ţara asta. Şi n-am fost un soldat oarecare. De cele mai multe ori nici nu purtam uniformă, şi nici oamenii mei. Ni se dădeau mereu misiuni speciale. Făceam lucrurile cele mai murdare, ca şi cumnatul meu. Am ucis oameni cu mâinile astea, fără să-mi pese.

Îşi privi mâinile ca şi când ar fi fost pline de sânge. Jane rămase şi ea cu ochii pironiţi asupra palmelor lui.

Vocea lui Case se mai domoli; parcă rostea un monolog.

— Unii ne numeau călăi, alţii spuneau că suntem asasini. Într-un fel aveau dreptate. Nu încape îndoială că eram ucigaşi care loveau (ară greş. Nu luam niciodată

prizonieri.

Jane rămăsese blocată, temându-se, parcă, şi să mai respire. Case o privi în ochi şi continuă:

— Da, nu prea eram nişte soldaţi cumsecade. De ce crezi că mă urăşte Piers atât de mult? Ordinele mele nu au fost să-l prindem pe el şi pe tâlharii lui, ci să-i exterminăm. Şi asta am şi făcut.

Vorbea cu patimă, respirând agitat.

— Acum spune-mi ce făcea Jack Campbell în vreme ce eu îmi mânjeam mâinile cu sânge în Spania. Bea, jucajocuridenoroc, alerga după fuste – aşa mi-a spus. Şi tu îţi închipui că mi se poate împotrivi? Dacă m-ar cunoaşte, dacă m-ar cunoaşte cu adevărat, ar tremura de frică în clipa asta.

Da, îl credea, chiar îl credea pe omul acesta care i se înfăţişa acum ca un străin.

Se lăsă un moment de tăcere. Case oftă, veni spre ea şi o ridică în picioare.

— Nu mă privi aşa, îi zise. Nu ştiu de ce ţi-am povestit despre Spania. Eram un alt om atunci şi duceam o astfel de viaţă. Să nu te temi de mine.

— Nu mă tem, răspunse ea repede, prea repede ca să fie convingătoare.

— Era vreme de război.

— Ştiu. Înţeleg.

Casc zâmbi.

— Bine. Atunci ştii şi că nu mă sperii de Campbell. De dragul tău am fost gata să mă port ca un gentleman. Acum, însă, o să joc după alte reguli.

Apoi privi printre gene ceva care se afla lângă fereastră, ceva ce nu băgase de scamă până atunci.

— Astea ce mai sunt? întrebă el, deşi recunoscuse lădiţele în care îşi adusese ea lucrurile.

Se întoarse şi o privi în ochi.

— M-am gândit să stau la Sally pentru câteva zile. Avem nevoie de timp ca să ne gândim la ce e de făcut. Am nevoie să fiu singură. Când sunt cu tine nu sunt în stare să

gândesc.

— Nu poţi pleca de-aici!

Jane ridică privirea şi ochii îi scăpărară.

— Ia stai puţin…

— Nu. Nici să nu încerci să mă contrazici. Nu te pot lăsa să pleci. Tu chiar nu pricepi? Nu de Campbell trebuie să ne temem, ci de Piers. Ştie că te afli sub protecţia mea. Aici eşti în siguranţă şi aici ai să rămâi până hotărăsc eu ce e de făcut.

Lance apăru de după pat, cu colţii mijiţi, fără să ameninţe pe cineva anume.

— E valabil şi pentru tine! zise Case şi ieşi din cameră, trântind uşa în urma lui.

Case vorbi cu mătuşa lui, dar nu mai mult de cinci minute, şi o lăsă cuprinsă de adânci frământări. Ea se arătă înduioşată de logodna lor tacită, chiar profund înduioşată, însă un divorţ… era ca un stigmat care o urmăreşte pe o femeie toată viaţa. Jane avea să fie surghiunită din societate.

Ştia că nu avea rost să încerce să-l lămurească pe nepotul ei. Nu putea fi influenţat de părerea nimănui. O ispiti ideea de a o face pe Jane să se răzgândească, dar renunţă. Caspar nu ar fi iertat-o niciodată.

Lady Sophy nu era femeia care să se dea în lături din faţa greutăţilor, aşa că se aşeză la masa de scris, în camera ei, şi începu să redacteze o listă cu numele prietenilor şi cunoştinţelor care nădăjduia ea că o vor ajuta pe Jane să treacă peste scandalul ce avea să urmeze. Dacă se va implica ea, Jane nu va fi exclusă din societate.

Case îl găsi Waldo la grajd, stând de vorbă cu Harper. Mai întâi i se adresă acestuia din urmă:

— Harper. Ştiu că te consideri un fel de escortă pentru mine, dar în seara asta a fost un conflict aici şi aş fi mult mai bucuros dacă ai rămâne să o supraveghezi pe domnişoara Mayberry. Domnul Bowman poate avea grijă de mine.

Harper îl privi cu luare-aminte pe Case şi înţelese că

se petrecuse ceva destul de grav.

— O să am grijă să nu i se întâmple nimic, spuse acesta şi plecă.

Când Harper ajunsese suficient de departe ca să nu-i mai poată auzi, Case se întoarse spre Waldo.

— Ia te uită, îi zise el, iar dau peste tine. Ce s-a întâmplat, ai devenit un fel de umbră a mea?

Waldo oftă, cu un aer dramatic.

— Ştiu cât eşti de nesăbuit când e vorba să ai grijă de tine, aşa că, de dragul vremurilor de odinioară, m-am gândit să te supraveghez.

Case înclină capul spre umăr şi-l privi iscoditor.

— Asta a fost ideea cumnatului meu?

— Mda, parcă mi-a spus ceva de genul acesta înainte de a pleca în Scoţia, dar cred, totuşi, că ideea a fost a mea. Acum spune-mi ce conflict a avut loc în seara asta.

— Îţi spun când ajungem la Cook's Hotel.

Waldo ridică din sprâncene.

— Campbell?

Case dădu din cap afirmativ şi cern unui rândaş să înşeueze doi cai.

— Cabrioleta, îl lămuri el pe Waldo, ar atrage atenţia. Când li se aduseră caii, încălecară şi se pierdură în noapte.

Proprietarul le spuse că domnul Campbell şi prietenul dumnealui, Lordul Reeve, părăsiseră de ceva vreme hotelul, împreună cu alţi doi domni, şi nu se mai întorseseră. Nu i se păruse nimic dubios. Toţi se purtaseră firesc, numai că domnul Campbell băuse cam mult.

— Şi la ce oră a fost asta? întrebă Case.

— Au trecut cel mult trei ore. Nu, chiar mai puţin, altfel nu i-aş fi văzut. Tocmai strânseserăm masa, după cină, când Lordul Cadogan m-a întrebat dacă îmi poate vizita crama. Dacă-mi permiteţi, am o cramă pe cinste aici, iar înălţimea sa…

— Mulţumim, îl întrerupse Casc. O să aşteptăm în bar şi, dacă se poate, trimiteţi-ne o sticlă de vin de Bordeaux, cel mai bun pe care îl aveţi.

Expresia deznădăjduită de pe chipul proprietarului dispăru, lăsând locul uneia binevoitoare.

— Cum să nu, domnule. Nu veţi fi dezamăgit.

Se aşezară la bar, şi Case îi expuse pe scurt amănuntele legate de apariţia nepoftită a lui Campbell la Woodlands, dar reacţia lui Jane i-o prezentă uşor modificată.

— Vrei să-ţi spui că e gata să te părăsească? întrebă Wa Ido.

Dar când Casc îl privi printre gene, adăugă uşurat:

— Perfect, nu putem lăsa să se întâmple una ca asta. Apoi glasul îi deveni grav: Să înţeleg că vrei să-l provoci la duel? Nu, m-am gândit eu că nu vei face aşa ceva. Oricum nu ar rezolva nimic, iar dacă l-ai ucide, nici cumnatul tău nu-ţi va putea salva pielea. Care va să zică, va trebui să cauţi să-l convingi aşa, cu delicateţe?

— Atâta delicateţe cât să albească peste noapte, răspunse Case. Ai o ţigară?

Fumară în linişte o vreme apoi Case rupse tăceren:

— Waldo, să ştii că e chiar o uşurare să fiu cu tine.

— De ce?

— Pentru că tu nu mă întrebi despre război, şi nici de ce mă urăşte Piers atât de mult.

— Nu, zise Waldo, suflând în sus o spirală de fum şi urmărind-o cum se risipeşte. Am fost acolo. Ştiu ce s-a întâmplat.

— Am fost barbari?

Waldo se întoarse şi-şi privi prietenul în ochi, iaia să clipească.

— Am salvat mii de vieţi. Să nu te aştepţi să mă simt vinovat. Şi nici tu să nu începi să te lamentezi. Piers nu e un barbar. E o bestie. Să nu uiţi asta.

După o jumătate de oră terminaseră vinul şi începuseră să-şi piardă răbdarea.

— Hai să aruncăm o privire sus, zise Case. Poate Campbell s-a întors pe undeva, prin spate.

Case ciocăni la uşă, dar nu răspunse nimeni. Nu-i

trebuiră decât câteva secunde ca să forţeze încuietoarea şi să intre. Waldo luă o luminare dintr-un sfeşnic de pe hol şi intră primul în camera elegantă, aşa cum era de aşteptat la un hotel precum Cook's. Pe podea zăceau nişte haine, iar pe masă se afla o sticlă de coniac şi două pahare. Mai găsiră şi o scrisoare.

— Este de la Robert, spuse Case, cercetându-i în grabă conţinutul.

Waldo găsi ceva pe policioara şemineului.

— Măi, măi, măi, zise el. Ghici cine şi-a vârât nasul în afacerea asta?

— Cine?

— Piers.

Case se încruntă.

— Peste ce-ai dat?

— Pietre, zise el şi le dădu drumul în palma lui Case.

Rămăseseră amândoi cu ochii pe cele două pietre, apoi se uitară unul la celălalt.

— Asta ce naiba vrea să însemne?

Waldo răspunse încet, rostind vorbele rar:

— Cred că de-acum Campbell nu va mai fi o problemă pentru tine.

Case nu înţelegea ce se petrece.

— Dar de unde ştie de Campbell? Şi de ce i-ar veni de hac? Campbell nu are nicio treabă cu Piers. Cred că l-ar bucura la culme să ştie ce probleme îmi face mie ticălosul ăsta.

— A, nu. Nu cred. Piers vrea să fie singurul care să te joace pe degete. Iar despre cum a aflat de Campbell, am vorbit ceva mai devreme. Are informatori acolo unde trebuie. Ştim de portarul de la Twickenham şi de argaţii de la Woodlands. Darmaipotfi şi alţii. Ne sunt de folos şi nouă şi lui. Duc mai departe poveştile pe care le spunem, dar nu-i putem împiedica să vorbească vrute şi nevrute. Sunt sigur că Piers a pus ochii pe Campbell în seara în care a vrut să treacă de paza de la Twickenham.

— Mda. Lui Piers nu i-ar conveni să-l ştie pe

Campbell băgându-se tot timpul între noi.

— Acum ce facem?

— Nimic. Când proprietarul o să anunţe dispariţia lui Campbell, o să intervină cei de la Bow Street.

— Şi până când ei vor dezlega problema, reuniune noastră se va fi încheiat.

Case strecură pietricelele în buzunar.

— Asta a fost o noapte oribilă şi am sentimentul că lucrurile or să meargă din rău în mai rău. Hai să mergem acasă, în Albany, şi să ne gândim cum o să procedăm.

Waldo îl bătu pe umeri.

— Eu am altă idee. Să mergem acasă, în Albany, şi să desfacem o sticlă din cel mai bun coniac al tatălui tău.

Case nici că putea să se opună.

tipise puţin şi ciocănitul slab o trezi imediat. O durea

TLtot corpul, pentru că adormise aşa, îmbrăcată, în fotoliul de lângă foc. Se uită în fugă la ceas şi văzu că era trecut de miezul nopţii.

Ciocănitul se repetă şi auzi glasul lui Ruggles.

— Domnişoară Mayberry, v-aţi trezit? Sunt doi domni aici care doresc să vă vorbească.

La ora asta? Alarmată, Jane se ridică şi se duse la uşă. Lance ajunsese înaintea ei.

— Cine sunt? întrebă, după ce deschise uşa.

— Doi ofiţeri de la Special Branch. Au spus că vor să stea de vorbă cu doamna Campbell şi m-am gândit că poate vreţi să auziţi ce au de spus. Susţin că e urgent. Vă aşteaptă jos.

— Este şi Lady Sophy cu ei?

— Nu. Ne-am gândit că n-ar fi bine s-o trezim.

— Harper unde este?

— Harper?

— Am stat puţin de vorbă cu el în noaptea asta. Am crezut că este de serviciu.

Dacă o aşteptau veşti rele, voia ca Harper să fie lângă ea. Se baza mult pe forţa lui. Indiferent ce ar fi fost, el nu s-ar fi speriat.

— Nu poate fi prea departe. Cât vorbiţi dumneavoastră cu ofiţerii, o să-l caut.

Ruggles o conduse în cămăruţa din faţa salonului, aceeaşi cămăruţă în care o sărutase Case înainte de a pleca împreună la cumpărături. Atunci fusese fericită, neînchipuit de fericită. Acum, însă, era speriată de moarte. Probabil că se întâmplase ceva îngrozitor, dacă doi agenţi de la Special Branch veniseră la o oră atât de târzie. Harper îi spusese despre Case că plecase la Cook's Hotel, să stea de vorbă cu soţul ei. Oare ce se întâmplase? Şi unde era Case?

Privirea agenţilor era sumbră. Cel care vorbi şi care se recomandă drept căpitanul John Cox avea în jur de treizeci de ani. Era un tip scund, dar bine legat.

— Trebuie să vă pregătiţi pentru o veste foarte neplăcută, doamnă Campbell, îi spuse Cox. Dumneavoastră sunteţi doamna Campbell, nu?

Inima începu să-i bată mai repede.

— Ruggles, rămâi cu mine, zise ea. Apoi îi răspunse ofiţerului: Da, eu sunt doamna Campbell. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

— Regret să vă anunţ că un bărbat a fost atacat în noaptea aceasta la Vauxhall Gardens. Atacul i-a fost fatal. Credem că este vorba despre soţul dumneavoastră. Era şi o scrisoare… în orice caz, am vrea să ne însoţiţi.

Îi trebui ceva timp ca să se adune şi să poată vorbi.

— Vreţi să spuneţi că… Jack a fost omorât?

— Aşa se pare. Vă rog să ne însoţiţi, doamnă Campbell.

— La Vauxhall Gardens? întrebă ea, ca în transă.

Gândurile i se învălmăşiră în minte. Ştia unde este Vauxhall

Gardens. În timpul verii, grădinile erau pline de lume şi petrecerile ţineau acolo toată noaptea. Iama, însă, erau închise.

— Dar este închis pe timp de iarnă, dădu ea glas gândurilor sale.

— L-a găsit un gardian. Îmi pare rău, doamnă Campbell.

— Să-mi iau haina. Ruggles, găseşte-l pe Harper.

Sus o întâlni pe doamna Trent. Ceva o trezise, şi cum nu ştia ce anume, ieşise să cerceteze. Jane îi spuse în câteva cuvinte ce se întâmplase.

Doamna Trent îi ajută lui Jane să îmbrace haina; nu cea roz, din catifea, ci una din lână, de culoare închisă, pe care o purta în fiecare zi.

— Să nu pomeneşti numele Lordului Castleton, o avertiză Jane. Să nu spui nimănui… ah, Trentie, să nu-l bagi în nebunia asta.

— Am înţeles. Nimeni n-o să scoată nimic de la mine.

Jane îşi 1 un în fugă săculeţul în care avea şi pistolul şi coborî, grăbită, treptele.

Ruggles revenise acolo, dar fără Harper, iar agenţii nu aveau de gând să aştepte până aveau să-l găsească. N-au fost de acord nici ca Lance să o însoţească.

La scară se afla o trăsură, cu gratii la ferestre. Ruggles urcă alături de ea. Nimeni nu scotea o vorbă. Jane se gândea la Case şi îşi amintea fiecare cuvânt pe care îl rostise despre experienţa lui în Spania şi despre rolul pe care îl avusese în unitatea specială. Îşi amintea bine vorbele lui. Unii ne numeau călăi, alţii spuneau că suntem criminali. Acum a venit vremea să joc după alte reguli.

Doamna Trent privi de la fereastra camerei lui Jane, până când trăsura nu se mai zări. Se bucura că Jack Campbell primise ceea ce merita. Nu avea de gând să verse nicio lacrimă pentru canalia aceea. În acelaşi timp, se ruga pentru conte şi spera din toată inima să nu fie implicat. Şi domnişoara Mayberry putea fi bucuroasă că a scăpat de bestia aceea de soţ, cu condiţia ca Lordul Castleton să nu fie implicat.

Oftând, începu să strângă lucrurile şi să le aşeze la locul lor. Când îşi dădu seama ce face, se opri buimăcită. Ar fi trebuit să fie în pat la ora aceea. Ceva, însă, o trezise. Dar ce anume? apoi îşi aminti: se trezise, după ce auzise

un geam spărgându-se. Se gândi că zgomotul venea din camera de dedesubt. Tocmai pornise să vadă ce se întâmplase, când auzise vocea domnişoarei Jane, aşa că uitase imediat de geamul spart.

Cu lumânarea în mână, străbătu holul şi tresări când simţi ceva atingându-i picioarele. Era Lance. Se bucură să-l ştie lângă ea. Nu că s-ar fi temut. Nu se gândea că ar fi putut intra hoţi în casă, dar suportase prea multe şocuri într-o singură zi, aşa că era cu nervii la pământ.

Camera în care intră era un dormitor. Îşi dădu seama că nu greşise încăperea când văzu un scaun răsturnat, şi oglinda mare spartă. Pe podea zăcea un sfeşnic, cu lumânarea în el. Rămase cu ochii pironiţi asupra oglinzii. Lance făcu un salt înainte şi începu să zgârie cu ghearele uşa dulapului. Când deschise uşa şi trupul unui om se rostogoli afară, doamna Trent ţipă îngrozită.

Case bea de umil singur, iar Waldo dormea într-un fotoliu, când cineva ciocăni insistent la uşă. Nu exista niciun servitor în casă care să răspundă. Case se învinovăţea acum că îi spusese lui Ruggles că era liber şi nu adăugase că era liber să se întoarcă acasă, în Albany.

Se duse la uşă, ţinând în mână pistolul, şi constată că era unul dintre portarii de la Woodlands.

— Înălţimea Voastră, trebuie să veniţi imediat, îi zise acesta. Domnul Harper e lovit rău, iar domnişoara Mayberry a plecat cu doi bărbaţi.

— Ce este? întrebă Waldo din spatele lui Case.

— Piers, răspunse Case înnebunit de furie. Piers mă joacă pe mine pe degete.

Harper îndura cu stoicism, în vreme ce doamna Trent îi curăţa rana de pe frunte, pe care o căpătase când căzuse cu capul în oglindă. Cucuiul din ceafă deja i-l îngrijise. Erau cu toţii în bucătărie. Se trezise toată casa, până şi doamna Morrison, menajera, pe care greu o trezea ceva. Acum pregătea sandvişuri pentru lord, pentru domnul Bowman şi pentru oricine altcineva dintre cei de faţă.

Harper îl privi recunoscător pe Case când acesta îi

puse în mână un pahar cu puţin coniac. Doamna Trent încercase să-l păcălească, dându-i nişte ceai de marmeladă, dar o refuzase categoric.

Deja povestise ce se întâmplase, dar acum, după ce veniseră Lordul Castleton şi prietenul lui, trebuia s-o ia de la capăt.

— Uite cum a fost, începu el. Îmi făceam rondul de noapte pe hol, când am auzit pe cineva strigându-mă. M-am uitat în jur, am văzut o uşă întredeschisă şi, fără să bănuiesc nimic, am intrat în cameră. Atunci m-a pocnit în cap. M-am clătinat şi am intrat cu fruntea în oglindă.

— Cine? întrebă Casc, abia stăpânindu-se. Cine te-a lovit, Harper?

Harperprivi în jos, în pahar. În cele din urmă, răspunse:

— Nu ştiu, Înălţimea Voastră.

Ochii lui spuneau însă altceva.

Când Casc dădu din cap, semn că înţelesese, Harper continuă:

— Asta e tot ce îmi amintesc. Apoi doamna m-a readus în simţiri cu sărurile acelea.

— Dar de ce i-ar face cineva una ca asta lui Harper? întrebă Lady Sophy. Ce ar avea de câştigat?

Apoi îl privi neliniştită pe Case.

Case şi Waldo schimbară o privire fugară. Îi interogaseră pe portari şi pe doamna Trent, aşa că aflaseră toate amănuntele legate de agenţii de la Special Branch şi de plecarea lui Jane împreună cu ei, şi înţeleseseră de ce fusese Harper dat la o parte.

— Şi eu îmi pun aceeaşi întrebare, zise Waldo.

Înainte ca mătuşa lui să mai zică ceva, Case i se adresă doamnei Trent:

— Sunteţi sigură că urmau s-o ducă la Vauxhall Gardens?

— Aşa au spus.

Case dădu din cap.

— Harper, pot să vorbesc puţin cu tine?

Ieşiră amândoi în holul din spate.

— Zi, Harper, cine a fost?

— Ruggles, răspunse el. L-am văzut în oglindă înainte să mă prăbuşesc.

— L-ai văzut prin întuneric?

— Nu. Ţineam încă în mână lumânarea.

— Fir-ar să fie! exclamă Case. Ştiam că e cineva dinăuntru, dar Ruggles… am avut încredere în el! Clar, acum totul are sens.

De obicei el e de serviciu noaptea, însă în scara asta i-am dat liber. Nu se aşteptau ca tu să fii aici. Asta i-a speriat.

— Da, încuviinţă Harper, eu îi cunosc pe toţi agenţii de la

Special Branch.

— Ai avut noroc că nu te-a omorât.

— Numai norocos nu mă simt. Şi de unde ştiţi că nu a vrut să mă omoare?

Se despărţiră când li se alăturară Waldo şi Lady Sophy.

— Mulţumesc, Harper, zise Case. Acum vezi-ţi de rănile tale.

— Dar, domnule…

— Acum, Harper, acum. E un ordin.

Harper se întoarse, bombănind, în bucătărie.

— Caspar, vreau să ştiu ce se întâmplă, zise Lady Sophy.

— Nu ştim. Deocamdată nu suntem siguri.

— Oamenii aceia nu erau de la Special Branch, am dreptate?

— Nu, se pare că nu.

Apoi îi făcu semn lui Waldo.

— Să se ducă cineva la House Guards, poate chiar au trimis ei nişte oameni de-ai lor. Vin şi eu imediat.

— Dacă nu ar fi fost agenţi, Harper şi-ar fi dat seama, zise Lady Sophy. Doar lucrează pentru Special Branch. În clipa următoare pricepu totul: deci din cauza asta l-au

eliminat; şi-ar fi dat seama imediat că erau nişte impostori.

— Deocamdată nu ştim nimic sigur.

— Biata doamna Trent. Nu ştie ce se petrece.

— Şi nici nu trebuie să ştie! Nu are rost să alarmăm pe nimeni până nu aflăm ce s-a întâmplat.

O privi atent pe mătuşa lui, şi i se adresă pe un ton mai calnr

— Ai vrea să faci ceva pentru mine?

— Orice.

— Ai grijă ca Harper să nu vină după noi. Nu poate să plece nicăieri în starea în care se află. Ar fi bine să-l vadă şi un doctor.

— Am trimis deja după doctor.

— Şi încearcă să-i linişteşti pe toţi.

— Da, răspunse ea. Pot să fac asta. Apoi schiţă un zâmbet trist. Adu-o înapoi teafără, zise ea.

Case dădu din cap, şi o porni grăbit spre uşă.

Aerul rece de afară era tocmai ce-i trebuia ca să-l scoată din starea care îl cuprinsese. Nu se pierdea niciodată cu firea. Era întotdeauna stăpân pe sine. Nu trebuia decât să uite că Jane era Jane. Nimic nu trebuia să-l tulbure. Trebuia să redevină cel care fusese odată. El era vânătorul, iar prada era Gi deon Piers.

Waldo şi câţiva dintre argaţi, toţi foşti soldaţi, aşteptau deja călare.

— Luăm şi câinele? îl întrebă Waldo.

Când privi în jos, Case îl văzu pe Lance la picioarele lui.

— Da. E singurul care o poate găsi pe Jane.

După ce încălecă şi Case, Waldo ceru lămuriri.

— Îmi trec o mulţime de întrebări prin minte – legate de timp, de desfăşurare, de găsirea momentului potrivit. Îţi dai scama ce înseamnă asta?

— Îmi dau seama, răspunse Case furios. Avem un Iuda printre noi.

Waldo se încruntă.

— Cine este?

— Ruggles, valetul meu.

Waldo îl privi îngrozit.

— Nu se poate să fie Ruggles! Robert l-a verificat. Referinţele au fost impecabile.

— Sunt convins, dar banul corupe ca nimeni altul. Vorbim mai târziu. Acum, hai să mergem.

Trăsuraâi lăsă la intrarea principală, dârei intrarăângrădinile Wauxhall pe o poartă laterală. Semăna mult cu intrarea de la Albany, cu zidurile acelea de fortăreaţă, însă Jane se adăpostise la Albany în timpul zilei, iar noaptea atmosfera i se părea lugubră şi nu prevestea nimic bun. Felinarele pe care le duceau însoţitorii ei nu făceau decât să-i sporească sentimentul că se scufunda într-un ocean de întuneric.

Căpitanul Cox era chiar lângă ea Din când în când, Jane privea peste umăr la ceilalţi oameni care o însoţeau. Acum erau patru, împreună cu Ruggles, şi în lumina felinarelor arătau ca nişte strigoi.

Ca să nu se lase copleşită de panică, Jane încercă să-şi amintească grădinile Vauxhall aşa cum arătau când le vizitase ea. Îşi amintea că erau acolo grupuri mari de oameni, iar în Dumbravă cânta orchestra. Toată lumea era destinsă şi veselă. Se sărbătorea atunci una dintre victoriile lui Wellington în Spania. Nu-şi aducea aminte care anume.

Încercarea ei nu avu, însă, efectul aşteptat. Gândurile continuau să o asalteze. Se afla aici ca să identifice cadavrul soţului ei. Oare Case îl provocase pe Jack la duel? Să fi fost moartea lui Jack urmarea duelului? Asta ar explica alegerea acelui loc pustiu cum erau acum grădinile Vauxhall.

Şi toate se întâmplau numai din vina ei. Of, Dumnezeule, numai din vina ei.

Măcar de-ar spune cineva un cuvânt, ca să rupă tăcerea aceea apăsătoare. Amuţiseră, însă, cu toţii. Limba parcă-i înţepenise, lipită de cerul gurii, iar gâtul şi-l simţea uscat. Nu se auzeau decât paşii lor pe pietriş şi crengile

copacilor fremătând în bătaia vântului.

Ieşiră de pe aleea principală şi intrară pe o alta. mai îngustă, invadată de arbuşti şi copaci. Întunericul devenise sufocant. Jane abia mai putea să respire. Tresări speriată când o zgârie ceva pe obraz, dar căpitanul Cox îi prinse cotul, ajutând-o să-şi păstreze echilibrul.

— Nu mai avem mult, spuse el.

Când cotiră din nou şi apucară pe o altă alee, şi mai îngustă, Jane încetini pasul. Erau o mulţime de alei în Vauxhall, fiecare cu ramificaţiile şi intersecţiile ei, care formau un adevărat labirint. Dacă ar fi încercat să scape, n-ar fi ştiut încotro s-o apuce.

Gândul acesta aprinse o luminiţă în bezna din mintea ei: oamenii aceştia au spus că sunt de la Special Branch, dar oricine ar fi putut pretinde asta. Acceptase să-i însoţească fără să pună la îndoială spusele lor. De ce?

Ruggles. El garantase pentru ei. Iar Ruggles n-ar fi pus-o în pericol.

— Am ajuns, zise căpitanul Cox.

Luminiţa care se aprinsese în mintea ei se stinse. În faţă se afla unul dintre multele pavilioane mici, aşezate din loc în loc în grădini şi folosite ca adăposturi pe timp de ploaie. Felinarul suspendat de streaşină fusese aprins şi o lumină slabă se răspândea pe aleea acoperită cu pietriş.

— Şeful ar vrea ca mai întâi să stea de vorbă cu dumneavoastră între patru ochi, i se adresă politicos căpitanul Cox. Ar fi mai bine să lăsaţi ăsta la mine.

„Ăsta” era săculeţul ei, în care avea pistolul. Jane ezită, însă raţiunea învinse instinctul. Oamenii aceştia erau de la Special Branch, iar ea venise să identifice cadavrul soţului ei. Dacă ar fi vrut să-i facă vreun rău, n-ar fi aşteptat atât.

Privi înapoi spre dramul pe care veniseră. Nu mai văzu pe nimeni, nici măcar pe Ruggles. Brusc o străbătu un fior rece. Căpitanul Cox o împinse uşor de la spate în pavilion.

— Rămân eu de pază, afară, zise el.

Bărbatul din pavilion era de înălţime mijlocie, însă nu-i putea vedea faţa deoarece fel inarul se afla în spatele lui.

— Ia loc, domnişoară Mayberry, rosti el.

Jane se aşeză pe banca din lemn spre care îi făcuse semn. Simţi cum i se strânse stomacul când bărbatul făcu cei câţiva paşi care îi despărţeau şi rămase în picioare în faţa ei, dominând-o. Jane îşi luă inima-n dinţi şi îl întrebă:

— Unde este cadavrul soţului meu?

Bărbatul râse scurt.

— Toate la timpul lor. Permite-mi să-ţi spun că îmi face mare plăcere să te reîntâlnesc, cu toate că ultima noastră întrevedere a cam lăsat de dorit. Nu mă aşteptam ca o femeie să aibă atâta prezenţă de spirit.

Instinctul şi raţiunea se completară, şi în mintea ei se făcu lumină. Îl avea în faţă pe omul care dăduse foc hambarului. Îi recunoscu vocea, lipsită de orice accent. Nu erau agenţi de la Special Branch. Nu era niciun cadavru care trebuia identificat. Căzuse într-o capcană şi se afla în mâinile lui Gideon Piers.

Dacă ar fi avut acum o armă, nu l-ar fi împuşcat pe el, ci şi-ar fi tras un glonţ în cap pentru că fusese atât de nesăbuită. Trebuia să se adune, să se orienteze şi să încerce să găsească o modalitate de a scăpa de acolo. Să nu intri în panică! Gândeşte!

Cox stătea de pază la intrare. Dar unde era Ruggles? Unde erau ceilalţi? Dacă ea şi Ruggles ar reuşi să scape, s-ar putea ascunde în grădini, până când ar fi salvaţi. Încerca să aprecieze cu ochii minţii distanţa de la ea până la uşă.

Piers chicoti din nou.

— Nu ştiu ce-ţi trece acum prin minte, domnişoară Mayberry, dar chiar nu trebuie să te temi de mine, mai ales dacă nu-mi stai în cale. Şi dacă eşti îndeajuns de înţeleaptă, n-o vei face încă o dată.

Jane începuse să respire greu şi abia reuşi să vorbească:

— De ce te-aş crede? L-ai ucis pe omul acela în Hyde Park.

În clipa următoare îşi dădu seama că mai bine tăcea. Tocmai îi dăduse ideea crimei.

— Cine, Collier? A primit ceea ce merita. Era unul dintre Fraţi şi m-a trădat. Vocea îi devenise aspră. Din cauza lui a reuşit Castleton să mă atace prin surprindere.

Jane se îndepărta puţin câte puţin de el, încercând să se apropie de uşă. Nici nu auzi justificarea pentru uciderea lui Collier.

— Eu n-aş încerca asta! rosti Piers pe un ton tăios.

Jane îngheţă. Urmă un moment de tăcere. Nu auzea decât bătăile propriei sale inimi.

Piers zâmbi, ori aşa i se păru ei, pentru că vorbi pe un ton mult mai calm:

— Letty mi-a spus că puţine sunt lucrurile care te înspăimântă.

Letty se înşela. Gideon Piers o înspăimântă de moarte. Era atât de calm, atât de stăpân pe sine, în vreme ce ea abia îşi putea stăpâni respiraţia.

— În scrisorile ei îmi povestea mult despre dumneata, continuă el. I-ai fost o bună prietenă atunci când a avut nevoie.

Jane nu-şi dădea seama despre ce vorbea Piers, dar nici nu avea de gând să-l contrazică. Dacă ţinea să aibă o părere bună despre ea, cu atât mai bine.

Altceva începu să o preocupe. Nu părea un om decăzut, nici rău, nu avea nimic din înfăţişarea monstruoasă pe care şi-o imaginase ea. Asta n-o putea determina să-şi schimbe părerea despre el. Fusese căsătorită cu Jack Campbell şi ştia ce poate ascunde farmecul unui bărbat. Omul acesta nu putea fi decât un criminal care ucidea cu sânge rece, un individ straniu, şi nu putea şti cum reacţionează. Case o prevenise să nu-l subestimeze, aşa că nu avea de gând să o facă.

O dată luată această hotărâre, Jane îl privi, încercând să-i desluşească trăsăturile în lumina slabă, dar nu reuşi.

Cu siguranţă că el plănuise totul, pentru că lumina felinarului cădea din plin pe chipul ei.

Străduindu-se să pară cât mai calmă, Jane îl întrebă:

— De cem-ai adus aici, domnule Piers? Omul dumitale, Cox, mi-a spus că trebuie să identific cadavrul soţului meu. Dar acesta a fost un pretext, nu-i aşa?

— Te-am adus aici din două motive. În primul rând ca să-i plătesc o datorie lui Castleton. Stai jos, domnişoară Mayberry!

Jane nu-şi dăduse seama că se ridicase, pe jumătate, de pe bancă. Se supuse automat ordinului primit.

— Vreau să spun, o datorie de onoare, adăugă el.

— Onoare? repetă ea, neînţelegând la ce se referea.

Când Piers făcu un pas înapoi, Jane simţi că respiră ceva mai uşor.

— Da, de onoare. Nu ştiu cât de multe ţi-a povestit Castleton despre Spania, dar înainte de ultima bătălie el le-a dat voie femeilor şi copiilor să plece. Însă nu e singurul care ştie ce înseamnă să fii cavaler. Ceea ce vreau să spun este că o faptă bună cerc întotdeauna o răsplată. Acum suntem chit. Şi vreau să ştie asta.

Jane nu înţelegea nimic din ce povestea Piers.

— Şi al doilea motiv? întrebă ea.

— După cum am spus deja, o faptă bună cere întotdeauna o răsplată. Ai fost o prietenă adevărată pentru sora mea. Voi fi şi eu un prieten bun pentru dumneata. Ai un soţ pe care nu ţi-l doreşti. O să rezolv eu această problemă. Campbell nu o să-ţi mai facă niciodată necazuri. Nu trebuie decât să spui cuvântul potrivit şi vei fi văduvă. Gândeşte-te, domnişoară Mayberry. Vei fi liberă să te căsătoreşti din nou. A, dar mă tem că nu cu Castleton. În ce-l priveşte am alte planuri.

Era atât de calm, atât de cerebral, atât de curtenitor. Se oferea să-l omoare pe Jack cu atâta seninătate, de parcă nu avea de gând să comită o crimă, ci doar să-i cheme o birjă.

Un lucru însă era cât se poate de clar. Ea avea să

scape cu viaţă din capcana aceasta. Redeveni stăpână pe sine.

— Mulţumesc, dar aş prefera să nu merg atât de departe. Nu am de gând să mă căsătoresc din nou, nici cu Lordul Castleton… nici cu altcineva.

— Bine, atunci va trebui să-l ucid pe celălalt.

Acum chiar că nu mai înţelegea nimic.

— Care celălalt? Despre ce vorbeşti?

Piers dădu, mustrător, din cap.

— Înseamnă că nu m-am făcut înţeles. Afară sunt doi oameni a căror soartă depinde de un cuvânt al dumitale. Unul va muri, celălaltvatrăi.

Îi trebuiră câteva clipe ca să înţeleagă. Apoi, reuşi să se dezmeticească.

— Jack. îl ai pe Jack?

— Da. Nu aşa am spus?

Celălalt trebuie să fi fost Ruggles. Îi avea pe Jack şi pe Ruggles, iar unul dintre ei trebuia să moară. Reuşi cu greu să vorbească:

— Dar de ce să-l omori pe unul dintre ei? Niciunul nu are de-a face cu duşmănia dintre dumneata şi Lordul Castleton.

— Draga mea domnişoară Mayberry, nu te-am adus aici în noaptea asta ca să facem schimb de amabilităţi. Am vrut să-i transmit un mesaj lui Castleton. Dacă te las să scapi cu bine de aici, va crede că mi-am pierdut cumpătul. Nu sta prea mult pe gânduri, altfel o să-i ucid pe amândoi.

Paralizată de groază, Jane îl văzu plecând. Nu se putea să vorbească serios. Nimeni nu putea fi atât de crud. Letty spunea că e un om bun şi că avea nevoie doar de o şansă.

Dar Case îi spusese tocmai contrariul.

Se ridică în picioare, neştiind ce trebuie să facă. Ezită o clipă numai, apoi înşfăcă felinarul şi ieşi în fugă.

Nu ajunse prea departe. Nu avea după ce să se orienteze, nu era nicio lumină în afară de cea care abia mai pâlpâia în felinarul ei.

— Piers! strigă ca Piers! Nu face asta! Letty…

Cuvintele îi fură, însă, acoperite de o bubuitură. Se întoarse brusc către locul de un fie se auzise împuşcătura

— Ah, nu! murmură ea. Nu!

Aştepta încordată a doua împuşcătură, dar, neauzind-o, o luă la fugă. Sări într-un tufiş, apoi se ridică repede să se elibereze de mărăcini şi fugi mai departe. În faţa ei zări un luminiş. Încetini paşii simţind mirosul înţepător de praf de puşcă şi se opri de tot când felinarul lumină o grămadă ciudată aflată aproape de picioarele ei. Preţ de câteva clipe nu se putu mişca. În cele din urmă se unii cu greu. Era Jack.

Zăcea cu faţa în sus, cu mâinile şi picioarele legate şi cu căluş în gură. Avea ochii deschişi şi pieptul plin de sânge.

Întinse o mână tremurândă ca să-l atingă, apoi o trase înapoi speriată. Era mort. Nu era nevoie să-l atingă. Ştia că e mort.

Suspină, zguduită de groază şi durere. Dumnezeule, ce făcuse?

— Ruggles! strigă cu toată puterea de care mai era în stare. Ruggles!

Ascultă, încordată, dar nu primi niciun răspuns. Apoi auzi lângă ea o creangă frângându-se şi îşi aminti vorbele lui Case: lui Piers îi plăcea să se joace de-a v-aţi ascunselea.

Unde era Ruggles? Ce îi făcuseră?

Trebuia să plece mai repede de-acolo! Trebuia să aducă ajutoare!

Auzi altă creangă fiângându-se şi tresări îngrozită. Oare urma ea? Calm! îşi zise. Nu intra în panică. Nu-l provoca în niciun fel. Nu te grăbi. Furişează-te, ieşi o dată de aici şi adu ajutoare.

— Ruggles! strigă ea. Ruggles!

De parcă ar fi pornit în căutarea lui, Jane se întoarse pe drumul pe care venise. Când ajunse în tufişul plin de mărăcini, lăsă felinarul jos. Nu-i venea să renunţe la el,

însă era prea periculos să-l mai ţină. O dădea de gol.

Se strecură trecând de la un copac la altul. Din când în când se oprea şi asculta, însă nu părea să o urmărească nimeni. Ştia că nu se învârte în cerc, pentru că nu se îndepărta de aleea acoperită cu pietriş. În plus, întunericul nu mai era atât de adânc şi se putea orienta după umbre.

Apoi se împiedică de rădăcina unui copac şi auzi, în acelaşi timp, undeva departe în urmă, a doua împuşcătură. Ruggles! îşi zise ea şi toată stăpânirea de sine îi dispăru. Se ridică în picioare, lăsând la o parte prudenţa şi, copleşită de spaimă, începu să alerge disperată. Nu se uită în urmă nici măcar o dată. Picioarele ei aproape zburau pe pietriş. Trebuia să se îndepărteze cât mai repede ca să-şi poată salva viaţa.

Apoi auzi un sunet care o făcu să spere:

— Lance? strigă ca Lance?

Câinele sosi în grabă şi aproape că o răsturnă. Jane se aşeză în genunchi şi-l îmbrăţişa, pierdută.

— Jane! Unde eşti?

Era vocea lui Case.

— Aici!

Printre copaci zări luminile felinarelor. În câteva clipe Case era lângă ea. O ridică de jos şi o strânse în braţe.

— L-au omorât pe Jack! strigă ea. Ah, Case, l-au omorât pe Jack şi cred că şi pe Ruggles.

— Gata, gata, sunt lângă tine, o potoli el. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Casc o trimise pe Jane, însoţită de o escortă, la hotelul de peste drum. Ea îl rugă s-o însoţească şi să-i lase pe jandarmi şi pe gardieni să-l găsească pe Ruggles, dar nu-l putu convinge. Case îi ceru să-i spună locul în care se afla cadavrul lui Jack. Jane nu mai ştia sigur, însă Lance părea să fi dat de o urmă, căci alerga în sus şi în jos de-a lungul aleii, ca şi când le-ar fi cerut să-l urmeze.

Case îi puse o lesă lui Lance şi, după ce le ceru oamenilor săi să se împrăştie, cu armele pregătite, o porni

alături de Waldo care lumina calea cu felinarul.

— Ce mesaj ţi-a mai transmis Piers de data asta? îl întrebă Waldo.

— Acelaşi. Că el este păpuşarul, iar noi marionetele. O să aflu mai multe după ce vorbesc cu Jane.

— Acum a fost altceva, mai bine pus la punct.

— Da, şi asta mă face să cred că începe să-şi piardă răbdarea. Se apropie sfârşitul jocului. Nu ar face atâtea necazuri dacă nu ar fi gata să se topească în aer.

— Reuniunea?

— Sper, Waldo, altfel ar însemna că ne-am învârtit în jurul cozii.

Tăcură pentru că Lance dădea semne de încordare. Case alerga ca să ţină pasul cu el. Când văzu în faţă luminişul, Case îl opri şi apoi rosti tăios un ordin, dar Lance nu vru să se supună. Schelălăi şi îl privi, parcă implorându-l să-i dea alt ordin.

— Ţine-l pe Lance, îi zise Casc lui Waldo, şi dă-mi felinarul.

— Ai grijă, ar putea fi o capcană.

În luminiş erau două cadavre. Case îşi scoase mănuşa şi atinse faţa lui Campbell. Era rece, semn că murise de mai multă vreme. Trecu la celălalt cadavru. Era Lordul Reeve. Descoperirea nu-l luă prin surprindere. Se aşteptase la asta. Trupul lui Reeve era şi el rece. Case îşi dădu seama că amândoi fuseseră ucişi în altă parte şi apoi aduşi acolo.

Se ridică. îl privi pe Campbell, fără să simtă nici cel mai mic regret sau milă. Dacă regreta ceva era faptul că nu zăcea acolo şi cadavrul lui Ruggles.

Jane dădu din cap, refuzând să creadă ce i se spusese. Cum adică erau reci? Nu mai are niciun sens. Doar am auzit două împuşcături. Piers i-aâmpuşcat pe amândoi pentru că eu nu am vrut să aleg.

Case se lăsă pe vine în faţa scaunului ei şi-i luă mâinile în mâinile lui. Jane tremura şi faţa îi era albă de spaimă şi de oboseală. Se învinovăţea pentru ce li se

întâmplase lui Campbell şi lui Reeve. În ce-l privea, Case se bucura că scăpase de ei, însă nu-i putea spune asta lui Jane.

— Jane, ascultă-mă, îi zise el. Au fost omorâţi în altă parte şi cadavrele le-au fost aduse la Vauxhall. Piers s-a jucat cu tine. Tu nu ai nicio legătură cu moartea lor.

— Nu mă minţi?

— Iţijur că spun adevărul.

— O, Doamne!

O zgudui un fior şi apoi izbucni în plâns. Case ar fi luat-o în braţe, dar ea îl îndepărtă. Se ridică din nou în picioare şi se uită la ea, neputincios. Când începu să-şi tragă nasul, el îi dădu batista. Lance stătea la picioarele ei şi Jane părea să se simtă mai liniştită lângă câinele ei decât lângă Case.

Se aflau într-un salon mai retras de la hanul White Horse, chiar peste drum de intrarea în Vauxhall Gardens. Deocamdată nu chemaseră autorităţile. După Case, cadavrele lui Campbell şi al lui Reeve puteau să zacă acolo până în ziua de apoi. Mare greşeală făcuse încercând să o implice pe Jane în planurile lor. Metodele lui Piers se dovediseră mult mai drastice decât ale sale, 273

dar rezultatul era acelaşi – Jack Campbell nu avea să-i mai facă în veci necazuri lui Jane.

Până la urmă trebuia să cheme autorităţile, dar prefera să facă asta mai târziu. Nu voia să se facă vreo legătură între Jane şi evenimentele de la Vauxhall din noaptea aceea. Cu puţin noroc, ea putea evita interogatoriul. Nu mulţi ştiau că fusese căsătorită cu Campbell.

Jane suspină încă o dată, îşi suflă nasul, apoi ridică privirea spre el.

— Unde sunt Waldo şi ceilalţi?

— Jos. Am trimis pe cineva la Woodlands să anunţe că te-am găsit şi că eşti teatără. Ţi-am găsit şi săculeţul, mai bine zis Lance l-a găsit şi mi l-a adus. Pistolul tău este încă înăuntru, dar descărcat.

Jane dădea din cap, dar nu auzea decât pe jumătate. Nu înţelegea ce îi spusese Case. Ruggles era un Iuda. Case găsise două cadavre, însă unul era al Lordului Reeve. Nu mai înţelegea nimic. Îşi amintea groaza care o cuprinsese când auzise cele două împuşcături. Dar ce legătură avea Jack cu Reeve?

— De ce?

Vocea începuse iar să-i tremure.

— De ce ar face Piers una ca asta? Ce urmăreşte, de fapt? De ce i-a ucis pe Jack şi pe Reeve? Ce legătură au ei cu toate acestea?

— Îi stăteau în cale. Poate e doar o bănuială, dar cred că Piers s-a temut că cei doi, în special Campbell, îi vor încurca planurile în ceea ce mă priveşte. Poate s-a gândit că îl voi provoca pe Campbell la duel, sau el pe mine, şi că unul dintre noi va fi ucis. În felul acesta eu ieşeam din scenă, iar Piers nu putea permite una ca asta.

Nu, îşi zise Case, vrea să-şi rezerve această plăcere pentru el.

— Dar să mă atragă pe mine la Vauxhall… asta de ce-a făcut-o? De ce nu a lăsat cadavrele pe o alee pustie?

— Ar fi lipsit spectacolul. Trebuie să ţii minte că Piers este ca un actor care interpretează în faţa unui public. Se hrăneşte din aplauze.

— Eu nu aplaud! izbucni Jane.

Zâmbi văzându-i reacţia, bucuros că îşi revenise.

— Nu?

— Nu. Am rămas fără cuvinte! E un individ diabolic.

— Ce încântat ar fi Piers dacă te-ar auzi.

Jane îl privi fix câteva clipe, apoi şopti:

— Dar tu ce-ai face, Case? Tu ai aplauda?

Case zâmbi cu amărăciune.

— Mai mult ca sigur. Pe mine m-a impresionat profund. Nu ştiam la ce să mă aştept când am sosit la Vauxhall.

Jane începu din nou să plângă şi căută batista. După ce-şi suflă nasul, zise cu un glas neaşteptat de sigur:

— În niciun caz nu o să mă transform într-o stropitoare.

— Eşti încă în stare de şoc, îi zise Case cu blândeţe. Dar nu mai scapi. O să bei coniacul acela.

Paharul ei de coniac, rămas neatins, se afla pe policioara şemineului. Case îl luă şi i-l puse între palme. Sub privirea lui atentă, Jane luă o înghiţitură, apoi încă una. Case îşi trase un scaun lângă ea şi se aşeză.

— Mai mult, spuse el, şi Jane se supuse.

Căldura îi cuprinse tot corpul şi încetă să mai tremure. Uitându-se la lichidul de culoarea chihlimbarului, zise cu glas stins:

— Îmi plăcea Ruggles.

— Tuturor ne-a plăcut.

Case nu-şi putea ascunde amărăciunea.

— Nu crezi…

Şi ridică spre el o privire şovăitoare.

— …poate că te-ai înşelat în privinţa lui?

— În niciun caz. Întreabă-l pe Harper dacă pe mine nu mă crezi. Ce este? întrebă el, văzând-o că scutură din cap cu vehemenţă.

— Precis că transmitea informaţii. Dar cum a reuşit? Aproape tot timpul era la Woodlands.

— Nu, nu era. Îşi împărţea timpul între Woodlands şi Albany. Sunt sigur că şi-a dezvoltat o întreagă strategie ca să-şi atingă scopul. Nimeni nu-i urmărea venirile şi plecările. În noaptea asta strategia lui a eşuat.

— De ce spui asta?

— Ruggles se aştepta ca el să fie de serviciu în noaptea asta. Cred că a fost şocat când i-am spus că îl las pe Harper în locul lui. Ştia că Harper îşi va da imediat seama că agenţii aceia erau de fapt nişte impostori.

Jane se înfioră şi mai luă o gură de coniac.

— Mie mi-a spus că strânge bani ca să-şi cumpere o tavernă micuţă, unde să poată ţine şi un câine, zise ea.

Case râse scurt.

— Mda, sunt convins că se aşteaptă să-i dea Piers

bani ca să-şi vadă visul cu ochii.

— Tu nu crezi că-i va da?

Îi privi chipul palid pe care apăruseră cute fine, din pricina oboselii, şi hotărî să nu-i spună ce credea el de fapt, şi anume că Piers urma să-l lichideze pe Ruggles. Nu putea să lase în viaţă un martor care să-l poată identifica, dacă nu era absolut sigur de loialitatea lui. În noaptea aceea avusese grijă ca Jane să nu-i vadă faţa.

Sau poate era tot un truc ca să-l facă pe el să bâjbâie în continuare.

Jane îl privea, aşteptând răspunsul.

— Nu ştiu ce să zic, rosti el, dus pe gânduri.

În glasul lui Jane se simţea deznădejdea când îl întrebă:

— Când o să se termine toate astea?

Nu voia să-i spună că, după părerea lui, la reuniunea de sâmbătă jocul se va încheia. Nu voia ca ea să-şi facă apariţia pe neaşteptate la Twickenham. Îşi dorea să o ţină departe de toate câte aveau să se petreacă.

Ridică din umeri.

— Curând. Dar nu înainte ca eu şi Piers să avem o confruntare directă.

— O confruntare directă? spuse ea în şoaptă.

— Asta nu pot evita. Eu sunt publicul pe care vrea el să-l impresioneze cel mai mult. O să vrea să mă privească de sus, să-mi arate cât a fost el de inteligent. Nu te speria. Eu sunt mai inteligent decât mă crede el.

Jane luă o înghiţitură prea mare de coniac şi începu să tuşească. Nu-i plăcea ce-i era dat să audă. Îi apăru în minte imaginea a doi gladiatori gata de atac, într-o arenă romană.

— De ce vă urâţi voi doi atât de mult?

Case nu-i răspunse imediat. Întâi scoase o ţigară de foi din buzunar şi o aprinse de la lumânarea de pe masă.

— Te deranjează? întrebă el în cele din urmă.

Jane dădu din cap, semn că era liber să fumeze.

Casc trase un fum, după care se sprijini cu spatele de

şemineu.

— Nu e vorba de ură, începu el, cel puţin nu în ceea ce mă priveşte. Niciodată nu a fost vorba de ură. Cum ţi-am mai spus, în Spania mi s-a dat sarcina de a pune mâna pe o bandă de ticăloşi. Nu o să intru în detalii, faptele lor erau cumplite. Eram soldaţi căliţi şi totuşi ni s-a întors stomacul pe dos când am văzut ce puteau face, mai ales când era vorba de militari englezi. Atunci devenea de-a dreptul barbar. Piers se credea invincibil. Eu i-am dovedit contrariul. L-am bătut jucând după regulile lui, folosind metodele lui, cel puţin aşa am crezut până când a apărut în Londra şi l-a ucis pe John Collier.

— Iar acum e gata să pună mâna pe tine.

— Acesta e un punct de vedere. Mie îmi place să cred că eu sunt gata să pun mâna pe el.

Case se duse la bufet şi-şi turnă unpahar mare cu coniac. După ce luă două înghiţituri zdravene, se întoarse la fotoliul lui.

— Jane, ştiu că asta a fost o noapte îngrozitoare pentru tine; crezi că ai putea totuşi să-mi mai povesteşti o dată ce s-a întâmplat? Vreau să aud acum, cât totul e proaspăt în mintea ta. Apoi te duc acasă.

Mintea ei se blocase pe imaginea celor doi gladiatori care se studiau unul pe celălalt într-o arenă romană, fiecare aşteptând lovitura celuilalt.

— Jane.

Tresări şi ridică privirea spre el.

— Sigur. Dacă te ajută.

— S-ar putea.

— Partea cea mai ciudată, zise ea, este că părea foarte curtenitor. Chiar a pomenit de cavalerism. Spunea că are o datorie de onoare faţă de tine, pentru că înaintea ultimei lupte ai dat voie femeilor şi copiilor să plece. A zis că acum sunteţi chit. Asta ce înseamnă?

— Bănuiesc că a făcut acelaşi lucru pe care l-am făcut şi cu Le-ar fi putut ucide pe femeile din viaţa mea, pe tine, pe Amelia, pe Contessa, dar v-a cruţat vieţile, aşa

cum am procedat şi eu cu femeile din tabăra lui.

— Ce mai cavalerism! Eu eram speriată de moarte!

Era mai bine. Case se bucura să vadă că îşi recăpăta energia.

— Ştiu. Darte-a lăsat în viaţă.

— Iar acum, zise ea mânioasă, lăsând curtoazia la o parte, vă puteţi ucide unul pe celălalt fără mustrări de conştiinţă!

— Cam aşa ceva.

Case sorbi din pahar pentru ca ea să nu-i observe zâmbetul, deşi nu ştia de ce zâmbea. Fusese o noapte istovitoare.

— Vorbeşte-mi despre Letty, o îndemnă el. Ce-a vrut să spună subliniind că i-ai fost o prietenă atât de devotată?

— Nu-mi dau seama. Eram prietene bune, asta e tot. Piers zicea că pomenea de mine în toate scrisorile.

— Dar tu nu l-ai văzut niciodată.

— Când am ajuns eu la „Sf. Bede”, el se înrolase deja şi plecase în Spania. Letty i-a scris regulat, dar el i-a răspuns foarte rar. Apoi nu a mai primit nicio scrisoare. Jane râse cu amărăciune. Letty a crezut că a murit ca un erou.

După câteva momente de tăcere, Case o rugă să continue.

— Apoi… mi-a spus că o faptă bună cere întotdeauna o răsplată şi, pentru că i-am fost o prietenă atât de devotată lui Letty, mă va face văduvă.

— Te-a minţit, Jane. Crede-mă, te-a minţit. Nu l-a ucis pe Campbell ca să te răsplătească pe tine. Piers face numai ceea ce-i dictează interesele lui. Campbell era ca un ghimpe, din cauza asta l-a ucis. Dar a simţit nevoia să facă şi din asta un spectacol. Aşa că nu te mai învinovăţi pentru moartea lui Campbell.

Ea tocmai asta făcea. Nu putea să nu se simtă răspunzătoare.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Case o întrebă:

— Te învinovăţeşti şi pentru moartea lui Reeve?

— Nu. Pe Reeve nu înţeleg de ce l-a omorât.

— Pentru acelaşi motiv pentru care l-a ucis şi pe Campbell, îi stătea în drum. Toată şarada din noaptea asta a pus-o în scenă pentru mine. Vrea să cred că este invincibil.

— Dar tu nu crezi asta, nu-i aşa, Case?

— Nu. L-am învins o dată şi o s-o fac şi a doua oară. Acum continuă.

Şi Jane îi povesti întâmplările încă o dată, obsedată de promisiunea lui Piers că o va face văduvă.

Ajunseră la Woodlands când se crăpa de ziuă. Luaseră de la han o caleaşcă pentru Jane şi Lance. Bărbaţii veniseră călare. Când Case deschise portiera caleştii, îi găsi pe Jane şi pe Lance dormind profund. Amândoi se arătară nemulţumiţi că fuseseră treziţi. Mătuşa lui nu se culcase. Îi aştepta. Case o luă pe Jane în braţe, o duse în camera ei, o aşeză pe pat şi o acoperi cu pătura.

Zăbovi lângă ea câteva el pe privind-o. Încă era palidă şi sub ochi începuseră să i se vadă umbre negre. Părea un copil neajutorat. Poate ar fi fost mai bine dacă nu l-ar fi cunoscut. N-ar fi suferit atât.

Piers nu-i făcuse niciun bine eliminându-l pe Campbell din scenă. Dimpotrivă. J îne se simţea atât de vinovată, încât nu mai suporta ca el să o îmbrăţişeze. Nu-i mai dădea voie să-i aline suferinţa. Şi mai era ceva. Ar fi trebuit să-şi ţină gura şi să nu-i povestească niciodată nimic despre Spania şi despre ce făcuse el acolo. Nu-i spusese nimic nici tatălui său, de care era mai apropiat, nici propriului frate. Nu-i povestise niciodată nici lui Robert, nici lui Freddie. Se întrebase ce demon îl îndemnase să-i dezvăluie faţa lui ascunsă şi întunecată tocmai lui Jane, o fiinţă atât de nevinovată şi de bună?

Aşa o vedea el, o fiinţă nevinovată şi bună. Lumea o considera amanta lui şi atât. Ei bine, lumea nu avea decât să piară.

Toată frustrarea care se adunase în el se topi. Jane era întocmai cum îşi dorea el. L-ar fi dezgustat o femeie

care s-ar fi bucurat de moartea soţului pe care îl ura, deşi ar fi avut tot dreptul s-o facă. Însă Jane era o fire sensibilă şi îşi asuma toate câte se întâmplau. Avea nevoie de timp să se obişnuiască, să accepte sentimentul de vinovăţie – o vină asumată în mod eronat, după părerea lui. La fel stăteau lucrurile şi cu reacţia ei când auzise de

Spania. Până şi lui îi era greu să accepte că se comportase aşa cum se comportase. De ce să-i ceară ei mai mult? Ştia că unele femei erau atrase de partea întunecată şi violentă a personalităţii bărbaţilor, însă lui nu-i plăcuseră niciodată. Merita să lupte pentru iubirea acestei femei.

O sărută uşor pe frunte.

— Pentru mine tu eşti singura femeie, zise el încet, şi pentru tine eu sunt singurul bărbat. O să trecem şi peste asta.

Jane oftă uşor, dar nu se trezi.

Trebuia să isprăvească odată cu Piers. Doar unul dintre ei avea să supravieţuiască acestei bătălii, iar Case decise că el va fi acela. Erau prea multe lucruri pentru care merita să trăiască.

Cu gândul acesta în minte, plecă să o caute pe mătuşa lui. Nu avea să-i spună prea multe, doar că trebuia să uite că existase noaptea trecută. Campbell nu venise la Woodlands. Nu fusese niciun conflict. Nu veniseră niciun fel de agenţi de la Special Branch să o ducă pe Jane la Vauxhall. Iar dacă cineva va îndrăzni să o facă mincinoasă, să-l informeze imediat.

Mătuşa lui se dovedi la înălţime:

— Eu sunt fiică de duce, exclamă ea. Dacă cineva îndrăzneşte să-mi spună că mint, îl dau pe mâna regelui.

În salonul de la intrare Case se întâlni cu Waldo.

— Harper sforăia de mama focului şi a sărit ca ars când l-am trezit şi i-am spus că e scos din luptă. I se pare că e numai bun de bătălie şi nu vrea să-şi rateze misiunea, zise Waldo.

— La care tu i-ai spus…?

— I-am spus că misiunea lui este să o apere pe domnişoara Mayberry cu preţul vieţii lui.

Apoi îl privi pe Case cu luare-aminte.

— Dar ea nu se mai află în pericol acum, nu?

— Nu, nu cred.

Şi zâmbi aproape sinistru.

— Mi se pare că noi ne autoliniştim chiar înainte de încăierare.

— Ce zi e azi?

— Joi spre vineri.

— Iar reuniunea este sâmbătă. Până atunci pot să trag un pui de somn.

— A, nu, zise Case. Încă n-am terminat.

Între timp se răzgândise. Hotărâse că nu putea să lase cadavrele lui Campbell şi al lui Reeve să putrezească în Vauxhall până când vreun vagabond avea să se împiedice de ele. Ştia că Jane n-ar fi dorit asta. Va discuta cu Massie, actualul şef de la Special Branch, ca să-l informeze şi să-i spună să ridice cadavrele şi să anunţe rudele celor doi. Apoi îi va cere lui Massie să amâne investigaţiile până duminică. Atunci îi va da şi un raport amănunţit iar Massie ova face în numele prieteniei lui cu Richard, pentru că şi Richard ar proceda la fel.

Cât de mult conta să ai relaţii sus-puse!

— Case, nici nu a început bine ziua, zise Waldo. Nu ştiu ce ţi-ai propus, dar sunt sigur că poate aştepta până la răsăritul soarelui. Îţi propun să căutăm nişte paturi chiar aici în Woodlands şi să dormim câteva ore.

Case se uită pe fereastră. Afară era întuneric.

— Bine, încuviinţă el. Ce mai contează câteva ore.

— Ce zi e astăzi, Joseph? întrebă Piers.

— Vineri, după cum bine ştii.

— Nu mai e mult. Vreau să savurez fiecare clipă care mă duce spre victorie.

Era o zi luminoasă, însorită, în perfectă armonie cu buna dispoziţie a lui Piers. Petrecuse dimineaţa la Angelo’s, duelându-se cel mai bun scrimer, apoi se dusese în

Bond Street, la Gentleman Jackson’s, unde îşi dovedise îndemânarea printre pugiliştii amatori. Acum se aflau la Cl arendon Hotel, tot în Bond Street, la o mică distanţă de Cook’s Hotel de pe Dover Street, şi se răsfăţau cu bucate cu specific franţuzesc şi cu şampanie.

Joseph nu era la fel de entuziasmat. Piers alesese hotelul Clarendon pentru că era un loc deseori frecventat de familia Devere, în special de duce, care avea închiriat aici un apartament, date fiind avantajele pe care le prezenta. Twickenham nu era departe, însă nu se afla în centru. Era posibil ca înălţimea sa sau moştenitorul Domniei sale să-şi facă apariţia în hotel, şi tocmai din această pricină Joseph îşi ţinea capul plecat mai tot timpul.

Piers lăsă din mână cuţitul şi furculiţa.

— Joseph, îi zise, pe un ton afectat, ei nu ne cunosc. Linişteşte-te. Bucură-te de cina aceasta. Mă costă o avere.

Joseph privi în jur pe furiş, asigurându-se că nu trage nimeni cu urechea la conversaţia lor.

— Rişti prea mult. Dacă intră Castleton pe uşă?

Piers începu să râdă.

— Nu va intra. Cred că-şi bate capul cum să scape de cele două cadavre, ca să nu mai spun că trebuie să potolească şi isteriile femeii. În plus, trebuie să pună la punct ultimele detalii legate de reuniunea anuală. Să fiu sincer, chiar mi-ar plăcea să-l văd aici. Aş fi încântat să-l privesc în ochi şi să-i urez o zi bună.

Apoi se încruntă şi-l admonestă pe tovarăşul său.

— Joseph, foloseşte-ţi furculiţa englezeşte. Şi îndreaptă-ţi spatele. Aşa, e mai bine, pari şi tu potrivit pentru un astfel de loc.

A lua masa la Clarendon era una din plăcerile lui Piers. Avea sentimentul că face parte din înalta societate. Şi acesta era doar începutul. Îl tentau cluburile acelea din Sf. James rezervate gentlemenilor, dar banii nu era suficienţi pentru a trece de porţile sacre. Avea nevoie de garanţi şi de un trecut fabricat în avantajul său. Iată ceva la care avea de lucrat, şi care trebuia împlinit.

— Nu înţeleg de ce nu-l împuşcăm şi gata, îşi exprimă Joseph nedumerirea.

Nu putea să-i explice lui J oseph motivele reale, aşa că îi răspunse ea de obicei:

— Şi cu ceilalţi cum rămâne? Vrei să scape? Nu. Îi nimicim pe toţi, aşa cum au făcut şi ei cu fraţii noştri la Sf. Michele.

— O să ne aştepte.

— Ştiu, dar va cădea în capcana mea.

Lua în considerare şi neprevăzutul, care făceajocul şi mai captivant. Se gândea la noaptea trecută, la evenimentele de la Vauxhall, la miza pusă în joc, la sincronizarea perfectă. Gândise totul fără cusur şi cei doi nepoftiţi care i-ar fi putut strica planurile în privinţa contelui fuseseră scoşi din scenă.

Se întreba dacă nu cumva Castleton se bucura acum, gândindu-se că e liber să se căsătorească cu domnişoara Mayberry. Dar asta nu avea să se întâmple.

— Şi valetul lui? întrebă Joseph. M-a văzut la faţă. Cu el ce facem?

— Joseph, de el ne ocupăm sâmbătă, când ajungem la Conacul Twickenham. Dacă ar apărea acum încă un cadavru, autorităţile ar intra în alertă.

Joseph dădu din cap şi zâmbi.

C, iudat, îşi zise Jane. Se aştepta ca toată lumea de le > Woodlands să o asalteze cu întrebări, dar se întâmpla exact pe dos. O sufocau cu atenţia şi cu bunătatea lor. Jack nu venise acolo neanunţat şi nu făcuse nicio scenă. Ticăloşii care se dăduseră drept agenţi de la Special Branch nu apăruseră în miez de noapte şi nu o luaseră cu ei. Ruggles nu era Iuda. Întâmplările de la Vauxhall nu avuseseră niciodată loc.

Ce-i drept, nici că nu era dornică să vorbească despre asta. Case îi ceruse să nu spună nimic până nu vor fi împreună.

Asta se întâmplase înainte să plece de la White Horse. Azi era sâmbătă şi până a doua zi nu avea să-l vadă.

Trebuia să fie gazdă la acea reuniune organizată pentru foştii colegi de la Eton şi pentru prieteni. Se uită la ceas şi văzu că era şapte. Poate că mai târziu va veni, totuşi, s-o vadă.

Lance ţopăia pe lângă uşă, cerând să fie scos afară pentru plimbarea de seară. Aerul proaspăt le va face bine amândurora, mai ales că ea căzuse într-o stare de letargie. Dormise aproape tot timpul şi acum avea impresia să poartă pe umeri povara întregii lumi. Poate că tocmai din cauza aceasta o sufocau cu bunătatea lor. Ea însăşi se purta ca un om bolnav, aşa că ei o tratau în consecinţă – nu era prea des vizitată şi i se aducea mâncarea în cameră. Dacă nu-şi va reveni, cei din casă ar putea trimite după preot să-i dea ultima împărtăşanie.

— Harper! strigă ea când ieşi pe coridor.

Nu avea voie să plece nicăieri fără el.

Harper apăru imediat în pragul camerei de vizavi. Bietul de el, arăta la fel de jalnic ca şi ea. Ce mai pereche făceau!

— E timpul pentru plimbarea lui Lance! zise Jane.

Harper dădu din cap.

Nu schimbară nicio vorbă cât coborâră scările. Afară felinarele erau aprinse şi argaţii se plimbau de colo-colo, dar, observă Jane, erau mai puţini ca altă dată. Îi scoase lesa lui Lance şi porniră pe traseul obişnuit.

După un timp, Jane rupse tăcerea:

— Harper, s-a întâmplat ceva? Te întreb pentru că îmi pari mai tăcut decât de obicei. Dacă ai nevoie de un doctor…

— Nu am nevoie de niciun doctor! Numai că…

— Ce este?

Harper ridică din umeri.

— Mă gândesc că e timpul să mă retrag din slujba asta.

Jane rămase mută de uimire.

— Dar… ce-ţi veni?

— Aşa ni se întâmplă tuturor când îmbătrânim şi nu

mai suntem de folos nimănui.

— Glumeşti, Harper, toţi te apreciază.

Harper stătu puţin în cumpănă, înainte de a-şi uşura sufletul. Simţea că îi dezamăgise pe toţi. Prima oară greşise la operă, când cineva urcase după el într-o bitjă şi-l doborâse lovindu-l în cap; a doua oară, când Jane fusese atacată în Virgo Street, pentru că el se mişcase prea greu, iar a treia oară când Ruggles reuşise să-l lovească cu un sfeşnic şi să-l încuie într-un dulap.

— Nu mai sunt bun de nimic! zise el cu amărăciune. Iertaţi-mă, domnişoară Mayberry.

Jane încercă să-l convingă de contrariu, spunându-i că din cauza coastelor zdrobite nu se putea mişca încă cu aceeaşi agilitate. În zadar. Harper se hotărâse.

Merseră mai departe şi de data aceasta Harper rupse tăcerea:

— Dar dumneavoastră, domnişoară Mayberry? Nu sunteţi prea veselă nici dumneavoastră.

Jane nu-l putea duce cu vorba. El îi vorbise sincer şi n-ar fi fost corect din partea ei să devină deodată rezervată. Şi mai era ceva. Acest veteran trecut prin experienţa campaniei din Spania i se părea înţelept şi bun. Dacă renunţa la Serviciul Secret, ar fi putut deveni preot.

— Sunt complet derutată, îi zise ea. Gândeşte-te la Ruggles, de pildă. Mie chiar mi-a plăcut.

— Şi mie, recunoscu Harper, până în clipa în care m-a lovit încap.

— Cine te vede n-ar zice că eşti lo viţ.

— Păi, doctorul a spus că am suferit un şoc destul de mic!

Jane schimbă subiectul:

— Mă tot gândesc la Vauxhall.

Harper o bătu uşor cu mâna peste umăr.

— Aţi fost tare vitează. Da, da. Ştiu tot. Mi-a povestit domnul Bowman.

Jane nu putea să relateze încă o dată cum găsise cadavrul lui Jack şi nici despre suferinţa cumplită pe care o

trăise când auzise cele două împuşcături. Alte întrebări o frământau.

— Nu cumva ţi-a spus domnul Bowman de ce îl urăşte atât de mult Gideon Piers pe Lordul Castleton?

— Toţi ne întrebăm, zise Harper, fără grabă, dar nu ne vine altceva în minte decât lupta de la Sf. Michele. Piers şi-a pierdut atunci toţi tovarăşii. Fraţii, aşa le spunea. Acum vrea să se răzbune.

— Înseamnă că nu-l urăşte doar pe Lordul Castleton.

— Bănuiesc că nu.

Jane insistă:

— Ar trebui să-l urască şi pe domnul Bowman şi pe toţi ceilalţi soldaţi care au făcut parte din unitatea specială.

— Aşa cred.

— Atunci de ce se joacă în felul acesta doar cu lordul? De ce nu l-a ales pe domnul Bowman sau pe oricare altul dintre cei care i-au distrus ascunzătoarea?

— Pentru că cel care a condus întreaga operaţiune a fost maiorul Devere.

Continuară să meargă, dar întrebările nu-i dădeau pace. La un moment dat, Jane se opri şi-l chemă pe Lance la picioarele ei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Harper.

— Cred că există cineva care-mi poate răspunde la toate întrebările şi o să merg negreşit să o văd.

— Pe cine?

— Pe prietena mea, Letty Gray, ştii tu, sora lui Gideon Piers.

— Nu, fără mine nu plecaţi nicăieri!

— Foarte bine. Atunci mergem împreună.

Gideon trecu prin porţile conacului Twickenham la fel de uşor cum odată îi buzunărea pe vizitatorii de la Frost Fair. Îşi prezentă invitaţia şi trăsura fu lăsată să treacă. Ceea ce l-a ajutat a fost faptul că însoţitorul lui era nimeni altul decât oaspetele de onoare, dr. Keate, căruia îi aparţinea trăsura. Dr. Keate ştia doar că însoţitorul său

este unul dintre medicii personali ai lui Romsey, că venise să se asigure că pacientul lui se simţea bine şi că voia să fie acolo în cazul în care dr. Keate ar fi avutnevoie de ajutorul unui confrate. Invitatul de onoare se arătă încântat de grija pe care o dovedise înălţimea sa.

Dacă ar fi fost cazul, Gideon s-ar fi recomandat celorlalţi drept prietenul unui absolvent de la Eton, mai precis al Lordului Castleton însuşi. Nu ştia prea multe despre Eton, dar ştia totul despre Castleton.

După ce coborâră din trăsură, îi dădu lui Keate întâlnire ceva mai târziu în galerie, unde se ţinea recepţia, şi se făcu nevăzut. Privi către râu. Prima explozie va fi semnalul pentru Joseph care urma să aducă barca la mal.

Galeria începea să se aglomereze. Recepţia nu era nici pe departe una pretenţioasă, formală. Ducele, însoţit permanent de oaspetele de onoare, trecea de la un grup de invitaţi la altul, depănând amintiri şi făcând glume, fără să-l scape din priviri pe fiul său.

Case făcea cam acelaşi lucru ca şi tatăl lui, dar când Waldo intră în galerie, se scuză şi-l urmă pe prietenul său lângă o fereastră unde puteau sta de vorbă nestingheriţi.

— E aici, asta dacă înălţimea sa nu a trimis pe unul dintre medicii săi personali să-l aştepte pe dr. Keate.

— Nu, nu a trimis. Ştii cum arată?

— Da. Are puţin peste treizeci de ani şi este de înălţime medie; nimic altceva nu-l face să iasă în evidenţă.

— Câţi au venit până acum?

— Patru, din câte ştim noi.

— Să nu faceţi nimic care să-i sperie. Când izbucneşte focul de artificii să nu-ţi iei ochii de la mine.

— Eşti sigur că o să vină după tine?

— Waldo, nu sunt sigur de nimic. Robert şi Freddie cum se descurcă?

— Sunt emoţionaţi, dar ştiu ce au de făcut.

— Bine.

Case făcu semn majordomului-şef şi, imediat, valeţi cu peruci pudrate şi livrele albastre cu fireturi aurii

începură să treacă printre musafiri, oferindu-le şampanie.

Ruggles îşi ridică gulerul hainei şi privi peste râu, către Twickenham.

— Se pare că dau o petrecere pe cinste, zise el, privindu-l pe Joseph.

Joseph mormăi ceva, dar nu-i dădu atenţie.

— Noi ce aşteptăm?

— Semnalul, răspunse Joseph.

— Şi după aceea?

— După aia ducem barca vizavi şi luăm în primire oaspeţii.

Ruggles privi din nou peste Tamisa, la felinarele care se mişcau pe malul râului ca nişte fantome.

— O să ne prindă, zise el. E o patrulă pe mal.

— Când o să trecem noi, n-o să mai fie.

— De ce? Ce-o să se întâmple?

— Pui prea multe întrebări.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă tot de Ruggles:

— Uite ce este! Eu mi-am făcut treaba. Nu pentru asta am fost angajat. Vreau să ştiu când o să fiu plătit.

Joseph zâmbi.

— Curând. Nu-ţi face griji. Vei fi plătit cu vârf şi îndesat.

— Să nu văd vreun cec sau ceva de genul ăsta. Vreau să fiu plătit cu aur.

— O să primeşti tot ce ţi se va da, domnule Ruggles.

Ruggles simţi cum 1 se zbârleşte părul pe ceafă.

Lady Sophy nu se arătă încântată la vestea că Jane voia să-şi viziteze o prietenă. Încercă să o convingă să rămână, dar până la urmă cedă, nu fără a pune totuşi nişte condiţii: Jane va lua trăsura domniţei Rosamund, iar vizitiii vor fi înarmaţi. Apoi Lady Sophy se întoarse la jocul de whist pe care îl începuse cu prietenii dumneaei. Gândul nu-i mai era însă la joc, aşa că pierdea fiecare mână, spre disperarea partenerului ei.

Când ajunse la Letty, Jane fu condusă în salonul din faţă. După cum se aştepta, copiii se culcaseră, iar Oliver

era în biroul lui, unde îşi pregătea predica pentru a doua zi.

Când Letty îi văzu chipul, lăsă la o păite salutul şi amabilităţile de bun-venit.

— Jane, ce este? o întrebă ca Ce s-a întâmplat?

Jane nu-şi dăduse seama până atunci în ce stare de tensiune se afla. Îşi propusese să-i pună cu grijă întrebările lui Letty, ştiind că aceasta îi va lua apărarea fratelui ei. Însă era ceva ce nu-i dădea pace, şi anume sentimentul că trebuia să se grăbească.

Înainte chiar de a se aşeza, Jane îi zise pe nerăsuflate:

— Cu două nopţi în urmă am fost răpită şi dusă la Vauxhall Gardens ca să-l întâlnesc pe fratele tău. Letty, dacă mă contrazici, să ştii că te bat. Era fratele tău în came şi oase. Ştia prea multe despre noi două, prea multe despre mine. Nu-ţi dau voie să-mi spui din nou că bietul Gideon nu a avut niciodată noroc. Te rog să-mi răspunzi la două întrebări, după care voi pleca. Ai înţeles?

Letty înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Prima întrebare: ce bine ţi-am făcut eu ţie?

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te! I-ai scris fratelui tău. Mi-a zis că în scrisorile tale i-ai vorbit mult despre mine. Spunea că ţi-am fost prietenă devotată şi că din cauza asta m-a eliberat. O faptă bună cere întotdeauna o răsplată, aşa mi-a zis. Ce bine ţi-am făcut eu ţie? Dacă începi să plângi să ştii că o să ţip.

Letty îşi duse o mână la gât, acolo unde simţea că-i pulsează inima

— Nu ştiu, nu a fost nimic special. Poate se referă la faptul că m-ai determinat să merg la studii. Ne plimbam împreună. Lucruri din acestea. Până să vii tu la „Sf. Bede” nu mai avusesem o prietenă atât de apropiată.

Jane răsuflă uşurată. Niciun om întreg la minte nu ar putea ucide o femeie doar pentru că aceasta se purtase frumos cu sora lui. Case avea dreptate. Gideon îl omorâse

pe Jack pentru că îl deranja.

Respiră adânc şi se mai linişti.

— A doua întrebare: de ce îl urăşte fratele tău pe Lordul Castleton?

Letty dădu din cap, refuzând să răspundă.

— Letty, se auzi vocea lui Oliver. Trebuie să-i spui.

Veni lângă soţia lui şi-şi puse mâinile pe umerii ei.

— Povesteşte-i lui Jane despre azilul săracilor, o îndemnă el. Spune-i cum şi de unde a pornit ura aceasta. Dacă nu o faci tu, o s-o fac eu. Hai să luăm loc.

După ce se aşezară cu toţii, Letty şopti:

— Gideon crede că Ducele de Romsey este tatăl lui.

Jane urcă în trăsură, dar îi ceru vizitiului să aştepte.

— Nu ne întoarcem acasă, la Woodlands? o întrebă Harper.

— Nu ştiu. Nu ştiu.

Tot ce îi povestise Letty se învolbura acum în mintea ei. Jane nu credea că Piers era fiul lui Romsey, ca de altfel nici Letty şi Oliver. Dar ceea ce conta era ce credea Piers. În toţi aceşti ani trăise cu convingerea că el şi mama lui fuseseră abandonaţi de duce şi obligaţi să trăiască şi să moară ca nişte amărâţi. Aşa îi spusese mama lui.

De la azil urmărise fiecare mişcare a membrilor familiei Devere! Urându-i! Invidiindu-i! Dispreţuindu-l pe duce pentru ceea ce credea că-i făcuse mamei lui.

Jane nu ştiuse că azilul se afla atât de aproape de conacul ducelui. Nici ea nu întrebase, nici Letty nu-i spusese niciodată.

Se uită la Harper.

— Spune-mi ce ştii despre reuniunea din noaptea asta. Cine va veni?

— Doar băieţii care au studiat la Eton şi prietenii lor.

Aceiaşi băieţi pe care Piers obişnuia să-i privească de pe malul celălalt al râului.

— Harper, nu-mi place deloc cum sună treaba asta.

— Ei, nu vă mai faceţi atâtea griji. Ştie lordul ce face.

— Ştie ce face? Jane îl privi îngrozită. Se aşteaptă ca

Piers să-l atace în noaptea asta. Harper, am dreptate?

Harper schimbă imediat tactica, dându-şi seama de greşeală.

— Eu n-am zis aşa ceva.

Jane scoase capul pe geam şi-i strigă vizitiului:

— Mergem la Conacul Twickenham!

Trăsura nu se clinti.

— Ia staţi puţin, îi zise Harper, furios. Mie mi s-au dat nişte ordine.

Jane puse o mână pe braţul lui Harper şi-i spuse repede:

— Harper, fii atent la mine. Lordul Castleton crede că Piers îl urmăreşte pe el, dar este doar pe jumătate adevărat. Piers îl vrea, de fapt, pe duce. Nu crezi că ar fi bine să-l anunţăm imediat pe lord? Sau consideri că putem aştepta până mâine?

— Dar n-aveţi de unde să ştiţi!

— Asta mi-a spus Letty. Îţi povestesc în drum spre Twickenham.

Harper îşi trecu mâna peste faţă:

— Fir-ar să fie! zise el. Ce oră este?

Jane se uită la ceasul prins de reverul hainei ei.

— E aproape opt.

Harper scoase capul pe geamul trăsurii.

— La Conacul Twickenham! strigă el. Repede!

Trăsura se urni clătinându-se, apoi prinse viteză tot mai mare, până începu să gonească de-a lungul străzii Knightsbridge, către Twickenham.

Case începea să se întrebe dacă nu cumva Piers îşi bătuse joc de el. Era cu nervii încordaţi la maxim. Cina se sfârşise, invitaţii îşi aprindeau trabucurile, pe mese fuseseră aduse carafe cu coniac şi vin de Porto, iar dr. Keate se bucura de omagiul care îi era adus de unul dintre foştii săi elevi, acum bărbat în toată firea, care se adresase adunării, în aplauzele invitaţilor. Ce mai aştepta Piers?

Brusc, întreaga clădire se zgudui. Ferestrele se crăpară. Tencuiala începu să cadă de pe tavan. Afară părea

să se fi declanşat un tir de artilerie. Casc răsuflă uşurat. Totul se desfăşura conform planului. „Infirmeria”, cu toate epavele îndrăgite de tatăl său, tocmai fusese aruncată în aer. Era sigur că tatăl lui avea lacrimi în ochi.

Cele câteva momente de linişte, de şoc, mai bine zis, făcură loc panicii.

— Părăsiţi clădirea, strigă Case. Ieşiţi prin seră.

Turner fusese pus în temă cu ce avea să se întâmple. La un semn de-al lui, valeţii se grăbiră să deschidă uşile care duceau în seră şi oaspeţii ieşiră. Panica dispăruse. Toţi se şcoliseră la Eton şi mulţi erau veterani ai campaniei din Spania. Aveau o reputaţie pe care nu-şi permiteau să o piardă, aşa că ieşirea din galerie se petrecută perfectă ordine.

Asta era, îşi zise Case. Piers sau unul dintre acoliţii lui urmau să-l prindă în seră. Mai departe de atât nu voia să facă speculaţii.

Rămase nemişcat când se auzi încă o explozie. Asta nu trebuia să se întâmple. Intră repede în seră, făcându-şi loc printre invitaţi şi ieşi pe terasă. În partea de apus a conacului zări rotonda în flăcări.

Oare ce altceva le mai scăpase?

Waldo abia mai respira când ajunse lângă el.

— Turner nu-l găseşte pe tatăl tău. Când au ajuns în seră, l-a pierdut.

— Tu te ocupi de rotondă, zise Case iar eu veri fie infirmeria.

Waldo plecă imediat, dar Case rămase pe loc, nehotărât.

Ducele nu ar fi plecat de unul singur. Doar ştia care este miza. Însemna că Piers pusese mâna pe el.

Auzi paşi în spate, dar nu se clinti. Hotărâse să nu se împotrivească, orice s-ar fi întâmplat. Simţi o durere surdă în tot capul şi se prăbuşi pe pământ.

Când intrară pe proprietatea Twickenham, nu găsiră niciun portar care să-i întâmpine. Jane şi Harper coborâră treptele, urmaţi de Lance, şi rămaseră pe loc, privind

îngroziţi la tabloul ce li se înalţişa. O parte a casei ardea şi de peste lot se ridicau nori de fum. Corpul principal al conacului nu ardea. La parter se zăreau lumini, iar oamenii se învârteau de colo-colo prin fumul înecăcios.

— De unde e atâta fum? întrebă Jane.

— Cred că de la „infirmerie”, îi răspunse Harper. Bietul Romsey.

Infirmeria. Acolo nu se aflau oameni. Însemna că arseseră doar nişte trăsuri stricate.

— Şi aia e rotonda, adăugă Harper. Asta nu trebuia să se întâmple. Totuşi nu-i grav, pentru că se află la distanţă de restul clădirii.

Jane nu avea timp de conversaţie. Şi nici nu era la fel de sigură, ca Harper, că contele ştia bine ce făcea. Ei i se părea că Gideon Piers reuşea să fie mereu cu un pas înaintea lor.

— Hai să mergem, zise ea şi porni spre trăsură.

Harper avea altă idee. Dădu ordin vizitiilor să păzească porţile şi să nu permită nimănui să intre sau iasă fără acordul lui. Le mai ordonă să nu-şi părăsească postul, orice s-ar fi întâmplat.

— Mergem pe jos, îi spuse apoi lui Jane. Aveţi pistolul la dumneavoastră?

— Îl am.

Se afla în mâna ei.

Nu merseră, ci alergară cât putură de repede. Presimţirea pericolului aproape că o sufoca. Abia mai respira, iar inima îi bătea gata să-i sară din piept. Ştia la ce se putea aştepta de la Piers. Omul era întocmai cum îi fusese descris: o culme a depravării, a neprevăzutului, a vicleniei. În Case nu mai avea încredere. În ciuda celor spuse de el, ea tot nu putea scăpa de imaginea celor doi gladiatori gata să se înfrunte într-o arenă romană.

Era un zgomot infernal. Toţi ţipau, aşa că ea abia se putea face auzită. Nu voia decât să ştie dacă îi văzuse cineva pe lord sau pe duce. Nimeni nu-i văzuse şi, în afară de ea, nimeni nu părea să fie îngrijorat din această pricină.

— Eu o să intru în casă, îi zise Harper. Domnul Bowman se ocupă de asta. Poate ştie el ceva.

Jane cerceta cu privirea toate grupurile de oameni. Era singura femeie prezentă acolo. Se întoarse brusc şi-l prinse pe Harper de braţ.

— Harper, îi recunosc pe cei doi oameni de acolo. Sunt cei care m-au dus la Vauxhall Gardens.

— Sunteţi sigură?

— Absolut!

Harper încercă să-şi croiască drum către ei. Unul dintre ei îl observă, îi făcu semn tovarăşului său şi se îndepărtară.

— Stai! strigă Harper. Stai pe loc!

Cei doi o luară la fugă, urmăriţi de Harper.

— Lance, ajută-l, strigă Jane. Lance?

Lance dispăruse. Ce putea fi mai rău de-atât?

— Lance! strigă ea din nou. Lance!

Câinele apăru din umbră, schelălăind şi gudurându-se. Avea blana udă. Apoi se întoarse şi fugi spre râu. Jane pomi după el. Lance se opri pe mal.

— Ce-ai găsit? întrebă Jane.

Lance intră în apă, apoi se întoarse la mal, ieşi din apă şi se scuturã.

— Vrei să trec râul? îl întrebă Jane.

Lance schelălăi.

— Dar ce…

Se opri brusc, amintindu-şi ce se află pe malul celălalt. Doarâi spusese Letty. Azilul. De acolo urmărise Gideon viaţa familiei Devere; acolo prinseseră rădăcini ura şi invidia lui.

Oare Lance dăduse de urma lui Case?

Merse de-a lungul malului, însă era prea întuneric ca să vadă ceva. Cum de nu poţi găsi un argat atunci când ai nevoie de ei? apoi îşi zise că şi ei, la fel ca portarii, fugiseră spre conac când se produsese explozia.

Poate că era mai bine că nu se afla nimeni prin preajmă. Cine ştie, putea să dea de un om al lui Piers.

Totuşi avea nevoie de ajutor.

— Lance, i se adresă ea câinelui, arătând spre conac. Adu-l pe Harper!

Era singurul în care putea avea încredere.

Lance schelălăi, dar se împotrivi.

Jane se ghemui lângă el şi-i luă capul în palme.

— Ascultă-mă! îi zise cu glas ferm. Piers a pus mâna pe Case şi cred că l-a dus la azilul de pe celălalt mal.

Nici nu voia să-şi închipuie mai mult de-atât.

— Nu-l pot salva singură. Am nevoie de ajutor.

Se ridică şi arătă din nou în direcţia conacului.

— Lance, adu-l pe Harper!

Şi Lance pomi în goană spre casă.

Jane merse pe mal până ajunse la debarcader. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi începea să distingă formele obiectelor din jur. Văzu o barcă întoarsă cu faţa în jos şi se aşeză pe ea, străduindu-se să-şi stăpânească nerăbdarea până avea să se întoarcă Lance.

În clipa aceea zări peste râu o lumină abia licărind printre copaci. Nu se mişca. Însemna că acolo se afla o casă.

Azilul.

Sări de pe barcă şi se întoarse pe drumul pe care venise.

— Lance! strigă ea. Harper!

Ascultă cu atenţie, dar nu primi niciun răspuns. Cu inima bătându-i năvalnic, se întoarse la barcă. Semăna cu bărcile pescăreşti pe care le văzuse pe râul Dee, când se afla în Scoţia.

Dacă îşi aduna toate puterile, ar putea duce barca până la apă.

A fost mai uşor decât se aşteptase. Întoarse barca, o ridică, o sprijini apoi pe umăr şi o răsturnă. Se împiedică şi căzu peste ceva. Era trupul unui bărbat.

— Case! suspină ea.

Nu putea distinge figura omului căzut acolo, dar atingându-l cu mâinile se convinse că bărbatul acela nu era

Case.

Spaima cedă locul furiei. Aici era mâna lui Gideon Piers. Putea să înţeleagă că omul îndurase o viaţă grea în azilul acela, însă asta nu era o scuză pentru ce făcea acum. Era ca un câine turbat. Cineva trebuia să-l doboare.

Puse pistolul pe fundul bărcii, aruncă înăuntru o pereche de vâsle, apoi trase barca în apă, o împinse puţin şi sări în ea.

C înd se trezi, Case îşi dădu seama că era legat de un scaun. Rămase cu capul plecat, în ciuda durerii, încercând să-şi revină şi să-şi dea seama unde se află. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că fusese lovit în cap pe când se afla pe terasă. Îşi mai amintea şi că îl trimisese pe Waldo să-l caute pe duce la rotondă. Nu fusese o măsură înţeleaptă deoarece datoria lui Waldo era aceea de a-l supraveghea pe el.

Îşi înălţă capul şi îşi îndreptă spinarea. Piere, sau omul despre care bănuia că este Piers, privea pe fereastră. El se întoarse şi-i zâmbi.

— Care va să zică, te-ai trezit.

— Ce este aici? îl întrebă Case.

— Azilul săracilor, sau cel puţin asta a fost odată. Acum nu e decât o clădirc în ruină.

Case nu putea distinge prea multe deoarece încăperea era luminată de un singur felinar aşezat pe masă. Observa însă tavanul care stătea să cadă peste ei.

Îl privi pe Piers. Şi-l închipuise ca pe un tip zdravăn, care, îndată ce intra într-o cameră, atrăgea toate privirile. Era întocmai cum îl descrisese Waldo: de înălţime medie şi cu e în laţişare care 298

nu-l deosebea cu nimic de ceilalţi participanţi la reuniunea din seara aceea.

Poate că tocmai acesta era secretul succesului său. Avea o figură greu de reţinut.

— De ce m-ai adus aici? îl întrebă Case.

Piers se opri în faţa lui.

— Asta a fost casa mea. Bănuiesc că nu ştiai că aici

se află azilul săracilor. Este vizavi de Twickenham. Îţi spune ceva asta?

— Ştiam de locul acesta. Era susţinut din bunăvoinţa tatălui meu.

— Bunăvoinţă! pufni, nevenindu-i să creadă ce-i era dat să audă. Cinste conştiinţei lui! Nu a călcat niciodată pe aici, niciodată nu a văzut cum erau despărţiţi copiii de părinţii lor şi daţi pe mâna torţionarilor. Voi aţi trăit regeşte pe malul celălalt. V-am urmărit, da, da, v-am urmărit: pe voi şi petrecerile voastre nemaipomenite, la care veneau prietenii voştri bine crescuţi şi bine hrăniţi. Fii atent la ce urmează. Din clipă în clipă ai să auzi cum Twickenham, cu tot ce înseamnă el, se va prăbuşi ca un castel din cărţi de joc.

Se întoarse la fereastră şi privi afară.

Case nu mai ştia ce să creadă. Se aştepta să-i ţină o predică, dar în niciun caz despre Twickenham. El se gândea la Spania şi la bătălia sângeroasă care pusese capăt carierei lui Piers. Se aştepta ca Piers să se bucure de triumful lui şi de răzbunarea finală. E drept că se răzbuna acum, însă pentru ce?

— Toţi anii ăştia m-ai urât doar din invidie? îl întrebă el, cu precauţie.

— Te-am urât, răcni Piers, pentru că ai fost fiul preferat, iar tatăl nostru, da, tatăl nostru, m-a lăsat să putrezesc în iadul ăsta.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Case încercă să se dezmeticească, să iasă din ceaţa în care îl aruncaseră vorbele lui Piers. În cele din urmă, reuşi să rostească încet, parcă explicându-şi lui însuşi:

— Deci asta nu are legătură cu Spania, nu are legătură cu măcelul de la Sf. Michele?

Piers izbucni în râs.

— Mie nu mi-a păsat de Fraţi! Mi-ai făcut o favoare când i-ai măcelărit. În felul acesta pot să păstrez doar pentru mine aurul englezilor.

Lui Case tot îi era greu să creadă că se înşelase.

— În cazul acesta… tu te răzbuni pentru că… după părerea ta familia Devere îţi datorează ceva.

— În veci nu-mi veţi putea plăti ce-mi datoraţi!

— Tu crezi că-mi eşti frate.

— Ştiu că-ţi sunt frate.

— Eşti nebun! Dacă tu crezi asta, atunci habar n-ai ce înseamnă familia Devere. Dacă ai fi fost fiul tatălui meu acesta nu te-ar fi abandonat niciodată. Te-ar fi întreţinut. Noi aşa procedăm. Nu ştiu cine ţi-a spus minciuna asta…

— Mama mea mi-a spus! strigă Piers. Pe patul de moarte. Aici, în azilul acesta. A fost slujnică la Conacul Twickenham. Tatăl tău a lăsat-o însărcinată şi apoi a alungat-o.

Emoţia puternică îl făcea pe Piers să semene cu un nebun.

— Niciodată nu o să mă poţi convinge de aşa ceva, zise Case. Tatăl meu n-ar fi abuzat niciodată de cameristele mamei mele.

Apoi se opri, căci îi veni o idee. Se uită cu atenţie la Piers şi îşi dădu seama că e mai în vârstă decât el.

— Piers, tucâţiani ai?

— Sunt mai mare decât tine. Ce contează?

— Contează, pentru că dacă eşti mai mare decât mine, înseamnă că mama ta n-a lucrat la Twickenham. Pe vremea aceea conacul era locuit doar de celibatari, iar tradiţia familiei Devere impune doar prezenţa valeţilor atunci când nu există o stăpână a casei.

— Minciuni! Minciuni! Minciuni!

Piers se repezi la un scaun, îl ridică de pe podea şi îl aruncă într-o fereastră.

— Când s-a căsătorit sora mea, toate servitoarele din casă au plecat împreună cu ea la Woodlands.

— Dacă nu-ţi ţii gura, o să-ţi pun căluş.

— În noaptea asta ai fost la Twickenham. Ai văzut vreo servitoare? Sunt sigur că nu, pentru că în conac nu locuiesc decât bărbaţi.

— Ai spune orice ca să-l salvezi pe tatăl tău, pe tatăl

nostru.

Case simţi cum i se strânge stomacul de groază. Când îşi revenise şi constatase lipsa tatălui său sperase că acesta se afla la Twickenham.

— Ce i-ai făcut tatălui meu?

Piers chicoti.

— Se află în camera de pedeapsă. E legat de un scaun, ca şi tine, doar că sub scaunul lui se află un mic butoi cu praf de puşcă. A, n-are nicio şansă să scape. Este păzit de Joseph. În noaptea asta, când voi pleca de aici, voi aprinde fitilul şi atunci – bum! Gata şi cu ducele, gata şi cu fiul preferat, gata şi cu azilul săracilor.

Se aplecă, ameninţător, spre Case.

— După care o să reconstruiesc. Da. Chiar aici, pe fundaţia azilului. Castleton, sunt un om foarte bogat. Casa pe care o s-o construiesc va fi mult mai impozantă decât Twickenham. Mă voi înscrie la cele mai bune cluburi din oraş şi voi închiria – pentru avantajele centrului – un apartament la Clarendon. După care o să-mi găsesc o soţie cu sânge albastru, care să-mi facă nişte pui de nobili şi voi trăi fericit până la adânci bătrâneţi. Sper ca asta să-ţi stea în gât.

Se întoarse la fereastră, dar cum nu putea vedea bine afară, luă scaunul şi sparse geamul. Aerul rece pătrunse înăuntru, odată cu mirosul fumului.

— Simţi asta? întrebă Piers. Inspiră adânc, Castleton. Acestea sunt ultimele clipe ale vieţii tale pline de putere şi privilegii.

Jane auzi vocile de îndată ce coborî din barcă. Urcarea cel or trei etaje ale clădirii se dovedi un adevărat coşmar, deoarece drumul îi era luminat de un singur felinar, iar multe trepte nu mai existau. Acesta trebuie să fi fost odată azilul săracilor, însă arăta mai degrabă a închisoare.

La un moment dat călcă pe o scândură putredă care se crăpă şi zgomotul se răspândi în toată clădirea. Jane se lipi, îngrozită, de un perete. În momentul acela se deschise

pe culoar o uşă şi zări o rază de lumină.

— Joseph!

Recunoscu îndată vocea.

— Joseph! strigă încă o dată Gideon Piers. Ce faci acolo jos?

— Răspund şi eu nevoilor!

Replica veni de undeva, de la etajul de dedesubt. Jane se aplecă puţin înainte şi, prin stinghiile balustradei, văzu un om care arăta întocmai ca valeţii casei Devere – avea perucă şi jachetă din catifea albastră, cu fireturi aurii. O, Doamne. Oare câţi erau? Ea avea doar un pistol şi un singur glonţ.

— Întoarce-te la duce!

— Dios! Nu pleacă nicăieri.

— Am zis să te întorci!

Se mai auziră nişte bombăneli în spaniolă, după care o uşă se trânti în urma bărbatului cu livrea albastră.

Jane inspiră adânc. Milimetru cu milimetru, se târî de-a lungul coridorului până în dreptul încăperii de unde auzise voci. Uşa era întredeschisă. Încordându-şi fiecare fibră a corpului, se chinui să o deschidă încet, fără zgomot. Ţinea pistolul ridicat, gata să răpună pe oricine ar fi provocat-o.

Încăperea părea să se întindă pe toată lungimea casei. Era imensă. Un dormitor, îşi zise ea, un dormitor pentru cei care locuiau aici. Săracilor nu li se îngăduia să aibă intimitate sau să deţină ceva numai al lor. Asta o ştia de la Letty. La capătul celălalt al încăperii văzu doi bărbaţi, unul în picioare, iar celălalt legat de un scaun.

Se strecură repede în încăpere, şi, rămânând în zonele întunecate, traversă întreaga lungime a camerei.

— Vreau să vezi asta, spuse Piers. O să te dezleg de scaun, dar mâinile tot legate îţi vor fi, aşa că să nu încerci nimic. O mişcare greşită şi eşti un om mort.

După ce Case se văzu dezlegat de scaun, se ridică. Reuşise să-şi mai slăbească legăturile de la încheieturi, dar nu destul pentru a se elibera.

— Piers, Twickenham nu este decât o clădire, zise el. Apropo, n-ar trebui să fie şi tatăl meu aici ca să vadă? Mă gândeam că pe el doreşti să-l impresionezi.

— Din nefericire, răspunse Piers, pe un ton curtenitor, înălţimea sa s-a arătat gata de luptă când a încercat Joseph să-l răpească, aşa că omul meu a trebuit să facă uz de forţă ca să-l supună, deşi nu ne-am dorit asta. După cum ţi-am mai spus, ducele va plăti pentru tot răul pe care mi l-a făcut. Un foc mic, întocmaica înnoaptealui – GuyFawkes, apoi… bum!

Nume reprezentativ pentru complotul pus la cale, în noiembrie 1605, de un grup de romano-catolici care doreau restabilirea drepturilor civile pentru adepţii confesiunii respective. Ei plănuiseră să arunce în aer clădirea Parlamentului, punând, în secret, praf de puşcă într-o pivniţă de sub Camera Lorzilor. Guy Fawkes, unul dintre conspiratori, trebuia să aprindă focul. Complotul a fost, însă, deconspirat, iar Guy Fawkes a fost arestat şi torturat până a acceptat să dea în vileag numele celorlalţi conspiratori. Toţi au fost executaţi, iar de atunci, în fiecare an, în noaptea de 4 spre 5 noiembrie, britanicii sărbătoresc victoria asupra complotului, aprinzând focuri în care pretind că îl ard pe Guy Fawkes (nota trad.).

Merse din nou la fereastră, de-acum ros de nelinişte. Case îşi înghiţi furia şi-i zise doar atât:

— Piers, asta nu o să se întâmple. Conacul Twickenham nu o să explodeze. Am găsit praful de puşcă. Nu am acceptat să-ţi cedăm decât atelierul tatălui meu şi rotonda.

— Minţi!

Case începu să râdă.

— Se pare că ai uitat istoria. Nu-ţi aminteşti că planurile lui Guy Fawkes s-au năruit, iar el a fost spânzurat pentru crimele sale?

Cu un urlet de furie, Piers îl lovi cu dosul palmei pe Case peste faţă, crăpându-i buza. Acum ori niciodată. Jane ieşi din umbră.

— Piers, zise ea, gata să apese pe trăgaci.

I-o luă însă altcineva înainte. Cu o precizie şi o rapiditate care o uluiră, făcu să-i zboare lui Piers arma din mână. Abia pe urmă îl recunoscu. Era omul îmbrăcat cu uniforma casei Devere, Joseph. Oare cum reuşise să se strecoare neauzit în urma ei?

— Domnişoară Mayberry, să nu-l ucideţi! Vrem să-l luăm viu de aici!

Nu era Joseph, ci Ruggles. Mâna începuse să-i tremure şi se mişca dinspre Piers spre Ruggles şi invers. Ce se întâmpla?

— Ţine-ţi pistolul îndreptat spre Piers! îi strigă Case, chinuindu-se să-şi elibereze mâinile.

Ruggles veni în faţă.

— Rămâi pe loc! îi strigă Jane.

Piers se repezi spre ea. Jane apăsă pe trăgaci, însă Piers o lovi peste braţ şi glonţul se înfipse undeva în tavan, iar ea se prăbuşi. Încerca să-şi revină, când începură să cadă peste ei bucăţi de tencuială şi valuri nesfârşite de praf. O usturau ochii, nu putea să respire şi singurul felinar din încăpere se stinse.

Auzi pe cineva alergând şi se gândi că era Piers. Case nu ar fi fugit de acolo. Apoi distinse alte două siluete. Bine că nu avea nimeni o armă încărcată. Pipăia cu mâinile podeaua, încercând să dibuiască arma lui Piers, când auzi o detunătură. Unul dintre urmăritori coborî.

Jane sări îndată în picioare şi alergă spre uşa încăperii.

— Case?

— Nu, domniţă. Sunt eu, Ruggles.

Îşi smulse peruca argintie şi o aruncă.

— Vrei să spui că de fapt faci parte dintre ai noştri? îl întrebă ea pe un ton tăios, deşi abia se abţinea să nu plângă.

— Mă tem că da, domniţă. Speram să-l iau pe duce de aici fără să mă vadă nimeni, când aţi trecut pe lângă mine. Nu puteam să vă las să-l înfruntaţi pe Piers de una singură.

— Eu zic că m-aş fi descurcat. Ah, Ruggles, trebuia să-l salvezi pe duce!

De undeva de jos se auzi un şuierat puternic urmat de un bubuit asurzitor şi, în câteva secunde, scara se lumină de la flăcările care izbucniseră într-una din încăperi.

— Piers a dat foc clădirii, zise Ruggles. Trebuie să ieşim de aici. Daţi-mi braţul şi ajutaţi-mă. Glonţul mi-a atins piciorul, dar nu vă faceţi griji, e doaro zgârietură.

Se ridică şi continuă:

— Acum ieşiţi cât de repede puteţi. Eu voi fi în spatele dumneavoastră.

Jane simţi cum i se sfâşie inima. Voia să-l ajute pe Case, dar nu putea să părăsească un om rănit. Din fericire, nu fu nevoită să ia o hotărâre, pentru că pe coridor apăru Casc. Abia mai respira şi se sprijinea cu o mână de tocul uşii.

— Jane, strigă el, Ruggles. Coborâţi imediat!

Când ieşiră în aerul rece al nopţii, Case întrebă înfricoşat:

— Ruggles, tatăl meu unde este?

— La al doilea etaj, domnule. Chiar sub încăperea în care aţi fost dumneavoastră. Nu se simte bine. O să aveţi nevoie de ajutor ca să-l scoateţi de-acolo. Vin cu dumneavoastră.

— Nu avem timp de pierdut! Urc-o pe domnişoara Mayberry într-o barcă şi vâsleşte rapid. Plecaţi de-aici. Acum!

— Da, domnule.

— Mai există vreo altă intrare?

— Da, pe scara din spate, domnule.

— Case, zise Jane, cu obrajii inundaţi de lacrimi. Pot să te ajut. Mergem împreună.

Case îi luă faţa în mâini.

— Pentru mine eşti cel mai scump lucru din lumea asta, zise el şi o sărută. Nu te părăsesc. O să mă întorc la tine. Îţi promit.

Apoi plecă. Pur şi simplu, plecă şi o lăsă în urmă. Erau atât de multe lucruri pe care ea nu i le spusese – cum un zâmbet de-al lui îi răvăşea inima, cum ştiuse să scoată la lumină tot ce era mai bun în ea, cât de mult îl iubea.

Şi ce mincinos era! Cum putea să promită că se întoarce, când el intenţiona să-şi rişte viaţa?

— Urcaţi în barcă, domnişoară Mayberry.

— Ruggles, începu ea, n-am putea…

— Am zis să urcaţi imediat în barcă!

Nu mai era Ruggles cel cumsecade pe care îl ştia ea, ci un militar obişnuit să dea ordine.

— Aveţi grijăundepuneţi piciorul!

Se trase puţin înapoi, apoi tresări, zguduită de un fior. Piers se afla chiar acolo, lângă barcă, cufundat în apă cu faţa în jos.

— Ruggles, zise ea, pe malul celălalt am găsit un cadavru. Al cui era?

— Al lui Joseph, domnişoară. A trebuit să-l omor. N-am avut de ales.

— Îmi pare bine că a murit, spuse ea aprig. Îmi pare bine că au murit amândoi! îşi înălţă capul. Asta ce-a fost?

— Hei! strigă Harper de la prora unei bărci cu vâsle. Hei!

Nicio şansă, gândea Case. Îşi legase peste nas şi peste gură lavaliera, ca să nu inhaleze prea mult fum. Nu-şi dădea seama unde se afla. Ştia doar că este le etajul la care i se spusese că se găsea ducele.

— Tată! strigă el. Tată!

Simţi ceva atingându-i piciorul.

— Lance? Tu eşti?

Lance lătra scurt. Apoi îl auzi şi pe Harper, gâfâind şi tuşind.

— Aici, sus, domnule Bowman, strigă acesta şi îndată apăru şi Waldo.

— Vă daţi seama că locul acesta poate exploda în orice clipă? întrebă Case.

Waldo îl bătu pe umăr.

— Am mai fost în puncte fierbinţi şi altă dată!

Case ştiuse dintotdeauna că avea prieteni devotaţi, însă respiraţia greoaie îl împiedică să-i răspundă, aşa că doar îl bătu pe Waldo pe spate.

— O să-l găsim pe duce, domnule, zise Harper. Să nu vă temeţi. Lance, găseşte-l pe duce!

Lance nu ezită.

Poate că până la urmă chiar exista o şansă, se gândi Case. Lance, găseşte-l pe duce! Lance, adu oaia rătăcită!

Nu ştia dacă să plângă sau să râdă.

Ruggles se opri din vâslit.

— Au ieşit! Au ieşit!

De la un capăt la celălalt, parterul clădirii ardea, aşa că nu văzură pe fundalul flăcărilor decât nişte siluete negre care se grăbeau către malul râului.

— Cred că e şi ducele cu ei, zise Ruggles.

— Sigur e cu ei. Case nu şi-ar fi abandonat tatăl.

Acesta era încă un aspect care o făcea să îl adore. Unii îl credeau rezervat şi arogant, dar asta pentru că vedeau doar ceea ce voiau ei să vadă. El chiar era arogant şi rezervat. Îi trebuia o femeie care să-l îmblânzească. Şi, spre norocul lui, o întâlnise pe ea.

— Domnişoară Mayberry, sunt teferi cu toţii. Nu vă mai frământaţi.

— Ştiu. Ştiu.

Îşi căută batista şi-şi suflă nasul.

Când inevitabilul se produse, Jane îşi ţinu răsuflarea – se auzi un bubuit asurzitor şi întreaga clădire sări în aer, îmbrăcată în limbi năprasnice de foc. Cel care vâslea în barca lui Case nu se opri să vadă ce se petrece în urmă. Barca se apropia din ce în ce mai mult de mai.

Când ajunseră, Robert şi Freddie îi aşteptau cu pături în care îi înveliră şi-i ajutară să urce pe mal.

— Să nu-l omorâţi pe Ruggles, zise Jane. Este tot de-al nostru. Şi e rănit. Ar trebui să-l ajute cineva.

— Am doar o zgârietură, se împotrivi Ruggles. O să am eu grijă.

Pe mal aşteptau aliniaţi mai mulţi bărbaţi, majoritatea oaspeţi, dar şi valeţi şi argaţi. Aveau figuri cătrănite şi discutau în şoaptă. Jane se îndoia că oamenii aceia ştiau de fapt ce se întâmplase.

Când ajunse şi barca lui Case şi constatară că nu păţise nimic, începură să strige de bucurie, dar chiotele încetară după ce-l văzură pe duce. Aveau la îndemână mai multe pături şi una dintre ele au folosit-o ca să-l transporte la conac.

— Trebuie să-l ducem în casă, acum, zise Case. Robert, Freddie, spuneţi-le invitaţilor acestora să plece acasă. Vor citi în ziare despre ce s-a întâmplat.

O văzu pe Jane şi-şi croi drum către ea. Era plin de funingine şi pe faţă i se vedeau urme de fum. Jane se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută, cu grijă.

— O să trecem peste asta împreună, îi zise ea.

— Dacă n-ar fi fost Lance…

Nu putu să continue.

— Îţi mulţumesc că mi l-ai trimis. Acum unde este?

Lance stătea lângă duce, iar când cei care îl purtau în pătură porniră către conac, Lance îi urmă.

După ce îşi spălară mâinile şi feţele de praf, se adunară cu toţii într-un mic salon, vizavi de camera ducelui. Erau acolo Jane, Waldo şi Ruggles. Case ieşise împreună cu tatăl lui şi cu doctorul; Robert şi Freddie verificau daunele produse şi se asigurau că nu mai exista niciun pericol. Harper plecase la Woodlands să o aducă pe Lady Sophy şi să ia haine curate pentru Jane. Nimeni nu comentă nimic. Ştiau cu toţii că locul ei era lângă Case. Îşi ridică privirea când Waldo îi puse în mână o ceaşcă.

— Ceai, zise el. Să-l bei tot. O să-ţi facă bine.

Jane luă o înghiţitură, doar ca să-i facă pe plac. Gândul ei era la duce. Chipul îi era brăzdat de cute şi umbrit de durere. Pierduse mult sânge. Fusese bătut până îşi pierduse cunoştinţa. Case suferea cumplit din cauza tatălui său.

Îi spusese lui Jane să aştepte în salon. Ea îl stn găpe

Lance, dar câinele refuză să vină.

— Lasă-l, zise Case. îl trimit eu afară dacă face probleme. Jane ar fi dorit să găsească cuvinte care să-i aline suferinţa, dar nu se putea aduna. Până să apuce să spună ceva, Case se întoarse şi plecă.

— Trebuie să trimit pe cineva să-i anunţe pe sora şi pe fratele meu să vină acasă, zise el.

Gândurile ei fură întrerupte de Waldo.

— Jane, începu el, crezi că te simţi în stare să-mi răspunzi la nişte întrebări?

Orice, numai să nu se mai gândească la duce şi la Case.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu Gideon Piers.

— Gideon?

— Eşti una dintre puţinele persoane care a stat de vorbă cu el. Ne-ai putea ajuta să dezlegăm o enigmă.

Jane se uită de la unul la celălalt.

— Cine sunteţi voi?

— Ştii bine cine sunt, îi răspunse Waldo. Sunt unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Case.

Văzând că Jane nu spune nimic, oftă, resemnat, şi continuă:

— Lucrăm pentru o ramură a Serviciului.

— Care Serviciu?

— Serviciul Secret, dar nu pentru Special Branch.

— Case ştie?

Waldo negă, dând din cap.

— Nu i-am putut spune, dar sunt sigur că bănuia.

— Ce ar trebui eu să înţeleg, zise ea, uitându-se la Ruggles, că deşi eşti tot un fel de agent Special Branch, m-ai lăsat totuşi să merg la Vauxhall ca să-l întâlnesc pe demonul acela?

Ruggles avu decenţa de a părea ruşinat pentru fapta lui.

— Ştiam că nu vi se va întâmpla nimic rău, răspunse el. Altfel fiţi sigură că nu v-aş fi lăsat să mergeţi.

— L-ai lovit pe Harper în cap!

— L-am atins, doar. Nu trebuia să fie acolo.

— Dar de ce nu ne-aţi spus tuturor cine sunteţi şi ce puneţi la cale?

— Pentru că noi nu lucrăm aşa, o 1 amuri Waldo, blând. Jane, trecem la întrebările acelea?

Îşi strânse buzele, dar, după câteva clipe de gândire, reuşi să se stăpânească.

— Bine, zise ea. Întreabă-mă.

— Şeful nostru, începu Waldo, s-a gândit, atunci când Piers a apărut din nou, că aceasta ar putea fi ultima noastră şansă de a recupera aurul furat de el în Spania de la convoaiele britanice. Noi l-am crezut mort şi ne-am gândit că a îngropat aurul undeva prin Spania. Reapariţia lui ne-a convins că era în posesia comorii.

— Mie nu mi-a pomenit nimic de aur.

— Ce căutăm noi este o ascunzătoare.

— O ascunzătoare? De ce nu o trezorerie?

Ruggles zâmbi.

— Se ştie că băncile pot fi jefuite de tâlhari. Piers nu ar fi riscat. În plus, era prea mult aur ca să-l poată ascundă uşor. Avea nevoie de un loc sigur unde să ajungă fără să fie văzut.

Jane dădu din cap.

— Aş fi vrutsăvă – ajut, dar nu ştiu cum.

— Poate l-a ascuns în podeaua vreunei biserici, îi sugeră Ruggles, sau într-o criptă, ori într-un mormânt.

Jane dădu din cap.

— Ar fi mormântul mamei lui, spuse ea apoi. Dar Piers o venera şi nu i-ar fi profanat mormântul.

— Dacă a murit în azilul săracilor, ar trebui să fie uimormântată în cimitirul local, nu-i aşa?

— Nu. A avut un mormânt sărac, fără piatră funerară, marcat doar de o bucată de lemn pe care era scris un număr. În loc să fie într-un loc sfinţit, mormântul se afla lângă un drum aglomerat din Kensington.

Jane puse jos ceaşca din care săriră câteva picături

de ceai.

— Cel puţin acolo a zăcut până când trei tineri i-au luat rămăşiţele şi le-au mutat într-un loc mult mai potrivit! Asta la dorinţa fiului ei.

— Unde se află mormântul? întrebă Ruggles, fără grabă.

— Într-un cătun numit Newbrey, dincolo de Staines. Se pare că aceea e parohia în care s-a născut mama lui Piers.

— După ce putem recunoaşte mormântul?

— Se află în cimitirul parohial. Are o piatră funerară pe care scrie: „În memoria lui Sadie Sellars1.

Jane ridică privirea când se deschise uşa. În prag apăru Case. Nu mai părea atât de încordat.

— Ce face tatăl tău? îl întrebă ea.

— E prea devreme să pot răspunde, dar doctorul zice că sunt şanse să-şi revină. Vino să-ţi arăt ceva.

O luă de mână şi o duse lângă patul ducelui. Lance se întinsese pe pat, alături de duce.

— Nu, să nu-l daijos, priveşte-i doar.

Lance scânci şi începu să lingă mâna ducelui. Se scurseră câteva clipe, apoi ducele îşi mişcă degetele şi-l mângâie încet. După câteva momente, scena se repetă.

— Nu l-am mai văzut făcând aşa ceva până acum, recunoscu

Jane.

— Domnişoară Mayberry, aveţi un câine foarte inteligent, zise doctorul. Pare să fi fost antrenat pentru aşa ceva. A fost cumva câine de munte?

— Nu. E un ciobănesc oarecare.

— Nu are de unde să ştie, zise Case. L-a furat.

Casc se aşeză pe marginea patului, luă mâna tatălui său şi-şi trecu degetele peste ea. Ducele nu-i răspunse la fel, însă buzele i se mişcară:

— Caspar, şopti el.

Case se întoarse spre Jane şi o privi cu ochi scânteietori.

— Arătăm ca nişte homari, zise el cu voce tremurândă. Dar ce mai contează! Jane, nu pot pleca de lângă tatăl meu, dar vreau să rămâi şi tu aici. Rămâi?

— Da, răspunse ea, şi nu o să scot niciun sunet.

Doctorul se scuză, spunându-le că se retrage în camera pe care i-o pregătiseră valeţii şi rugându-i să-l cheme dacă intervine vreo schimbare în starea pacientului.

Jane, ghemuită în pătura ei, ascultă cum Case îi povestea tatălui său despre copilărie, momente pe care îi făcea şi lui plăcere să le retrăiască. Se surprinse zâmbind şi, în şoapta lui monotonă, ochii i se îngreuiară. Adormi.

— Au căsătorit la biserica din Twickenham într-o dimineaţă obişnuită de ianuarie. Ploua cu găleata, dar nimănui nu părea să-i pese. Ceremonia nu se făcuse cu mare fast, iar printre cei vreo douăzeci de invitaţi se aflau, spre marea bucurie a ducelui, fiica sa Rosamund, soţul acesteia şi Lordul Justin.

Ducele, aşezai într-un scaun cu rotile, stătea între Harper şi Lance. De altfel, din noaptea atacului, Harper şi Lance nu se mai dezlipiseră de înălţimea sa şi, după părerea lui Case, amândoi avuseseră un rol foarte important în vindecarea tatălui său.

În vreme ce îi privea pe cei doi tineri stând în genunchi, în aşteptarea binecuvântării, ducele simţi că lacrimile îi inundă ochii, în urmă cu trei săptămâni, în ziua de Crăciun, descoperise în fiul său un bărbat cu totul schimbat. Acea rezervă în relaţia lor pe care el cu greu o putuse suporta dispăruse dintr-odată. Nu era sigur dacă minunea se produsese datorită acelei tinere încântătoare, sau faptului că viaţa lui atârnase de un fir de păr.

Nu-şi mai amintea nimic din noaptea aceea, iar doctorul Nicholas spusese că s-ar putea nici să nu-şi amintească vreodată. Aproape toate informaţiile le culesese din ziare. Aflase astfel că un tâlhar renumit, cunoscut sub numele de La Roca, despre care se crezuse că pierise în Spania, se întorsese în Anglia ca să se răzbune pe maiorul Devere, cel care-l umilise şi îl

învinsese pe el şi pe acoliţii săi chiar în ascunzătoarea lor de la Sf. Michele. Un raport al Oficiului de Război anunţa că una dintre unilăţile

Serviciului Secret al Maiestăţii sale nu numai că i-a zădărnicit planurile acestui ticălos, dar chiar a recuperat mare parte din aurul pe care La Roca îl furase de la convoaiele britanice în urmă cu atâţia ani în Spania.

Caspar îi dăduse răspunsuri la anumite întrebări, însă toată istoria aceasta nu-l mai interesa acum atât de mult. Era mulţumit că, măcar de data aceasta, Serviciul Secret îşi dăduse osteneala să facă lucrurile bine, astfel încât el să nu-şi piardă fiul.

Rosamund, fiica lui, care stătea chiar în spate, îşi puse mâna peumărul lui.

— Tată, cred că asta e ziua cea mai fericită din viaţa dumitale. Ştiu că începuseşi să te îndoieşti că-l vei vedea vreodată pe Caspar căsătorindu-se.

— Nu, îi răspunse el, ziua cea mai fericită a fost când te-ai întors la mine după ce ai fost răpită la Newgate.

Lordul Justin, ars de soare şi de vânt, copia mai tânără a fratelui său, interveni şi el în discuţie:

— Pe cuvânt de onoare că nu înţeleg de ce nu ne mutăm cu toţii în Italia. Aici murim de frig. Nu există niciun sistem de încălzire?

— Dar nu e chiar atât de frig, îl contrazise Lady Sophy.

— Şşşş! exclamă Harper. Şşşş! Este un moment solemn. Vreau să aud ce spune preotul.

Toţi membrii familiei Devere amuţiră.

După ce se sfârşi slujba, familia şi prietenii îi felicitară pe Case şi pe Jane. Apoi ducele îi ceru lui Harper să-l ducă într-un loc mai ferit, dar nu-şi dezlipi ochii de la fiul său. Îl observă schimbând o privire scurtă cu mireasa lui şi văzu cum bucuria luase locul expresiei sale atât de solemne. Jane se îmbujorase de parcă fiul lui o mângâiase, cu toată lumea de faţă.

Ce ciudată putea fi viaţa! în urmă cu câteva

săptămâni îşi dorea ca fiul lui să nu o fi cunoscut niciodată pe femeia aceasta. Dar văzându-i alături zi de zi începuse să gândească aii fel. Revelaţia faptului că viaţa este atât de fragilă îl lacuse poate să vadă altfel lucrurile. Dacă lui Caspar i s-ar fi întâmplat ceva, şi-ar fi alinat suferinţa gândindu-se că lângă femeia aceasta fiul lui cunoscuse fericirea.

Soţul dispăruse. Asta simplificase mult lucrurile, dar chiar dacă ar fi fost în viaţă, chiar dacă i-ar fi ameninţat perspectiva divorţului de Campbell, el tot nu s-ar mai fi necăjit. Aici nu era vorba de o dragoste oarbă, Caspar şi Jane nu erau nici prea tineri, nici capricioşi, nici romantici incurabili. Dimpotrivă, erau amândoi serioşi şi responsabili. Nu ar fi ales soluţia divorţului, dacă n-ar fi fost convinşi de necesitatea şi corectitudinea hotărârii lor.

Detaliile morţii lui Campbell nu erau semnificative. Caspar îi spusese ceva de nişte pungaşi. De fapt nu-l interesau amănuntele. Doctorul îi spusese că era o atitudine firească pentru cineva care suferise o lovitură atât de puternică. Cu timpul, interesul pentru evenimentele exterioare avea să apară din nou.

Deocamdată, îi părea bine că se putea bucura de momentul pe care îl trăia. Avea tot ce-şi dorea: copiii, pe bunul său prieten, pe Harper, şi îl mai avea pe Lance. Se minuna de legătura care îl unea de câinele acesta. Ceva teribil trebuie să se fi petrecut în noaptea aceea. Ar fi vrut să-şi amintească!

Deocamdată, era prea fericit ca să se mai gândească la asta, iar fericirea îl făcu să-şi dea seama cât de singur fusese după ce se căsătorise Rosamund şi plecase să locuiască la Woodlands. Dar totul se va schimba. Caspar şi Jane vor locui împreună cu el, iar Harper îşi luase rămas-bun de la Special Branch. Vor reconstrui „infirmeria1. Va fi mai mare şi mai rezistentă. Vor curăţa împrejurimile de trăsurile stricate şi le vor reda strălucirea de odinioară.

Da, viaţa era cu adevărat ciudată. Trecuse puţin timp de când aproape că bătuse la porţile raiului, iar acum

devenise nerăbdător să trăiască.

Nerăbdător? Nu, nu era nerăbdător. Era profund mulţumit. Crescuse trei copii minunaţi. Ştia că Elizabeth ar fi fost mândră de el.

Petrecerea se sfârşi după-amiază târziu. Freddie voia să ajungă acasă înainte de lăsarea întunericului, aşa că îi ceru unui valet să-i aducă la scară cabrioleta, iar el se furişă în salonul de biliard să mai savureze un trabuc alături de Richard şi Waldo.

Jane o însoţi pe Sally. Îi ceruse lui Case să rămână alături de familia lui, pentru a petrece aceste momente împreună, alături de tatăl lor, mai ales că era prima noapte în care Justin se afla acasă.

— Lady Octavia va fi fericită când va afla că te-ai căsătorit cu Case, îi zise Sally.

— Mmm, n-aş fi chiar atât de sigură, o contrazise Jane. Mie mi-a spus că el se va căsători cu o femeie care să fie… cât de cât prinţesă şi ştii cât de mult îi displace să se înşele.

— Cum? Ce mai înseamnă şi asta, „cât de cât prinţesă”?

— Bănuiesc că s-a referit la cineva de acelaşi rang cu el.

Sally, care tocmai se încruntase contrariată, se înseninã:

— Familia aceasta este norocoasă să te aibă în mijlocul ei, şi sper că-şi dau cu toţii seama de asta. Eu altceva am vrut să spun, crezi că Lady Octavia nu se gândeşte la influenţa pe care o poate avea numele Devere, ca să nu mai amintesc de bani?

— Sper, totuşi, să nu se aştepte să mă folosesc de influenţa mea asupra lor.

În timp ce coborau treptele spre salonul de la intrare, Sally reluă conversaţia de unde fusese întreruptă:

— Jane, doar nu te gândeşti să renunţi la slujba ta de la bibliotecă?

— Ei bine… de fapt la asta m-am gândit.

— Vrei să spui că nu-ţi dă voie Case?

Jane începu să râdă.

— Asta-i bună! Ştie prea bine că nu-mi poate interzice aşa ceva.

— Şi-atunci?

Când ajunseră în salon, Jane o conduse pe Sally la fotoliile de lângă şemineu.

— Nu am de gând să renunţ definitiv, îi zise ea, dar trebuie să înţelegi cum au evoluat lucrurile în ce mă priveşte. Acum patru ani, când m-am trezit în faţa bibliotecii, am văzut-o ca pe o uşă deschisă pentru mine. Nu am căutat-o. Pur şi simplu era acolo. Puteam să aleg: să-i trec sau să nu-i trec pragul. Am ales să intru şi nu am regretat niciodată hotărârea pe care am luat-o atunci. În ultimele săptămâni însă mi s-a deschis o altă uşă, şi am ales să trec şi pragul acesteia.

— Despre ce uşă vorbeşti? o întrebă Sally, nedumerită.

Jane respiră adânc.

— Aceea a azilurilor de săraci, a oamenilor care le conduc, a celor care locuiesc în ele. Orfanii. Îngrijirea şi educarea lor. Tot la legi ajungem, tot cu ele ne batem. Bine, nu am de gând să fac totul dintr-odată, dar măcar câţiva paşi.

Portarul intră şi anunţă că fusese adusă în faţa uşii cabrioleta.

— Cabrioleta! exclamă Jane. Să nu-mi spui că Freddie te-a adus aici într-o caretă descoperită!

Când Sally confirmă, Jane se oferi să remedieze situaţia:

— Am să cer să fie adusă una dintre trăsurile ducelui. Sau poţi rămâne aici peste noapte. Robert şi Waldo aşa fac. Puteţi pleca mâine cu trăsura lui Robert.

— Îţi mulţumesc, dar chiar nu este necesar. Nu mai plouă şi nu vreau să-l supăr pe Freddie şi mai rău.

Jane îi ceru portarului să-l cheme pe viconte. Îi era greu să se obişnuiască să nu vorbească prea multe în faţa

servitorilor mai ales că unii dintre ei schimbau des stăpânii.

— Freddie este supărat? Eu n-am băgat de seamă.

— Bine, nici nu aveai cum în ziua nunţii tale.

Sally se plecă spre prietena ei.

— Of, Jane, s-a întâmplat ceva tulburător ieri. Ne-a vizitat Emily Drake. A cerut să mă vadă pe mine, dar de fapt voia să stea de vorbă cu Freddie. Biata fată este disperată. Freddie abia dacă se uită la ea, pur şi simplu o ignoră. Pe Emily nu a interesat-o Case. Toată povestea aceea era menită să-l facă gelos pe Freddie. Ea pe el îl voia. Eu cred că şi Freddie o iubeşte, însă refuză să o vadă.

— Şi de ce a venit în vizită?

— Ca să-şi descarce sufletul şi să-l roage să o ierte.

— Sally, nu te amesteca. Nu e problema ta.

— Dar nu-mi place să-l văd în starea asta. Se iubesc. A agitat atunci lucrurile ca să-l facă pe Freddie să se mişte. Ştii şi tu cât de lent este.

— Poate că Freddie o iubeşte, dar Emi ly cu siguranţă nu-l iubeşte pe el. Ei îi pasă doar de ea însăşi. E ca un copil. Se foloseşte de oameni, după care îi dă la o parte. Nu mă gândesc doar la mine şi la tine. I-a mai atras şi pe alţii în mrejele ei. De pildă pe Lordul Reeve. Apoi pe Lady Sophy, pe Case, şi pe Waldo. Până şi băiatul care se ocupa de caii mei a suferit din pricina ei. Cu o astfel de femeie vrei să-l vezi pe Freddie căsătorindu-se?

— Bine, dar oamenii se mai schimbă. Cred că asta a fost o lecţie din care a învăţat multe, zise Sally.

— Sper să fie cum spui tu. S-ar putea ca pentru Freddie să fie prea târziu. În orice caz, lasă-i să-şi rezolve singuri problemele.

Îl auziră pe Freddie coborând scările. Jane se oferi să-şi conducă prietena şi porniră braţ la braţ către intrare.

— Ştii ce cred eu? zise Jane. Cred că după ce i se vindecă inima, Freddie va găsi femeia potrivită, una la fel de corectă şi de distinsă ca şi ei. Te asigur că atunci nu va mai fi greu de urnit.

— Dar eu, Jane? Eu când o să întâlnesc bărbatul potrivit?

— Ştii ceva? Eu nu sunt ghicitoare.

— Ştiu, e doar un joc. Hai, (a-mi pe plac şi răspunde-mi.

— Ei bine, zise Jane, nu tu îl vei căuta. Vei sta pe un scaun, mutând de colo-colo vesela într-o cămară, şi vei auzi în spatele tău glasul seducător al unui bărbat care îţi va zice: „Liniştiţi-vă câinele, altfel mă voi vedea nevoit să-l împuşc”. Bineînţeles, îl vei urî pe acest domn de cum îl vei vedea, iar el va fi obligat tot restul vieţii să te facă să te răzgândeşti.

Cele două femei izbucniră într-un hohot de râs.

Robert plecase să se plimbe puţin, lăsându-i în salonul de biliard pe Waldo şi pe Richard.

— Ia spune-mi, Waldo, începu Richard, când anume şi-a început Serviciul Secret investigaţiile?

Waldo savura aroma fină a coniacului. Îl privi pe Richard pe deasupra paharului şi-i răspunse:

— Mă simt stânjenit pentru ce o să-ţi spun acum, dar să ştii că ne-am trezit în miezul lucrurilor cam fără voia noastră. Ca toţi ceilalţi – ca şi tine, de altfel – nu am luat în serios asasinarea lui John Collier. Totuşi, pentru că era vorba de mulţi bani care trebuia recuperaţi, am fost desemnaţi să ne ocupăm de caz.

— Tu şi Ruggles?

— Da, pe mine m-au ales primul.

— Asia pentru că eşti cel mai bun prieten al lui Case.

— Mi se pare mic sau simt pe undeva ironia? Tu ar trebui să ştii cât valorez eu. Haide, Richard, doar ai lucrat în Serviciul Secret înainte de a te transfera la Special Branch. Ştii cum merg treburile. Mai vrei o ţigară de foi?

— O, Doamne, nu. Una mi-e de ajuns. Fumez minuni din acestea numai ca să fiu o companie plăcută. Dar poţi să-mi dai carafa aceea de coniac pe care o ţii cu atâta drag.

Waldo îi dădu carafa, iar Richard îşi umplu paharul.

— Povesteşte-mi despre Ruggles, îl îndemnă Richard. Când a devenit valetul lui Case şi cum s-a strecurat printre acoliţii lui Piers?

Waldo zâmbi.

— În viaţa mea nu am mai avut un caz ca acesta, în care să mergem pe bâjbâite, fără să ne aşteptăm să iasă ceva, dar de fiecare dată să dăm lovitura. Aşa s-a întâmplat cu Ruggles. Cei din Albany pun valeţi la dispoziţia rezidenţilor, bineînţeles dacă sunt solicitaţi. Case a cerut aşa ceva. Nu ne-a fost greu să aranjăm ca Ruggles să-i fie pus lui la dispoziţie. Am reuşit, bineînţeles, să-i fabricăm referinţe fără cusur, iar Case l-a acceptat.

— Desigur, întări Richard.

— Infiltrarea printre oamenii lui Piers era scopul principal dar, cu timpul, am ajuns să credem că e o cauză pierdută. Ţi-am spus, am mers mult pe bâjbâite.

— Aşa că l-au atras ci pe Ruggles?

— După ce au constatat că pot obţine de la el mici informaţii în legătură cu Casc. Şi-au dat seama că nu e loial şi că poate fi cumpărat.

— Şi cu locul acesta de peste râu unde şi-au avut ei sediul ce-a fost?

— Ştiam de el, dar habar n-aveam că Piers poate avea o legătură cu azilul. Strategia lui Case ne impunea să nu facem nimic care să-l determine pe Piers să bată în retragere. Şi până la urmă, s-a dovedit o strategie bună.

— Numai că ducele a fost aproape ucis în bătaie.

— Mda, bine, apar mereu situaţii la care nu te gândeşti. Nu ne-am aşteptat ca ducele să fie vizat.

— Aţi avut noroc că aţi recuperat aurul.

— Nu-i aşa?

— Mmm.

Richard rămase o vreme privind în gol.

— Ultima dorinţă şi testamentul lui Piers. Despre asta ce poţi să-mi spui?

— Încă mai facem cercetări. În rapoartele armatei nu se precizează nimic despre asta. Ne gândim că s-ar putea

să fi pus asta la cale ajutat de cineva, dar…

Îşi băură coniacul, cufundat fiecare în gândurile lui. În cele din urmă Richard rupse tăcerea:

— Waldo, mi-ai spus o poveste de-a dreptul captivantă. Chiar m-a destins să o ascult. Acum aş vrea să aud cum stau, de fapt, lucrurile.

— Cum, nu mă crezi?

— Ba da, până la un punct. Dar ştiu că nu a fost atât de simplu. Tu singur ai spus că am lucrat în Serviciul Secret înainte să mă transfer la Special Branch, deci ştiu cum merg treburile.

— În cazul acesta, nu se lăsă Waldo, ştii cu siguranţă că noi nu divulgăm niciodată secretele noastre, mai ales agenţilor de la Special Branch.

După câteva clipe izbucniră amândoi în râs.

Pe hol, Richard se întâlni cu soţia lui, care îl căuta. îl surprinse neplăcut paloarea ei.

— Pari tare obosită, remarcă.

— Chiar sunt, recunoscu Rosamund. Dar să-l vezi pe Justin. Este pur şi simplu zguduit. Până acum nu şi-a dat seama cât de bolnav este tata. I-am spus că în săptămâna asta a făcut progrese mari, dar am impresia că nu m-a crezut.

— Justin a fost sufletul petrecerii, mie mi s-a părut într-o formă de zile mari. Ne-a făcut pe toţi să râdem.

— Da. Aşa e Justin. Asta nu înseamnă că n-are o fire extrem de sensibilă. Într-adevăr, ne-a făcut pe toţi să râdem. Mai ales pe tata. Cred că în momentul acesta Justin este tonicul cel mai potrivit pentru el.

Richardâi mângâieuşorpântecele.

— Nu le-ai spus de copil?

Rosamund oftă şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Nu. Prea multă bucurie pentru o singură zi. În plus, aş vrea să mai păstrăm puţin secretul nostru. Vreau să mai fim puţin doar noi trei, să ne cunoaştem mai bine. îl privi zâmbind, şi continuă: Crezi că e o prostie?

— Nu-mi pasă. Dacă tu asta îţi doreşti, aşa vom face.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Nu, îi răspunse el cu blândeţe. Nu cred că e o prostie.

Se luară de mână şi porniră de-a lungul coridorului.

— Richard, unde mă duci?

— O să te duc direct în pat ca să te odihneşti puţin înainte de cină.

— Mmm, oftă Rosamund.

După ce o văzu cuibărită în pat, cu cărămizi calde la picioare, Richard se aşeză lângă foc, cu o carte în mână. Nu se putea concentra. Se uita mereu la soţia lui. În urmă cu câteva luni, n-ar fi crezut că un bărbat ar putea fi atât de fericit stând pe scaun şi privindu-şi soţia.

Accidentul se petrecu îndată ce trecură de Kensington. Felinarele cabrioletei se stinseseră, şi se văzură nevoiţi să meargă pe întuneric. Brusc, se treziră într-un şanţ scoşi de pe drum de o trăsură cu patru cai, care venind din urmă, încercase să-i depăşească. Una dintre roţile cabrioletei se rupse, aşa că Freddie şi Sally căzură în şanţ.

Trăsura se opri şi din ea coborî un domn care veni repede la ei, însoţit de unul dintre vizitii.

— A fost vina mea, spuse Freddie, ridicându-se de jos. Dacă trăsura dumneavoastră a păţit ceva, voi plăti reparaţiile.

— De asta puteţi să fiţi sigur. Oricum nu vă putem lăsa aici. Bănuiesc că va trebui să călătorim împreună. Joc, deshamă caii, îi luăm cu noi.

Propunerea aceasta, făcută cu atâta indiferenţă, o irită pe Sally.

— Aţi mers prea repede, atacă ea.

— Sunteţi foarte amabil, se grăbi Freddie să intervină. Vă mulţumim. Mă numesc Latham, iar dânsa este sora mea, domnişoara Latham.

— Chalbury. John Chalbury. Îmi pare bine să vă cunosc.

Sally refuză orice amabilitate. Freddie o ajută să se

ridice şi o scoase din şanţ.

— Ei, asta-i bună, nu staţi acolo, le zise Chalbury. Duceţi-o pe sora dumneavoastră în trăsura mea şi întoarceţi-vă să ne daţi o mână de ajutor.

— Vin îndată, îl asigură Freddie.

După ce se îndepărtară suficient ca să nu-i mai poată auzi Chalbury, Freddie o luă la întrebări pe sora lui:

— Sal, ce-i cu tine? Omul vrea să ne ajute. De ce eşti aşa pornită împotriva lui?

— Conducea prea repede, se încăpăţână ea.

— Nu e adevărat. Accidentul s-a produs din vina mea. Ştiam că felinarele acelea nu aveau cum să ţină şi ar fi trebuit să le înlocuiesc. Te rog frumos, nu mai fi atât de înţepată.

Nu, asta nu putea. John Chalbury îi fusese antipatic din prima clipă.

Aproape toate luminile se stinseseră la etaj, când Jane şi Case se strecurară afară din casă.

— Unde mă duci? îl întrebă Jane.

— Într-un loc intim şi romantic în care să pot fi singur cu frumoasa mea mireasă.

— Dar de ce nu-ţi convine camera mea sau a ta?

— Justin. Are un simţ al umorului cam bizar. Nu mă simt în siguranţă ştiindu-l liber prin casă. Nu, nu glumesc. Te poţi aştepta să găseşti broaşte în aşternut sau să te trezeşti că sună clopoţei la fiecare mişcare pe care o faci în pat. E mai bine aşa.

Îi încheie nasturii la haină privind-o adânc în ochii ei negri. Voia să-i simtă gustul buzelor, să-i pipăie pielea mătăsoasă. Încrâncenarea şi abstinenţa la care fusese obligat în ultimele săptămâni învinseră puterea lui de autocontrol. Începu să o sărute pătimaş, copleşit de dorinţă.

Cu degetele răsfirate pe pieptul lui, Jane îl împinse uşor la o parte.

— Case, asta e nebunie curată. Hai să ne grăbim. Hai în locul acela intim şi romantic, şi abia apoi putem face

dragoste serios.

— Eu nu fac dragoste serios. Eu o fac cu îndemânare.

— Oare nu eu ar trebui să apreciez asta?

Case izbucni în râs. Părea atât de tânăr şi de lipsit de griji i în momentul acela, încât Jane se simţi iremediabil cucerită de el.

— Ador să te văd fericit, zise ea.

Case îi înconjură umerii cu braţele.

— Asta nu prea a semănat a ziua nunţii pentru tine, îi zise el. Mireasa ar trebui să fie în centrul atenţiei. Dar apariţia lui Justin, ca să nu mai zic de tata care e atât de slăbit, a făcut ca toată lumea să le dea atenţie…

— Da, sigur că da, se prefăcu ea, sunt chiar deprimată din cauza asta. Case, nu sunt un copil. Nu-mi place să fiu în centrul atenţiei, şi dacă s-ar întâmpla asta, aş fugi şi m-aş ascunde într-un dulap.

Case râse din nou şi o strânse la piept.

— Mi se pare normal ca tatăl tău să se bucure de atenţia tuturor, continuă Jane, în caz contrar m-aş întreba în ce fel de familie am intrat. Şi nu am fost singură, să ştii. Am petrecut şi eu puţin timp cu Trentie şi cu Ben.

— Mda, cu menaj era ta şi cu băiatul care îngrijeşte caii.

— Eu nu-i văd aşa. Mie îmi sunt prieteni. Au fost şi la biserică, nu? Ţin foarte mult la ei, să ştii.

După o vreme, Case îi zise:

— Prietena ta, doamna Gray, nu a venit la nuntă.

Jane păstră tăcerea o vreme, apoi îi răspunse:

— Nu. Oliver mi-a trimis o scrisoare. Zice că e prea zdruncinată. Se pare că un reprezentant al legii a venit acasă la ei a doua zi după moartea lui Gideon şi i-a cerut să identifice cadavrul. Acum ştie adevărul despre fratele ei şi nu-l acceptă prea uşor. Oliver m-a rugat să nu mă supăr şi să nu renunţ la prietenia noastră.

— Ştiu că nu vei renunţa la prietenia aceasta, dar cum ai de gând să procedezi?

Jane oftă.

— Chiar nu ştiu.

— Am o idee, ai putea să o rogi să te ajute la un proiect pentru azilul săracilor din parohie. E soţie de preot, se va simţi datoare să facă asta. Şi, din câte mi-ai spus, ar avea o motivaţie serioasă să se implice în aşa ceva. Apoi, cine ştie…

Jane îl luă de mână.

— Case! Câteodată măuluieşti! Este o idee genială. Cred că o să meargă.

— Mda, când e cazul mă dovedesc un tip inteligent, râse el.

— Nu, să ştii că ţi-am făcut un compliment. Majoritatea bărbaţilor nu s-ar gândi la aşa ceva.

Ieşiră dintre copaci şi urcară o potecă înclinată, străjuită de o parte şi de alta de colibe.

— Colibele lucrătorilor, spuse Case. Asta e a noastră.

Coliba era ceva mai retrasă. Când intrară, curentul ridică seanţei în vatră. Era o cămăruţă îngrijită, cu podeaua acoperită de un covor, cu o masă la fereastră şi, lipit de perete, un pat îngust.

— Asta a fost coliba lui Richard, îi zise Casc. Fugise şi se ascundea la Twickenham, făcând pe vizitiul. Trebuie să recunosc că a fost cel mai nepriceput vizitiu care a ne-a trecut pragul.

— Nu am ştiut că, atunci când era căutat de autorităţi, cumnatul tău s-a ascuns aici.

— Nu, pentru că presa nu publică chiar tot ce se petrece.

— Într-adevăr, spuse Jane, gândindu-se la relatările din ziare privitoare la noaptea în care murise Gideon.

Nu pătrunseseră deloc în miezul evenimentelor, dar asta s-a întâmplatdin câte aflase de la Case – pentru că Serviciul Secret Britanic a dat numai informaţiile pe care dorea ca publicul să le afle.

— 1 ar aici, îi întrerupse Case gândurile, avem şampanie pentru doamna mea şi un coş cu provizii care să ne potolească foamea.

— Este suficientă şampania.

Jane era un pic dezamăgită. De fapt nu voia nici şampanie, nici mâncare. Dorea s-o ia în braţe şi s-o mângâie. Înţelese însă că el simţea nevoia să stea de vorbă şi, până 1 a urmă, îşi dădu seama că şi ea dorea asta. Existau o mulţime de lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună de mult. Se aflau la începutul căsniciei lor, urmau să înceapă amândoi o viaţă nouă.

Se aşezară în faţa focului şi băură, în tihnă, şampanie.

— Ştii, începu Case, s-au petrecut toate prea repede după noaptea aceea când mi-ai spus că trebuie să ne despărţim. Nu am mai reuşit să stăm de vorbă despre asta, iar în ultimele săptămâni m-am gândit doar la situaţia în care se află tatăl meu. Nu-mi aduc bine aminte, dar am impresia că atunci ţi-am spus nişte vorbe de neiertat…

— Te-ai simţit lovit, îi zise ea.

Case rămase cu ochii la paharul cu şampanie.

— Da.

— Iar eu am fost o nesăbuită.

O privi întrebător.

— Chiar aşa?

Jane dădu din cap.

— Numai o situaţie limită te poate (ace să dai la o parte tot ce nu este cu adevărat important. Aşa am simţit eu când am urcat cele trei etaje cu scări şubrede din azil, fără lumină, orientându-mă numai după glasul tău.

Vorbea încet, aproape cu solemnitate:

— Atunci am înţeles că nimic nu ne poate despărţi, nici familiile noastre, nici copiii nenăscuţi, nici societatea, absolut nimic. Viaţa este atât de scurtă. Nu vreau să irosesc timpul. Şi nu doresc nimic altceva decât să fiu cu tine. Nu m-am gândit o clipă să-l las pe Gideon Piers să mi te ia, după ce am trecut prin atâtea ca să avem dreptul la dragostea noastră. În momentele acelea, în care m-am temut îngrozitor pentru tine, mi-am dat seama că trebuia să-l ucid pe Gideon, chiar dacă asta m-ar fi costat viaţa.

Îi luă mâna şi o apropie de buzele ei.

— Cândva mi-ai spus că ai ucis cu mâinile goale. În noaptea aceea te-am înţeles. Dacă aş fi putut şi dacă aş fi fost nevoită, l-aş fi ucis pe Gideon.

Case respiră adânc, tulburat de mărturisirea ei.

— Nu-ţi poţi imagina cât de mult înseamnă pentru mine vorbele tale.

Îi luă din mână paharul cu şampanie şi o trase spre pat.

— Ce faci? râse Jane de graba lui. Nu mă răsplăteşti cu nişte vorbe frumoase, de mulţumire?

Case începu s-o dezbrace.

— Ba da. Voiam s-o fac de multă vreme. Ridică puţin tonul. Să nu mai faci niciodată aşa ceva! Am crezut că mor când te-am văzut apropiindu-te de Piers cu pistolaşul ăla în mână. Ar fi putut să te omoare! Gândeşte-te ce-aş fi simţit eu atunci!

Jane îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Dragul meu, nu am avut de ales. Iar dacă ai fi fost în locul meu, ai fi procedat la fel.

— Aici ai dreptate. Dar asta nu înseamnă că acum sunt mai liniştit.

— În ce constă îndemânarea şi fineţea pe care mi le-ai promis?

— Nu mă mai gândesc la aşa ceva când fac dragoste cu tine.

— Dar la ce te gândeşti când faci dragoste cu mine? îl iscodi ea.

— Latine. Atât.

— Şi eu mă gândesc doar latine. Vreau să uit de tot ce e unt în lumea asta. Ajută-mă să uit.

Se aflau în luna de miere la Aboyne, în Scoţia, când Jane primi următoarea scrisoare de laprietena ei, Sally Latham: Draga mea Jane.

S-a întâmplat lucrul cel mai uimitor. M-am logodit cu un bărbat minunat, pe nume John Chalbury. S-a petrecut întocmai cum ai prevăzut tu. Îţi vine să crezi?

Nu numai că eşti o prinţesă, dar ai darul profeţiei şi rămâi cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Nădăjduiesc să fii la fel de fericită ca mine, draga mea dragă contesă.

Devotata ta prietenă, Sally

Sfârşit

Acţiunea romanului împotriva raţiunii, recent publicat de îndrăgita scriitoare ELIZABETH THORNTON, se desfăşoară în lumea primejdioasă a Londrei, la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Aflat în slujba Diviziei Speciale, Case Devere, protagonistul cărţii de faţă, este pe urmele unui vestit criminal – un personaj crud şi misterios, duşmanul său de moarte. În cursul cercetărilor, o va cunoaşte pe Jane Mayberry. Irezistibilă şi, totodată, necooperantă, Jane îi stârneşte interesul lui Case, dar şi cele mai negre bănuieli, când dispare fără urmă.

Hotărât să lupte pentru dragostea singurei femei care a contat vreodată pentru el şi să afle taina întunecată ce îi desparte, Devere porneşte în căutarea acesteia. Contele este extrem de presat de timp, acelaşi sadic ucigaş urmărind să o lichideze pe Jane. În această competiţie, nu va precupeţi niciun efort pentru a depista unde se afla femeia care deţine cheia investigaţiilor şi a fericirii lui.

O va găsi oare înainte să fie prea târziu?